

Haruki Murakami

Pădurea norvegiană

Norwei no mori, 1987

Pentru multe sărbători

Capitolul întâi

Aveam treizeci și șapte de ani și uriașul Boeing 747 în care mă aflam se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Hamburg, străbătând plafonul gros de nori. Ploile reci de noiembrie pătrunseseră până în inima pământului, făcându-l să arate mohorât, echipajul de la sol era înfodolit în pelerine de ploaie, pe acoperișul plat al aeroportului era arborat un steag, o reclamă la BMW îți atrăgea și ea atenția — întreg peisajul părea luat dintr-un tablou flamand. „Iar Germania”, gândii eu.

După ce a aterizat avionul, beculețul ce anunța „fumatul interzis” s-a stins și de undeva, din plafon, a început să se reverse o melodie caldă, care mă înfiora ori de câte ori o auzeam: era o variantă orchestrală a *Pădurii norvegiene* a formației Beatles. Întotdeauna mă înfiora, dar acum am simțit un adevărat șoc.

M-am aplecat puțin în față, mi-am prins capul în mâini, ținându-l bine de parcă îmi era teamă să nu crape și am rămas așa, nemișcat. Imediat s-a apropiat o stewardesă nemțoaică și m-a întrebat în limba engleză dacă mi-e rău. I-am răspuns că mă simt bine, dar am o ușoară amețeață.

— Sigur nu aveți probleme?

— Sigur, am răspuns eu. Vă mulțumesc mult.

Mi-a zâmbit dulce și a plecat. Acum se auzea o melodie de-a lui Billy Joel. M-am îndreptat în scaun și am privit pe fereastră la norii negri ce pluteau deasupra Mării Nordului, gândindu-mă la tot ceea ce am pierdut până acum în viață: timpul ce nu va mai reveni, prieteni care au murit sau au dispărut, senzații și idei ce nu se vor mai întoarce niciodată.

Motoarele s-au oprit și pasagerii au început să-și desfacă centurile de siguranță și să-și ia bagajele și hainele de sus, timp în care eu mă pierdusem de tot în pajiște. Simțeam mirosul ierbii, adierea vântului, auzeam ciripitul păsărelor. Se întâmpla în toamna anului 1969 și urma să împlinesc douăzeci de ani.

Stewardesa a venit iar și s-a așezat lângă mine. M-a întrebat dacă mă simt bine.

— E totul în ordine, am răspuns eu, zâmbind. M-a cuprins puțin melancolia și-atât.

— Vă înțeleg, a spus ea. Mi se mai întâmplă și mie din când în când.

S-a ridicat cu un zâmbet seducător.

— Vă doresc ședere plăcută. *Auf Wiedersehen*.

— *Auf Wiedersehen*, am răspuns.

Au trecut optsprezece ani de atunci, dar îmi amintesc ziua aceea de pe pajiște cu lux de amănunte. Muntele părea de un verde sclipitor pentru că

cele câteva zile de ploaie curățaseră praful verii; iarba înaltă se legăna în adierea brizei de octombrie; o fâșie subțire de nor se lipise parcă de bolta de un albastru rece. Privind fix la cerul înalt, aveam senzația că priveliștea era dureros de frumoasă. O adiere de vânt a străbătut pajiștea și a trecut apoi prin părul ei înainte de a dispărea în pădure. Copacii foșneau și din depărtare s-a auzit un lătrat atât de slab de parcă venea din altă lume. În rest, tăcere deplină. Nici un sunet, nici o ființă în calea noastră. La un moment dat am zărit doar două păsărele roșii, speriate, țâșnind dinspre mijlocul pajiștii spre pădure. În timp ce ne plimbam, Naoko îmi vorbea despre fântâni.

Memoria se comportă uneori foarte ciudat. Cât timp am fost pe pajiște, n-am acordat nici o importanță peisajului, sau mai bine zis nu am crezut că o să mă impresioneze atât de mult, încât să mi-l reamintesc până în cele mai mici detalii după optsprezece ani. Ca să fiu cinstit, pe vremea aceea nu-mi păsa mie de peisaje nici cât negru sub unghie. Mă gândeam doar la mine, pe urmă la fata frumoasă cu care eram, mă gândeam la noi doi și apoi iar la mine. Eram la vârsta la care orice vedeam, orice sentiment și orice gând se întorceau la mine ca un bumerang. Și ce mă durea pe mine era faptul că mă îndrăgostisem... o dragoste cu complicații. Peisajul nu-și putea găsi nici un locșor în mintea mea la vremea aceea. Și totuși, a fost primul lucru pe care mi l-am amintit acum. Mirosul ierbii, vântul puțin cam răcoros, coama muntelui, lătratul câinelui... toate acestea mi-au asaltat brusc memoria. Și cu câtă claritate! Am acum senzația că dacă întind mâna, le cuprind, una câte una. Dar în peisajul acela nu apare nici o siluetă. Nu e absolut nimeni. Nu e nici Naoko, nu sunt nici eu. Unde naiba am dispărut? mă întrebam eu. Cum de s-a întâmplat așa ceva? Și totul fusese atât de important pentru mine — Naoko, eu, cel din vremurile acelea, lumea mea de atunci... unde-or fi dispărut toate? Acum nu sunt capabil să văd, măcar cu ochii minții, chipul lui Naoko. Tot ce mi-a rămas este peisajul lipsit de personaje.

Bineînțeles, după puțin timp pot reface imaginea întreagă a lui Naoko. Încerc să o reconstitui din fragmente: mâna ei mică și rece; părul drept și frumos pe care-l mângâiam deseori; lobul rotund și moale al urechii, cu alunița minusculă de sub el; haina din blană de cămilă pe care o purta iarna; obiceiul de a te privi direct în ochi când îți puneă o întrebare; ușorul tremurat al glasului, din când în când, de parcă vorbea de pe vârful unui deal aflat în bătaia vântului. Treptat, mi-a reapărut imaginea întreagă. Mai întâi profilul, și asta pentru că întotdeauna mergea alături de mine. Deci profilul este cel care-mi apare mai întâi în fața ochilor. Apoi se întoarce spre mine, îmi zâmbeste, își înclină puțin capul. Îmi spune câteva cuvinte și mă privește drept în ochi, de parcă ar vrea să capteze cu privirea umbra unui peștișor prins de vârtejul ochiului de mare.

Am întotdeauna nevoie de timp ca să-mi pot aduce în minte figura lui Naoko. Cu cât trec anii, parcă se lungește și timpul, asemeni unei umbre la amurg. E trist ce spun eu acum, dar e adevărat. La început îmi erau suficiente cinci secunde, apoi zece, apoi treizeci, apoi un minut. Mi-e foarte teamă că într-o bună zi întunericul va înghiți umbra cu totul. Da, cu siguranță, memoria mea se îndepărtează tot mai mult de locul în care se afla Naoko, de locul în care mă aflam eu însumi cândva. La mine nu se mai întoarce decât peisajul, acea pajiște din octombrie, ca o scenă simbolică dintr-un film. De fiecare dată însă, imaginea e ca un bobârnac: „Hei, trezește-te! Eu sunt aici! Trezește-te și gândește! Gândește și înțelege o dată de ce sunt aici!” Nu mai simt nici o durere. Nu mă mai apasă nimic. Mi se pare doar că fiecare bobârnac răsună sepulcral. Probabil că și sunetul acela

o să dispară într-o bună zi. În avionul companiei Lufthansa, pe aeroportul din Hamburg, bobârnacele mi s-au părut însă mai lungi și mai puternice decât de obicei. „Trezește-te! Înțelege!” De aceea mă apuc să aștern totul pe hârtie. Eu mă număr printre aceia care nu înțeleg până când nu scriu.

Hai să vedem! Deci, despre ce vorbea Naoko în ziua aceea?

A, da! Fântâna de pe pajiște! Nici măcar nu știu dacă exista așa ceva acolo. Poate era doar o imagine sau un semn ce se afla în interiorul lui Naoko, ca toate celelalte lucruri pe care le urzea în acele zile sumbre. Dar, o dată ce mi-a descris fântâna, eu nu mai eram capabil să-mi imaginez pajiștea fără fântână. Adevărul este că din ziua aceea nu m-am mai simțit capabil să separ imaginea pajiștii de fântâna pe care, de fapt, nu o văzusem niciodată. Fântâna făcea parte integrantă din pajiște. Pot chiar să o descriu în cele mai mici amănunte. Se afla exact la buza pădurii, unde se termina pajiștea și era ca o deschizătură neagră în pământ, cu diametrul de aproape un metru, perfect ascunsă de iarba pajiștii. Nu era marcată de vreun gard sau de vreo piatră mai mare, vizibilă. Nu era decât o gaură, o deschizătură în pământ. Pietrele de la gura ei se uzaseră de la vânt și ploaie și deveniseră de un alb murdar, iar pe alocuri crăpaseră sau se surpaseră. O șopârlă mică, verde se strecurase într-una dintre crăpături. Chiar dacă te aplecai peste marginea ei și priveai în jos, nu se vedea nimic. Singurul lucru care îmi era limpede era adâncimea ei înspăimântătoare. Părea de-a dreptul fără fund. Și apoi întunecimea ei... parcă s-ar fi revărsat în ea tot întunericul lumii, cel mai dens întuneric.

— Este foarte, foarte adâncă, spuse Naoko, alegându-și cuvintele cu grijă. Uneori vorbea extrem de rar, de parcă își căuta fiecare cuvințel. Zău că e adâncă. Dar nimeni nu știe exact unde este. Ceea ce se știe cu siguranță este că se află pe undeva pe aici.

Când povestea despre fântână, își băga ambele mâini în buzunarele hainei și îmi zâmbea de parcă vroia să-și întărească afirmațiile printr-un „zău că-i adevărat”.

— Cred că e cumplit de periculos, am spus eu. Există o fântână adâncă, dar nimeni nu știe unde este. Poți să cazi în ea și gata cu tine!

— Băldăbâc și gaaaaaaaata!

— Chiar se poate întâmpla așa ceva?

— Se mai întâmplă uneori. Cam o dată la doi sau la trei ani. Cineva dispare brusc și nu-l mai găsește nimeni. Și atunci cei de pe-aici susțin că persoana respectivă a căzut în fântâna de pe pajiște.

— Nu-i o moarte prea grozavă.

— Nici nu e. Ba mi se pare chiar groaznică, spuse ea, îndepărtând de pe haină un fir de iarbă. Ar fi grozav dacă ți-ai frânge gâtul și gata, dar dacă se întâmplă să-ți rupi doar picioarele, ai încurcat-o. Nu-ți rămâne decât să ți pi cât te țin plămâni, dar tot nu te aude nimeni și nici nu poți spera să te găsească cineva acolo, iar prin jurul tău mișună miriapozi și păianjeni și calci pe oasele putrezite ale celor care și-au găsit sfârșitul înaintea ta. E întuneric beznă și umezeală mare. Dacă ridici privirile, vezi un cerc mic-mic de lumină, care arată ca luna în toiul iernii. Și mori acolo de unul singur, încet-încet.

— Numai când mă gândesc la așa ceva mi se face pielea de găină, am zis eu. Ar trebui s-o găsească cineva și s-o îngrădească.

— Da, dar nu e nimeni în stare s-o găsească, așa că ai grijă să nu te abați de la cărare.

— N-am să mă abat!

Naoko și-a scos mâna stângă din buzunar și m-a strâns de mână.

— Tu n-ai probleme. Nu e cazul să te îngrijorezi. Chiar dacă umbli cu capul în nori, noaptea, tu n-o să cazi în fântână. Și atâta vreme cât sunt cu

tine, n-am să cad nici eu.

— Niciodată?

— Niciodată!

— De ce ești atât de sigură?

— Știu și gata, spuse ea, strângându-mă de mână. A mai făcut câțiva pași fără să scoată un cuvânt și a continuat: Eu știu foarte bine ce înseamnă mâna asta. Nu că așa avea vreun motiv anume, dar simt. De exemplu, când sunt aproape de tine, ca acum, nu mi-e frică deloc. Nici întunericul nu mă sperie, nici nu are ce să mi se întâmple.

— A, păi e simplu. Tot ce ai de făcut este să stai cu mine tot timpul, am spus eu.

— Vorbești serios?

— Normal!

Naoko s-a oprit brusc. M-am oprit și eu. Și-a pus ambele mâini pe umerii mei și m-a privit fix în ochi. În pupilele ei se distingea parcă un lichid negru, dens, de forma unui vârtej ciudat. Ochii aceia frumoși m-au privit îndelung. Apoi, Naoko s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și și-a apropiat obrazul de al meu. A fost un gest minunat ce mi-a încălzit sufletul și mi-a făcut inima să-mi stea o clipă.

— Ți mulțumesc, a spus ea.

— N-ai pentru ce, am răspuns eu.

— Sunt foarte fericită pentru ceea ce ai spus. Zău că sunt, a mărturisit ea cu un zâmbet trist. Dar este absolut imposibil.

— De ce?

— Nu se face. Ar fi îngrozitor. Ar fi...

Naoko n-a mai scos o vorbă și și-a văzut de drum. Deoarece am înțeles exact că în mintea ei se învârteau tot felul de gânduri, n-am mai zis nimic și am mers, tăcut, alături de ea.

— N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru mine, reluă ea după un timp.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o eu, calm.

— Mie mi se pare imposibil ca cineva să aibă grijă de altcineva la nesfârșit. Hai să presupunem că ne căsătorim. Tu va trebui să mergi la serviciu, nu? Cât ești tu la serviciu, cine are grijă de mine? Cine să aibă grijă de mine dacă tu pleci în deplasare? Ce să fac? Să mă cramponez de tine până mor? Unde o să ajungă relația noastră? Mai devreme sau mai târziu o să te sature de mine. O să te întreb tu însuși ce s-a ales din viața ta. Adică să nu faci altceva decât să mă dădăcești pe mine? Nu pot să sufăr gândul acesta și, oricum, problema mea tot nu se rezolvă.

— Bine, dar n-o să ai probleme toată viața, am spus eu, bătând-o pe spate. Se vor termina ele o dată și o dată, iar când se vor termina, vom sta și ne vom gândi la ce avem de făcut. Sau poate o să am *eu* nevoie de ajutorul tău. Crezi că putem trăi liniștiți dacă ne socotim la tot pasul? Dacă tu ai nevoie de mine acum, foarte bine, folosește-te de mine. Nu crezi că-i normal? De ce ești atât de închistată? Relaxează-te! Când ești tensionată, te gândești numai la rele. Dacă îți relaxezi trupul, ți se relaxează și mintea.

— Cum poți să spui asta? întrebă Naoko pe un ton sec.

Auzindu-i vocea, un semnal de alarmă părea să mă avertizeze că făcusem o greșeală.

— Spune-mi și mie cum poți fi atât de dur? întrebă Naoko privind în jos la pământul de sub picioarele ei. Știu și eu că dacă-mi relaxez trupul mi se relaxează și mintea. Știu și eu atâta lucru, numai că dacă-mi relaxez trupul, se alege praful de mine. Întotdeauna am trăit așa și nu știu să trăiesc altfel. Dacă mă relaxez, nu îmi mai revin... se alege praful... și o să-l spulbere vântul. De ce nu pricepi atâta lucru? Cum crezi că poți avea grijă de mine dacă nici măcar nu înțelegi un fleac ca ăsta?

Nu am mai scos o vorbă.

— Sunt mai derutată decât poți tu să-ți imaginezi. Mai întunecată, mai rece, mai confuză... Ia ascultă, de ce te-ai culcat cu mine atunci? De ce nu m-ai lăsat în pace?

Ne plimbam printr-un crâng de pini înspăimântător de liniștit. Sub pașii noștri trosneau micile cadavre ale greierilor care își găsiseră sfârșitul la finele verii și alea era plină de ele. Mergeam cu nasul în pământ de parcă eram în căutarea unor obiecte pierdute.

— Te rog să mă scuzi, zise Naoko, luându-mă de braț și dând din cap de câteva ori. Nu voiam să te jignesc. Te rog să nu pui la inimă ce ți-am spus. Îmi pare îngrozitor de rău. Te rog să mă ierți. Eram pur și simplu supărată pe mine.

— Cred că nu te înțeleg destul de bine. Nu sunt un tip prea isteț și-mi ia ceva timp ca să înțeleg anumite lucruri, dar dacă o să am vreodată timp, o să încerc să te înțeleg, o să-mi dau toată silința să te înțeleg mai bine decât ar putea-o face oricine altcineva pe lumea asta.

Ne-am oprit, rămânând cu urechile ciulite în tăcerea aceea nelumească. Am rostogolit cu vârful pantofului niște conuri de pin și câteva cadavre de greieri, după care am privit la peticul de cer ce se zărea printre ramurile copacilor. Cu mâinile în buzunare, Naoko rămase cu privirea ațintită în gol. Probabil că nu se gândea la nimic special.

— Ia ascultă, Watanabe! Mă iubești?

— Bineînțeles, am răspuns eu.

— Pot să te rog două lucruri?

— Poți să-ți pui trei dorințe. Naoko zâmbi și dădu din cap.

— Nu, două sunt suficiente, chiar arhisuficiente. Una la mână... Aș vrea să știi cât îți sunt de recunoscătoare pentru că ai venit până aici să mă vezi. Sunt foarte fericită... chiar dacă nu arăt. Te rog să mă crezi că e adevărat.

— Am să vin să te mai văd, am zis eu. Care-i cealaltă dorință?

— Aș vrea să mă ții minte, să nu uiți că am existat, să-ți amintești mereu de mine, de faptul că am mers, așa, alături de tine.

— Bineînțeles că n-am să te uit niciodată, am zis eu.

Naoko n-a mai spus nimic și a luat-o înainte. Lumina toamnei care se strecura printre crengile pinilor dansa pe umerii hainei ei. S-a auzit iar lătratul unui câine, dar de data aceasta mi s-a părut mai aproape. Naoko a sărit peste o moviliță de pământ și a ieșit din crângul de pini, pornind apoi, repede, pe pantă în jos. Eu eram cu doi-trei pași în urma ei.

— Vino încoace! am strigat eu la ea. Poate dai peste fântână.

Naoko s-a oprit, mi-a zâmbit și m-a luat de braț. Restul drumului am mers braț la braț.

— Chiar îmi promiți că n-ai să mă uiți niciodată? mă întrebă ea, șoptit.

— N-am să te uit, am zis eu. N-am cum să te uit vreodată.

*

Chiar și așa, amintirile s-au mai șters și am uitat deja o mulțime de lucruri. Când scriu din memorie, ca acum, simt o strângere de inimă. Oare n-am uitat ceea ce era mai important? Dacă în interiorul meu se află o temniță întunecată în care s-au adunat toate amintirile importante și se alege praful de ele, acolo?

Da, dar nu am de ales. Trebuie să mă mulțumesc cu ce mi-a mai rămas la îndemână. Trebuie să strâng în mintea mea, clipă de clipă, toate amintirile, așa imperfecte cum sunt, și să le aștern pe hârtie. Trebuie să fac tot ce depinde de mine ca să pot continua această carte, chiar dacă o fac cu

disperarea unui flămând ce se hrănește cu oase. Trebuie să respect promisiunea pe care i-am făcut-o lui Naoko și nu văd altă soluție.

Cândva, demult, când mai eram tânăr și când amintirile îmi erau încă foarte limpezi, am încercat de câteva ori să scriu despre Naoko, dar n-am fost niciodată capabil să aștern pe hârtie măcar un singur rând. Știam că dacă am să scriu primul rând, restul avea să curgă de la sine, dar nu m-am simțit în stare. Amintirile erau prea vii și poate de aceea nu știam cu ce să încep. Aveam senzația că dacă le cuprind pe toate într-o carte, aceasta va arăta precum o hartă încărcată cu prea multe detalii și tocmai din pricina aceea va fi greu de înțeles. Dar până la urmă am priceput... acum realizez că tot ceea ce pot să stochez în recipientul care se numește *carte* nu sunt decât amintiri imperfecte, gânduri imperfecte. Și îmi dau seama că o înțeleg pe Naoko cu atât mai bine, cu cât amintirile legate de ea pălesc mai tare. Și acum știu de ce m-a rugat să nu o uit niciodată. Naoko însăși era conștientă de faptul că amintirile se vor șterge. De aceea m-a implorat să nu o uit niciodată și să țin minte că ea a existat.

Sunt cumplit de trist când mă gândesc la toate acestea pentru că Naoko nici măcar nu m-a iubit.

Capitolul al doilea

Demult, de fapt cu vreo douăzeci de ani în urmă, locuiam la cămin. Aveam optsprezece ani și tocmai intrasem la facultate. Până atunci nu știusem mai nimic despre Tokyo și era prima oară când stăteam fără părinți. Îngrijorați de soarta mea, părinții consideraseră că e mai bine pentru mine să locuiesc la cămin. Acolo aveam mesele asigurate, condiții bune de trai și se gândeau, probabil, că un tânăr neprihănit de optsprezece ani este mai în siguranță în felul acesta. Bineînțeles se pusese și problema banilor, pentru că era mult mai convenabil să stau la cămin decât să închiriez o cameră în oraș. Mobila era asigurată și singurele lucruri care mă priveau erau așternutul și veioza. Dacă ar fi fost după mine, eu aș fi preferat să locuiesc într-un apartament închiriat, care să mă fi scutit de aglomerația din cămin, dar știind cât cheltuiesc părinții mei cu taxele la acea universitate particulară, n-am obiectat cătuși de puțin când s-a pus problema căminului. De fapt, nici nu-mi păsa unde locuiesc.

Căminul era situat în centrul orașului, pe un platou de pe care se deschidea o priveliște superbă. Campusul cel mare era împrejmuț de un zid de beton, iar la poartă se înălța un *keyaki*¹ uriaș, despre care se spunea că atinsese vârsta de o sută cincizeci de ani. Dacă voiai să privești cerul stând sub el, din pricina frunzelor dese îți era imposibil să distingi măcar un firicel de albastru. Cărarea pavată era puțin curbată în preajma copacului și apoi continua, dreaptă, până în curtea interioară. De ambele părți ale cărării se aflau, față-n față, două clădiri din beton, cu câte două etaje fiecare. Numeroasele ferestre îți lăsau impresia că cele două clădiri arată ca o închisoare sau că închisoarea a fost transformată în cămin. Totuși, nu era deloc murdar acolo și nici nu aveai senzația de întuneric apăsător. Prin ferestrele deschise se auzeau radiourile, iar perdelele erau de culoare bej ca să nu poată fi decolorate de soare.

Cărarea pavată ducea până în fața clădirii centrale a căminului, o clădire cu un etaj. Parterul era ocupat de cantină și de o baie mare, comună,

¹ *Keyaki* face parte din familia ulmului, atinge înălțimea de treizeci de metri și diametrul trunchiului este de aproximativ doi metri.

cu toate facilitățile necesare, iar la etaj se aflau săli de cursuri, o sală de ședințe și chiar o încăpere pentru oaspeți a cărei utilitate nu am înțeles-o niciodată. În apropierea clădirii centrale se afla al treilea cămin, care avea și el două etaje. Grădina interioară era spațioasă, iar aspersoarele din mijlocul peluzei sclipeau în lumina soarelui și se învârteau cu regularitate. În spatele clădirii centrale se afla un teren de baseball, unul de fotbal și șase terenuri de tenis. Căminul era înzestrat cu tot ce trebuia.

Există totuși o singură problemă serioasă. Complexul căminului se afla sub conducerea unei grupări suspecte care avea ca lider un extremist de dreapta și mie, cel puțin, măsurile luate mi se păreau cam dubioase. Cred că orice student nou își putea da seama dacă citea regulamentul căminului. Pe față, se proclama „angajarea în educarea tineretului în spiritul înfloririi națiunii” și mulți dintre cei care sprijineau acest „spirit” și-au adus contribuția financiară majoră la ridicarea complexului. Nimănui nu îi era însă clar ce se ascundea în spatele acestei demagogii. Nimeni nu știa exact ce se întâmpla. Unii spuneau că ar fi fost vorba de evaziune fiscală, alții îl considerau doar un truc publicitar, iar alții pretindeau că ridicarea căminului nu era decât o fraudă prin care niște escroci încercau să obțină bani de pe urma unei proprietăți imobiliare valoroase. Se pare însă că lucrurile erau mult mai complicate. Cineva spunea că scopul fondatorilor a fost înființarea unui club al elitelor. Eu nu știu prea multe despre acest club, dar cert este că membrii lui se întruneau de câteva ori pe lună, împreună cu unii dintre fondatori, iar cei care intrau în acest club nu aveau motive de îngrijorare în legătură cu găsirea unui loc de muncă la terminarea facultății. Nu știu nici acum care dintre supoziții ar fi adevărată, dar tot ce pot spune este că atmosfera de acolo era destul de „dubioasă”.

Mi-am petrecut doi ani buni (din primăvara anului 1968 până în primăvara anului 1970) în acest cămin „dubios”. Nu îmi dau seama cum am rezistat acolo atâta vreme, deși pentru studenți nu avea prea mare importanță dacă cei de la conducere erau de dreapta sau de stânga, dacă erau șireți sau ipocriți.

Fiecare zi la cămin începea cu înălțarea solemnă a steagului. Normal că se cânta și imnul. Așa cum nu lipsesc marșurile din știrile sportive, tot așa nu se putea înălța steagul fără să se cânte imnul. Steagul se afla fix în centrul curții interioare, ca să poată fi zărit de la absolut orice fereastră a celor trei clădiri ale căminului.

De steag răspundea șeful clădirii de est (cea în care mă aflam și eu). Era un bărbat înalt, cu privirile dure, în jurul vârstei de șaiszeci de ani. Părul aspru îi încărunțise pe alocuri, iar pe gâtul ars de soare avea o cicatrice lungă. Se zvonea că absolvise școala militară din Nakano, dar nimeni nu știa cu siguranță ce hram purta pe-acolo. Lângă el stătea un student care îndeplinea rolul de ajutor de stegar. Nici despre acest student nu se știa mai nimic. Avea o tunsoare rotundă și purta întotdeauna uniformă. Nu știam nici cum îl cheamă, nici în ce cameră locuiește. Nu l-am întâlnit niciodată la cantină sau la baie și nici măcar nu sunt sigur că era student... dar probabil că era din moment ce purta uniformă —și „Uniformă” i-a devenit în curând și porecla. Spre deosebire de domnul care absolvise școala din Nakano, acesta era scund, rotofei, palid la față. Cei doi indivizi ciudați răspundeau de înălțarea steagului *Hi no maru*² în fiecare dimineață.

La începutul vieții mele de student căminist, mă sculam special dimineața la ora șase ca să privesc acel ritual patriotic. Cei doi apăreau lângă steag exact în momentul când la radio se dădea ora exactă. „Uniformă” purta, normal, uniformă și pantofi negri din piele, iar Nakano

² Steagul Țării de la Soare-răsare

purta o bluză sau un pulover și teniși albi. Uniformă avea cu el o cutie din lemn, pe care o purta ceremonios, iar Nakano ducea un casetofon Sony. Nakano punea casetofonul la baza catargului, iar "Uniformă" deschidea cutia din care scotea un steag frumos împăturit. Îl oferea reverențios lui Nakano, care îl prindea de frânghia catargului în așa fel încât să scoată în evidență frumusețea cercului roșu, reprezentând soarele, pe o suprafață întinsă de un alb imaculat. Apoi Uniformă apăsa butonul.

*Kimigayo*³.

Steagul urca și urca. Pe la versul „pietricelele să devină pietre”, steagul era pe la jumătatea catargului și apoi ajungea imediat în vârf. Cei doi stăteau în poziție de drepți, cu privirile ațintite la steag. Era o priveliște extraordinară, mai cu seamă în zilele senine, când bătea puțin vântul.

Ritualul de coborâre a steagului, seara, era în mare, același. Doar gesturile erau inverse. Steagul cobora încet-încet și intra în cutia de lemn. Peste noapte nu se lăsa niciodată steagul afară.

Eu nu înțelegeam de ce coborau steagul seara. Națiunea exista și după lăsarea întunericii și erau mulți cei care lucrau toată noaptea: muncitorii din construcții, șoferii de taxi, animatoarele, pompierii, paznicii de noapte. Mie mi se părea nedrept ca asemenea oameni să nu beneficieze de protecția steagului. Oare chiar nu avea nici o însemnătate pentru alții și numai eu vedeam lucrurile astfel? De fapt nici pe mine nu mă deranja, la drept vorbind, dar am făcut și eu o constatare.

Conform regulamentului căminului, studenții din anii I și II stăteau câte doi în cameră, iar cei din anii III și IV aveau camere individuale. Camera pentru două persoane măsoară cam șase rogojini⁴, mai degrabă lungă decât lată, iar ferestrele erau prevăzute cu cercevele din aluminiu. În dreptul lor se găseau două birouri și două scaune, dispuse astfel încât ocupanții camerei să poată învăța spate-n spate. În partea stângă a ușii se aflau două paturi de campanie. Mobila era solidă și extrem de simplă, incluzând de fapt doar două dulăpioare, câteva rafturi prinse în perete și o măsuță mică pentru cafea. Oricât ai fi fost de generos în aprecieri, tot nu puteai califica un asemenea locșor ca fiind poetic. Pe majoritatea rafturilor din camere se găseau radiouri, uscătoare de păr, oale electrice sub presiune, reșouri, cafea instant, pliculețe cu ceai, zahăr cubic, tigăi și boluri pentru *ramen*⁵. Pe pereți erau prinse cu ace fotografii reprezentând femei sumar îmbrăcate sau afișe furate de la filme pornografice. Un individ avea lipită pe perete o fotografie ce reprezenta doi porci împerechindu-se, dar aceasta era o excepție printre cele cu femei goale, cântărețe și actrițe. Pe rafturi se aflau manuale, dicționare și romane.

Pentru că locuiau doar băieți în cămin, camerele erau înspăimântător de murdare. Cojile mucegăite de mandarine se prinseseră de fundul coșurilor de gunoi; în cutiile de conserve transformate în scrumiere, straturile de mucuri de țigări atingeau zece centimetri, iar când începeau să ardă mocnit, erau stinse cu cafea sau bere, emanând un miros acru, insuportabil. Bolurile și farfuriile erau pline de funingine și de grăsime, iar pe jos erau împrăștiate ambalaje de *ramen*, cutii goale de bere, conserve sau capace de toate felurile. Nimănui nu-i dădea prin minte să măture și să arunce murdăria la coșul de gunoi. Orice adiere stârnea adevărați nori de praf. Camerele duhneau îngrozitor și fiecare își avea mirosul ei aparte, dar, în mare, el provenea de la transpirație, de la mirosul individual și de la gunoi. Hainele murdare erau aruncate grămadă sub paturi și cum nimeni

³ Imnul național al Japoniei

⁴ O rogojină măsoară 90/180 cm

⁵ Tăiței semipreparați

nu se gândea să-și aerisească cu regularitate așternutul, pernele emanau un miros de transpirație care nu părea să mai dispară vreodată. Privind în urmă, mă mir și acum că toată mizeria de acolo n-a dat naștere unor epidemii devastatoare.

În comparație cu ce vă descriam înainte, camera mea era curată ca o încăpere de morgă. Dușumeaua și ferestrele nu aveau nici o pată, aeriseam așternutul o dată pe săptămână, creioanele erau la locul lor în suporturi, perdelele erau spălate o dată pe lună, și asta deoarece colegul meu de cameră era de-a dreptul maniac când era vorba de curățenie. Nimeni nu mă credea când povesteam că spală până și perdelele. Cred că nimănui nu-i dăduse prin cap că perdelele se pot spăla și ele. Toată lumea se gândea, probabil, că aparțin ferestrelor și atât.

— Individul nu e normal, afirmam cu toții, catalogându-l ca fiind nazist sau poreclindu-l Cavaleristul.

Nu aveam nici măcar o fotografie indecentă pe pereți. Singura noastră poză reprezenta un canal din Amsterdam... Când mi-am lipit și eu un nud pe pereți, tipul a protestat:

— Eee-u, Watanabe, e-eu nu p-pot s-să s-sup-port așa c-ceva.

Nudul a dispărut într-o clipă și locul lui a fost luat de canalul din Amsterdam, dar cum nu țineam la nud în mod deosebit, n-am făcut scandal.

Cei care intrau în camera noastră se mirau când vedeau o asemenea fotografie pe pereți și nu-i înțelegeau rostul.

— Cavaleristul se masturbează privind-o, le spuneam eu în glumă. Glumă-glumă, dar lumea a luat-o în serios și încă atât de serios, încât ajunsese și eu să cred că e adevărat.

Toată lumea mă compătimea că îl am pe Cavalerist coleg de cameră, dar mie nu mi se părea chiar atât de îngrozitor. Mă lăsa în pace atâta vreme cât îmi păstram partea mea curată și pentru că stăteam cu el, totul era mult mai simplu. El spăla, el aerisea așternuturile, el arunca gunoiul. Mă adulmeca și-mi sugera chiar să fac baie dacă eram prea ocupat și neglijam acest aspect câteva zile. Ba chiar ajunsese să-mi spună când să merg la frizer și când să-mi tai firele de păr din nas. Singurul lucru care mă deranja era faptul că dădea cu tone de insecticid când apărea un gândac rătăcit, iar eu mă vedeam nevoit să mă retrag în mizeria din vecini.

Cavaleristul urma secția de geografie a unei facultăți de stat.

— Știi, e-eu învăț h-hă-hărți, m-a anunțat el când ne-am cunoscut.

— Îți plac hărțile? l-am întrebat.

— Îhî. După ce termin facultatea, v-vreau să mă angajez la Institutul Național de Geografie și să fac h-hă-hărți.

Am fost chiar impresionat de visurile și de țelurile pe care ți le poate oferi viața. Acesta a fost unul dintre primele lucruri care m-au impresionat când am venit la Tokyo. Da, într-adevăr este nevoie și de oameni pe care să-i intereseze și chiar să-i pasioneze hărțile... nu mulți, dar e nevoie, chiar mare nevoie. Ceea ce mi s-a părut însă ciudat era faptul că un om care se bâlbâia mai ales când rostea cuvântul „hartă” dorea să lucreze chiar la Institutul Național de Geografie. Uneori nu se bâlbâia deloc, dar când rostea cuvântul „hartă”, era bâlbâit sută la sută.

— T-t-tu în ce te specializezi? m-a întrebat el.

— Teatru, am zis eu.

— Teatru... adică faci spectacole?

— Nu chiar. Citesc piese de teatru, cercetez... Racine, Ionesco, Shakespeare, chestii de astea.

Mi-a spus că a auzit de Shakespeare, dar de ceilalți nu. Nici eu nu știam mare lucru despre alții, dar măcar am auzit de ei la cursuri.

— Îți plac piesele, nu? a zis el.

— Nu neapărat, am mărturisit eu.

Răspunsul meu l-a nedumerit și când era nedumerit se bâlbâia și mai tare. Îmi părea rău că-i făcusem una ca asta.

— Puteam să mă apuc de orice... etnologie, istoria Asiei. S-a întâmplat să aleg teatrul, și-atât. A fost cea mai convingătoare explicație pe care m-am simțit în stare să i-o dau, dar nu l-a satisfăcut.

— Nu pricep, spuse el consternat. Mie îmi plac h-hă-hăr-hărțile și de aceea învăț despre h-hă-hăr-hărți. De aceea am venit special la o universitate din Tokyo și-i pun pe ai mei să-mi trimită bani. Dar tu... În cazul tău se pare că lucrurile nu stau așa.

Argumentul lui părea solid. Am renunțat să-i mai explic. Apoi am luat niște bețe de chibrituri și am tras la sorți paturile: el pe cel de sus, eu pe cel de jos.

Purta întotdeauna cămașă albă, pantaloni negri, pulover bleumarin. Era înalt, cu pomeți proeminenți, părul scurt. Când mergea la ore, se îmbrăca în uniformă, iar servieta și pantofii erau negri. Arăta ca un student tipic de dreapta și de aceea toți colegii îi spuneau Cavaleristul, dar bietul de el n-avea absolut nici o legătură cu politica. Spunea că poartă mereu uniformă pentru că e complicat să decidă cu ce să se îmbrace în fiecare zi. Singurele lucruri care îl preocupau erau schimbările geologice care se produceau de-a lungul coastei mării și noile tuneluri construite pentru linii ferate. Dacă apuca să abordeze asemenea subiecte, se bâlbâia, se ambala și nu-l mai oprea nimeni o oră-două. Trebuia s-o iau la fugă sau să adorm ca să-l fac să tacă.

Se trezea în fiecare dimineață la ora șase cu *Kimigayo* pe post de ceas deșteptător, așa că nu se poate spune că ritualul înălțării steagului nu a avut nici un efect asupra lui. Se îmbrăca, mergea la baie, se spăla pe față. Îi lua teribil de mult timp să se spele pe față, încât ajunsesem să cred că-și scoate fiecare dinte din gură și îl spală separat. Când se întorcea în cameră, își scutura prosopul de câteva ori, având grijă să nu-i rămână vreo cută și apoi îl așeza la uscat pe calorifer, iar periuța de dinți și săpunul le pune la locul lor. Apoi deschidea radioul și făcea gimnastică.

Eu obișnuiam să citesc seara până târziu și puteam să dorm dimineața liniștit până la ora opt. Chiar dacă el se scula și începea să-și târșăie pașii prin cameră și să facă gimnastică, eu tot mai reușeam uneori să dorm, și încă bine. Dar când ajungea la partea cu săriturile, n-aveam cum să nu mă trezesc. Când începea să sară — și zău că sărea tare sus! —, se cutremura patul ori de câte ori atingeau podeaua. Am răbdat trei zile. Mi s-a spus că pentru a rezista la viața în comun trebuie să treci cu vederea anumite lucruri. Da, așa o fi, mi-am zis eu, dar în a patra zi n-am mai rezistat.

— Ia ascultă, nu poți să faci gimnastica asta pe acoperiș? am zis eu apăsător. Nu pot să dorm când sari în halul ăsta!

— Păi, e șase și jumătate, zise el uimit de tonul meu.

— Știu și eu că e șase și jumătate, numai că asta e o oră la care eu vreau să dorm. Nu știu cum să-ți explic, dar mie așa îmi prieste.

— Nu se poate să sar pe acoperiș. Dacă sar pe acoperiș, vecinii de la doi or să bombăne. Sub noi nu e decât o magazie, așa că nu se supără nimeni.

— Ieși în curte! Du-te pe pajiște!

— Nici acolo nu se poate. Nu am radio și apoi am nevoie de priză. Fără radio nu pot face gimnastică.

Avea dreptate. Radioul lui era o vechitură nenorocită fără baterii, iar al meu era un tranzistor portabil, dar nu mergea decât pe ultrascurte. Nu prindeam decât muzică.

— A, mi-a venit o idee! Hai să facem un compromis, am zis eu. N-ai decât să-ți faci gimnastica de dimineață, dar renunță la partea cu săriturile.

Faci prea multă gălăgie! Ce zici?

— Să-săr-sărituri? Ce să-săr-sărituri? întrebă el teribil de uimit.

— Păi, sari în sus și-n jos.

— Eu nu fac așa ceva.

Începuse să mă doară capul. Voiam să renunț, dar m-am gândit că-i mai bine să-mi spun punctul de vedere până la capăt, să-l fac să priceapă ce anume mă deranjează. M-am ridicat, am fredonat melodia de la postul de radio NHK pentru programul de gimnastică ritmică și am început să sar.

— Uite, despre partea asta e vorba. Vezi că există?

— A, asta? Da, ai dreptate. Nici nu mi-am dat seama.

— Acum înțelegi? l-am întrebat eu așezându-mă pe marginea patului. Te rog, renunță la partea cu săriturile și lasă-mă să dorm. În rest nu mă deranjează nimic.

— Dar mi-e imposibil, spuse el serios. Nu pot să renunț la nimic. Fac aceste mișcări în fiecare zi, de zece ani, și o dată ce le încep, ele merg a-a-au-auto-mat. Dacă sar peste o singură mișcare, se duc t-t-to-toate naibii.

Nu mai aveam replică. Ce puteam să mai spun? Cea mai rapidă cale de a pune capăt calvarului ar fi fost să aștept să plece din cameră și să-i arunc vechitura aceea de radio pe fereastră, dar știam că un asemenea gest ar fi pornit un scandal de nedescris. Cavaleristul era un individ care ținea la lucrurile lui ca la ochii din cap. Mi-a zâmbit când m-a văzut stând neputincios pe marginea patului și a încercat să mă consoleze:

— Hai, Watanabel! Ce-ar fi să te scoli și tu devreme și să faci gimnastică cu mine?

Nu a mai așteptat răspunsul meu și a plecat la cantină.

*

Naoko s-a prăpădit de râs când a auzit că am făcut gimnastică, dimineața, împreună cu Cavaleristul. Nu încercasem să o amuz, dar până la urmă am râs și eu. Chiar nu mai râsesem de mult cu atâta poftă.

Am coborât din tren la stația Yotsuya și am luat-o pe digul de lângă gară. Era duminică după-amiază, pe la jumătatea lunii mai. Ploaia încetase până spre prânz și vântul dinspre sud alungase de tot norii denși. Frunzele verzi, sclipitoare ale cireșilor se unduiau în bătaia vântului și lăsau să se reflecte pe ele lumina soarelui. Era cald, ca la început de vară. Lumea își ținea puloverele și hainele pe umeri sau le ducea în mână. Păreau cu toții fericiți în acea duminică însorită. Tinerii care jucau tenis pe terenurile de dincolo de dig își scosese rămașile și rămăseseră în pantaloni scurți. Doar două călugărițe, care ședeau pe o bancă, îmbrăcate în uniforma lor de iarnă, nu păreau prea încălzite, deși păreau că se bucură să pălăvrăgească la soare.

După cincisprezece minute de plimbare am simțit că m-am încins și mi-am scos cămașa de bumbac, rămânând în tricou. Naoko și-a suflecat mânecile bluzei de trening până la cot. Bluza se decolorase probabil de la spălat și aveam impresia că am mai văzut-o îmbrăcată cu ea, dar nu-mi aminteam exact. Posibil să fi fost doar o impresie, pentru că nu am cum să țin minte prea multe amănunte din vremea aceea.

— Cum îți place viața în comun? m-a întrebat ea. Te amuză să stai cu atâta lume la un loc?

— Păi, știu eu, n-a trecut decât o lună. Nu-i chiar atât de rău, oricum nu insuportabil.

S-a oprit în fața unei țâșnitoare și a băut o gură de apă, s-a șters cu o

batistă pe care o scosese din buzunarul pantalonilor și apoi s-a aplecat și și-a legat din nou șireturile de la pantofi.

— Crezi că eu aș suporta o asemenea viață?

— Adică viața în comun?

— Da, răspunse Naoko.

— Depinde cum iei lucrurile. Sunt o grămadă de nimicuri care te pot deranja: regulamentul căminului, indivizi care fac pe nebunii de nu le ajungi la nas nici cu prăjina, colegul de cameră care face gimnastică dimineața la șase și jumătate, când începe programul de gimnastică la radio. Dar dacă te gândești că probleme există peste tot, nu te mai deranjează. Dacă nu ai unde să stai în altă parte, atunci poți să trăiești bine și la cămin.

— Așa o fi.

Naoko părea că se gândește adânc la ceva. M-a privit apoi cercetător de parcă eram un obiect straniu. Abia în clipa aceea am realizat cât sunt de limpezi ochii ei și mi-a tresărit inima. De fapt, până atunci nu mai avusesem ocazia să o privesc în felul acesta, deoarece era prima oară când ne plimbam amândoi și când stăteam atât de mult de vorbă.

— Vrei să te muți și tu la cămin?

— Nu, dar mă întrebam cum o fi viața în comun. Și... aveam de gând...

Mușcându-și buzele, Naoko încerca să spună ceva, dar nu reușea. Apoi oftă și privi în jos, zicând:

— O, nu mai știi. Nu contează.

Așa s-a terminat conversația noastră. Ea mergea în continuare spre est și eu pășeam puțin în urma ei.

Nu o mai văzusem pe Naoko de aproape un an de zile, timp în care slăbise și se schimbase mult. Obrajii bucălați, care fuseseră o particularitate a ei, erau acum supti, iar gâtul părea mai firav. Nu vreau să spun că era numai piele și os sau că părea bolnavă, dar slăbise într-un fel al ei, de parcă se ascunsese într-un loc strâmt și lung o bună bucată de timp, ca să mi se arate apoi atât de suplă. Era mult mai drăguță decât mi-o aminteam eu. Am vrut să-i spun asta, dar n-am găsit cuvintele potrivite și am renunțat.

Nu stabilisem o întâlnire, ci am dat peste Naoko întâmplător în trenul de pe linia Chūō. Ea ieșise din casă cu intenția de a vedea, singură, un film, iar eu eram decis să dau o raită prin librăriile din Kanda. Nici unul dintre noi nu avea vreo treabă urgentă, așa că atunci când Naoko a zis să coborâm din tren, am coborât, și asta se întâmpla chiar la stația Yotsuya. Când am rămas numai noi doi, am constatat că nu prea aveam ce discuta și n-am înțeles deloc de ce propusese Naoko să coborâm din tren. De fapt, de la bun început nu am prea avut ce să ne spunem unul altuia.

Când am ieșit din gară, a luat-o înainte fără să scoată un cuvânt, iar eu m-am văzut nevoit să merg în urma ei, la distanță de vreun metru. Aș fi putut să micșorez distanța dintre noi, dar ceva mă împiedica parcă, așa că nu făceam decât să-i privesc spatele și părul negru, drept. Părul îi era prins cu o agrafă mare, maro și când întorcea puțin capul, îi zăream urechea mică, albă. Din când în când îmi adresa și câte un cuvânt. Uneori aveam ce să-i răspund, alteori erau vorbe fără noimă sau chiar nu auzeam ce spune, dar se pare că ea nu se sinchisea nici dacă-i răspundeam, nici dacă nu-i răspundeam. Când termina ce avea de spus, își vedea mai departe de drum. Eu mă consolam în sinea mea, gândindu-mă că e o zi frumoasă pentru plimbare.

După felul cum mergea, pentru Naoko nu părea însă o simplă plimbare. La Iidabashi a luat-o la dreapta, până la șanțul cu apă ce împrejmuia castelul, a traversat intersecția de la Jinbocho, a urcat panta de la Ochanomizu și a ieșit în Hongo. De acolo, a mers pe linia troleibuzului

până la Komagome. Mărturisesc că am făcut ceva drum. Când am ajuns la Komagome, soarele apusese deja și era o seară liniștită de primăvară.

— Unde suntem? întrebă Naoko de parcă era picată din cer.

— Komagome, am spus eu. Nu știai? Am ocolit mult.

— De ce-am venit aici?

— Tu ai venit aici. Eu n-am făcut decât să merg în urma ta.

Am intrat într-un restaurant mic de lângă stație ca să mâncăm niște tăiței. Fiindcă-mi era sete, am băut o bere. De când am făcut comanda și până am terminat de mâncat, nici unul dintre noi nu a scos o vorbă. Fiind obosit de atâta umblat, stăteam pur și simplu prăbușit în scaun, iar Naoko își ținea mâinile pe masă, cu gândurile departe. La știrile de la televizor se anunța că, fiind duminică, toate parcurile de distracție erau pline de lume. Și noi doi n-am făcut nimic decât să venim pe jos de la Yotsuya până la Komagome, gândii eu.

— Ești în formă, i-am spus eu după ce am terminat de mâncat.

— Te miră?

— Da.

— Poate nu știai că în școala gimnazială eram alergătoare de fond, adică alergam zece-cincisprezece kilometri. În plus, tatălui meu îi plăcea enorm de mult să urce pe munte, așa că mă lua și pe mine în fiecare duminică. Muntele începea în spatele casei noastre... așa că e normal să am picioare zdravene.

— Dacă mă uit bine la ele, n-aș zice.

— Da, știu, răspunse ea. Toată lumea mă consideră fragilă, dar nu trebuie să judeci un om numai după aparențe, spuse ea, zâmbind.

— Îmi pare rău că trebuie să mărturisesc, dar sunt epuizat.

— Regret nespun că te-am târât după mine toată ziua.

— Îmi pare bine că am avut ocazia să stăm de vorbă. N-am mai făcut-o până acum, numai noi doi... am zis eu, încercând fără succes să-mi amintesc despre ce am vorbit.

Ea se juca cu scrumiera de pe masă.

— Ăăă, dacă vrei... dacă nu te deranjează... dacă poți... ai vrea să ne mai întâlnim? Știu că n-am nici un drept să te rog așa ceva.

— Cum adică, „drept”? am întrebat eu, uimit. Ce vrei să spui?

Ea s-a înroșit. Poate a surprins-o reacția mea.

— Nu prea știu cum să-ți explic, încerca Naoko să se scuze. Și-a suflecat mânecile de la bluza de trening până peste coate și apoi le-a lăsat iar în jos. Puful de pe brațele ei strălucea auriu în lumina gălbuie din restaurant. Nu voiam să spun chiar „drept”, continuă ea, voiam să spun altfel.

Cu coatele pe masă, se uita la calendarul de pe perete de parcă spera să găsească acolo cuvântul potrivit, dar se părea că nu-l găsește. A oftat adânc, a închis ochii și a început să se joace cu agrafa din păr.

— Nu mă deranjează, am spus eu. Cred că știu ce voiai să spui, dar nici eu nu găsesc cuvântul potrivit.

— Niciodată nu pot să spun ceea ce vreau, continuă Naoko. Mi se cam întâmplă de la o vreme. Încerc să zic ceva, dar nu rostesc decât cuvinte aiurea sau spun exact altceva decât ceea ce intenționasem. Vreau să o dreg, dar iese și mai prost. Îmi pierd șirul și uit cu ce am început. Am senzația că mă dedublez și joc leapșa singură. Jumătate din mine o aleargă pe cealaltă jumătate în jurul unui stâlp gros. La fel și cu vorbele. Cealaltă jumătate știe ce cuvinte se potrivesc, dar jumătatea de aici nu le prinde.

Naoko ridică ochii și mă privi.

— Înțelegi ce vreau să spun?

— Mai mult sau mai puțin, toată lumea are senzația aceasta, am

asigurat-o eu. Fiecare încearcă să spună ceva, dar până la urmă nu reușește să exprime ceea ce simte și se enervează.

— Nu-i doar asta. Naoko păru dezamăgită de răspunsul meu.

— Oricum, mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim. Sunt întotdeauna liber duminica și plimbarea mi-ar prinde bine.

Am luat trenul pe linia Yamanote și Naoko a coborât la stația Shinjuku pentru a trece pe linia Chūō. Locuia într-un apartament mic, închiriat, în Kokubunji.

— Ia ascultă, s-a schimbat ceva în felul meu de a vorbi? m-a întrebat ea la despărțire.

— Am impresia că s-a schimbat ceva, am zis eu, dar nu-mi dau seama exact ce anume. Ca să fiu sincer, știu că ne întâlneam deseori pe vremuri, dar nu țin minte să fi stat prea mult de vorbă.

— Da, cred că așa și e, confirmă ea. Aș putea să-ți dau un telefon sâmbătă?

— Da, normal. Aștept telefonul tău, i-am zis eu.

*

Pe Naoko am cunoscut-o în primăvara celui de-al doilea an de liceu. Și ea era în anul doi și urma o școală de elită, aflată sub patronajul unei misiuni creștine. Era atât de rafinată atmosfera din liceul ei, încât erai considerat prost și lumea te arăta cu degetul dacă învățai prea mult. Naoko era iubita celui mai bun prieten al meu, Kizuki — prieten în adevăratul sens al cuvântului. Cei doi fuseseră prieteni intimi încă din fragedă pruncie, iar casele lor se aflau la o distanță nu mai mare de două sute de metri.

Asemeni tuturor perechilor cuplate încă din copilărie, relația dintre Naoko și Kizuki era foarte deschisă și nu prea căutau să fie doar ei singuri. Se vizitau, luau cina împreună cu familia, jucau mahjong. Ne întâlneam și noi mereu, iar uneori Naoko mai venea cu câte o colegă de clasă și mergeam cu toții la grădina zoologică, la ștrand sau la cinema. Ca să fiu sincer, toate fetele pe care le aducea Naoko erau drăguțe, dar prea rafinate pentru mine și de aceea mă simțeam mult mai bine în compania colegelor mele, care nu erau deloc cu nasul pe sus. Nu prea pricepeam eu ce e în căpșorul drăgălașelor pe care le aducea Naoko și probabil că nici ele nu mă înțelegeau.

După o vreme, Kizuki a încetat să-mi aducă vreo pereche și ne întâlneam doar noi trei. Poate părea ciudat, dar așa mă simțeam cel mai bine. Când era și a patra persoană, atmosfera devenea un pic cam stânjenitoare. Când eram doar noi trei, ne simțeam ca într-o dezbatere televizată: eu eram oaspetele, Kizuki, talentata gazdă, iar Naoko, asistenta lui. Kizuki era grozav când se afla în centrul atenției. Era uneori sarcastic și de aceea lumea îl considera arogant, dar adevărul e că era băiat bun și cinstit. Avea întotdeauna grijă să ni se adreseze și mie și lui Naoko, să glumească cu amândoi la fel, astfel încât nici unul dintre noi să nu se simtă în plus. Dacă vreunul dintre noi tăcea prea mult, Kizuki îl provoca și-l făcea să vorbească. Atunci gândeam că trebuie să-i fie foarte greu, dar pe urmă am observat cu câtă ușurință se adapta la orice situație și cu cât tact manevra totul. În plus, avea marele talent de a lua din conversația neinteresantă doar părțile interesante, iar în prezența lui te simțai de parcă ai fi fost cel mai grozav om din lume și de parcă ai fi avut cea mai interesantă viață.

Cu toate acestea, nu era deloc sociabil și, în afară de mine, nu s-a mai împrietenit cu nimeni la școală. N-am înțeles niciodată de ce un individ atât de inteligent și un interlocutor atât de agreabil nu a căutat să-și valorifice

talentele într-un cerc mai larg de cunoștințe și se mulțumea doar cu acest trio al nostru. Și n-am priceput nici de ce m-a ales pe mine ca prieten. Mie îmi plăcea să citesc cărți singur, să ascult muzică singur, eram un individ obișnuit care nu se remarcă prin nimic, așa că nu știu ce l-a determinat pe unul ca el să pună ochii tocmai pe mine, când avea de unde alege. Cu toate acestea, noi doi ne-am înțeles extraordinar de la bun început. Tatăl lui era un dentist renumit și ei trăiau pe picior mare.

— N-ai vrea să-ți prezint și ție o fată duminică? m-a întrebat el de îndată ce ne-am cunoscut. Prietena mea urmează un colegiu de fete și-ți aduce și ție una drăguță, dacă vrei.

— De acord, am zis eu.

Așa am cunoscut-o pe Naoko.

Noi trei petreceam mult timp împreună, dar ori de câte ori pleca Kizuki din cameră, eu și Naoko nu prea vorbeam. Nu știam despre ce să vorbim și de fapt nici nu exista un subiect comun de discuție. În loc să vorbim, beam apă, ne jucam cu obiectele de pe masă și așteptam să se întoarcă Kizuki ca să urnească conversația. Naoko nu prea era vorbăreață, iar mie îmi plăcea mai degrabă să ascult decât să vorbesc, așa că întotdeauna mă simțeam stânjenit când rămâneam doar cu Naoko. Nu vreau să spun că eram incompatibili, dar pur și simplu nu aveam despre ce vorbi.

M-am întâlnit cu Naoko, singură, doar o dată, la două săptămâni după înmormântarea lui Kizuki. Pentru că aveam de pus la punct niște lucruri, am stat de vorbă într-o cofetărie, dar după ce am terminat, n-am mai avut ce vorbi. Am încercat să abordez câteva subiecte, dar fără succes, iar dacă Naoko zicea ceva, glasul ei avea ceva tăios. Părea supărată pe mine și eu nu înțelegeam de ce. Nu ne-am mai văzut până în ziua în care ne-am întâlnit întâmplător pe linia Chūō din Tokyo, un an mai târziu.

Probabil că Naoko era supărată pe mine pentru că fusesem ultimul care l-a văzut pe Kizuki în viață și poate că ar fi vrut să fie ea cea care să îi spună ultimele cuvinte. Nu știu cum să spun, dar parcă o înțeleg. Dacă ar fi fost după mine, aș fi fost de acord să schimbăm rolurile, dar așa a fost să fie, nu se mai putea schimba nimic.

Fusesse o după-amiază frumoasă de mai. Kizuki mi-a propus să chiulim de la ultimele ore și să mergem să jucăm biliard. Nici pe mine nu mă interesau materiile respective, așa că am plecat amândoi de la școală și am luat-o încet, pe deal în jos, până la sala de biliard de lângă port. Am jucat patru partide. După ce am câștigat-o pe prima fără nici un efort, Kizuki s-a pus serios pe treabă și m-a bătut la celelalte trei. Conform obiceiului, eu am fost cel care a plătit. În timpul jocurilor n-a făcut nici o glumă, ceea ce mi s-a părut teribil de ciudat. După ce-am terminat, am fumat câte o țigară.

— De ce ești atât de grav? l-am întrebat eu.

— Pur și simplu n-aveam chef să pierd astăzi, spuse Kizuki cu un zâmbet satisfăcut.

El a murit în noaptea aceea, în garaj. A tras un furtun de cauciuc de la țeava de eșapament a mașinii lui, N-360, l-a băgat pe geam, a astupat toate încheieturile cu bandă adezivă și a turat motorul. Nu am nici cea mai vagă idee în câte ore și-a dat sufletul. Părinții lui plecaseră în vizită la o rudă bolnavă, iar când s-au întors și au deschis garajul, el era deja mort. Radioul mergea, iar sub ștergătorul de parbriz era prinsă o chitanță de la benzinărie.

Kizuki nu lăsase nici un bilet. Nimeni nu-și putea imagina motivul care l-a determinat să facă acest pas. Pentru că eu fusesem ultimul care stătuse de vorbă cu el, am fost chemat la poliție și a trebuit să dau o declarație. I-am spus ofițerului care se ocupa de acest caz că prietenul meu nu m-a lăsat să înțeleg nici o clipă că ar avea de gând să se sinucidă și că s-a comportat ca de obicei. Probabil că nu i-am făcut o impresie prea bună polițistului, nici

eu, nici Kizuki, de parcă ar fi fost normal ca acela care chiulește de la școală și se duce să joace biliard să sfârșească prin a se sinucide. A apărut un articol mic în ziar și cu aceasta, afacerea s-a încheiat. Părinții lui Kizuki au dat mașina roșie N-360. O vreme, pe banca lui s-a aflat o floare albă.

În cele zece luni care au trecut de la moartea lui Kizuki și până la absolvirea liceului am avut senzația că sunt incapabil să îmi găsec un loc în lumea din jurul meu. M-am împrietenit cu o fată și m-am culcat cu ea, dar legătura noastră n-a durat mai mult de jumătate de an. Nu mă atrăgea nimic la ea. Am dat examen de admitere la o facultate particulară din Tokyo, una pentru care nu trebuia să învăț cine știe cât, deși nu mă prea atrăgea. Am intrat. Respectiva fată m-a rugat să nu plec la Tokyo, dar eu voiam să scap neapărat de Kobe, să încep o viață nouă într-un loc unde nu cunoșteam pe nimeni.

— Deci nu te mai interesează persoana mea de când te-ai culcat cu mine, mi-a zis, plângând.

— Nu-i adevărat, am replicat eu. Îmi doresc să plec din acest oraș.

Nu voia să înțeleagă, așa că ne-am despărțit. În trenul de Tokyo m-am gândit la toate părțile ei bune, la tot ce a fost frumos și mi-am regretat comportarea, dar oricum nu mai aveam ce să fac. Mi-am propus să o uit.

Singurul lucru pe care trebuia să îl fac o dată ce intram în cămin și începeam o viață nouă era numai să nu mai iau lucrurile atât de în serios și să mă detașez de tot ce nu îmi convenea. Atât și nimic mai mult. Să uit de mesele verzi de biliard și de mașinile roșii N-360 și de florile albe de pe bancă. Să uit de fumul negru, înalt, ce ieșea pe coșul crematoriului și de prespăpăierul din încăperea în care am fost interogată la poliție. La început mi s-a părut că reușesc. Am făcut eforturi uriașe să uit totul, dar în sufletul meu a rămas un gol uriaș. Și pe măsură ce trecea timpul, golul căpăta un contur tot mai limpede, un contur pe care pot să-l exprim în cuvinte astfel:

Moartea nu se află la polul opus al vieții, ea face parte din viață.

Transpus în cuvinte, pare un clișeu, dar atunci nu erau doar cuvinte, ci chiar golul din sufletul meu. Moartea există. Ea există în prespăpăier, în mingile roșii și albe de pe masa de biliard. Noi trăim și o inspirăm în plămâni ca pe niște firicele mici de praf.

Până în momentul acela eu înțelesesem moartea ca fiind complet separată și independentă de viață. Coasa morții plutește deasupra noastră, știam, dar la fel de bine știam și că ne lasă în pace până vine după noi. Mi se părea cel mai simplu și mai logic adevăr. Viața e aici, moartea e dincolo. Eu sunt aici, nu dincolo.

În noaptea în care a murit Kizuki mi-am schimbat complet optica. N-am mai fost capabil nici o clipă să consider moartea (respectiv viața) o problemă atât de simplă. Moartea nu mai era la polul opus vieții, ea era în mine, fusese întotdeauna în mine. Oricâte eforturi aș fi făcut, nu puteam uita lucrul acesta. În noaptea aceea de mai, când l-a luat pe Kizuki, care împlinise doar șaptesprezece ani, m-a luat și pe mine.

Încă mai aveam un gol în suflet în primăvara următoare, când am împlinit optsprezece ani. Luptam din răspuțeri să nu pun totul la inimă, să nu fiu prea serios. Realizam vag faptul că a fi prea serios și a te apropia de adevăr sunt lucruri oarecum diferite, dar moartea era un adevăr foarte serios, indiferent din ce unghi o priveai. Cu această contradicție în suflet, mă învărtam într-un cerc vicios din care nu mai vedeam nici o ieșire. Dacă stau și mă gândesc la zilele acelea, mi se par foarte ciudate. Să fii în floarea vieții și totuși să te învărți în jurul morții.

Capitolul al treilea

Naoko mi-a telefonat sâmbăta următoare și duminică ne-am întâlnit. Cred că pot să-i spun chiar rendez-vous, pentru că nu-mi vine în minte un cuvânt mai potrivit.

Ca și data trecută, ne-am plimbat pe străzi. La un moment dat am intrat într-o cofetărie, am băut cafea, iar ne-am plimbat, seara am luat cina împreună și ne-am despărțit. Ea a vorbit cu întreruperi, uneori chiar fără noimă, dar se părea că nu o deranjează și nici eu n-am făcut vreun efort anume ca să întrețin o conversație. Am discutat despre tot ce ne-a dat prin cap — despre viața noastră zilnică, despre facultate —, dar doar frânturi, fără nici o legătură între ele. Despre trecut n-am pomenit nici un cuvânt. În mare, n-am făcut decât să ne plimbăm fără țintă. Din fericire, Tokyo este un oraș imens și oricât am fi umblat, nu am fi reușit să-l parcurgem pe tot.

Ne întâlneam aproape săptămânal și nu făceam altceva decât să ne plimbăm. Ea mergea înainte și eu o urmam la câțiva pași. Naoko avea multe și variate agrafe și întotdeauna își prindea părul astfel încât urechea dreaptă îi rămânea liberă. Pentru că la vremea aceea îi vedeam mai mult spatele, el este cel pe care mi-l amintesc și acum mai bine. Ori de câte ori se simțea stânjenită, Naoko se juca cu agrafa. Când se pregătea să spună ceva, își tampona mai întâi gura cu batista. Obișnuindu-mă cu ticurile ei, a început să-mi fie dragă.

Naoko urma un colegiu de fete de la periferia orașului Musashino⁶, colegiu renumit pentru predarea limbii engleze. În apropierea apartamentului în care locuia Naoko se afla un canal cu apă limpede și uneori ne plimbam pe malul lui. Câteodată mă invita în casă și îmi făcea ceva de mâncare, dar se pare că nici măcar atunci nu realiza că ne aflam doar noi doi în încăpere. Era o cameră ordonată, fără lucruri inutile în ea și doar niște ciorapi puși la uscat lângă fereastră trădau faptul că acolo locuiește o fată. Trăia modest și simplu, fără prieteni. Cei care o cunoscuseră în anii liceului nu și-ar fi putut-o imagina astfel. Atunci se îmbrăca cu mult gust și era înconjurată de foarte mulți prieteni. Când i-am văzut camera, mi-am dat seama că ea, ca și mine, s-a înscris la colegiu ca să înceapă o viață nouă, departe de toți cei pe care îi cunoștea.

— Știi de ce am ales colegiul acesta? m-a întrebat ea, zâmbind. Pentru că nici una dintre fostele colege de liceu n-ar fi venit aici. Lumea se aștepta de la noi să mergem într-un loc mai șic. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu pot să afirm că relația dintre mine și Naoko nu avansa deloc. Încetul cu încetul, ea s-a obișnuit cu mine și eu cu ea. După vacanța de vară, când a început noul trimestru, Naoko a început să pășească pe stradă alături de mine de parcă era cel mai normal lucru pe care-l făcea. Am tras concluzia că Naoko mă considera acum un prieten, iar mie nu-mi displăcea deloc să merg alături de o fată atât de drăguță. Am continuat să ne plimbăm prin tot orașul Tokyo, fără nici o țintă, urcând pante, traversând râuri și trecând peste linii ferate. Umblam și umblam, fără să știm dinainte unde vom ajunge. Plimbările noastre semănau cu un ritual religios menit să ne vindece spiritele bolnave. Dacă începea să plouă, ne deschideam umbrelele și ne continuam plimbarea.

A venit toamna și campusul s-a acoperit de frunze de *keyaki*. Am simțit mireasma noului anotimp în prima zi când mi-am îmbrăcat puloverul. Deoarece mi se uzaseră pantofii, mi-am cumpărat alții, din piele de

⁶ Localitate în apropierea orașului Tokyo

căprioară.

Nu pot să-mi amintesc despre ce am vorbit cu Naoko atunci. Presupun că nimic special. Evitam să vorbim despre trecut și doar foarte rar pronunțam numele lui Kizuki. Puteam să stăm față-n față, la o cofetărie, fără să scoatem o vorbă.

Lui Naoko îi plăcea când îi povesteam despre Cavalerist. Odată, acesta a avut întâlnire cu o fată (o colegă de la geografie, bineînțeles), dar s-a întors la cămin devreme și era foarte posac. Era prin iunie.

— Ia ascultă, Watanabe, tu ce vorbești cu fe-fetele, în general?

Nu-mi amintesc ce i-am răspuns, dar oricum nu și-a ales bine omul căruia să-i pună o asemenea întrebare. În iulie, în absența Cavaleristului, cineva din cămin a luat de pe perete fotografia ce ilustra canalul din Amsterdam și a lipit, în schimb, una cu podul Golden Gate din San Francisco. Individul a motivat că vrea să știe cum reacționează Cavaleristul la schimbare și dacă se masturbează și în prezența podului. I-am spus, mai târziu, că i-a plăcut fotografia, ceea ce a determinat pe altcineva să lipească o fotografie care reprezenta un aisberg. De fiecare dată când se schimba poza în absența lui, Cavaleristul se enerva.

— C-ci-cin-cine naiba face așa ceva? a întrebat.

— Habar n-am, dar ce contează? Sunt fotografii frumoase. Ar trebui să fii recunoscător.

— Da, ai dreptate, dar mă deranjează.

Poveștile mele despre Cavalerist o distrau întotdeauna pe Naoko. Râdea rareori și de aceea, ori de câte ori aveam prilejul, îi mai spuneam câte ceva despre colegul meu de cameră, deși trebuie să mărturisesc că nu eram foarte încântat că mă foloseam de el în felul acesta ca să o distrez pe Naoko. Era fiul cel mic al unei familii nu prea înstărite și mi se părea mult prea serios pentru vârsta lui. În plus, întocmirea hărților era visul mărunț al unei vieți mărunte și nu avea nimeni dreptul să se distreze pe seama lui.

Cu toate acestea, „glumele pe seama Cavaleristului” deveniseră indispensabile pentru locuitorii căminului și nu aveam cum să le desființez eu. În plus, îmi plăcea grozav să o văd pe Naoko zâmbind, așa că am continuat să furnizez tuturor povești noi despre Cavalerist.

Naoko m-a întrebat o singură dată dacă nu am vreo iubită. I-am povestit despre cea de care mă despărțisem.

— Era drăguță, am zis. Mi-a făcut plăcere să mă culc cu ea și îi duc dorul din când în când, dar, ca să fiu cinstit, nu mi-a răscolit inima prea tare. Poate inima mea e de vină, poate sunt un insensibil și în ea nu încap nimic altceva. Oare sunt incapabil să iubesc?

— N-ai fost niciodată îndrăgostit? a întrebat Naoko.

— Niciodată.

Nu m-a mai întrebat nimic altceva.

La sfârșitul toamnei, când bătea vântul rece, Naoko se lipea uneori de mine în timp ce ne plimbam. Îi simțeam respirația prin haina groasă, căptușită. Își strecura brațul pe sub al meu, își băga mâna în buzunarul hainei mele, iar când era foarte frig, se agăța de brațul meu și începea să tremure. Îi luam gesturile ca atare, fără vreo semnificație anume. Eu mă plimbam întotdeauna cu mâinile în buzunare. Pantofii noștri cu tălpi de cauciuc nu scoteau nici un zgomot, cu excepția momentelor când călcam pe frunze uscate de platan. Când auzeam zgomotele acelea, o căinam pe Naoko în sinea mea. Nu de brațul meu avea ea nevoie, ci de brațul „cuiva”. Nu de căldura mea avea nevoie, ci de căldura „cuiva”. Aveam o senzație de culpabilitate când îmi dădeam seama că eu sunt cel care se află în preajma ei.

Pe măsură ce înaintam în iarnă, privirile lui Naoko mi se păreau tot mai

limpezi. Era o limpezime transparentă, greu de explicat. Uneori Naoko își fixa privirile asupra mea, aparent fără nici un motiv. Mă scruta până în străfunduri, lăsând impresia că e în căutare de ceva și în asemenea momente mă simțeam trist și aveam o senzație foarte ciudată.

Ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva voia să-mi transmită ceva, ceva ce nu putea rosti în cuvinte, ceva ce nu pricepea chiar înainte de a se transforma în cuvinte, o senzație pe care nu și-o putea explica și de aceea nu o putea materializa în vorbe. În asemenea momente, ea se juca cu agrafa de păr, își tampona colțurile gurii cu batista sau privea în gol. Îmi doream să o iau în brațe când făcea asemenea gesturi, dar ezitam și, până la urmă, renunțam. Mi-era teamă să nu o jignesc. De aceea, nu făceam altceva decât să ne plimbăm pe străzile orașului Tokyo, iar Naoko își căuta cuvintele în spațiu.

Colegii de cămin mă tachinau întotdeauna când mă suna Naoko și când plecam duminica dimineța. Presupuneau — și mi se pare normal — că mi-am găsit o iubită. Nu le-am dat nici o explicație și nici nu simțeam nevoia să mă destăinuiesc, așa că i-am lăsat să creadă ce le place. Când mă întorceam seara acasă, trebuia să fac față unei avalanșe de întrebări stupide: ce poziții am mai inventat, cum s-a simțit ea, ce culoare avea lenjeria ei de corp. Le răspundeam întotdeauna în doi peri, amuzat.

*

Așa a mai trecut un an și am împlinit nouăsprezece. Soarele răsărea și apunea în fiecare zi, steagul se înălța și cobora în fiecare zi. Duminica mă întâlneam cu iubita prietenului meu mort. Nu-mi era prea clar ce fac și nici nu știam ce o să fac mai departe. La facultate, eram capabil să-i înțeleg pe Claudel, Racine, Eisenstein, dar nu mă atrăgeau aproape deloc. Printre colegi nu mi-am făcut prieteni, dar nici față de cei de la cămin nu mă simțeam mai apropiat. Aceștia credeau că vreau să mă fac scriitor, pentru că mă vedeau tot timpul citind. Nu mă gândisem să mă fac scriitor. De fapt, nu voiam să mă fac nimic.

Aveam de gând să vorbesc cu Naoko despre senzația aceasta, considerând că ea mă poate înțelege cel mai bine, dar n-am reușit niciodată să-mi găsesc cuvintele potrivite. „Ciudat”, gândii eu. Se pare că m-am molipsit de la Naoko. Cred că-i boală gravă asta cu găsitul cuvintelor.

Sâmbăta seara stăteam în hol, lângă telefon și așteptam să mă sune Naoko. Cum cei mai mulți studenți erau plecați sâmbătă seara, holul era de obicei aproape gol. Obișnuiam să privesc la firicelele de lumină care pluteau în locul acela liniștit, făcând eforturi deosebite să-mi scrutez inima. Ce voiam de fapt? Și ce voiau alții de la mine? Nu am găsit nici un răspuns rezonabil. Uneori întindeam mâna încercând să prind firicelele de lumină, dar degetele mele nu se loveau de nimic.

*

Citeam și citesc *mult*, dar nu literatură variată. Îmi place să recitesc cărțile favorite. Printre autorii pe care-i iubeam atunci se numărau Truman Capote, John Updike, Scott Fitzgerald, Raymond Chandler, dar n-am mai văzut pe nimeni la facultate sau la cămin citind asemenea cărți. Alora le plăceau Kazumi Takahashi, Kenzaburo Oe, Yukio Mishima sau scriitori francezi contemporani. Acesta a fost un alt motiv pentru care nu aveam cu cine sta de vorbă și îmi plăcea să mă închid în lumea mea, cu cărțile mele. Le reciteam și uneori închideam ochii și inspiram adânc parfumul pe care-l emanau. Le adulmecam, le mângâiam și mă simțeam fericit.

La vârsta de optsprezece ani, cartea mea favorită era *Centaurul* lui John Updike, dar după ce am citit-o de câteva ori, a început să-și piardă din strălucire și locul i-a fost luat de romanul *Marele Gatsby* al lui Fitzgerald. *Marele Gatsby* a deținut locul întâi în sufletul meu multă vreme. Când mi se făcea dor de roman, îl luam de pe raft, îl deschideam la întâmplare și citeam câteva pasaje. Devenise pur și simplu un obicei. Nu m-a dezamăgit nici măcar o dată, nu am găsit nici o pagină plictisitoare. Era splendid. Am vrut să le spun și altora cât e de superb, dar nu-l citise nimeni din jurul meu și nici nu părea că ar intenționa cineva să citească *Marele Gatsby*. Nu era cel mai înțelept lucru să te apuci să-l recomanzi cuiva pe Scott Fitzgerald în anul 1968, chiar dacă gestul nu era considerat reacționar.

Când am întâlnit, în sfârșit, pe cineva care citise *Marele Gatsby*, ne-am împrietenit pe loc. Îl chema Nagasawa și era student la Facultatea de Drept din cadrul prestigioasei Tōdai⁷. Era cu doi ani mai mare decât mine și locuia în același cămin, așa că ne știam doar din vedere. Într-o zi stăteam pe un scaun de la cantină, la soare, și citeam. Cel care se așezase lângă mine m-a întrebat ce citesc.

— *Marele Gatsby*, am răspuns.

— Îți place? m-a întrebat.

— Este a treia oară când îl citesc din scoarță-n scoarță. Cu cât îl citesc mai mult, cu atât găsesc mai multe pasaje care mi se par interesante.

„Individul acesta zice că a citit *Marele Gatsby* de trei ori”, a spus el ca pentru sine. „Ei bine, va fi prietenul meu.”

Și așa ne-am împrietenit. Asta se întâmpla în octombrie.

Cu cât îl cunoșteai mai bine pe Nagasawa, cu atât ți se părea mai ciudat. Cunoscusem și întâlnisem o mulțime de indivizi ciudați în viața mea, dar nici unul nu era atât de straniu ca Nagasawa. Era un cititor și mai împătimit decât mine, dar își făcuse o regulă din a nu pune mâna pe cărți ale autorilor care nu muriseră cu cel puțin treizeci de ani în urmă.

— Nu mă inspiră decât asemenea autori. Nu că nu aș avea încredere în literatura contemporană, dar nu vreau să-mi pierd timpul cu cărți care nu au trecut prin botezul timpului. Viața e mult prea scurtă.

— Ce fel de cărți vă plac, domnule Nagasawa⁸? l-am întrebat eu.

— Balzac, Dante, Joseph Conrad, Dickens, răspunse el prompt.

— Nu sunt chiar la modă.

— De aceea îi și citesc. Dacă am citi doar ce citesc alții, am ajunge să gândim ca toată lumea. Dar așa ceva fac doar țăranii și cei din topor. Celor din lumea bună le-ar fi jenă să procedeze astfel. Știi, Watanabe, că în căminul acesta doar noi doi suntem oameni adevărați? Restul sunt gunoaie.

M-a luat prin surprindere.

— De unde știi?

— Pentru că așa e. Știu. Se vede clar că suntem însemnați pe frunte. Și, în plus, am citit amândoi *Marele Gatsby*.

Mi-am făcut un calcul rapid în minte.

— Da, dar n-au trecut decât douăzeci și opt de ani de când a murit Scott Fitzgerald.

— Și ce dacă? Ce contează doi ani? Scott Fitzgerald e un scriitor minunat!

Nimeni din cămin nu știa că Nagasawa citește pe ascuns literatură clasică și oricum n-ar fi contat chiar dacă ar fi știut cineva. Toată lumea îl

⁷ Universitatea Tokyo

⁸ Eticheta cere ca, cel puțin la început, cel mai tânăr să se adreseze în termeni politicoși celui mai în vârstă, chiar dacă diferența de ani este foarte mică.

considera foarte deștept. A intrat la Todai fără nici o problemă, a obținut rezultate excelente, va da examen pentru a intra în Ministerul de Externe și va ajunge probabil diplomat. Provine dintr-o familie foarte bună. Tatăl lui este proprietarul unui mare spital din Nagoya, fratele lui a absolvit secția de Medicină din cadrul universității Todai și într-o bună zi o să preia el activitățile spitalului. Este o familie perfectă. Nagasawa avea întotdeauna mulți bani în buzunar și se comporta excelent. Toată lumea îl trata cu respect și nici măcar șeful căminului nu se încumeta să-i reproșeze ceva. Dacă Nagasawa ruga pe cineva să facă ceva, persoana respectivă făcea tot ce i se cerea.

Se pare că Nagasawa avea darul înnăscut de a atrage lumea, de a-i face pe cei din jur să-l asculte. Știa să discute cu oamenii, să cântărească dintr-o privire situația, să dea instrucțiuni precise și prețioase pe care ceilalți le luau imediat în considerare. Aura de deasupra capului, asemenea unui nimb de înger, stătea parcă mărturie a existenței lui cu totul speciale. Impunea oricui o teamă respectuoasă. De aceea au fost cu toții șocați când Nagasawa m-a ales pe mine ca prieten, eu care eram un individ absolut obișnuit. Acesta a și fost motivul pentru care unii, pe care abia îi cunoșteam, mă tratau și pe mine cu un respect deosebit. Se pare însă că nimeni nu înțelegea de ce beneficiasem tocmai eu de o asemenea alegere, dar explicația era foarte simplă: nu-l adulam, așa cum făceau alții. Mă interesa mult firea lui ciudată și complexă, dar niciodată nu m-am arătat interesat de rezultatele pe care le obținea, de aura lui, de viața lui și probabil că aceasta era o mare noutate pentru el.

În comportament, sărea de la o extremă la alta. Uneori, chiar și față de mine, era extrem de drăguț, iar alteori cumplit de malițios. Putea fi la fel de bine foarte manierat sau foarte necioplit, deborda de optimism sau cădea în butoiul cu melancolie de nu-l mai recunoștea nimeni. Eu îi depistasem de la bun început toate calitățile și defectele și eram mirat că nu săreau în ochi și altora. Individul trăia în propriul lui iad, unul cu totul special.

Eu am reușit, totuși, să-l văd întotdeauna într-o lumină favorabilă. Cea mai mare calitate a lui era cinstea. Nu mințea niciodată și-și recunoștea cu seninătate greșelile și defectele. Nu încerca să ascundă lucrurile care l-ar fi putut pune într-o lumină nefavorabilă. În ceea ce mă privește, cu mine se purta frumos și era foarte săritor. Dacă n-ar fi fost el, nu m-aș fi simțit nici pe departe atât de bine la cămin. Cu toate acestea, nu mi-am deschis niciodată inima în fața lui și, din acest punct de vedere, relația mea cu el se afla la polul opus celei pe care o avusesem cu Kizuki. Când l-am văzut prima oară beat, chinuind o fată, mi-am propus să nu-mi deschid inima față de Nașasawa indiferent ce se întâmpla.

În cămin circulau câteva legende legate de Nagasawa. Potrivit uneia dintre ele, Nagasawa a mâncat odată trei melci, iar conform alteia avea un penis mare și s-a culcat cu mai bine de o sută de fete.

Legenda cu melcii era adevărată. Mi-a povestit el însuși ce i s-a întâmplat.

— Am înghițit trei melci.

— De ce naiba ai făcut așa ceva? l-am întrebat eu.

— S-a întâmplat în anul în care m-am mutat la cămin. Erau tot felul de disensiuni între boboci și studenții mai mari și au ținut din aprilie până prin septembrie. Am început să discut cu studenții mai mari ca reprezentant al bobocilor. Erau extremiști de dreapta care voiau să pună lucrurile la punct cu săbii de kendō⁹, refuzând tratativele. M-am infuriat și le-am spus pe șleau să termine o dată cu prostiile, să-mi facă mie ce vor și să-i lase pe

⁹ Sport tradițional japonez, practicat cu săbii din lemn

ceilalți în pace. I-a venit unuia ideea să mă pună să înghit melci, numai ca să le arăt că sunt în stare de orice. Am fost de acord. Ticăloșii au ieșit afară, au căutat melci și au venit cu trei bucăți uriașe. I-am înghițit și basta.

— Cum au fost?

— Cum au fost? Nu poate înțelege decât cine a trecut printr-o asemenea experiență! Maaamă, cum alunecă pe gât și cum fac poc în stomac! Sunt reeeeeeci... și-ți rămâne apoi un gust în gură... Numai când îmi aduc aminte și mă trec fiorii... Era cât pe-acți să-i vomit, dar am făcut eforturi disperate să mă abțin. Dacă i-aș fi vomitat, ar fi trebuit să-i înghit iar și nu suportam ideea. Simțeam că o să mor, așa că i-am ținut bine în mine, pe toți trei.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— M-am dus în camera mea și am băut apă sărată... câtă am suportat. Ce altceva puteam face?

— Da, așa-i, am aprobat eu.

— De-atunci nu s-a mai luat nimeni de mine.

Nici măcar cei din anii mai mari. Nu mai e nimeni în cămin care să fi putut înghiți trei melci!

— Te cred și eu că nu e!

Cât despre mărimea penisului, nu mi-a fost greu să aflui. Am fost amândoi la baia comună și am văzut cu ochii mei. Era într-adevăr mare, dar oricum mi se părea exagerată povestea cu cele o sută de fete cu care se culcase.

— Poate șaptezeci și cinci, mi-a mărturisit el. Nu mi le amintesc pe toate, dar cu siguranță au fost cel puțin șaptezeci.

I-am spus că m-am culcat doar cu o singură fată și Nagasawa mi-a promis că mă ia cu el data viitoare când merge la fete.

Nu l-am crezut, dar s-a ținut de cuvânt și zău că a fost simplu. Mult prea simplu după ce m-am amețit. Ne-am dus împreună la un bar din Shibuya sau Shinjuku (avea el barurile și restaurantele favorite), am găsit o pereche de fete (lumea era plină de astfel de perechi), am băut cu ele, am stat de vorbă, ne-am dus la un hotel și am făcut amor. Nagasawa nu spunea cine știe ce, dar avea un fel de a vorbi care fermeca fetele, iar acestea se culcau cu el după ce se îmbătau. Cred că erau mândre să se afle în prezența unui băiat frumos, amabil și deștept. Mi se pare teribil de ciudat, dar când eram cu el, parcă reușeam și eu să le fascinez. Nagasawa mă îndemna să le vorbesc și fetele îmi răspundeau cu aceleași zâmbete admirative pe care i le adresau și lui. Totul se datora șarmului pe care-l emana și-l admiram mult pentru asta. În comparație cu el, talentul lui Kizuki de a întreține o conversație îmi părea acum un simplu joc de copii, diferența de ținută era ca de la cer la pământ, dar, oricât eram de prins în mrejele lui Nagasawa, îmi era dor de Kizuki. Abia acum realizam cât fusese de sincer. El întotdeauna împărtășea tot ce știa cu Naoko și cu mine, pe când lui Nagasawa, forța de atracție pe care o exercita i se părea un simplu joc. Tot în joacă se culca și cu fetele, neluând niciodată în serios vreo legătură sentimentală.

Nu-mi prea plăcea să mă culc cu fete pe care nu le cunoșteam.

Mărturisesc că era o modalitate simplă de a-mi satisface nevoile biologice și nu mă deranja pentru moment să le îmbrățișez, dar era cumplită senzația de a doua zi dimineața. Când mă trezeam, mahmur, și o vedeam pe necunoscuta de lângă mine, sforăind, mi se făcea greață. Camera duhnea a alcool, luminile care sclipeau în jur, patul și perdelele aveau iz de bordel. Fata se scula, își căuta chiloții și, în timp ce-și trăgea ciorapii, îmi spunea: „Sper că ai folosit prezervativ aseară. E cea mai proastă perioadă a mea”. Apoi se așeza în fața oglinzii, bombănea că o doare capul și se enerva pe machiaj, își dădea din nou cu ruj și își lipea genele false. Asemenea gesturi îmi displăceau teribil. Aș fi preferat să nu-mi petrec o noapte întreagă cu

asemenea fete, dar nu puteam trage semnalul la miezul nopții, întrerupând aventura (ar fi fost imposibil și din punct de vedere fizic), așa că trebuia să rabd până dimineața și să mă întorc la cămin dezamăgit și scârbit. Soarele scliffea orbitor, aveam gura pungă și capul îmi părea că nu-mi aparține.

După trei sau patru asemenea experiențe l-am întrebat pe Nagasawa:

— Nu ți se pare lipsit de orice haz să te mai culci cu fete necunoscute din moment ce ai deja vreo șaptezeci la activ?

— Dacă ți se par fără rost asemenea aventuri, asta dovedește că ești un individ cu mult bun simț. Felicitări! Nu ai nimic de câștigat dacă te culci cu femeii necunoscute, una după alta. Nu faci decât să te epuizezi fizic și să-ți fie silă de tine însuși. Am și eu aceeași senzație.

— Atunci de ce naiba mai continui?

— Mi-e foarte greu să-ți explic. Știi ce spunea Dostoievski despre jocurile de noroc, nu? Așa și eu. Când te împresoară nenumărate posibilități, cel mai greu lucru este să închizi ochii și să-ți bagi capul în nisip ca struțul. Înțelegi ce vreau să spun?

— Oarecum.

— Păi, vine seara, fetele ies la plimbare în oraș, apoi merg să bea. Ele par în căutare de ceva și eu le pot oferi ceea ce caută. E foarte simplu, nu? E ca și când ai deschide robinetul și ai bea apă. Pur și simplu. Până să-ți dai seama, le-am dat pe spate, și ele, de fapt, tocmai asta voiau. Așa ceva înțeleg eu prin „posibilitate” și posibilități sunt peste tot în jurul tău. Poți să închizi ochii și să le ignori? Dacă ai ocazia să folosești o asemenea posibilitate, poți să nu o iei în seamă?

— Eu nu prea știu, pentru că nu am fost pus în asemenea situații, i-am spus, zâmbind. N-am nici cea mai vagă idee.

— Într-un anume fel, ești un fericit.

Poate tocmai pentru că era afemeiat locuia Nagasawa la cămin. Altfel nu-mi explic de ce stătea aici când dispunea de posibilități financiare nelimitate. Presupun că tatăl lui l-a forțat să stea cei patru ani de studenție în cămin, de teamă să nu se țină numai de prostii o dată ce se trezea în Tokyo. Pe Nagasawa, însă, nu-l deranjau viața de cămin și cele câteva reguli pe care trebuia să le respecte. El obținea permisiunea să lipsească din cămin ori de câte ori avea chef și pleca la vânatoare de fete sau își petrecea noaptea acasă la prietena lui. Biletele de favoare erau destul de greu de obținut, dar pentru el nu constituiau o problemă... și nici pentru mine, atâta vreme cât le solicita el.

Nagasawa avea o iubită de când intrase la facultate. O chema Hatsumi și era de aceeași vârstă cu el. Am întâlnit-o de câteva ori și mi-a plăcut foarte mult fata. Nu era o frumusețe care să-ți taie respirația. De fapt, când am cunoscut-o, nu m-a impresionat cu nimic și chiar mă gândeam cum de n-a reușit Nagasawa să pună mâna pe o fată mai ca lumea. Stând de vorbă cu ea, a început să-mi placă. Era liniștită, inteligentă, nostimă, atentă cu cei din jur și se îmbrăca cu foarte mult bun gust. Îmi plăcea atât de mult, încât mă gândeam că dacă aș avea o prietenă ca ea, nu mi-aș mai pierde nopțile cu tot felul de ușuratică. Și ea mă plăcea și s-a străduit din răspuțeri să-mi găsească o colegă cu care să mă cupleze și să ieșim în patru, dar am refuzat-o de fiecare dată, nevrând să repet greșeala pe care o făcusem în trecut. Ea urma un colegiu renumit și erau numai fete de bogătași acolo, așa că era puțin probabil să mă simt bine în prezența vreuneia dintre ele și să fiu capabil să port și o conversație ca lumea.

Hatsumi bănuia că Nagasawa își mai face de cap, că se culcă și cu alte fete, dar nu se plângea. Era îndrăgostită de el până peste urechi și nu îi reproșa niciodată nimic.

— Eu nu merit o fată ca Hatsumi, mi-a spus Nagasawa odată.

Nici nu o merita, gândii eu.

*

În iarna aceea mi-am luat o slujbă cu jumătate de normă la un magazin de discuri din Shinjuku. Nu mă plăteau prea grozav, dar munca era simplă — păzeam magazinul trei seri pe săptămână — și îmi convenea. Puteam să cumpăr și discuri la preț redus. De Crăciun, de exemplu, i-am cumpărat lui Naoko discul cu Henry Mancini care conținea și melodia ei favorită: *Dear Heart*. L-am împachetat eu însumi și l-am legat cu o fundă roșie. Ea mi-a dat drept cadou o pereche de mănuși din lână, cu un deget, pe care le tricotase ea însăși. Degetele erau puțin cam scurte, dar mănușile îmi țineau de cald.

— A, te rog să mă ierți. Sunt tare nepricepută, spuse ea înroșindu-se.

— Sunt bune, stai liniștită. Uite că-mi vin bine, am încercat eu să o conving.

— Cel puțin nu va mai trebui să mergi cu mâinile în buzunare, zise Naoko.

Naoko nu s-a dus la Kobe în vacanța aceea. Eu a trebuit să lucrez la magazin până în ultima zi a anului, așa că am rămas și eu la Tokyo. Nu aveam nimic interesant de făcut în Kobe și nici nu exista vreo persoană anume pe care să doresc să o întâlnesc. Deoarece cantina de la cămin era închisă de Anul Nou, m-am dus la Naoko. Am prăjit amândoi *mochi*¹⁰ și am preparat *zōni*¹¹.

În lunile ianuarie și februarie 1969 s-au petrecut o sumedenie de lucruri.

La sfârșitul lunii ianuarie, Cavaleristul a căzut la pat cu febră foarte mare, aproape patruzeci de grade, și de aceea a trebuit să contramandez întâlnirea cu Naoko. Pusesem cu greu mâna pe două bilete gratuite la un concert și o invitase pe Naoko. Ea abia aștepta să meargă la concert, mai cu seamă că se cânta *Simfonia a IV-a* de Brahms, pe care o iubea nespus. Din pricina Cavaleristului care se perpelea în pat, gata parcă să-și dea sufletul, nu m-am îndurat să plec din cămin și nici n-am găsit alt fraier care să vrea să aibă grijă de el. Am cumpărat gheață și am băgat-o în pungi de plastic pe care i le-am ținut pe frunte, l-am șters de transpirație cu prosoape umede, i-am luat temperatura din oră-n oră și i-am schimbat cămașa. Febra nu i-a scăzut deloc în ziua aceea, dar a doua zi dimineața a sărit din pat și s-a apucat de gimnastica lui cretină, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și-a luat temperatura și avea 36 cu 2. Îmi era greu să cred că e o ființă normală.

— Ciudat, spuse Cavaleristul. N-am avut febră în viața mea.

Mi s-a adresat pe un ton de parcă eu eram de vină că făcuse febră.

— Dar ai avut acum, i-am spus eu înfuriat, arătându-i cele două bilete pe care le pierdusem.

— Bine că erau invitații și n-ai dat bani pe ele! încercă el să mă consoleze.

Îmi venea să-i arunc radioul pe fereastră, dar pentru că mă durea capul, m-am culcat din nou.

În luna februarie a nins de câteva ori.

Spre sfârșitul lunii, m-am certat cu unul dintre studenții dintr-un an mai mare, care locuia la același etaj cu mine, și până la urmă i-am dat un pumn. Individul s-a lovit cu capul de un zid de beton, dar, din fericire, n-a

¹⁰ Turte din orez

¹¹ Mâncare tradițională de Anul Nou care constă din turte din orez și legume fierte

pătit nimic și Nagasawa a aplanat scandalul. Șeful căminului m-a chemat să-mi atragă atenția să mă comport civilizată pe viitor. Din momentul acela nu m-am mai simțit bine în cămin.

A venit primăvara, anul școlar s-a terminat¹², dar, din păcate, am pierdut câteva credite, iar rezultatele mele nu au fost prea grozave: majoritatea de C și D, doar câțiva B¹³. Naoko a obținut note mult mai bune și nu a ratat nici un examen, intrând cu brio în anul II. S-a dus un an...

Pe la jumătatea lunii aprilie, Naoko a împlinit douăzeci de ani. Eu eram născut în noiembrie, așa că ea era cu șapte luni mai mare decât mine. Mi se părea ciudat că Naoko împlinește douăzeci de ani, vârsta aceasta nu-mi spunea nimic. Eu aveam senzația că și pentru Naoko, și pentru mine, ar fi fost mai bine să ne întoarcem la perioada dintre optsprezece și nouăsprezece ani. După optsprezece ani veneau nouăsprezece ani și după nouăsprezece ar fi trebuit să vină iar optsprezece... așa mi-ar fi plăcut, dar Naoko a împlinit douăzeci. Ce să-i faci? Și eu voi împlini douăzeci la toamnă. Doar Kizuki rămânea la vârsta de șaptesprezece ani.

De ziua lui Naoko a plouat. După ore, am cumpărat un tort de la o cofetărie din apropierea facultății, m-am urcat în tren și m-am dus la ea acasă. Pentru că împlinea o vârstă atât de importantă, voiam să o sărbătorim cumva. Probabil că și eu mi-aș fi dorit același lucru dacă aș fi fost în locul ei. Era trist să-ți petreci o asemenea zi de unul singur. Trenul a fost aglomerat și, pe deasupra, m-a și zgâlțâit bine, așa că în momentul în care am ajuns la Naoko, tortul arăta precum vestigiile Coloseumului. Am reușit totuși să înfig în el cele douăzeci de lumânări pe care le adusesem, le-am aprins, am tras perdelele, am stins luminile și atmosfera părea într-adevăr de sărbătoare. Naoko a deschis o sticlă de vin, am băut, am mâncat tort și am luat o cină frugală.

— Nu știu cum să-ți spun, dar mi se pare o prostie să împlinești douăzeci de ani. Eu nu sunt pregătită. Mă simt tare ciudată... de parcă m-ar împinge cineva de la spate.

— Eu mai am șapte luni în față, așa că am timp să mă pregătesc sufletește, i-am spus, râzând.

— Ce norocos ești! Ai doar nouăsprezece ani, zise Naoko cu oarecare regret în glas.

În timpul cinei i-am povestit lui Naoko despre noul pulover al Cavaleristului. Până atunci avusese doar unul bleumarin, de uniformă. Era un mare eveniment că și-a cumpărat pulover nou. Puloverul în sine era frumos, roșu cu negru, cu o căprioară tricotată pe piept, dar pe el arăta ciudat și toată lumea pufnea în râs când îl vedea îmbrăcat astfel. El nu înțelegea de ce râde lumea de el.

— Wa-wat-watanabe, de ce râd toți de mine? Am ceva ciudat? Am vreun semn pe frunte? mă întrebă el, când s-a nimerit să stea lângă mine la cantină.

— Nu, nu ai nimic, i-am răspuns, făcând eforturi să nu izbucnesc în râs. Ce pulover frumos ți-ai luat!

— Mulțumesc, spuse el, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

Lui Naoko i-a plăcut povestea.

— Trebuie să-l cunosc și eu, să-l întâlnesc măcar o dată, zise ea.

— Imposibil, i-am răspuns. Nu o să te poți stăpâni să nu râzi.

— Crezi?

— Pun pariu. Eu îl văd în fiecare zi și tot îmi e greu uneori să mă abțin.

¹² Anul școlar japonez începe în luna aprilie

¹³ În sistemul de notare japonez se dau note de la A la D, aceasta din urmă fiind cea minimă.

După ce-am terminat de mâncat, am strâns masa, ne-am așezat pe jos, am ascultat muzică și am băut vinul care mai rămăsese. Ea a băut două pahare până am terminat eu unul.

Naoko a fost neobișnuit de vorbăreată în seara aceea. Mi-a vorbit despre copilăria ei, despre școală, despre familie, povestindu-mi totul, până în cele mai mici amănunte. M-a uimit memoria ei. Am stat și am ascultat, cu senzația că ceva nu e totuși în regulă în felul în care povestește. Totul mi s-a părut ciudat, parcă nenatural. Fiecare poveste urma un fir aparte, dar legătura cu următoarea era ciudată. Istorioara A devenea pe nesimțite B, iar B se transforma în C și a continuat în felul acesta la nesfârșit. La început, am aprobat-o din cap sau mârâiam ceva, dar până la urmă am renunțat. Am pus o placă la pick-up, s-a terminat, am ridicat acul, am pus alta și când s-au terminat toate, am luat-o de la capăt. Avea doar șase discuri în total. Ciclul a început cu *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* și s-a sfârșit cu *Waltz for Debbie* al lui Bill Evans. Ploaia bătea în fereastră. Timpul trecea greu. Naoko continua să vorbească de una singură.

Nenatural în felul de a vorbi al lui Naoko era faptul că își căuta cu grijă cuvintele ca să evite anumite lucruri sau nume. Unul dintre acestea era, bineînțeles, Kizuki. Dar nu numai el. Cu toate că-mi era clar că e hotărâtă să ocolească unele subiecte, vorbea neîncetat, povestind lucruri plicticoase. Nu o mai auzisem niciodată vorbind cu atâta foc, așa că am lăsat-o să vorbească.

Când am văzut că s-a făcut ora unsprezece, am început să dau semne de plecare. Naoko vorbise fără încetare timp de patru ore. Îmi era teamă că o să pierd ultimul tren și nu primisem bilet de voie ca să lipsesc peste noapte. Am profitat de un moment de tăcere din partea ei și am intervenit.

— Ar cam fi momentul să plec. Aș vrea să prind ultimul tren, i-am spus eu, uitându-mă la ceas.

Se pare că vorbele mele n-au ajuns la urechile lui Naoko și chiar dacă au ajuns, nu le-a perceput. A tăcut o clipă și apoi și-a văzut iar de poveștile ei. M-am resemnat, căutându-mi o poziție mai comodă și am băut vinul care mai rămăsese în cea de a doua sticlă. Socoteam că e mai bine să o las să vorbească și să spună tot ce are de spus. Am decis să nu mă mai sinchisesc de ultimul tren și de săritul porții căminului.

Povestea lui Naoko n-a mai continuat multă vreme. Nici nu mi-am dat seama când s-a oprit din vorbit. Undeva i s-a rupt firul. Parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu putea. Vorbele i s-au evaporat pur și simplu, probabil din pricina mea. Poate că ceea ce îi spusese înainte a ajuns în sfârșit la urechile ei și mesajul a fost decodificat. Timpul necesar pentru a înțelege cuvintele mele i-a răpit energia să-și continue povestea, energie care o stăpânise atâta vreme. A deschis ușor gura și m-a privit fix. Arăta ca un aparat care fusese scos din priză în timp ce funcționa. Ochii i s-au încețoșat, lăsând impresia că sunt acoperiți cu o membrană subțire, translucidă.

— Scuză-mă că te-am întrerupt, am spus eu. S-a făcut târziu și...

O lacrimă mare i s-a desprins din ochi, i-a alunecat în jos pe obraz și a căzut cu zgomot pe învelitoarea discului. O dată ce prima lacrimă și-a croit drum, restul s-au revărsat nestăvilite. Naoko și-a pus ambele palme pe dușumea, s-a aplecat puțin în față și a început să plângă cu sughițuri, poziția ei aducând cu cea a unei persoane care pare că-și dă duhul vomitând. N-am mai văzut în viața mea pe cineva plângând în halul acesta. Am întins mâna și am atins-o, ușor, pe umeri. Umerii ei tremurau ca varga. Am luat-o apoi, instinctiv, în brațe. Cămașa mi s-a umezit — apoi s-a udat learcă — de la lacrimi și de la respirația ei fierbinte. Degetele ei — toate zece — au început brusc să se miște pe spatetele meu. Parcă erau în căutarea unui obiect, a unui „ceva” care fusese întotdeauna acolo. Am ținut-o doar cu

stânga, iar cu dreapta am început să o mângâi pe păr. Era drept și moale. Așteptam nemișcat să înceteze cu plânsul. Am tot așteptat, dar nu se mai oprea.

*

În noaptea aceea m-am culcat cu Naoko. Nu-mi dau seama nici măcar acum dacă am procedat bine. Au trecut aproape douăzeci de ani și tot nu știu. Poate n-am să știu niciodată. Atunci nu prea am avut de ales. Naoko era cumplit de tulburată și de agitată și îmi era clar că așteaptă de la mine un gest care să o liniștească. Am stins lumina și i-am scos, cât am putut de încet, unul câte unul, toate lucrurile de pe ea. Apoi m-am dezbrăcat și eu și am luat-o în brațe. Era o noapte călduță de aprilie și nu ne-a fost frig, așa îmbrățișați. Ne-am mângâiat, pe întuneric, fără să scoatem o vorbă. Am sărutat-o și i-am cuprins sânii. Ea mi-a luat penisul în mână. Se excitase și parcă mă invita să intru.

Cu toate acestea, când am intrat, s-a chircit de durere. Am întrebat-o dacă este prima oară când se culcă cu un bărbat și a dat afirmativ din cap. Nu mai înțelegeam nimic. Crezusem că o făcuse cu Kizuki cât au fost împreună. Am intrat adânc și am rămas nemișcat, mângâind-o multă vreme. Când am simțit-o mai calmă, am început să mă mișc ușor, ușor, încercând să amân momentul culminant... În cele din urmă, brațele ei m-au cuprins strâns și vocea ei străpunse liniștea din jur cu cel mai dureros geamăt de orgasm pe care l-am auzit vreodată.

După ce s-a sfârșit totul, am întrebat-o pe Naoko de ce nu se culcase cu Kizuki. N-ar fi trebuit să o întreb așa ceva. Nici n-am apucat să-mi termin întrebarea, că și-a luat brațele de pe mine și a început să plângă înăbușit. Am scos așternutul din dulap și am învelit-o. Am fumat o țigară, privind pe fereastră la ploaia neîntreruptă de aprilie.

Ploaia s-a oprit spre dimineață. Naoko dormea cu spatele la mine... sau poate nu dormise deloc. Fie că dormea, fie că era trează, cuvintele dispăruseră de pe buzele ei și trupul era țeapăn de parcă înghețase. Am încercat de câteva ori să-i vorbesc, dar n-am primit nici un răspuns. Am rămas multă vreme cu privirile ațintite pe umerii ei goi, dar până la urmă mi-am pierdut orice speranță și m-am decis să mă scol.

Pe jos rămăseseră de cu seară discuri, învelitorile lor, paharele, sticlele goale de vin și scrumiera. Pe masă trona jumătate din tortul deformat pe care îl adusesem. Privindu-le, aveam senzația că timpul s-a oprit în loc. Am luat lucrurile de pe jos și am băut două pahare de apă de la chiuvetă. Pe birou se aflau un dicționar și un tabel cu verbele franțuzești. Pe peretele din fața biroului atârna un calendar alb, neilustrat. Nu era nici o însemnare pe el.

Mi-am luat hainele de pe jos și m-am îmbrăcat. Pieptul cămășii era încă umed și rece. Mirosea a Naoko. Pe carnețelul de pe birou i-am scris: „Aș vrea să stau de vorbă cu tine după ce te liniștești. Te rog, dă-mi un telefon cât mai curând. La mulți ani!” I-am mai privit o dată umerii, am ieșit din cameră și am închis ușa, încet.

*

A trecut o săptămână fără să primesc nici un telefon. În casa în care locuia Naoko nu avea cine să mi-o dea la telefon, așa că duminică dimineață am luat trenul spre Kokubunji. Nu am găsit-o, iar numele dispăruse de pe

ușă. Ferestrele erau închise și jaluzelele trase. Proprietarul mi-a spus că Naoko se mutase cu trei zile în urmă, dar habar nu avea încotro o apucase.

M-am întors la cămin și i-am scris o scrisoare lungă pe care i-am trimis-o acasă la părinți, la Kobe. Mă gândeam că oriunde s-ar fi mutat, părinții ei îi vor trimite scrisoarea.

I-am mărturisit cinstit ce simțeam. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam și chiar dacă îmi dădeam silința, probabil că-mi va trebui mult timp să le înțeleg. Am precizat că nu știam unde voi fi la vremea la care le voi înțelege, dar acum nu-i pot face nici o promisiune, nu-i pot cere nimic, nu sunt capabil să aștern cuvinte frumoase pe hârtie. În primul și în primul rând ne cunoaștem prea puțin unul pe celălalt, dar dacă îmi va acorda suficient timp, îmi voi da silința să fac în așa fel încât a doua oară când ne vom întâlni să ne simțim mai bine. I-am scris că vreau să o mai întâlnesc și să stăm de vorbă pe îndelete. De când l-am pierdut pe Kizuki, n-am mai găsit pe nimeni altcineva în fața căruia să-mi pot deschide inima și presupuneam că la fel i s-a întâmplat și ei. Probabil că noi doi aveam nevoie unul de altul mai mult decât ne-am fi imaginat și poate de aceea relația noastră a luat o asemenea întorsătură neplăcută. I-am mărturisit că poate n-ar fi trebuit să fac ceea ce am făcut, dar atunci așa crezusem de cuviință și, oricum, ceea ce am simțit pentru ea nu mai simțisem niciodată pentru nimeni altcineva. O rugam să-mi răspundă, să-mi scrie orice, numai să știu de ea.

Nu am primit nici un răspuns. Ceva se rupsesse în mine și nimic nu a mai putut umple golul. Mă simțeam ciudat de ușor, iar sunetele din jur răsunau ca niște ecouri sparte. Am început să merg cu regularitate la școală și să particip la toate cursurile. Acestea erau plictisitoare, cu colegii nu vorbeam, dar nu aveam altă soluție. M-am așezat de bună voie în primul rând, nu scoteam un cuvânt, mâneam singur, eram tot timpul singur și m-am lăsat de fumat.

La sfârșitul lunii mai s-a intrat în grevă. Toată lumea era nemulțumită de dezorganizarea din facultăți. „Jos cu facultățile!”, se striga. Bun, jos cu ele, îmi ziceam eu. Călcați-le în picioare! Faceți-le bucățele! Mie nu-mi pasă. Îmi trag și eu sufletul și mai fac și ce-mi place. Sunt pregătit pentru orice și la nevoie dau și o mână de ajutor. Hai! Dați-i drumu! Din pricina blocadei din campus și a suspendării cursurilor, am început să lucrez la o agenție de transport. Stăteam în stânga șoferului și ajutam la încărcarea și descărcarea camioanelor. La început mi s-a părut foarte greu, mă durea tot trupul, dimineța abia reușeam să mă scol, dar pentru că leafa era bună și făceam mișcare, nu am renunțat. În plus, simțeam că-mi umplu golul din suflet. Lucram cinci zile pe săptămână la agenția de transport și trei nopți pe săptămână păzeam magazinul de discuri. În serile în care nu lucram, stăteam la mine în cameră, beam whisky și citeam. Cavaleristul nu se atingea de băuturi alcoolice și nici măcar nu suporta mirosul. De câte ori mă vedea trântit pe pat cu sticla în mână, strâmba din nas și se văicărea că nu poate învăța. Mă trimitea întotdeauna să beau afară.

— Ieși tu! țipam eu.

— Dar știi că re-reg-regulamentul nu-ți permite să b-b-bei în cămin, nu? îmi spunea.

— Ieși tu! repetam eu.

Când mă vedea nervos, nu mai zicea nimic, dar pentru că apuca să-mi strice dispoziția, ieșeam pe acoperiș ca să beau acolo, de unul singur.

În iunie i-am mai scris o scrisoare lungă lui Naoko, trimitând-o tot la Kobe. Conținutul era, în linii mari, asemănător cu cel din scrisoarea anterioară. La sfârșit îi scriam că îmi este îngrozitor de greu să tot aștept de la ea scrisori care nu vin și că nu voiam decât să știu dacă am supărat-o cu ceva.

În clipa în care am pus scrisoarea la cutie, am avut senzația că golul din sufletul meu crește.

Tot în iunie am ieșit cu Nagasawa la agățat fete, de două ori. A fost foarte simplu. Prima fată a făcut pe nebuna când am ajuns cu ea la hotel și am vrut să o dezbrac, dar când am scos cartea să citesc și n-am mai băgat-o în seamă, a venit și s-a cuibărit lângă mine. Cea de-a doua, după ce-am făcut amor cu ea, a vrut să știe o mulțime de lucruri despre mine: cu câte fete m-am culcat, de unde sunt, ce facultate urmez, ce fel de muzică îmi place, dacă am citit romanele lui Osamu Dazai¹⁴, unde mi-ar plăcea să merg dacă aş putea călători, dacă sunt de părere că sfârcurile ei sunt prea mari în comparație cu ale altor fete. I-am răspuns calm la întrebări și apoi m-am culcat. A doua zi dimineața a vrut să luăm micul dejun împreună și iar m-a săcâit cu tot felul de întrebări, după ce că ouăle, pâinea prăjită și cafeaua de la ceainăria în care am intrat n-aveau nici un gust. M-a întrebat cu ce se ocupa tatăl meu, dacă am avut note bune la liceu, în ce lună m-am născut, dacă am mâncat vreodată broaște etc. Mă durea capul pur și simplu, așa că, de îndată ce-am terminat de mâncat, i-am spus că trebuie să plec la muncă.

— Nu ne mai întâlnim? m-a întrebat ea cu o privire languroasă.

— O să ne mai întâlnim, i-am răspuns, întorcându-i spatele.

Pe drum am ajuns să mă întreb ce naiba fac, ce naiba se întâmplă și îmi era pur și simplu silă de mine. N-ar trebui să fac așa ceva, îmi spuneam, și totuși... nu aveam de ales. Trupul meu tânjea după femei, dar ori de câte ori mă culcam cu asemenea fete, mă gândeam la Naoko, la pielea ei albă în întunericul camerei, la suspinele ei, la răpăitul ploii. Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât simțeam o nevoie mai acută să mă culc cu femei. Îmi luam sticla cu whisky, mergeam pe acoperiș și de fiecare dată mă întrebam ce se va alege de mine.

La sfârșitul lunii iulie am primit o scrisoare scurtă de la Naoko.

Te rog să mă ierți că nu ți-am răspuns mai devreme, dar încercă să mă înțelegi. Mi-a trebuit foarte mult timp să-mi revin și să mă simt capabilă să scriu. Am început scrisoarea aceasta de cel puțin zece ori. Îmi vine foarte greu să scriu scrisori.

Încep cu concluzia. Am decis să-mi întrerup studiile un an de zile. Deocamdată așa am hotărât, deși am o vagă bănuială că nu am să mă mai întorc niciodată la facultate. Poate o să te mire, dar, de fapt, cochetez cu ideea aceasta de multă vreme. Am vrut să-ți spun și ție de multe ori, dar nu m-am simțit capabilă să abordez problema. Îmi era frică și să rostesc cuvintele.

Te rog să nu pui lucrurile la suflet. Orice s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat, rezultatul ar fi fost oricum același. Poate nu-i frumos ce spun eu acum și n-aș vrea să te jignesc, dar ceea ce vreau să subliniez este faptul că îmi doresc să nu te consideri vinovat pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Mă privește pe mine și numai pe mine. Aproape un an de zile am tot amânat și-am amânat, și până la urmă ție ți-am creat neplăceri. Gata, s-a terminat! Toate au o limită. După ce am plecat din apartamentul din Kokubunji, m-am întors acasă la părinți, în Kobe și o vreme am tot mers pe la spital. Doctorul mi-a spus că există un sanatoriu care ar fi foarte bun pentru mine, undeva în munții din preajma orașului Kyoto. Nu este vorba, de fapt, de un spital propriu-zis, ci un fel de sanatoriu cu un program mai lejer. Amănunte îți mai scriu cu alt prilej. Acum nu mă simt în stare. Nu încă. Am nevoie de liniște, trebuie să-mi odihnesc nervii într-un loc izolat de lume.

¹⁴ Osamu Dazai (1909-1948), renumit scriitor japonez contemporan

Îți sunt foarte recunoscătoare pentru că ai stat prin preajma mea un an de zile. Te rog să crezi măcar atât dacă altceva nu vrei să crezi. Nu mi-ai făcut nici un rău, eu mi l-am făcut singură. Zău că asta e părerea mea.

Încă nu sunt pregătită să te întâlnesc. Nu că n-aș vrea, dar pur și simplu nu sunt pregătită. Când o să consider că sunt, îți voi scrie imediat. Cred că atunci am putea să ne cunoaștem mai bine. Presupun că asta ar trebui să facem, să ne cunoaștem mai bine. La revedere.

Am citit și recitit scrisoarea de sute de ori și de câte ori o citeam, simțeam aceeași tristețe profundă care mă învăluia ori de câte ori Naoko mă privea fix în ochi. Nu aveam unde să închid o asemenea senzație, unde să o încui ca să scap de ea. Nu avea nici formă, nici greutate, nici nu mă puteam înfășură în ea. Era asemenea vântului ce trecea pe lângă mine. O simțeam, dar nu avea gură să vorbească.

Îmi petreceam sâmbetele seara în holul căminului. Nu mai speram că va suna telefonul pentru mine, dar nu eram capabil să mă mișc de acolo. Deschideam televizorul și mă prefăceam că mă uit la meciul de baseball, dar tăiam spațiul dintre mine și televizor în două, cu gândurile hoinărind, apoi fiecare jumătate iar în două, și îl fracționam tot așa până reușeam să-l cuprind în mână.

La ora zece închideam televizorul, mă întorceam în cameră și mă culcam.

*

Pe la sfârșitul lunii, Cavaleristul mi-a adus un borcan de ness, cu găuri în capac, cu câteva firicele de iarbă și un pic de apă. În el se afla un licurici. Pentru că era încă lumină, insecta arăta ca un gândăcel de apă negru, dar Cavaleristul a încercat să mă convingă de faptul că era un licurici autentic. Nu aveam nici un motiv să-l contrazic, așa că l-am lăsat în pace. Licuriciul părea cam adormit, dar cu toate acestea făcea parcă eforturi disperate să se cațere pe pereții alunecoși ai borcanului și cădea mereu înapoi.

— L-am găsit în curte.

— În curtea căminului? am întrebat eu, mirat.

— Bineînțeles. Știi hotelul de a-al-alături? Acolo se practică lansarea licuricilor pentru oaspeți. Acesta, bietul de el, s-a rătăcit pe la noi, zise Cavaleristul în timp ce-și îndesa haine și caiete în sacoșa lui neagră, marca Boston.

Trecuseră deja câteva săptămâni de când începuse vacanța de vară și în cămin mai eram doar noi doi. Nu aveam chef să mă întorc acasă, la Kobe, și, de fapt, voiam să-mi continuu și serviciul, iar Cavaleristul avusese practică. Acum i se terminase practica și pleca acasă, la Yamanashi.

— Ai putea să-i dai licuriciul prietenei tale. Sunt convins că o să se bucure, a spus el.

— Mulțumesc, i-am răspuns.

Era o tăcere mormântală în cămin. Steagul fusese coborât și în cantină se vedea lumină. Deoarece nu prea era nimeni prin cămin, mai funcționau doar becurile de pe partea stângă, dar mirosul de mâncare ajungea până la mine. De data aceasta mirosea a tocană.

Am luat borcanul și m-am dus pe acoperiș. Nu mai era nici picior de om acolo. Cineva își uitase pe frânghia de rufe o cămașă albă care fâlfăia în bătaia brizei de seară ca o foaie de ceapă. Am urcat pe scara de fier ca să ajung în vârful acoperișului, unde se afla conducta de apă a căminului. Conducta cilindrică mai păstra ceva din căldura acumulată peste zi. M-am

așezat pe ea, m-am prins de balustradă și luna albă, aproape plină, mi-a atras privirile. În dreapta, străluceau luminile cartierului Shinjuku, în stânga, cele din Ikebukuro. Farurile mașinilor se revărsau în șuvoaie strălucitoare, iar zumzetul permanent fu, la un moment dat, dominat de un zgomot ce părea că atârână asemenea unui nor deasupra orașului.

Licuriciul din borcan sclipea palid. Licuricii pe care-i văzusem ultima oară, de mult, sclipeau puternic în întunericul nopții de vară și aceasta era imaginea mea despre licurici.

Licuriciul meu era probabil pe punctul de a-și da sufletul. Am scuturat borcanul de câteva ori și licuriciul s-a lovit de pereți, încercând să zboare, dar sclipirea era tot ștearsă.

Încercam să-mi aduc aminte când am văzut licurici ultima oară. Oare unde naiba s-a întâmplat? Îmi aminteam perfect peisajul, dar nu-mi puteam aminti exact locul și timpul. Aveam în urechi și acum susurul apei și parcă vedeam mânerul în formă de sferă, care închidea și deschidea bătrânul stăvilar. Era totuși un râu mic pe care iarba de pe mal îl ascundea aproape complet. Era atât de întuneric, încât în clipa în care am stins lanterna, nu mi-am mai văzut nici propriile picioare. Spectacolul ce mi s-a oferit privirilor a fost de-a dreptul feeric: sute de licurici au țâșnit deasupra apei, sclipind ca o ploaie de scânteii.

Am închis ochii și m-am lăsat furat de valul amintirilor, de acea noapte întunecată. Auzeam vântul mai clar ca oricând. Sufla pe lângă mine, lăsând parcă dăre strălucitoare în urma lui. Am deschis ochii și am constatat că noaptea începea să-și intre pe deplin în drepturi.

Am ridicat capacul borcanului, am scos licuriciul și l-am pus pe marginea conductei de apă care nu depășea acolo dimensiunea de trei centimetri. Licuriciul nu părea să conștientizeze schimbarea. Pe când s-a împleticit în jurul unui nit, încercând să-l ocolească, și-a prins un picioruș într-o crustă veche de vopsea. A pornit apoi spre dreapta și după ce s-a convins că drumul era blocat, a luat-o înapoi, spre stânga. Până la urmă, cu eforturi disperate, s-a cățărat până în vârful nitului și a stat chircit acolo de parcă rămăsese fără suflare. Multă vreme nu s-a mișcat deloc.

Cu mâna pe balustradă, am rămas cu privirile ațintite pe licurici, studiindu-l îndeaproape. Nici licuriciul, nici eu nu ne-am mișcat multă vreme. În jurul nostru, doar vântul scutura frunzele de *keyaki*, în întuneric.

Am așteptat o veșnicie.

Licuriciul și-a luat zborul brusc. Și-a întins aripile ca și când i-ar fi venit deodată o idee și a trecut peste balustradă, plutind în beznă. A descris, rapid, cu aripioarele, un arc de cerc care-mi sugera intenția lui de a aduce timpul înapoi. A planat puțin pe loc de parcă ar fi vrut să vadă linia trasată de aripioare în bătaia vântului și apoi a zburat spre est.

Urmele sclipirii lăsate de licurici mi-au rămas în suflet încă multă vreme după ce acesta dispăruse. Cu ochii închiși, vedeam încă acea luminiță palidă a unui suflet pierdut în bezna nopții.

Am întins mâna de câteva ori, dar n-am atins nimic. Luminița pierise undeva, dincolo de vârful degetelor mele.

Capitolul al patrulea

În timpul vacanței de vară, universitatea a chemat trupele de ordine pentru a dărâma baricadele, iar studenții dinăuntru au fost arestați. Nimic deosebit atâta vreme cât toate universitățile se aflau în aceeași situație. Universitatea noastră nu s-a desființat. Se investise mult capital și nu avea

cum să se dizolve cu una, cu două, numai pentru că niște studenți furioși ar fi cerut lucrul acesta. De fapt nici măcar studenții greviști nu doreau așa ceva. Ei solicitau doar restructurarea facultăților și luarea de măsuri și inițiative care să conducă la o mai bună desfășurare a activității. Pe mine mă lăsau rece inițiativele lor și de aceea nu m-a afectat câtuși de puțin înăbușirea grevei.

Când m-am dus în septembrie la facultate, mă așteptam să găsesc numai ruine, dar clădirile erau la locul lor, neatînse. Bibliotecile nu fuseseră jefuite, sălile profesorilor și clasele fuseseră cruțate de distrugerii, iar birourile administrative studențești scăpaseră de incendieri. Am rămas trăsnit. Ce naiba făcuseră greviștii aceia?

Cursurile s-au reluat, e adevărat, sub supravegherea trupelor de ordine și cei care au ocupat primele rânduri în amfiteatre au fost chiar conducătorii grevei. S-au așezat în bănci de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, își luau notițe și răspundeau „prezent” când se striga catalogul. Mi s-a părut cumplit de straniu: votul greviștilor nu fusese încă anulat și nici nu s-a anunțat oficial încetarea grevei. Singurul lucru care s-a întâmplat, de fapt, a fost chemarea trupelor de ordine, ceea ce a atras după sine dărâmarea baricadelor, dar greva ar fi trebuit să continue, în principiu. Când s-a supus mișcarea adunării, ticăloșii n-au făcut decât să-i denunțe, fără nici o remușcare, pe studenții spărgători de grevă, aruncându-le vorbe de ocară și înscenând chiar ședințe judiciare. Curios să aflu ce era în capul liderilor, i-am întrebat pe câțiva dintre ei de ce vin la cursuri în loc să continue greva, dar nu au fost capabili să mă lămurească. Nici nu aveau ce să-mi răspundă. Ce să-mi spună, că le era teamă să nu piardă credite din pricina prezenței insuficiente la cursuri? Când mă gândesc că tocmai ei ceruseră restructurarea universității, mi se face grață. Asemenea ticăloși își reglează vocea după cum bate vântul: ba urlă, ba vorbesc în șoaptă.

Unde ești, Kizuki, ca să vezi în ce lume mizerabilă trăiesc? Asemenea indivizi își iau creditele, apoi scot nasul în lume și pun bazele unei societăți demne de tot disprețul.

O vreme am participat la cursuri, refuzând să răspund la apel. Îmi dădeam perfect de bine seama că revolta mea nu va da nici un rezultat, dar simțeam că nu pot proceda altfel. Singurul lucru pe care am reușit să-l fac a fost să mă izolez de colegi. Plutea un aer de stânjeneală în clasă când profesorii strigau catalogul și eu refuzam să răspund, dar puțin îmi păsa. Nimeni nu-mi mai adresa nici un cuvânt și nici eu nu vorbeam cu nimeni.

În a doua săptămână a lunii septembrie am ajuns la concluzia că educația universitară este inutilă și de aceea am decis să o consider doar o perioadă de luptă cu plictiseala. Deoarece nu mi-am găsit o slujbă atractivă, nu aveam nici un motiv să părăsesc facultatea, așa că am continuat să merg la cursuri, să-mi petrec timpul liber citind în bibliotecă sau studiind diverse lucruri care mă interesau.

*

Cu toate că era pe sfârșite și cea de a doua săptămână din septembrie, Cavaleristul nu-și făcuse încă apariția. Eram pur și simplu uluit. Nu era el genul de om care să chiulească de la cursuri. Pe biroul și pe radioul lui se așternuse un strat subțire de praf. Ceașca din plastic, periuța de dinți, cutia cu ceai, insecticidul — toate erau frumos aranjate pe raft.

În lipsa lui am încercat să păstrez curățenie în cameră, obicei pe care-l deprinsesem în anul și jumătate cât am stat împreună. Acum că nu era, nu

aveam încotro: măturam în fiecare zi, ștergeam ferestrele o dată la trei zile, aeriseam așternutul o dată pe săptămână și-l așteptam cu sufletul la gură să vină și să-mi spună: „Vai, Watanabe! Ce-ai pățit? Ce frumos e în cameră!”

Cavaleristul n-a mai venit. Într-o bună zi m-am întors de la cursuri și am constatat că bagajele lui dispăruseră toate și că eticheta cu numele de pe ușă fusese scoasă. M-am dus la șeful căminului și l-am întrebat ce s-a întâmplat.

— S-a retras din cămin, mi-a spus el. Vei sta singur o perioadă.

N-am putut scoate de la el motivele dispariției Cavaleristului. Era genul de om care nu spunea nimănui nimic și se părea că cea mai mare bucurie a vieții lui era aceea de a avea control asupra tuturor lucrurilor.

Aisbergul Cavaleristului a mai rămas o vreme pe perete, dar până la urmă am rupt fotografia și am înlocuit-o cu unele înfățișându-i pe Jim Morrison și Miles Davis, ceea ce făcea camera mai personală. O parte din banii economisiți i-am cheltuit pe un stereo mic, așa că serile ascultam muzică și puteam bea fără să mă bată nimeni la cap. Mă mai gândeam din când în când la Cavalerist, dar îmi plăcea să stau singur.

*

Într-o luni dimineața, de la ora zece până la unsprezece și jumătate, profesorul de la cursul de Istoria teatrului — II ne-a vorbit despre Euripide. După curs am luat-o pe jos până la un restaurant din apropierea facultății (am făcut cam zece minute) ca să mănânc omletă și salată. Restaurantul se afla pe o străduță dosnică (deci era foarte liniștit) și se făcea omletă bună acolo, cu toate că prețurile erau puțin mai piperate decât la cantina studentească. Patronul și soția lui erau tăcuți și mai aveau doar o singură angajată. Mâncam liniștit și priveam pe fereastră, când a intrat un grup de patru persoane, două fete și doi băieți, îngrijit îmbrăcați. S-au așezat la masa de lângă ușă, s-au uitat peste meniu, au discutat opțiunile și, în cele din urmă, unul dintre ei a dat comanda.

După câteva clipe am simțit privirile uneia dintre fete ațintite asupra mea. Avea părul tuns foarte scurt, purta ochelari de soare și o rochie mini din bumbac. I-am aruncat și eu o privire, dar, dându-mi seama că nu o cunosc, mi-am văzut mai departe de mâncare. Ea s-a ridicat de la locul ei și a venit la masa mea.

— Ești domnul Watanabe, nu? m-a întrebat ea, rezemându-se cu o mână de muchia mesei.

Am ridicat ochii și am privit-o atent, dar nu-mi aminteam să o mai fi văzut. Era o tipă care se remarcă imediat, așa că dacă aș fi întâlnit-o, ar fi trebuit să îmi amintesc. În plus, nu erau mulți cei din facultate care mă cunoșteau după nume.

— Te deranjează dacă mă așez puțin sau aștepți pe cineva? a întrebat ea.

Am dat din cap, mirat, și i-am spus:

— Nu aștept pe nimeni. Ia loc, te rog.

Și-a târât cu zgomot un scaun și s-a așezat în fața mea, privindu-mă prin ochelarii de soare și coborându-și apoi privirile în farfurie.

— Pare grozavă.

— Chiar este. Omletă cu ciuperci și salată cu mazăre verde.

— Ah, ce păcat! O să cer și eu așa ceva data viitoare. Acum am comandat altceva.

— Ce-ai comandat?

— Macaroane gratinate.

— Nici acestea nu-s rele aici, am zis eu. Apropo, te cunosc de undeva?

Zău că nu-mi amintesc să ne fi întâlnit.

— Euripide, a răspuns ea pur și simplu. *Electra*. „Nici un zeu nu-și pleacă urechea la durerile mele.” Cursul tocmai s-a terminat, nu?

O priveam uimit. Și-a scos ochelarii de soare și, în cele din urmă, am recunoscut-o: un boboc de la Istoria teatrului — II. Își schimbase complet coafura și de aceea mi-a fost greu să-mi dau seama cine este.

— O, dar înainte de vacanță aveai părul lung, peste umeri, nu? am întrebat-o eu, ducându-mi mâna cam cu zece centimetri mai jos de umeri.

— Da, ai dreptate. Mi-am făcut permanent în vara aceasta și îmi stătea oribil. Îmi venea să-mi pun capăt zilelor, nu alta! Parcă eram o înecatâ adusă la mal, cu alge și iarbă de mare în loc de păr. Dacă tot mă gândeam că ar fi mai bine să mor decât să mă văd în halul în care eram, am decis că pot muri și fără prea mult păr pe cap, ca un călugăr budist. Cel puțin mi-e mai răcoare, zise ea, mângâindu-și părul ce nu depășea lungimea de patru-cinci centimetri și aruncându-mi un zâmbet fermecător.

— Dar nu-ți stă rău deloc, i-am spus, luptându-mă mai departe cu omleta. Ia să-ți văd și profilul!

A întors capul și m-a lăsat să-i admir profilul vreo cinci secunde.

— Da, îți vine foarte bine. Tunsoarea aceasta se potrivește formei capului tău și ți se văd și urechile cele drăgălașe.

— Și eu mă gândeam că mă aranjează o tunsoare de bonz și de aceea m-am tuns atât de scurt, dar n-a fost băiat căruia să-i plac așa. Toți zic că arăt ca o puștancă din școala primară sau ca una scăpată dintr-un lagăr de concentrare. De ce le-o fi plăcând băieților fetele cu părul lung? Sunt toți niște fasciști, zău că da. De ce consideră băieții că fetele cu părul lung sunt mai rafinate, mai dulci, mai feminine? Să știi că eu cunosc vreo două sute cincizeci de fete cu părul lung, care sunt cumplit de vulgare. Crede-mă că-i așa!

— Mie îmi placii mai mult așa, i-am zis eu.

Nu i-am spus-o ca să-i fac un compliment, ci chiar consideram că-i stă mai bine tunsă scurt. După câte îmi aminteam, cu părul lung arăta ca o fată drăguță a cărei figură nu-mi spunea nimic. Cea care stătea acum în fața mea părea plină de energie, ca un animal mic ce-a venit pe lume o dată cu primăvara. Ochii i se mișcau vioi și în ei puteam citi veselie, supărare, uimire, disperare. Nu mai văzusem ochi atât de expresivi de foarte multă vreme și îmi făcea plăcere să-mi pironesc privirile asupra lor.

— Vorbești serios? întrebă ea.

Am dat din cap afirmativ, umplându-mi gura cu salată.

Și-a pus iar ochelarii de soare pe nas și m-a privit din dosul lor.

— Nu ești mincinos, nu?

— Mie îmi place să mă consider om cinstit.

— Ei, hai, lasă!

— Spune-mi și mie de ce porți ochelari de soare atât de închiși la culoare?

— Când m-am văzut, brusc, cu părul scurt, m-am simțit teribil de lipsită de apărare, de parcă m-ar fi aruncat cineva, goală pușcă, în mijlocul unei mulțimi imense.

— Așa mai înțeleg, i-am zis eu, luând din farfurie ultima înghițitură de omletă.

Tipa mă privea cu deosebit interes.

— Te întorci la masa lor? am întrebat-o eu, arătând spre cele trei persoane cu care venise.

— Păi, am să mă întorc când vine comanda. Te deranjez?

— Nu mă deranjezi deloc, am terminat de mâncat.

Cum nu dădea nici un semn că ar vrea să se ducă la masa ei, mi-am

comandat o cafea. Proprietăreasa restaurantului a strâns farfuriile goale și mi-a adus zahăr și lapte condensat.

— Am și eu o curiozitate, zise. De ce n-ai răspuns azi la apel? Te cheamă Watanabe, nu? Toru Watanabe.

— Exact.

— Și de ce n-ai răspuns?

— Pentru că n-am avut chef să răspund astăzi.

Și-a scos iar ochelarii de soare, i-a pus pe masă și m-a privit fix, de parcă eram un animal rar într-o cușcă de la grădina zoologică.

— I-auzi! N-a avut chef azi! Vorbești de parcă ai fi Humphrey Bogart. Rece, calculat.

— Hai, lasă! Sunt și eu un om obișnuit, ca oricare altul.

Mi s-a adus cafeaua și am sorbit o înghițitură fără să pun zahăr și lapte.

— Uite la el! O bea amară!

— Pur și simplu nu-mi plac dulciurile, am spus eu, răbdător. Am impresia că ți-ai făcut o părere greșită despre mine.

— De ce ești atât de bronzat?

— Am fost în drumeție... două săptămâni. Cu rucsacul și cu sacul de dormit în spinare... De-aia m-am bronzat.

— Pe unde-ai umblat?

— De la Kanazawa, am străbătut toată peninsula Noto și am ajuns până la Niigata.

— Singur?

— Da, am răspuns. Pe ici, pe colo am mai găsit și ceva companie.

— Companie romantică? Ai făcut cunoștință cu fete?

— Romantică? am întrebat eu, mirat. M-am convins că nu mă înțelegi. Cum să-și permită un individ cu barba țepoasă și cu rucsacul în spinare să agațe fete?

— Întotdeauna călătorești singur?

— Da.

— Ți place singurătatea? mă întrebă ea, rezemându-și bărbia în palmă. Călătorești singur, mănânci singur, stai singur în bancă...

— Cred că nimănui nu-i place singurătatea. În ceea ce mă privește, pur și simplu nu caut să-mi fac prieteni, asta-i tot. Nu vreau să găsesc cu tot dinadinsul dezamăgirea.

— Ia uite la el! „Nimănui nu-i place singurătatea. Nu vreau să fiu dezamăgit!” se maimuțări ea. Cred că sunt idei tocmai bune pentru o autobiografie.

— Mulțumesc, am răspuns, sec.

— Ți place culoarea verde?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că porți un tricou verde.

— Nu în mod special. Mă îmbrac cu orice.

— „Nu în mod special. Mă îmbrac cu orice”, repetă ea din vârful limbii. Zău că-mi place cum vorbești. Parcă întinzi, frumos și neted, tencuiala pe un zid. Ți-a mai făcut cineva un asemenea compliment?

— Nimeni.

— Mă cheamă Midori¹⁵, dar arăt groaznic în verde. Sunt caraghioasă rău. Parcă aș fi blestemată, nu ți se pare? Pe sora mea mai mare o cheamă Momoko¹⁶ — copilul-piersică. Nu-i ciudat?

— Îi vine bine culoarea roz?

¹⁵ *Midori* înseamnă „verde”.

¹⁶ *Momo* înseamnă „piersică”, iar *momoiro*, „culoare roz”

— Îi stă extraordinar! Parcă s-a născut ca să poarte doar roz! Nu mi se pare drept!

Mâncarea a fost dusă la masa lui Midori și un individ de-acolo a strigat-o:

— Midori, hai la masă!

Midori s-a întors spre el și i-a făcut semn cu mâna, asigurându-l că vine imediat.

— Ia ascultă, domnule Watanabe, tu iei notițe la cursuri?

— Normal că iau.

— Te rog să mă scuzi că îndrăznesc, dar ai putea să mi le împrumuți și mie? Am lipsit de două ori și nu știu la cine aș putea apela.

— Bineînțeles că ți le împrumut. Am scos caietul din mapă și după ce m-am asigurat că nu era scris prin el nimic din ceea ce n-aș fi dorit să vadă și alții, i l-am întins lui Midori.

— Îți mulțumesc. Vii la școală poimâine?

— Normal.

— Ne întâlnim la douăsprezece aici. Îți aduc caietul și-ți fac cinste... doar nu-ți stă mâncarea în gât dacă nu mănânci singur, nu?

— Ce rea ești! Nu e cazul să-mi faci cinste doar pentru că-ți împrumut caietul.

— Nu-ți face probleme. Îmi place să fac cinste. E în ordine? Nu uiți dacă nu-ți notezi undeva?

— Nu uit. Poimâine la ora douăsprezece ne întâlnim aici.

Cineva de la masa ei a strigat:

— Hei, Midori! Vino repede! Ți se răcește mâncarea!

Midori a ignorat îndemnul și m-a întrebat:

— Felul acesta de-a vorbi ți-a fost întotdeauna caracteristic?

— Cred că da, am răspuns. Nici nu mi-am dat seama până acum.

Zău că era prima oară când îmi spunea cineva că am un fel aparte de a vorbi.

Midori căzu parcă pe gânduri câteva secunde, apoi se ridică și se întoarse la masa ei. Când am trecut prin dreptul mesei, Midori mi-a făcut semn cu mâna, dar ceilalți trei mi-au aruncat doar o privire.

Miercuri la ora douăsprezece, nici urmă de Midori în restaurant. Aveam de gând să beau o bere în așteptarea ei, dar pentru că restaurantul s-a aglomerat, n-am avut încotro și a trebuit să-mi comand și mâncare. Până la urmă, am mâncat singur. Am terminat de mâncat la ora douăsprezece și treizeci și cinci de minute, dar Midori tot nu apăruse. Am plătit, am ieșit din restaurant, am traversat strada și m-am așezat pe o piatră din fața templului, ca să-mi termin berea, cu speranța că Midori va veni totuși. Am așteptat până la ora unu, după care am renunțat și m-am întors, resemnat, la facultate. Am citit la bibliotecă până la ora două și apoi m-am dus la cursul de limba germană.

După ore, m-am dus la secretariat și am căutat numele lui Midori pe lista celor înscriși la cursul de Istoria teatrului — II. Singura Midori de pe lista studenților era Kobayashi Midori. Am răsfoit apoi dosarul și am văzut că intrase la facultate în anul 1969. I-am găsit adresa și numărul de telefon și mi le-am notat. Locuia în cartierul Toshima. Am intrat într-o cabină telefonică și am format numărul. A răspuns o voce de bărbat:

— Da, vă rog! Librăria Kobayashi.

Librăria Kobayashi?

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj. Aș putea vorbi cu domnișoara Midori?

— Nu, nu este, mi-a răspuns vocea.

— A plecat cumva la facultate?

— Păi... nu cred. Probabil e la spital. Cine o caută, vă rog?

În loc să-i răspund, i-am mulțumit și am pus receptorul în furcă.

Spital? O fi avut vreun accident sau s-a îmbolnăvit? Dar nu mi s-a părut nimic grav în vocea individului care a răspuns la telefon. Nu, nu se poate să fie la spital. Probabil că acesta era obiceiul, să spună că e la spital când nu e acasă sau la facultate, și asta cu indiferența cu care ar spune că s-a dus să cumpere pește. După ce m-am gândit la diverse posibilități, am constatat că e obositor să tot presupui câte ceva, așa că am renunțat. M-am dus la cămin, m-am întins în pat și am terminat de citit *Lord Jim* de Conrad, după care am trecut pe la Nagasawa să-i înapoiez cartea.

Nagasawa tocmai pleca la cantină, așa că m-am dus și eu cu el să mâncăm de cină. L-am întrebat cum a fost examenul pentru Ministerul de Externe, deoarece știam că în luna august a avut loc a doua serie de examene cu grad mare de dificultate.

— Eh, ca de obicei. Nimic deosebit. Dai examen și îl iei. Discuții în grup, interviuri... ca atunci când vrăjești o gagică.

— Deci, a fost ușor. Când afli rezultatele? am întrebat eu.

— La începutul lui octombrie. Dacă reușesc, fac cinste mare.

— Cine se prezintă la asemenea examene? Indivizi grozavi ca tine?

— Hai, lasă prostiile! Cei mai mulți sunt idioți și dacă nu sunt idioți, atunci sunt cu siguranță degenerați. Zău că nu mint. Adică nouăzeci și cinci la sută dintre indivizii care devin birocrați nu fac nici măcar o para chioară. Abia știu să citească.

— Atunci, tu de ce vrei să lucrezi la Ministerul de Externe?

— Din diverse motive, răspunse Nagasawa. Unul ar fi că-mi doresc să lucrez în străinătate, dar mai întâi și mai întâi vreau să-mi testez capacitățile și, dacă e să mi le testez, atunci vreau să o fac la cel mai înalt nivel posibil, adică la nivelul națiunii. Vreau să văd cât de sus pot urca pe scara ierarhică din cadrul acestui sistem birocratic idiot, vreau să-mi încerc forțele, pur și simplu. Înțelegi ce spun?

— Parcă ar fi vorba de un joc.

— Păi chiar este un joc. Nu dau doi bani pe putere și pe bani. Crede-mă. Poate par un ticălos egoist, dar nu sunt nici egoist, nici interesat. Îmi place să știu tot, să-mi bag nasul peste tot și să văd de ce sunt capabil în această cursă dură pentru supraviețuire.

— Deci n-ai idealuri?

— Normal că n-am. Nu ai nevoie de idealuri în viață, ai nevoie de fapte, de „fapte standard”.

— Da, dar sunt o mulțime care nu gândesc ca tine, nu? am zis eu.

— Așa e, dar nu-ți place felul meu de a fi?

— Nu despre asta e vorba. Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Eu, de exemplu, nu m-aș gândi să intru la Universitatea Tōdai, n-aș fi capabil să mă culc cu o fată care-mi place ori de câte ori am chef și nici nu sunt prea vorbăreț. Nici nu mă admiră lumea, nici iubită n-am. Ce perspective are unul care termină o facultate privată de mâna a doua? Ce se poate face cu o specializare în literatură?

— A, deci vrei să spui că mă invidiezi?

— Nu, nici vorbă. Sunt prea obișnuit cu stilul meu de viață ca să îmi doresc să-l schimb. Pe mine nu mă interesează nici Tōdai, nici Ministerul de Externe. Singurul lucru pentru care te invidiez este că ai o iubită atât de grozavă. Hatsumi este extraordinară.

Nagasawa tăcu și-și văzu de mâncare. După ce-a terminat, a zis:

— Ia ascultă, Watanabe. Eu am senzația că, peste vreo zece sau poate

douăzeci de ani, drumurile noastre se vor încrucișa iar pe undeva.

— Parcă citezi dintr-un roman de Dickens, am răspuns eu, zâmbind.

— Așa o fi, a zis el, râzând, dar să știi că presimțirile mele se cam adevăresc.

După cină, am plecat cu Nagasawa la un bar din apropiere ca să bem ceva și am stat acolo până după ora nouă.

— Spune-mi, Nagasawa, ce înțelegi tu prin „fapte standard”?

— O să râzi dacă-ți spun.

— Nu râd.

— Păi, hai să zicem că ar însemna să fii „om ales”.

N-am râs, dar era cât pe-acți să cad de pe scaun.

— „Om ales”? Adică ce vrei să spui?

— Ce-ai auzit.

— Ce-nseamnă pentru tine „om ales”? Dacă poți să-mi dai vreo definiție, aș fi fericit.

— Un „om ales” este cel care nu face ceea ce vrea să facă, ci ceea ce ar trebui să facă.

— Ești cel mai ciudat individ pe care l-am întâlnit în viața mea, am zis eu.

— Ești cel mai sincer individ pe care l-am întâlnit în viața mea, a replicat el. A luat apoi nota de plată de pe masă și a plătit și consumația mea.

*

Midori Kobayashi nu și-a făcut apariția nici la cursul din luna următoare. După ce am aruncat o privire prin clasă și m-am asigurat că nu este, m-am așezat, ca de obicei, în rândul întâi și, în așteptarea profesorului, am început să-i scriu lui Naoko. I-am scris despre călătoriile din vacanța de vară, despre orașele prin care am trecut, despre oamenii pe care i-am cunoscut și am continuat cu gânduri mai personale: „Serile mă gândeam la tine. Acum, că nu ne mai întâlnim, îmi dau seama cât de mult îmi lipsești. Mă plictisesc îngrozitor la școală, dar mi-am impus o autodisciplină, așa că nu chiulesc de la cursuri și învăț serios. De când ai plecat, totul mi se pare fără sens. Aș vrea să ne mai întâlnim și să stăm de vorbă pe îndelete. Aș dori să te vizitez la sanatoriu și să te văd câteva ore. Crezi că se poate? Mi-ar plăcea să ne plimbăm unul alături de celălalt, așa cum obișnuiam. Îmi dau seama că îți este greu, dar te rog mult scrie-mi măcar câteva rânduri”.

Am scris patru pagini, le-am împăturit și le-am băgat cu grijă în plic. Pe plic am scris adresa părinților ei, cu mențiunea că scrisoarea este pentru Naoko.

Profesorul intrase deja în clasă și când am ridicat privirile, l-am văzut ștergându-și sudoarea de pe frunte în timp ce făcea prezența. Era mic de statură și abătut. Deoarece avea probleme la mers, se rezema întotdeauna într-un baston din metal. Nu pot să spun că mă amuzau cursurile lui, dar spunea lucruri interesante și își pregătea întotdeauna orele ca lumea. După ce a remarcat că este foarte cald, ne-a vorbit despre *deus ex machina* în drama lui Euripide și ne-a explicat apoi prin ce se deosebește conceptul de zeu, la acesta, față de Eschil și Sofocle. Vorbea deja de vreo cincisprezece minute, când s-a deschis ușa și am văzut-o pe Midori intrând în clasă. Purta o cămașă sport bleumarin, pantaloni bej și obișnuții ei ochelari de soare. Zâmbind, i-a cerut scuze profesorului pentru întârziere și s-a așezat lângă mine. A scos apoi un caiet — caietul meu — din geanta pe care o purtase pe umăr și mi l-a dat. În el am găsit un bilețel: „Scuze pentru miercuri. Ești supărat?”

Pe la jumătatea cursului, în timp ce profesorul ne schița pe tablă o scenă din teatrul grec, ușa amfiteatrului s-a deschis iar și de data aceasta au intrat doi indivizi cu căști pe cap. Arătau ca niște actori de comedie: unul era înalt și palid, celălalt era scund, cu fața rotundă și mai închis la piele. Cel mic purta o barbă lungă, total nepotrivită staturii lui. Cel înalt avea brațele pline de manifește, iar cel scund s-a adresat profesorului, anunțându-l că ar dori să folosească ultima parte a cursului pentru o dezbateră, sperând în concursul acestuia. De fapt, nu a fost vorba de o rugămintă, ci de un anunț, deoarece, în completare, a afirmat că lumea se confruntă cu probleme mult mai serioase decât tragedia greacă. Profesorul și-a dat seama că nu avea ce discuta cu ei și că oricum ei vor face cum îi va tăia capul, așa că s-a prins de marginea catedrei, a coborât de pe podium, și-a luat bastonul și a ieșit, șchiopătând, din amfiteatru.

În timp ce studentul cel înalt a împărțit manifește, rotofeiul s-a urcat pe podium și a început prelegerea. Manifeștele erau pline de lozinci scurte și concise: „Împiedicați alegerile frauduloase la postul de președinte al universității”; „Strângeți rândurile pentru o nouă grevă în campus”; „Zdrobiți sistemul educațional imperial”. Mă rog, nu aveam obiecții în ceea ce privea conținutul lor, dar nu mi se păreau convingătoare, nu inspirau încredere, nu stârneau interes în nici un fel. Nici discursul rotofeiului n-a fost mai grozav... aceeași veche melodie cu alte cuvinte. M-am lămurit imediat — dușmanul numărul unu al indivizilor nu era puterea de stat, ci lipsa de imaginație.

— Hai să plecăm! a spus Midori.

Am dat din cap, m-am ridicat și ne-am îndreptat amândoi spre ușă. Individul cel scund mi-a spus ceva, dar nu am înțeles ce anume. Midori i-a fluturat mâna și l-a salutat nonșalantă:

— Pa!

După ce-am ieșit din amfiteatru, Midori mi-a zis:

— Te pomenești că suntem contrarevoluționari. Oare or să ne spânzure de stâlpul telegrafic dacă le reușește revoluția?

— Aș vrea să mâncăm înainte de a ne spânzura, am zis.

— Foarte bine. Vreau să te duc la un restaurant anume, deși e puțin cam departe. Stai bine cu timpul?

— Da, n-am nimic de făcut până la cursul de la ora două.

Ne-am urcat în autobuz și Midori m-a dus la un restaurant din apropierea stației Yotsuya. Era un restaurant în care se servea prânzul în cutiuțe frumos lăcuite. De îndată ce ne-am așezat la masă, ni s-au adus două boluri cu supă și două cutii pătrate, roșii, cu meniul zilei. Zău că a meritat să venim până aici, gândii eu.

— Grozavă mâncare! am zis.

— Și ieftină! Vin aici din liceu. Vechea mea școală este foarte aproape. Erau foarte severi și trebuia să venim pe furiș ca să mâncăm aici. Erau în stare să te elimine din școală dacă te prindeau că mănânci în oraș.

Când își scotea ochelarii de soare, Midori părea mult mai somnoroasă decât cu ei pe nas. Avea două ticuri: se juca cu brățara de la mâna stângă sau se scărpină cu degetul mic la colțurile ochilor.

— Ești obosită? am întrebat-o.

— Puțin. Nu dorm destul, dar nu te îngrijora, mă simt bine. Îmi pare foarte rău pentru miercuri, dar a intervenit ceva important chiar în dimineața respectivă și n-am avut încotro. Am vrut să sun la restaurant, dar nu mi-am amintit cum se numește și nu-ți știam nici numărul de telefon de acasă. M-ai așteptat mult?

— Nu-i nimic, eu sunt un individ cu mult timp la dispoziție.

— Mult?

— Aș vrea să-ți mai pot da și ție din el, ca să te odihnești.

Midori și-a sprijinit bărbia în palmă și mi-a zâmbit dulce.

— Ce drăguț ești!

— Nu-s drăguț, am pur și simplu timp. Apropo, am sunat la tine acasă atunci și cineva mi-a spus că te-ai dus la spital. S-a întâmplat ceva?

— Acasă? a spus ea încruntându-se puțin. De unde-ai știut numărul?

— L-am căutat în dosarul de la facultate. Oricine poate face asta.

A dat din cap de două-trei ori și a început iar să se joace cu brățara.

— Păi da, mie nu mi-a dat prin cap așa ceva. Puteam să mă gândesc și eu la soluția asta. Cât despre spital, o să-ți spun data viitoare. Acum n-am chef.

— Lasă, lasă! De fapt nu voiam să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Scuză-mă, te rog.

— Nu, nu-i vorba de asta, dar sunt cam pleoștită... ca o maimuță în ploaie.

— Nu crezi că ar fi mai bine să te duci acasă și să tragi un pui de somn?

— Nu chiar acum. Hai să ne plimbăm puțin!

M-a dus până la fostul ei liceu, care se afla la câțiva pași de stația Yotsuya.

Trecând pe lângă gară, mi-a venit în minte Naoko... și nesfârșitele noastre plimbări. De fapt, totul a pornit de la acele plimbări. Mi-am dat seama că dacă nu m-aș fi întâlnit cu ea întâmplător în tren, în acea duminică de mai, viața mea ar fi avut cu totul alt curs. Ba nu, mi-am zis în gând, chiar dacă nu m-aș fi întâlnit cu ea, ar fi fost la fel. Ne-am întâlnit întâmplător pentru că așa a trebuit să fie. Dacă nu ne-am fi întâlnit atunci și acolo, cu siguranță ne-am fi întâlnit altă dată, în altă parte. Nu aveam nici un motiv să gândesc astfel, dar așa simțeam în clipa respectivă.

Ne-am așezat pe o bancă, în parc, și priveam clădirea fostei ei școli. Iedera împânzise toată clădirea școlii, iar porumbeii se odihneau pe coama clădirii. Era o construcție veche, impunătoare. În curtea școlii se înălța un stejar bătrân, iar în dreptul lui se vedea o dâră de fum alb. Lumina palidă a verii dădea fumului un aspect cețos.

— Știi ce-i cu fumul acela? m-a întrebat Midori, brusc.

— Nu știu, am răspuns.

— Ard tampoanele igienice.

— Serios? N-am găsit alt cuvânt mai potrivit drept comentariu.

— Șervețele igienice, tampoane igienice și alte prostii de felul ăsta, spuse Midori, zâmbind. Doar e școală de fete, nu? Bătrânul îngrijitor le adună de peste tot și apoi le arde. De la ele vine fumul.

— Oau!

— Păi așa exclamam și eu când eram în clasă și vedeam fumul pe fereastră. Gândește-te numai, la gimnaziu și la liceu sunt în total aproape o mie de fete. Imaginează-ți că nouă sute sunt deja la ciclu și cam o cincime, adică aproximativ o sută optzeci de fete, au ciclul cam în același timp. Deci, în fiecare zi se strâng cam tot atâtea tampoane.

— Așa o fi. Eu nu mă pricep la asemenea calcule.

— Cam multe, nu? O sută optzeci de tampoane de adunat și de ars zilnic. Cam cum crezi că se simte cel care se ocupă de ele?

— N-am nici cea mai vagă idee, am spus.

Cum puteam să-mi imaginez ce simte bătrânul? Am continuat amândoi să privim fumul cel alb.

— Eu chiar n-am vrut să urmez școala aceasta, a spus Midori. Îmi doream din tot sufletul să merg la o școală obișnuită, la un liceu obișnuit, cu oameni obișnuiți, unde să mă pot relaxa și distra ca orice adolescent. Părinții mei au ținut să urmez o școală de elită. Așa se întâmplă cu cei care

au note mari în școală primară. Profesorul le bagă părinților în cap că un copil cu note mari trebuie să-și continue studiile la o școală renumită. Așa am aterizat aici. Șase ani de gimnaziu și de liceu¹⁷ care nu mi-au făcut nici o plăcere. Nu-mi doream decât să scap de școală, era singurul lucru la care mă gândeam zilnic. Și am luat diplomă de merit pentru că nu am întârziat și nu am lipsit niciodată. Ți dai seama cât de mult am urât locul acesta, nu?

— Nu, nu înțeleg.

— Uram școala de-mi venea să mor, dar nu voiam să fiu mai prejos decât colegele mele. Mi-era teamă că dacă mă dau bătută, o să alunec pe pantă-n jos, tot mai jos. Și când aveam febră, chiar treizeci și nouă de grade, tot mă târâm până la școală. Dacă observa vreo profesoară că sunt bolnavă, negam până-n pânzele albe și spuneam că mă simt absolut perfect. Drept răsplată, am primit cele două diplome despre care ți-am zis adineauri și un dicționar de limba franceză. De aceea învăț germană acum. Nu vreau nimic care să-mi amintească de școala asta. Te rog să mă crezi că nu glumesc.

— Ce anume ți-a displăcut atât de mult?

— Ție ți-a plăcut școala ta?

— Nu neapărat, dar nici n-am urât-o. Eu am urmat o școală publică obișnuită, dar nu prea m-a deranjat nimic.

— Păi școala aceasta, începu Midori, scărpinându-se la coada ochiului cu degetul mic, este o școală a elitelor, aproape o mie de fete de origine aleasă și, pe deasupra, cu note mari. Fete bogate, nu glumă. Trebuiau să fie bogate ca să supraviețuiască. Taxe școlare mari, tot felul de alte taxe, excursii școlare scumpe. De exemplu, dacă mergeam la Kyoto, poposeam la hanuri tradiționale dintre cele mai scumpe, la ceremonia ceaiului ni se servea mâncare specială pe tăvi lăcuite, o dată pe an eram duse la hotelul Okura din Tokyo unde se țin cursuri de bune maniere. După cum vezi, nu este o școală obișnuită. Știi, din cele o sută șaiszeci de fete din seria mea, eu eram singura din Toshima. Am avut o dată curiozitatea să aflu unde locuiesc celelalte fete și m-am uitat în catalog. Am văzut că sunt toate din cartiere de bogătași, cum ar fi: Chioda, Minato, Ōta, Setaya. A, ba nu, mai era o fată din Kashiwa, prefectura Chiba. M-am împrietenit puțin cu ea. Era tare drăguță. M-a invitat la ea acasă, dar și-a cerut scuze că locuiește foarte departe. M-am dus și-am rămas mută de uimire când am văzut ce casă și ce curte are. Am dat ocolul curții în cincisprezece minute, atât era de mare! Grădina era și ea superbă și avea doi câini imenși care se hrăneau cu carne de vacă. Cu toate acestea, fata se simțea stânjenită că locuiește în Chiba. Dacă era în întârziere, o aducea până aproape de școală un Mercedes Benz. Avea șoferul ei. Șoferul era ca scos din cutie și purta întotdeauna pălărie și mănuși albe. Și totuși, fata se simțea complexată. Poți să crezi așa ceva?

Am dat din cap.

— Eu eram singura din școală care locuia într-un loc ca Kita-Otsuka, în cartierul Toshima. La profesia părinților, la mine scria „librar”. Fetele din clasă mă invidiau pentru că, ziceau ele, pot citi orice cărți doresc. Nu glumesc deloc. Cred că ele se gândeau la o librărie cu șapte etaje, precum Kinokuniya. Nici nu cred că și-ar fi putut imagina o librărie mică, sărăcăcioasă. Librăria Kobayashi. Biata librărie Kobayashi. Ușa de la intrare scârțâie jalnic și în fața ochilor nu-ți apar decât reviste. Cele mai fidele cumpărătoare sunt gospodinele preocupate de ultimele tehnici în arta amorului. Ele cumpără revista *Femeia* care are și un supliment special, ilustrat, dedicat vieții sexuale. Probabil că stau la masa din bucătărie și îl citesc cu zel din scoarță-n scoarță și pun în aplicare pozițiile studiate când

¹⁷ Sistemul de învățământ japonez cuprinde șase ani de școală elementară, trei de gimnaziu și trei de liceu.

vin soții lor acasă. Incredibil! Oare ce-o fi în capul unor asemenea femei? Se vând bine și benzile desenate: *Magazine*, *Sunday*, *Jump*. Și, bineînțeles, revistele săptămânale. Deci, mai mult reviste decât cărți în biata noastră librărie. Sunt și câteva cărți broșate, dar nu de calitate: cărți polițiste, cărți de aventuri, de dragoste și alte tâmpenii. Doar asemenea cărți se vând. Apoi mai sunt cărțile practice: cum să câștigi la *go*, cum să crești un *bonsai*, ce cuvântări se rostesc la nunți, cum se face sex, cum să te lași de fumat și altele de felul ăsta. Mai avem și câteva articole de papetărie lângă casa de marcat: pixuri, creioane, caiete. Asta-i tot. Nu tu *Război și pace*, nu tu *Ființe sexuale*¹⁸ sau *De veghe în lanul de secară*. Așa arată librăria Kobayashi. Ce naiba e de invidiat aici? Tu mă invidiezi?

— Îmi imaginez cum arată.

— E așa cum ți-am spus. Cei din apropiere vin la noi și cumpără, la cerere le transportăm acasă, avem clienți vechi, așa că ne descurcăm onorabil cu banii. Suntem patru și avem ce mânca, nu avem datorii și ambele fete suntem studente. Dar atât. Nu ne putem permite absolut nimic în plus. Nu ar fi fost cazul să mă țină la o asemenea școală! A fost îngrozitor! Îi auzeam bombănind de fiecare dată când trebuiau să mai plătească vreo taxă suplimentară și aveam întotdeauna inima cât un purice când trebuia să ies cu colegele în oraș pentru că mă temeam că nu-mi vor ajunge banii. E cumplit să trăiești astfel. Voi sunteți bogați?

— Noi? Părinții mei? Nu sunt nici bogați, nici săraci, sunt undeva pe la mijloc. Știu că nu le e ușor să mă întrețină la o facultate particulară din Tokyo, dar nu mă au decât pe mine, așa că nu-i chiar foarte greu. Nu-mi trimit prea mulți bani lunar și de aceea trebuie să muncesc și eu. Avem o casuță obișnuită și o mașină Toyota Corolla.

— Cum e slujba ta?

— Păzesc trei nopți pe săptămână un magazin de discuri din Shinjuku. E simplu de tot. Nu fac decât să stau și să păzesc magazinul.

— Nu-mi vine să cred. Uitându-mă la tine, credeam că n-ai avut niciodată greutăți financiare.

— Da, așa e. Nu am avut probleme deosebite, dar nici nu ne dau banii afară din casă. Ca toată lumea, nu?

— Ei bine, toate colegele mele erau bogate, a spus Midori punându-și mâinile pe genunchi. Asta a fost marea mea problemă.

— De acum încolo o să ai multe ocazii să vezi o lume fără asemenea probleme. Poate chiar mai multe decât ți-ai dori.

— Știi ce mi-ar plăcea cel mai mult să aud de la un bogătaș?

— Habar n-am.

— Că n-are bani. De exemplu, eu îi propun unei colege să facă ceva și ea îmi răspunde: „Îmi pare rău, dar n-am bani”. Dacă aș fi pusă eu în situația respectivă, n-aș putea niciodată spune așa ceva. Dacă aș spune „nu am bani”, asta ar însemna că realmente nu am. E trist, dar adevărat. E la fel ca și când o fată drăguță ar spune: „Nu ies azi din casă pentru că arăt groaznic”. Dacă ar spune așa ceva o fată urâtă, lumea ar râde de ea cu siguranță. Cei șase ani au fost un coșmar... până anul trecut.

— O să-i uiți repede, am încurajat-o eu.

— Sper din tot sufletul. Chiar că m-am mai liniștit de când am intrat la facultate. Sunt foarte mulți oameni obișnuți.

A zâmbit în colțul gurii și și-a netezit părul tuns scurt, cu palma.

— Tu muncești undeva? am întrebat-o eu.

— Da, scriu explicații pentru hărți. Știi, când cumperi o hartă, e

¹⁸ Roman al scriitorului japonez Kenzaburo Ōe, care a luat Premiul Nobel în anul 1994.

însoțită și de o broșurică cu tot felul de explicații: descrieri ale unor zone, cifra demografică, puncte de interes, ce-ar fi de vizitat, de văzut, vreo legendă mai aparte legată de locul respectiv, flori sau păsări specifice zonei. E ușor și le scriu cât ai zice pește. Merg la biblioteca din Hibiya, mă documentez și sunt în stare să scriu lejer o broșurică într-o singură zi. Pentru o asemenea muncă, nu trebuie decât să stăpânești niște mici șiretlicuri și ei te copleșesc cu oferte.

— Ce fel de șiretlicuri?

— Să scrii ceva ce nu s-a mai scris și atunci cei de la agenția de hărți sunt foarte mulțumiți, te consideră un mic geniu literar și-ți mai trimit de lucru. Nu trebuie să fie cine știe ce, ajunge și un fleac, ca de exemplu, atunci când s-a făcut barajul cutare, s-a inundat satul cutare, dar păsărelele își amintesc și-acum de satul acela și vin în fiecare primăvară să ciripească, vesele, deasupra lacului. Când introduci un asemenea episod, toată lumea se bucură. Îți fură privirile și este emoționant. Un om obișnuit care prestează o asemenea muncă nu se străduiește să afle și lucruri deosebite, dar eu câștig bani frumoși pentru ceea ce scriu.

— Dar trebuie să găsești acele „episoade”.

— E adevărat, a spus Midori plecând puțin capul, dar dacă le cauți, le găsești. Și dacă nu le găsești, întotdeauna se poate inventa ceva care să nu deranjeze.

— Da, ai dreptate, am spus eu, admirativ.

— Hai, gata cu ale mele!

Deoarece Midori voia și ea să audă câte ceva despre căminul în care locuiam, i-am povestit despre ridicarea steagului dimineața și despre gimnastica Cavaleristului. Și pe Midori a distrat-o grozav povestea acestuia, ca de fapt pe oricine altcineva. Mi-a spus că i-ar plăcea mult să vină să vadă cum e la cămin. I-am spus că nu-i nimic amuzant pe-acolo.

— Doar câteva sute de studenți care locuiesc în niște camere murdare, beau și se masturbează.

— Și tu faci așa ceva?

— Toată lumea face, am zis eu. Fetele au ciclul, băieții se masturbează. Toată lumea. Nu există nici o excepție.

— Chiar și cei care au iubite?

— Masturbarea n-are nici o legătură cu sexul. De exemplu, studentul de la universitatea Keio, care stă lângă mine, se masturbează înainte de partidele de sex. Susține că masturbarea îl relaxează.

— Eu nu prea înțeleg asemenea lucruri... am absolvit un colegiu de fete.

— Presupun că în suplimentul revistei *Femeia* nu scrie așa ceva.

— Chiar că nu scrie, a zis Midori, râzând. Ia ascultă, Watanabe, ai ceva timp duminica asta? Ești liber?

— Sunt liber în orice duminică până la ora șase după-amiază. Atunci plec la serviciu.

— N-ai vrea să-mi faci o vizită? La librăria Kobayashi. Librăria este închisă, de fapt, dar eu trebuie să stau pe-acolo până spre seară. S-ar putea să primesc un telefon important. Ce-ai zice de o invitație la prânz? Fac eu de mâncare.

— Ți-aș fi chiar recunoscător.

Midori a rupt o foaie din caiet și mi-a desenat traseul până la ea acasă. Apoi a scos un pix roșu și a marcat cu un „X” casa respectivă.

— N-ai cum să te rătăcești. Scrie mare **LIBRĂRIA KOBAYASHI**. Te aștept pe la douăsprezece cu masa gata.

I-am mulțumit și am băgat hârtia în buzunar. I-am spus că vreau să ajung la cursul de limba germană de la ora două. Midori mi-a zis că are niște treabă, așa că a luat trenul de la stația Yotsuya.

Duminică dimineață m-am sculat la ora nouă, m-am bărbierit, mi-am spălat lucrurile și mi le-am dus la uscat, pe acoperiș. Era o vreme superbă. În aer plutea un iz de început de toamnă. Libelulele zburau speriate prin campus, alungate de plasele copiilor ce porniseră în căutarea lor. Nu era nici o adiere de vânt, așa că *Hinomaru* atârna parcă fără vlagă de catarg. Am îmbrăcat o cămașă proaspăt călcată și am ieșit în stație. Duminica dimineața, străzile din preajma căminului păreau moarte. Erau practic pustii și aproape toate magazinele închise. Diversele zgomote răsunau într-o asemenea zi cu o claritate de nedescris. O fată încălțată cu saboți a traversat strada lăsând în urma ei ecoul fiecărui pas, iar patru-cinci băieți aruncau cu pietre în niște cutii de conserve goale pe care le aliniaseră chiar lângă refugiul de tramvai. Am văzut o florărie deschisă, așa că m-am dus și am cumpărat niște narcise. Poate era ciudat să cumperi narcise toamna, dar mie mi-au plăcut întotdeauna.

Singurele pasagere din tramvaiul de duminică dimineață erau trei femei în vârstă. S-au uitat la mine și apoi la flori. Una dintre ele mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu. M-am așezat pe locul din spate și am privit pe fereastră la casele pe care le lăsam în urmă. Aveam impresia că tramvaiul atinge streșinile caselor. Pe pardoseala unei uscătorii am văzut zece ghivece cu roșii, iar lângă ele o pisică mare, neagră, întinsă la soare. În curtea altei căsuțe, un copilaș făcea baloane din săpun. De undeva se auzea un cântec de-al lui Ayumi Ishida și am simțit chiar miros de curry. Tramvaiul șerpuia printre alei intime. Pe traseu s-au mai urcat câțiva pasageri, dar cele trei bătrâne trâncăneau neîncetat.

Am coborât în apropierea stației Otsuka și am mers după harta lui Midori, până am ieșit într-o stradă mare. N-am prea avut la ce să mă uit și magazinele nu mi se păreau deloc prospere. Erau toate vechi și înăuntru domnea întunericul. La unele dintre ele nici nu se mai distingeau scrisul de pe firme. Judecând după vechimea și stilul lor, zona părea a fi scăpat de raidurile aeriene din timpul războiului și de aceea clădirile rămăseseră, în mare parte, intacte. Bineînțeles că se vedeau și clădiri refăcute complet, dar majoritatea fuseseră doar mărite sau reparate pe alocuri și tocmai aceste cârpeli păreau să dea un aer mai sărăcăcios cartierului decât înseși clădirile vechi.

Întreaga atmosferă te ducea cu gândul la faptul că majoritatea celor care au locuit aici s-au săturat de mașini, de aerul poluat, de zgomot și de chiriile mari și s-au mutat undeva în suburbii, lăsând în urma lor apartamente ieftine, camere pe care întreprinderile le închiriază angajaților, magazine ce nu se lasă mutate și câțiva indivizi ce se cramponează de proprietățile lor de familie. Totul părea încetșat și murdar de parcă ar fi fost învăluit în fum provenit de la țevile de eșapament.

Am mers pe jos cam zece minute până am ajuns la benzinărie și acolo am luat-o la dreapta, pe o străduță cu magazine. Pe la mijlocul ei am văzut firma librăriei Kobayashi. Îmi era clar că nu e o librărie mare, dar, oricum, nu era atât de mică precum mi-o imaginasem eu din poveștile lui Midori. Era o librărie obișnuită de pe o stradă obișnuită. Era la fel ca librăria la care alergam nerăbdător să-mi cumpăr revistele pentru adolescenți chiar în ziua apariției lor. M-a cuprins o ușoară nostalgie când m-am oprit în fața librăriei lui Midori.

Oblonul din metal era tras complet și am văzut scris pe el „Săptămânalul *Bunshun* se vinde joia”. Mai erau cincisprezece minute până la ora douăsprezece, dar nu aveam chef să-mi omor timpul hoinărind prin preajmă cu narcisele în mână, așa că m-am decis să sun. Am apăsat pe

soneria de lângă oblon și m-am dat doi-trei pași îndărăt. Am așteptat vreo cinci secunde, dar nu mi-a răspuns nimeni. În timp ce ezitam dacă să mai sun o dată sau nu, am auzit un geam deschizându-se chiar deasupra capului meu. Am ridicat privirile și am văzut-o pe Midori făcându-mi semn cu mâna.

— Ridică oblonul și intră, strigă ea.

— Am ajuns mai devreme. Te rog să mă scuzi.

— Nu-i nimic. Urcă la etaj! Sunt ocupată în clipa asta și nu pot coborî, zise ea, închizând geamul.

Am ridicat oblonul cam un metru de la pământ și acesta a scârțâit îngrozitor. M-am strecurat pe sub el și l-am închis la loc. Înăuntru era întuneric beznă. M-am împiedicat de grămezile de reviste legate, era cât pe-acți să cad de câteva ori, dar până la urmă am reușit să ajung la scara ce se afla în colțul încăperii. Mi-am scos pantofii și am urcat la etaj, pe pipăite. Totul în jur era cufundat în întuneric. Camera din capul scării părea a fi o cameră de zi și era mobilată simplu: o canapea și două fotolii. Era o încăpere mică, slab luminată de o biată dâră de lumină ce-mi amintea de vechile filme poloneze. În partea stângă se afla un mic spațiu, dedicat probabil depozitării unor lucruri, și se mai zărea și o ușă de toaletă. Urcasem scările cu foarte multă grijă și am respirat ușurat când am văzut că la etaj nu mai trebuia să orbecăi.

— Vino-ncoace! a strigat Midori.

Vocea s-a auzit dinspre partea dreaptă, așa că acolo era sufrageria, iar la capătul ei bucătăria. Casa era veche, dar bucătăria părea să fi fost de curând renovată: modulele noi de pe pereți, bufetul, chiuveta și robinetele sclipeau pur și simplu. Midori pregătea ceva, o oală clocotea pe foc și în aer plutea miros de pește prăjit.

— E bere în frigider, mi-a spus Midori, întorcându-se spre mine. Ia loc până termin mâncarea.

Am scos o cutie de bere și m-am așezat la masa din bucătărie. Berea era atât de rece, încât aveam senzația că stătuse la frigider jumătate de an. Pe masă se aflau o scrumieră mică, albă, un ziar și un recipient cu sos de soia. Am mai văzut un pix și o foaie de hârtie pe care erau notate niște cifre, păreau a fi niște socoteli de la cumpărături și un număr de telefon.

— Termin în zece minute, a spus ea. Mai rezisti?

— Bineînțeles că da.

— Sper să ți se facă foame ca lumea. E o groază de mâncare.

În timp ce sorbeam berea, o priveam pe Midori, deși stătea cu spatele la mine. Se mișca cu extrem de multă îndemânare, făcând patru feluri de mâncare în același timp. A gustat ceva, în următoarea secundă a tocat ceva, apoi a scos altceva din frigider și a presărat peste mâncarea dintr-un castron, iar în următoarea clipă a și spălat o oală pe care nu o mai folosea. Parcă era un instrumentist indian care cânta în același timp la mai multe instrumente de percuție: clopoței, tobe, oase de bivoli. Fiecare mișcare era precisă, calculată, echilibrată. O priveam admirativ.

— Nu te pot ajuta cu nimic? am întrebat-o eu.

— Mă descurc, răspunse Midori, întorcându-se spre mine și zâmbindu-mi dulce. Sunt obișnuită să fac totul singură.

Midori purta blugi și un tricou bleumarin. Pe spatele tricoului era imprimat un măr uriaș. Șoldurile ei erau teribil de înguste. Păreau atât de fragile, de parcă ar fi sărit peste etapa în care acestea se solidifică și poate tocmai de aici aerul acela care o făcea să arate cu totul altfel decât majoritatea fetelor îmbrăcate în blugi. Lumina ce pătrundea prin fereastra de deasupra chiuvetei îi contura, vag, silueta.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi atât de mult, i-am spus eu.

— Nu e nici un deranj, a spus Midori, fără să se întoarcă spre mine. Ieri am fost prea ocupată și n-am mai ajuns la cumpărături, așa că nu fac decât să folosesc ce-am avut prin frigider. Te rog să nu-ți faci probleme, zău! Și pe urmă mai e tradiția familiei Kobayashi la mijloc — trebuie să ne primim oaspeții cum se cuvine, vrem ca ei să se simtă bine. Mi-a intrat și mie în sânge obiceiul ăsta, de parcă ar fi un fel de boală. Nu suntem noi oameni speciali și lumea nu se dă în vânt după noi, dar când avem musafiri, ne place grozav să-i tratăm ca lumea. Toți suntem așa. Nu știu dacă-i bine sau nu. Uite, tata, de exemplu, nu prea bea, dar în casă există întotdeauna băutura, pentru musafiri. Nu te jena, bea cât îți pofteste inima.

— Mulțumesc.

Mi-am adus brusc aminte că am uitat florile jos. Le pusesem deoparte cât mi-am scos pantofii și am uitat să le mai iau. M-am strecurat la parter și am găsit cele zece fire albe zăcând în întuneric. Midori a scos un pahar înalt și îngust din bufet și a aranjat florile în el.

— Îmi plac mult narcisele, a spus Midori. În liceu am cântat și eu o dată la o serbare cântecul *Șapte narcise*. Îl știi?

— Da, bineînțeles.

— Pe atunci exista și o formație în școală și eu cântam la chitară.

Midori a cântat *Șapte narcise* în timp ce punea mâncarea în farfurii.

Mâncarea lui Midori a fost mai grozavă decât mi-aș fi putut închipui. M-a răsfățat cu o gamă largă de feluri, toate preparate delicios, având gustul specific bucătăriei din zona Kansai¹⁹.

— Sunt grozave! am exclamat eu cu gura plină.

— Watanabe, ia spune adevărul. Nu te așteptai să gătesc atât de bine, nu?

— Cam așa ceva, am răspuns eu cinstit.

— Ești din Kansai și de aceea îți plac asemenea delicatose, nu? a întrebat ea.

— Să nu-mi spui că le-ai făcut special pentru mine.

— Nu fi caraghios! Nu m-aș deranja eu chiar atât de mult. Nu, noi întotdeauna mâncăm așa ceva.

— Cine-i din Kansai, mama sau tata?

— Nici unul. Tata e din Tokyo, mama din Fukushima. Nu am nici măcar o singură rudă născută în Kansai. Suntem toți din Tokyo sau din partea de nord a regiunii Kanto.

— Zău că nu mai înțeleg. Atunci cum poți să gătești atât de perfect în maniera celor din Kansai? Te-a învățat cineva?

— A, e o poveste lungă, spuse ea, luând o înghițitură de ruladă cu ouă. Mama nu putea suferi gospodăria și n-a gătit niciodată. Și pentru că la noi se pune mereu problema afacerilor, tot timpul auzai: „Astăzi suntem tare ocupați, hai să comandăm ceva la restaurantul din colț” sau „Hai să cumpărăm niște crochete din carne de la măcelărie”. Întotdeauna se întâmpla așa. Nici când eram mică nu puteam să sufăr să se gătească o oală mare cu mâncare, să zicem curry, și să mâncăm același fel trei zile în șir. Așa că, într-o bună zi, în clasa a noua, m-am hotărât să gătesc eu pentru întreaga familie și eram decisă să fac lucrul acesta ca lumea. M-am dus la librăria Kinokuniya din Shinjuku, am ales cea mai grozavă carte de bucate, m-am întors cu ea acasă și am studiat-o din scoartă-n scoartă. Am învățat cum se alege un tocător, cum să ascut un cuțit de bucătărie, cum se

¹⁹ . Zona Kansai cuprinde marile orașe: Osaka, Kyoto, Nara.

dezosează un pește, cum să fac fulgi *katsuobushi*²⁰. Am învățat din cartea aceea absolut totul. S-a nimerit ca autorul cărții să fie din Kansai, așa că eu am învățat să fac mâncare specifică zonei Kansai.

— Vrei să spui că ai învățat din carte cum să faci toate minunile astea? am întrebat eu, uimit.

— Apoi am început să economisesc bani și să merg la restaurante ca să văd ce gust trebuie să aibă, de fapt, mâncarea. Îmi aminteam apoi gustul și acționeam în consecință. Pot să spun că stau bine la capitolul intuiție, deși cu logica e mai greu...

— E nemaipomenit că ai ajuns să gătești atât de bine fără să te fi învățat cineva.

— N-a fost ușor, a spus Midori oftând, mai cu seamă că eu creșteam într-o casă în care nimeni nu dădea doi bani pe mâncare. Când le spuneam că vreau să cumpăr cuțite și oale, nu voiau să-mi dea bani. Acum avem de toate, dar zău că nu glumesc când afirm că a fost cumplit de greu să mă înțeleg cu ei. Când le arătam cu ce cuțit jalnic trebuia să desfac peștele ca să-l curăț, îmi spuneau că nu era nevoie să-l curăț. Văzând că nu ajung la nici un rezultat, am strâns bănuț cu bănuț și am cumpărat cuțite ca lumea, oale, strecurătoare și tot ce-mi trebuia. Îți poți imagina o fată de cincisprezece ani ciupind câte un bănuț de ici, de colo, pentru a putea cumpăra strecurătoare, tociță, tigaie pentru *tempura*, atunci când celelalte colege ale ei, cu banii de buzunar, își cumpărau rochiile și pantofi? Nu ți se pare că sunt de compătimit?

Am dat din cap, luând o înghițitură de supă.

— În primul an de liceu am avut nevoie de o tigaie specială, lungă și îngustă, pentru rulada cu ouă, ca asta pe care o mănncăm acum și care se numește *dashimaki*. Cu banii cu care ar fi trebuit să-mi cumpăr un sutien nou, am cumpărat această tigaie și timp de trei luni m-am descurcat cu un singur sutien. Poți să crezi? A fost îngrozitor. Îl spălam seara și mă chinuiam să-l usuc pentru a-l putea purta în ziua următoare. Și dacă nu se usca, era teroare. Nimic nu e mai îngrozitor decât să umbli cu un sutien umed pe tine. De multe ori mi-au dat lacrimile... dar am strâns din dinți și am suferit pentru acea tigaie.

— Vai de mine! am spus eu, râzând.

— Știu că nu e frumos să vorbesc așa, dar trebuie să mărturisesc că m-am simțit ușurată când a murit mama. Bugetul familiei a trecut în mâinile mele și puteam cumpăra ce doream. Acum am cam tot ce-mi trebuie în materie de ustensile de bucătărie. Tata habar n-are ce avem și ce nu.

— Când a murit mama ta?

— Acum doi ani. Cancer. Tumoare la creier. A stat în spital un an și jumătate. A fost îngrozitor. A suferit de la început până la sfârșit. A ajuns să nu mai fie conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei și a devenit dependentă de medicamente, dar tot nu putea să moară. Până la urmă s-a îndurat cineva de ea și a murit prin eutanasiu. Oricum, e îngrozitor să te chinuiești să mori. E îngrozitor și pentru cel care e într-o agonie permanentă, dar și pentru familie. Am rămas fără nici un ban. O injecție costa douăzeci de mii de yeni și avea nevoie și de supraveghere permanentă, așa că am stat mai tot timpul cu ea. Nu aveam când să învăț și mi-am întrerupt facultatea un an. Ca și când toate acestea n-ar fi fost de ajuns... Midori s-a oprit în mijlocul propoziției, și-a pus bețișoarele jos și a oftat. Cum naiba am ajuns să discutăm lucruri atât de îngrozitoare?

— Toată povestea ta a pornit de la sutien, am zis.

²⁰ Fulgi dintr-un soi de pește, numit *katsuo*, care se fierbe, apoi se prăjește în ulei și se pune la uscat.

— Da, așa e. Te rog să mănânci toată porția aceea de *dashimaki*, a zis Midori, cu o expresie solemnă.

Mi-am terminat porția și mă simțeam foarte sătul. Midori a mâncat mult mai puțin decât mine.

— Când gătesc, nici nu mai e nevoie să mănânc, a spus ea. Mă satur doar gustând.

Midori a strâns vasele, a șters masa, a adus de undeva un pachet de Marlboro, a băgat o țigară în gură și a aprins-o. Apoi a luat în mâini paharul în care pusese narcisele și le-a privit câteva clipe.

— Cred că stau mai bine aici. Nu le mai mut în vază. Dacă le las așa, am impresia că tocmai le-am cules eu însămi, de pe malul unei ape, și le-am băgat în primul recipient care mi-a picat în mână.

— Le-am cules eu de pe malul iazului de lângă stația Otsuka.

— Ce ciudat ești! chicoti ea. Când mă uit la fața ta, nici nu-mi vine să cred că poți fi capabil de glume.

Cu bărbia în palmă, a fumat jumătate din țigară și a stins-o în scrumieră. S-a frecat apoi la ochi de parcă i-ar fi intrat fum.

— Să știi că fetele trebuie să stingă țigara mai elegant. Tu ai stins-o ca un ciocănar. Nu trebuie să o strivești cu forță, apas-o ușor și răsuțește-o puțin până se stinge. Atunci nu se mai îndoaie în halul ăsta. E urât. Și apoi fetelor nu le stă bine să scoată fum pe nas. Aș vrea să-ți mai spun ceva. Atunci când iei masa singură cu un bărbat, nu-i frumos să-i vorbești despre unicul sutien purtat timp de trei luni de zile. O fată nu face așa ceva.

— Sunt un ciocănar, spuse Midori, scărpinându-se lângă nas. Nu știu cum, dar nu reușesc niciodată să fiu o delicată. Mă mai prefac câteodată, dar oricum nu-mi reușește. Mai ai și alte critici la adresa mea?

— Marlboro nu-i o țigară pentru fete, am zis eu.

— Ce contează ce fumez? Toate miroso la fel, a spus ea, răsucind pachetul de țigări pe toate părțile. M-am apucat de fumat luna trecută... nu că țineam neapărat să fumez, dar am vrut și eu să încerc.

— De ce?

Midori și-a împreunat palmele și a rămas pe gânduri o vreme.

— Ce contează? Tu oricum nu fumezi, nu?

— M-am lăsat în iunie.

— De ce te-ai lăsat?

— Mă săturasem să rămân fără țigări în toiul nopții. Nu pot să sufăr să depind de ceva, chiar dacă acel ceva ar fi țigările.

— Văd că știi foarte bine ce vrei.

— Da, probabil, am spus eu. Și poate tocmai de aceea nu mă prea place lumea... și nici nu m-a plăcut vreodată.

— Bine, dar dacă mă uit la tine atentă, nici nu am impresia că ai fi dintre aceia care suferă pentru că nu sunt plăcuți. Pe alții tocmai lucrul acesta îi înnebunește, mormăi ea, cu bărbia în palmă. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Ești atât de diferit de ceilalți... „Nu pot să sufăr să depind de ceva...” mă maimuțări Midori.

Am ajutat-o să spele vasele. Ea le spăla, eu le ștergeam și le puneam pe bufet.

— Ai tăi nu sunt acasă astăzi? am întrebat-o.

— Mama e în mormânt. A murit acum doi ani.

— Mi-ai mai spus.

— Sora mea e la întâlnire cu logodnicul ei și probabil că au plecat undeva cu mașina. El lucrează la o firmă de mașini și îi plac foarte mult mașinile. Mie nu-mi plac.

Midori tăcea și spăla vasele. Eu tăceam și ștergeam vasele.

— Mai e tata, a reluat ea după o vreme.

— Exact, am spus eu.

— A plecat în Uruguay anul trecut în iunie și e acolo de atunci.

— Uruguay? De ce tocmai în Uruguay?

— Acolo s-a gândit el să se stabilească. Ți se pare o tâmpenie, nu? Ei bine, un fost coleg de armată are o fermă acolo. Tata m-a anunțat pe neașteptate că pleacă. S-a urcat singur în avion și dus a fost. Am încercat să-l oprim, să-l convingem că nu are rost să meargă într-un asemenea loc, că nu vorbește limba, că nici din Tokyo nu a plecat de multe ori, dar n-a luat în seamă sfaturile noastre. L-a șocat foarte tare moartea mamei. S-a smintit de tot și asta pentru că a iubit-o mult pe mama.

N-am găsit nici o replică. Am rămas cu gura căscată și cu ochii țintă la Midori.

— Știi ce ne-a zis tata, mie și surorii mele, când a murit mama? „Mai bine mureați voi două decât ea.” Am înlemnit când l-am auzit. N-am fost capabile să scoatem o vorbă. Oricât ți-ar fi de greu, nu se spune așa ceva, nu? Bine, să zicem că a murit femeia pe care o iubise, partenera lui de viață. I-am înțeles amărăciunea, tristețea, durerea copleșitoare. Mi-a fost milă de el, dar tot nu am înțeles cum a putut să le spună fiicelor lui, fetelor pe care le-a crescut, că mai bine ar fi murit ele în locul ei. Nu ți se pare că a fost mult prea dur, mult prea groaznic pentru noi?

— Asta cam așa e.

— Asta-i o rană care nu se închide niciodată, spuse Midori dând din cap. De fapt, toți din familia noastră sunt cam ciudați... fiecare e dus puțin cu pluta.

— Așa se pare, am aprobat-o eu.

— Da, dar nu crezi că e minunat când oamenii se iubesc? Of, Doamne! Să-și iubească un bărbat atât de mult soția, încât să le spună fiicelor lui că mai bine ar fi murit ele în locul ei...

— Cred că nu v-a fost ușor, am spus eu.

— Și apoi ne lasă baltă și pleacă în Uruguay.

Am tăcut și am șters mai departe farfuriile. După ce le-am terminat de șters, Midori le-a luat și le-a băgat în bufet.

— Mai ai vești de la tatăl tău? am întrebat.

— O vedere și atât. În martie. În loc de o vedere cu un peisaj, ne-a trimis una cu un măgar. Nu ne-a scris decât prostii: că-i foarte cald, că fructele nu sunt atât de gustoase precum se așteptase. S-a țicnit cu siguranță. Nici măcar nu știm dacă s-a întâlnit sau nu cu prietenul acela al lui. A, a mai scris că după ce se liniștește puțin, o să ne cheme și pe noi. De atunci, nici un rând. Nu ne răspunde nici la scrisori măcar.

— Ce-ai face dacă tatăl tău te-ar chema în Uruguay?

— Probabil că m-aș duce să văd cum e acolo. Nu ți se pare interesant? Sora mea a spus că nu s-ar duce nici în ruptul capului. Ei nu-i plac lucrurile și locurile murdare.

— E chiar atât de murdar în Uruguay?

— Habar n-am, dar așa susține ea. Zice că drumurile sunt pline de excremente de măgar, că e plin de muște scârboase, că de cele mai multe ori toaletele nu funcționează, că te împiedici la tot pasul de șopârle și de scorpioni. Cred că a văzut ea vreun film... și nu poate suferi nici gândacii. Ei nu-i place decât să se plimbe în mașini luxoase prin Shōnan.

— Vai de mine!

— Ba nu, eu m-aș duce în Uruguay.

— Cine se ocupă de librărie acum? am întrebat eu.

— Sora mea, dar nu poate s-o sufere. Avem un unchi care stă aproape

și ne ajută zilnic. El se ocupă de livrări. Mai dau și eu o mână de ajutor când am timp. Nu e cine știe ce de lucru, așa că ne descurcăm. Dacă nu ne-am descurca, am vinde-o probabil.

— Ți iubești tatăl?

— Nu prea, spuse Midori dând din cap.

— Atunci cum poți să pleci la el, în Uruguay?

— Am încredere în el.

— Încredere?

— Da, nu mă omor după el, dar am încredere în el. Cum să nu am încredere într-un om care își părăsește casa, afacerea, copiii din pricina șocului provocat de moartea soției? Înțelegi ce vreau să spun?

Am oftat adânc.

— Uneori am impresia că înțeleg, alteori nu mai înțeleg nimic.

Midori râse și mă bătu pe umeri.

— Nu contează. Chiar nu contează.

În după-amiaza aceea de duminică s-au petrecut tot felul de evenimente. A fost o zi tare neobișnuită. A izbucnit un incendiu în apropierea casei lui Midori, l-am privit liniștiți de la fereastra spălătoriei aflată la mansardă, ne-am și sărutat. Așa cum prezint eu lucrurile acum, par chiar ciudate, dar așa s-au întâmplat ele de fapt.

Ne beam cafeaua de după masă și vorbeam despre universitate, când am auzit sirenele mașinilor de pompieri. Se apropiau tot mai mult și mi se părea că numărul lor crește. Lumea fugea speriată și unii țipau chiar. Midori s-a dus într-o cameră cu vederea la stradă, a deschis fereastra și a privit în jos. Mi-a spus să aștept un pic și a dispărut, după care am auzit-o tropăind pe scări, în sus.

Continuam să-mi beau singur cafeaua și încercam să localizez Uruguayul pe harta minții. A, Brazilia e aici, Venezuela aici și Columbia undeva mai încolo. Nu știu de ce, dar nu-mi puteam aminti deloc unde este Uruguayul. Midori a coborât după câteva minute și mi-a spus să merg cu ea, repede. M-am ridicat și am urmat-o până la capătul coridorului, după care am urcat pe o scară îngustă și abruptă până la mansardă. Aceasta se afla la o înălțime mai mare decât casele dinprejur, așa că de acolo se vedea totul foarte bine. Nori negri de fum se înălțau la vreo trei-patru case mai încolo și erau purtați de vânt spre strada principală. Mirosul de ars se simțea până la noi.

— A, e casa lui Sakamoto, spuse Midori aplecându-se peste balustradă. Pe vremuri făceau uși și ferestre, dar s-au lăsat de afaceri.

M-am aplecat și eu peste balustradă ca să văd mai bine. O clădire cu două etaje ne împiedica să vedem exact ce se întâmplă, dar se pare că veniseră vreo trei sau patru mașini de pompieri. Doar două dintre ele reușiseră să pătrundă pe alea îngustă, iar celelalte staționau pe strada mare, pregătite să intervină la nevoie. Zona era împânzită, ca de obicei, de gură-cască.

— Midori, ar fi mai bine să-ți strângi lucrurile de valoare și să le ai pregătite în caz că trebuie să evacuezi clădirea. Vântul bate acum în direcție opusă, dar nu știi niciodată cum își schimbă direcția. Și mai e și benzinăria aceea aproape... Te ajut eu să-ți strângi lucrurile.

— Ce lucruri de valoare?

— Oi fi având tu ceva la care ții, nu? Poate carnetul de conturi, ștampile, certificate de garanție... și neapărat banii încasați.

— Nu-ți mai face griji! Eu nu fug de-aici.

— Chiar dacă se întinde incendiul?

— Da, a răspuns Midori. Puțin îmi pasă dacă mor.

Am privit-o în ochi și ea m-a privit pe mine. Nu-mi dădeam seama dacă vorbește serios sau dacă glumește. Am mai stat acolo o vreme și m-am liniștit și eu.

— Bine, am zis. Am înțeles. Stau cu tine.

— Vrei să spui că murim împreună? întrebă ea. Ochii îi sclipeau.

— A, nu, nici vorbă! Eu o iau la sănătoasa dacă simt că devine periculos. Dacă tu vrei să mori, n-ai decât să mori singură.

— Maaaaamă, ce individ de gheață!

— N-am de gând să mor împreună cu tine doar pentru că m-ai invitat la prânz. Poate dacă ar fi fost cină...

— Ei, hai, lasă... Să vedem cum evoluează lucrurile și, până una-alta, să cântăm. Dacă se îngroașă gluma, vedem noi atunci.

— Să cântăm?

Midori a adus două perne de pus pe jos, patru cutii cu bere și o chitară. Am băut și am privit fumul negru ridicându-se spre cer. Midori a zdrăngănit ceva la chitară și a cântat. Am întrebat-o dacă atitudinea ei nu o să-i supere pe vecini. Nu mi se părea cel mai potrivit lucru din lume să stai să privești cum se înalță fumul și între timp să bei bere și să cânti.

— Nu-ți face probleme. Nouă nu ne prea pasă de ceea ce gândesc vecinii.

A cântat niște cântece populare pe care le interpretase pe vremuri. Nu puteam să spun că era un talent, dar era clar că-i face plăcere. M-a delectat cu *Lemon Tree*, *Puff*, *Cinci sute de mile*, *Unde-au dispărut florile*, *Michael*, *vâslește la mal*. A încercat să mă învețe cum să o acompaniez, dar când a văzut cât sunt de afon, a renunțat și a cântat singură, după placul inimii ei. Mi-am văzut mai departe de bere, ascultând-o și privind focul. Ba se întetea, ba se domolea. Lumea țipa și se dădeau tot felul de comenzi. S-a auzit și un helicopter... probabil al presei. S-a învărtit de câteva ori deasupra locului cu pricina, a făcut fotografii și a plecat. Bine-ar fi fost să nu ne fi prins și pe noi în fotografii, gândii eu. Un polițist țipa la cei care căseau gura, ordonându-le să se dea îndărăt. Un copilaș se pierduse de mama lui și urla cât îl țineau plămâinii. Undeva se spârseseră niște geamuri. Vântul își schimbă brusc direcția și scânteile începură să-și croiască drum spre noi. Cu toate acestea, Midori își vedea mai departe, nestingherită, de bere și de cântece. După ce-a cântat toate cântecele pe care le știa, m-a anunțat că va interpreta unul compus de ea.

Aș vrea să-ți fac tocană

Dar n-am cratiță.

Aș vrea să-ți împletesc un fular

Dar n-am lână.

Aș vrea să-ți scriu o poezie

Dar n-am cu ce.

— Se intitulează *N-am nimic*, m-a anunțat Midori.

Erau îngrozitoare și versurile, și melodia.

În timp ce ascultam cântecul acela jalnic, mă gândeam cum va sări casa în aer dacă se aprinde și benzinăria. Obosită de atâta cântat, Midori puse chitara la o parte și se rezemă de umărul meu, ca o pisică la soare.

— Ți-a plăcut cântecul meu? m-a întrebat ea.

— Unic, original și foarte potrivit personalității tale, am răspuns eu, alegându-mi cu grijă cuvintele de apreciere.

— Mulțumesc. Tema cântecului e „n-am nimic”.

— Mi-am imaginat.

— Știi, l-am compus când a murit mama, a zis, întorcându-se spre mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, nu ți se pare că nu m-a întristat deloc moartea ei?

— Ba da.

— Nici când a dispărut tata n-am fost tristă.

— Zău?

— Îhî. Nu ți se pare că sunt groaznică? Ca un sloi de gheață...

— Ai avut și tu motivele tale.

— Da, motivele mele... Lucrurile au fost foarte complicate în casa asta. Știi, întotdeauna m-am gândit că o să fiu tristă dacă vor muri sau dacă vor pleca și nu-i voi mai vedea. Dar nu s-a întâmplat așa. N-am simțit nimic — nici tristețe, nici amărăciune și mă gândesc rareori la ei. Uneori o mai visez pe mama. Apare de undeva, din întuneric, și-mi reproșează: „Îți pare bine că am murit, nu?” Nu-mi pare bine, dar nu sunt nici foarte tristă. Ca să-ți spun adevărul, n-am vărsat nici măcar o lacrimă la moartea ei, deși când mi-a murit pisica, pe vremea când eram copil, am plâns toată noaptea.

De unde atâta fum? gândii eu. Nu se vedeau flăcări și nici nu mi se părea că focul s-ar extinde, dar se vedea o dâră groasă de fum care șerpuia spre cer. Ciudat, foarte ciudat. Oare ce-ar putea să ardă atâta vreme?

— Nu sunt doar eu de vină, continuă Midori. E adevărat că am și eu cusururile mele, recunosc, dar dacă indivizii — adică tata și mama — m-ar fi iubit un pic mai mult, poate aș fi gândit și eu altfel, poate m-ar fi întristat pierderea lor.

— Nu crezi că te-au iubit suficient?

S-a întors și m-a privit țintă. Apoi a dat puternic din cap.

— Undeva între insuficient și deloc. Am fost întotdeauna avidă după dragoste. Aș fi vrut să pot spune că am fost iubită ca lumea, că m-am săturat de dragoste. Măcar o dată, o singură dată. Dar ei nu mi-au oferit nici un pic de căldură sufletească, nici un pic, înțelegi? Dacă mă guduram pe lângă ei și le ceream ceva, mă alungau și țipau: „Costă prea mult!” Acesta a fost tratamentul de care am avut parte. De aceea, în clasa a cincea sau a șasea primară, am decis să găsesc singură omul care să mă iubească trei sute șaiszeci și cinci de zile din trei sute șaiszeci și cinci.

— Extraordinar! am exclamat eu, admirativ. Și cu ce s-au soldat căutările tale?

— Aici e problema, a răspuns Midori, privind fumul și căzând un pic pe gânduri. Am așteptat prea mult... În căutarea perfecțiunii... de aceea mi-e greu.

— Cauți dragostea perfectă?

— Nu chiar. Nici vorbă să țintesc la așa ceva. Pe mine mă fascinează egoismul. Egoismul perfect. De exemplu, eu îți spun acum că vreau să mănânc niște tarte cu căpșuni și tu lași totul baltă și dai fuga să-mi cumperi. Te-ntorci cu ele, gâfâind, și mi le întinzi, dar în clipa aceea eu îți spun că nu mai am chef de ele și le arunc pe fereastră. Așa ceva caut eu.

— Ce legătură are asta cu dragostea? am întrebat eu, teribil de uimit.

— Are. Habar n-ai tu. Sunt momente în viața unei fete când asemenea gesturi sunt extrem de importante.

— Adică ce gest? Aruncatul pe fereastră?

— Exact. Și în clipa aceea aș vrea ca băiatul să-mi spună: „A, am înțeles, Midori. Te rog să mă scuzi. Trebuia să ghicesc că nu o să le mai vrei. Sunt un rahat de măgar, un insensibil. Plec să-ți iau altceva, ca să mă ierți. Șarlotă sau plăcintă cu brânză?”

— Și tu cum ai reacționa?

— I-aș da toată dragostea mea.

— Ești absurdă!

— Ei bine, asta înseamnă dragoste în accepțiunea mea. Nimeni nu mă înțelege. Midori și-a frecat ușor capul de umărul meu. Pentru anumite persoane dragostea începe de la un fleac, de la un moft... sau nu începe deloc.

— N-am mai cunoscut vreo fată care să aibă asemenea opinii.

— Multă lume e de aceeași părere, spuse ea jucându-se cu degetele. Eu nu pot gândi altfel, vorbesc serios, dar măcar sunt cinstită. Niciodată nu mi-a dat prin cap că modul meu de a privi lucrurile diferă de al altora. Când vorbesc serios, toată lumea crede că glumesc sau fac pe nebuna și atunci mă simt foarte stingherită.

— Și acum vrei să mori cuprinsă de flăcări?

— Acum e vorba de curiozitate, pur și simplu.

— Adică ce fel de curiozitate? Vrei să experimentezi niște flăcări pe pielea ta?

— Nu, spuse Midori. Voiam doar să văd cum reacționezi. Nu mi-e frică de moartea în sine. Zău că nu. În cazul de față, m-ar învălui fumul, mi-aș pierde cunoștința și aș muri cât ai zice pește. Acest tip de moarte nu mă sperie deloc dacă o compar cu chinurile iadului prin care a trecut mama... și alte rude. Toate rudele mele au murit din pricina vreunei boli cumplite. E în sânge, presupun. Dura mult până își dădeau duhul și ajungeam chiar să mă întreb dacă mai trăiesc sau au murit, atât de lent era procesul. Și în urma lor nu rămânea decât durere și suferință.

Midori a luat o țigară și a aprins-o.

— Asemenea tipuri de moarte mă sperie... când umbra morții devorează încet, încet partea vitală și până să-ți dai seama, totul în jur se întunecă și nu mai vezi nimic, iar cei din jur te consideră mai mult mort decât viu. E cumplit. N-aș putea suporta așa ceva.

Până la urmă, după încă vreo jumătate de oră, focul a fost stins. Au reușit să împiedice flăcările să se răspândească și se pare că n-au existat nici răniți. Cu excepția unei mașini de pompieri, celelalte s-au întors la bază și lumea s-a împrăștiat, ici-colo zărindu-se grupulețe care comentau evenimentul. O mașină de poliție, al cărei girofar se învârtea neîncetat, încerca să restabilească traficul. Două ciori, apărute de undeva din văzduh, s-au instalat pe stâlpul de telegraf ca să vadă și ele ce se întâmplă acolo jos. Midori părea epuizată. Privea în gol, departe. N-a mai scos nici o vorbă.

— Ești obosită? am întrebat-o eu.

— Nu chiar. Pur și simplu mă simt fără vlagă și mi-e capul greu. Nu mi s-a mai întâmplat de mult.

Am privit-o în ochi și Midori m-a privit și ea. Am îmbrățișat-o și am sărutat-o. A tresărit, apoi s-a relaxat și a închis ochii. Am rămas așa cinci-șase secunde. Soarele de început de toamnă i-a aruncat umbra genelor pe obraji și aceasta părea că tremură puțin.

A fost un sărut ușor, dulce, unul care nu depășea nici o limită. Probabil că n-aș fi sărutat-o pe Midori în ziua aceea dacă nu ne-am fi petrecut după-amiaza pe terasa de la mansardă, dacă n-am fi băut bere, dacă nu am fi privit acoperișurile din jur, care sclipeau în bătaia soarelui, fumul, licuricii. Toate acestea au dus la o apropiere între noi, au țesut o vrajă care, în subconștientul nostru, doream să nu se destrame. Așa a fost sărutul nostru — nevinovat și totuși nu lipsit de o doză de pericol, ca de altfel toate săruturile.

Midori a rupt tăcerea. M-a luat de mână și, cu oarecare jenă, mi-a spus că are un prieten. I-am spus că mi se părea normal să fie așa.

- Tu ai o iubită?
- Da, am răspuns.
- Dar ești întotdeauna liber duminicile, nu?
- E foarte complicat, am zis.

În clipa aceea am realizat că vraja din după-amiaza de început de toamnă s-a spulberat.

La ora cinci i-am spus că trebuie să plec la serviciu și am invitat-o să iasă cu mine să luăm o gustare. M-a refuzat, spunându-mi că trebuie să stea acasă să aștepte telefonul despre care îmi vorbise.

— Nu pot să sufăr să stau în casă și să aștept să sune telefonul. Când rămân singură, am impresia că putrezește carnea pe mine. Da, putrezește puțin câte puțin, se topește și se transformă într-un lichid verde care se scurge pe pământ și e absorbit. În urma lui nu mai rămân decât hainele. Asta e senzația care pune stăpânire pe mine când stau toată ziua în casă.

— O să-ți țin companie și data viitoare când ai de așteptat un telefon... atâta vreme cât prânzul e inclus.

— Grozav! O să pun la cale și un incendiu, pentru desert.

*

Midori nu și-a făcut apariția la cursul de Istoria teatrului — II de a doua zi. După curs, m-am dus la cantina studentească și am luat prânzul de unul singur. Nu mi-a plăcut deloc. Apoi m-am așezat la soare și am privit la ce se întâmpla în jurul meu. Chiar lângă mine, două studente stăteau de vorbă, în picioare. Una dintre ele ținea la piept o rachetă de tenis cu aceeași grijă cu care o mămică și-ar fi ținut copilașul, cealaltă avea brațul plin de cărți și un LP cu Leonard Bernstein. Amândouă erau drăguțe și îmi era clar că le place să trâncănească vrute și nevrute. Dinspre clădirea clubului studentesc se auzea o voce de bas care făcea game. Pe ici, pe colo, se vedeau grupuri de câte patru-cinci studenți care schimbau opinii, râdeau sau țipau unii la alții. În parcare, câțiva indivizi se distrau cu rolele, iar un profesor cu o servietă de piele în brațe făcea slalom printre ei, încercând să-i evite. În curtea interioară, o studentă cu coif pe cap, ghemuită la pământ, scria ceva în legătură cu invadarea Asiei de către americani. Era atmosfera obișnuită a pauzei de prânz din campus, dar, privind cu mai multă atenție, am devenit conștient de un lucru: fiecare, în felul său, părea fericit. Nu știu dacă erau chiar fericiți sau numai își afișau fericirea, dar mie mi se păreau fericiți în acea după-amiază de septembrie și din această pricină m-am simțit cumplit de singur. Era o senzație nouă și aveam impresia că doar eu eram străin de atmosferă.

De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, în ce atmosferă am mai reușit eu să mă integrez în ultimii ani? În nici una. Ultima dată când m-am simțit bine a fost la biliard, cu Kizuki, lângă port. Kizuki a murit în noaptea aceea și de atunci încolo, între mine și lume s-a interpus un imens sloi de gheață. Ce-a însemnat Kizuki pentru mine? N-am putut niciodată răspunde la această întrebare. Tot ce știu — și e o certitudine — este faptul că moartea lui Kizuki mi-a răpit, definitiv, o parte din adolescență. Ce semnificație a avut lucrul acesta sau ce consecințe urma să aibă, n-am știut și probabil nici n-am să știu vreodată.

Am stat multă vreme nemișcat și am privit atmosfera din campus, m-am uitat la cei care treceau pe-acolo, sperând totodată că o voi vedea și pe Midori. Ea n-a apărut însă. După pauză m-am dus la bibliotecă să mă pregătesc pentru cursul de germană.

*

În sâmbăta aceea, după-amiază, a venit la mine în cameră Nagasawa și mi-a propus să ne petrecem noaptea în oraș. Mi-a promis că va obține permis și pentru mine. Am fost de acord să-l însoțesc. Toată săptămâna mă simțisem foarte straniu și eram dispus să mă culc cu orice fată.

Spre seară am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat frumos. Am luat cina la cantină cu Nagasawa și apoi am mers cu autobuzul spre Shinjuku. Ne-am învățit puțin prin cartierul animat și apoi am intrat într-unui din barurile noastre, decizi să așteptăm o pereche de fete. De obicei, perechile curgeau gărlă, mai puțin în seara aceea. Am băut whisky cu sifon ca să nu ne amețim prea rău și am așteptat aproape două ore. În cele din urmă, au apărut două fete care s-au așezat la bar și au comandat gin și margarita. Nagasawa le-a abordat imediat, dar ele i-au spus că-și așteaptă prietenii. Am stat totuși de vorbă toți patru până au venit băieții, după care am rămas iar singuri.

Nagasawa mi-a propus să schimbăm barul, așa că am ajuns la unul mic, mai retras, unde clienții erau deja afumați, făcând o gălăgie asurzitoare. La masa din colț am văzut trei fete. Ne-am dus la ele și am stat toți cinci de vorbă. Ne-am simțit în formă, eram bine dispuși, dar când le-a propus Nagasawa să mergem să mai bem și în altă parte, ele au spus că se grăbesc pentru că se închid porțile căminului. Toate trei locuiau la un cămin de fete. A fost o zi plină de ghinioane. Am mai intrat într-un restaurant, dar nici acolo norocul nu a fost de partea noastră. Nu știu cum s-a întâmplat, dar n-am avut parte de fete în seara respectivă.

Pe la ora unsprezece și jumătate Nagasawa a decis să renunțe, mărturisind că seara a fost un fiasco.

— Îmi pare rău că te-am târât atâta după mine, a spus el.

— Nu-i nimic, îmi pare bine că ți se mai întâmplă și ție să ai parte de asemenea seri, am zis eu.

— Cam o dată pe an, recunosc eu.

Să fiu cinstit, îmi trecuse pofta de sex și mă săturasem de băut. Prea multă agitație în Shinjuku sâmbăta noaptea.

— Ce-ai de gând să faci acum, Watanabe?

— O să intru într-un cinematograful în care rulează filme toată noaptea. N-am mai văzut un film de nu știu când.

— Atunci eu merg la Hatsumi, spuse Nagasawa. Te superi?

— Normal că nu. De ce să mă supăr? am spus eu, râzând.

— Dacă vrei, te prezint unei fete care te-ar lăsa să dormi la ea.

— Nu, zău că am chef de niște filme.

— Te rog să mă ierți. Îmi scot eu părleala altă dată, spuse el, dispărând în mulțime.

Am intrat într-un fast-food să mănânc un sandviș cu brânză și să beau o cafea caldă ca să îmi mai revin. Apoi am intrat în cel mai apropiat cinematograful și am văzut *Absolventul*. Nu m-am omorât după film, dar cum nu aveam ce face, am stat și l-am mai văzut o dată. Am ieșit din cinematograful pe la patru dimineața și am pornit-o pe străzile cartierului Shinjuku în răcoarea dimineții, gândindu-mă la diverse lucruri.

Când am obosit, am intrat într-o cofetărie, am comandat o cafea și am citit, în așteptarea primului tren. N-a trecut mult timp și localul s-a umplut de alții ca mine, care așteptau primele trenuri. Cineva și-a cerut scuze și m-a întrebat dacă se poate așeza la masa mea. Am dat afirmativ din cap. Nu mă interesa cine stătea de partea cealaltă a mesei când citeam.

La masa mea s-au așezat două fete cam de aceeași vârstă cu mine. Nu

erau frumoase, dar nici urâte. Erau machiate cu gust, bine îmbrăcate și nu mi se păreau a fi dintre cele care pleacă la agățat prin cartierul de distracții la ora cinci dimineața. Probabil că, dintr-un motiv sau altul, pierduseră ultimul tren. Am avut impresia că răsufală ușurate când le-am permis să stea la masa mea. Eram dichisit, proaspăt bărbierit și, în plus, citeam *Muntele vrăjtit* al lui Thomas Mann.

Una dintre fete era mai solidă. Purta o canadiană subțire din fâș, cu glugă, de culoare gri și blugi albi, iar în urechi, cercei mari în formă de scoici. Avea la ea o mapă mare, din vinilin. Cea mică de statură purta ochelari și era îmbrăcată cu o canadiană albastră peste cămașa în carouri. I-am observat inelul cu peruzea pentru că avea obiceiul să-și tot scoată ochelarii și să-și apese ochii cu degetele.

Ambele fete au comandat cafea cu lapte și câte o prăjitură, iar în timp ce mâncau și beau, discutau în șoaptă. Discuție serioasă, se pare. Cea mare își pleca, din când în când, capul într-o parte, cea mică o dezaproba prin gesturi. Nu auzeam ce spun din cauza muzicii (Marvin Gaye, Bee Gees etc.) care era dată foarte tare, dar mi se părea că cea mare încerca să o consoleze pe cea mică, ce părea supărată sau indispusă. Eu citeam, dar din când în când mai aruncam câte o privire și în direcția lor.

Cea mică s-a ridicat brusc, și-a luat geanta și s-a dus la toaletă, iar prietena ei a profitat că e singură și a intrat în vorbă cu mine. Am pus cartea deoparte.

— Scuzați-mă, vă rog, nu știți unde s-ar mai putea bea la ora aceasta, undeva prin apropiere?

— La ora cinci dimineața? am întrebat-o eu extrem de mirat.

— Da...

— La ora cinci și douăzeci dimineața, lumea se duce de obicei acasă pentru a se drege cu un pui de somn.

— Da, știu, a răspuns ea jenată, dar prietena mea vrea neapărat să bea ceva. Are niște probleme.

— Atunci nu vă rămâne decât să vă întoarceți cuminți acasă și să beți acolo cât poftiți.

— Da, numai că eu trebuie să iau trenul de șapte și jumătate spre Nagano.

— În cazul acesta nu aveți decât să vă cumpărați băutura de la un automat și să găsiți un loc unde să ședeți.

— V-ați supăra dacă v-am ruga să veniți cu noi? Știți, două fete singure la ora asta...

Multe am mai văzut eu prin Shinjuku, dar niciodată n-am fost invitat de două fete străine la băutura, la ora cinci și douăzeci de minute dimineața, îmi era greu să le refuz, așa că am acceptat, pentru că nu eram presat de timp. Am cumpărat câteva sticle de sake și niște sărățele și am luat-o spre ieșirea de vest a gării, în căutarea unui loc potrivit pentru banchetul nostru improvizat.

Fetele mi-au spus că s-au împrietenit în perioada în care lucrau, temporar, la o agenție de turism. Ambele erau absolvente de colegiu și tocmai se angajaseră definitiv. Cea mică avea un prieten de vreun an de zile, dar a aflat recent că se mai culca cu o fată și șocul a fost prea puternic pentru ea. Cea mare ar fi trebuit să ia de cu seară trenul spre Nagano, deoarece mergea la nunta fratelui ei, dar în ultimul moment s-a hotărât să-i țină companie prietenei ei și să se urce în primul expres din acea dimineață de duminică.

— De unde ai aflat că prietenul tău se culcă cu altcineva? am întrebat-o pe cea mică.

— Nu a fost nevoie să aflu, a spus ea, luând niște înghițituri de sake și

rupând câteva fire de iarbă. Am deschis ușa și l-am văzut cu ochii mei.

— Când s-a întâmplat?

— Alaltăieri seara.

— Hmmm. Ușa nu era încuiată?

— Nu.

— De ce n-o fi încuiat ușa? am întrebat.

— De unde naiba să știu? răspunse ea, iritată.

— Nu crezi că a fost un șoc pentru ea? întrebă cea mare. Îngrozitor! Ți dai seama ce e în sufletul ei?

— Nu știu ce să zic... poate ar fi bine să stai de vorbă cu prietenul tău și după aceea să decizi dacă îl ierți sau nu.

— Nu mă înțelege nimeni, spuse fata, încruntată și continuă să rupă fire de iarbă.

Dinspre vest apărură un cârd de ciori care trecu peste magazinul Odakyū. Se luminase complet și se apropia plecarea trenului de Nagano, așa că am dat unui cerșetor băutura care ne rămăsese, fata și-a cumpărat bilet și noi am condus-o la tren. După aceea, nu știu cum, dar ne-am trezit într-un hotel. Nici unul dintre noi nu avea chef de amor, asta îmi era clar, dar probabil că aventura matinală trebuia să aibă și ea un final.

După ce am intrat în camera de hotel, eu am fost primul care s-a dezbrăcat. M-am băgat în cadă cu berea în mână și am continuat să beau de parcă mă cuprinsese disperarea. A intrat și ea cu mine, procedând la fel, și ne-am întins apoi, bându-ne berea în tăcere. Nici unuia dintre noi nu-i era somn și nici nu ne-am amețit. Fata avea pielea albă și fină, iar picioarele ei erau chiar frumoase. Când i-am făcut un compliment, a mârâit un „mulțumesc” și-atât.

După ce ne-am băgat în pat, a devenit cu totul altă persoană. Mi se părea foarte sensibilă și fiecare atingere a degetelor mele o făcea să se răsucescă și să geamă de plăcere. După ce-am pătruns în vaginul ei, și-a înfipt unghiile în spatele meu și în apropierea orgasmului a strigat un nume de bărbat fix de șaisprezece ori. M-am concentrat asupra numărătorii ca să-mi amân ejacularea. Apoi am adormit amândoi.

Când m-am trezit la douăsprezece și jumătate, ea nu mai era. Nu-mi lăsase nici măcar un bilețel. Pentru că băusem la ore atât de straniu, îmi simțeam capul cumplit de greu. Am făcut un duș ca să mă dezmeticesc, m-am bărbierit și m-am așezat, așa gol cum eram, într-un fotoliu. Am scos un suc din frigider și, pe când îl beam, mi-am amintit tot ce se întâmplase cu o seară în urmă. Fiecare scenă pe care o revedeam mi se părea ireală, de parcă aș fi privit-o prin câteva rânduri de geamuri, dar totul, absolut totul, mi se întâmplase mie fără doar și poate. Mărturie stăteau paharele goale de pe masă și periuța de dinți folosită.

Am mâncat ceva de prânz prin Shinjuku și apoi m-am îndreptat spre o cabină telefonică să văd dacă nu cumva o găsesc pe Midori Kobayashi acasă, singură, în așteptarea vreunui telefon. Am lăsat telefonul să sune de cincisprezece ori, dar n-a răspuns nimeni. Am mai făcut o încercare după vreo douăzeci de minute, dar rezultatul a fost același. M-am urcat în autobuz și m-am întors la cămin. În cutia poștală de la intrare am găsit o scrisoare care fusese expediată expres. Era de la Naoko.

Capitolul al cincilea

Naoko îmi mulțumea pentru scrisoare. Părinții ei o trimiseseră „aici”, scria ea, și i-a făcut deosebită plăcere. Îmi mărturisea că tocmai era și ea pe

punctul de a-mi scrie.

M-am ridicat și am deschis fereastra, mi-am scos jacheta și m-am așezat pe pat. Auzeam porumbeii gângurind pe o creangă din apropiere. Vântul adia și mișca perdeaua. Cu cele șapte pagini ale scrisorii în mână, m-am lăsat pradă unui șuvoi de sentimente ce mă asaltau. Aveam impresia că adevărata lume din preajma mea își pierduse culoarea după doar câteva rânduri pe care apucasem să le citesc. Am închis ochii și am încercat să mă reculeg. Am stat așa o bună perioadă de timp, după care am respirat adânc și am continuat să citesc.

Au trecut patru luni de când sunt aici. M-am gândit mult la tine în tot acest timp. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat seama că nu am fost cinstită față de tine. Ar fi trebuit să fiu mai onestă, să mă fi purtat mai frumos cu tine.

Poate că nu mă exprim chiar cum ar trebui. Fetele de vârsta mea nu folosesc niciodată cuvântul „onest”. Fetele tinere, ca mine, nu prea fac deosebire între ceea ce e cinstit și ceea ce nu e. Puțin le pasă de acest aspect. Ceea ce le interesează este ceea ce e frumos sau ceea ce le face fericite. „Onest” este un cuvânt pe care-l folosesc bărbații, de fapt, dar nu pot să nu mi-l asum și eu acum pentru că simt că mi se potrivește perfect. Pentru mine, cuvinte ca „frumos” și „fericit” au devenit mult prea complicate și de aceea încerc să mă agăț de alte standarde. Eu vreau să știu dacă ceva este „cinstit”, sau „onest”, sau „adevăr universal”.

Oricum, consider că nu am fost onestă față de tine. Te-am târât într-un cerc vicios și probabil te-am rănit profund. Procedând astfel, m-am târât și pe mine în același cerc și m-am autorănit. Nu-ți spun lucrul acesta ca să mă scuz sau să mă justific, ci vreau să știi că sunt conștientă de tot ce s-a întâmplat. Dacă eu am lăsat o rană deschisă în inima ta, aceea este și rana mea. Te rog din suflet să nu mă urăști pentru asta. Sunt o ființă cu multe defecte, mult mai multe decât îți poți imagina și tocmai de aceea îmi doresc din tot sufletul să nu-mi porți pică. Dacă faci așa ceva, s-a terminat cu mine. Eu nu sunt capabilă, ca tine, să mă închid în carapacea mea și să aștept să treacă totul. Nu știi dacă tu ești exact cum zic eu acum, dar așa îmi imaginez eu. Te invidiez pentru asta și poate tocmai acesta este motivul pentru care te-am târât în acel cerc despre care-ți vorbeam.

Poate modul în care privesc eu lucrurile este prea analitic, nu? În orice caz, nu pot spune același lucru despre tratamentul care mi se face aici. După ce stai într-un sanatoriu câteva luni, devii, fără să vrei, mai mult sau mai puțin analitic. „Asta s-a întâmplat din pricină că... aceea are sens... de ce-o fi așa?...” Sunt întrebări pe care ți le pui inevitabil, dar nu știi dacă ele simplifică lumea sau o complică. În orice caz, toată lumea de aici este de părere că mi-am revenit mult. Și eu simt lucrul acesta. Este prima oară când mă simt capabilă să mă aștern, liniștită, pe scris. În scrisoarea pe care ți-am scris-o în iulie, am simțit că scot cu cleștele fiecare cuvânt (deși, ca să fiu cinstită, nu îmi amintesc ce ți-am scris. A fost groaznică?), dar acum cuvintele curg singure pe hârtie. Aerul de aici e curat, m-am izolat de lume, e o liniște desăvârșită, am un program regulat, fac sport. Se pare că de așa ceva aveam nevoie. Este extraordinar să poți scrie scrisori! E minunat să simți nevoia să comunici cu cineva, să te așezi la birou, să iei stiloul și să-ți așterni gândurile pe hârtie. Normal că atunci când mă apuc de scris, nu reușesc să cuprind în cuvinte tot ce mi-aș dori, dar nu mă deranjează. Pe mine mă face fericită chiar și numai dorința de a scrie.

De aceea îți scriu acum. Este șapte și jumătate seara, am mâncat și tocmai am făcut baie. Este o liniște deplină în jurul meu și afară e întuneric beznă. Nu se zărește nici măcar o dâră de lumină. De obicei văd stelele de la fereastra mea, dar astăzi e înnorat și nu se vede nici o stea. Cei de aici știu foarte multe despre astre și deseori îmi arată care e Fecioara, care e Săgetătorul. Probabil că nu au ținut neapărat să le învețe, dar nu au avut cu ce-și omori timpul după apusul soarelui. Asta e motivul pentru care știu o mulțime de lucruri și despre păsări, flori, insecte. Când stau de vorbă cu ei, realizez cât am fost de ignorantă, dar nu mă deranjează deloc sentimentul acesta.

Suntem aici cam șaptezeci de pacienți, iar personalul sanatoriului (doctori, asistente, funcționari etc.) se ridică la peste douăzeci de persoane. Pentru că spațiul de care dispune sanatoriul este foarte mare, nu mi se pare că suntem mulți, ci mai degrabă aș spune că e pustiu. Trăim în sânul naturii și suntem cu toții foarte liniștiți, atât de liniștiți încât de multe ori am senzația că aceasta este lumea obișnuită, cea adevărată. Dar nu e chiar așa. Noi, cei de-aici, trebuie să respectăm niște condiții. Joc tenis și baschet. Echipele de baschet sunt formate atât din pacienți (urâsc din tot sufletul cuvântul acesta, dar nu am de ales), cât și din personalul sanatoriului. În timpul meciurilor, însă, nu mai fac nici o deosebire între cele două categorii. Poate ți se pare ciudat, dar când îi privesc pe jucători, toți mi se par la fel de „anormali”.

I-am spus într-o bună zi părerea mea unuia dintre doctori și a zis că am dreptate. Noi nu ne aflăm aici pentru a ne îndrepta, ci pentru a ne obișnui cu metehnele noastre și pentru că una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă lumea este tocmai incapacitatea de a le recunoaște. Așa cum fiecare își are propriul lui mers, fiecare gândește, simte sau vede lucrurile în felul său. Chiar dacă vrei să corectezi ceea ce nu merge ca lumea, lucrul acesta nu se poate face peste noapte, iar dacă forțezi lucrurile, repari într-o parte și strici în alta. Normal că el mi-a explicat în cuvinte foarte simple și aceasta nu este decât una dintre problemele care mă frământă, dar cred că am înțeles ce a vrut să spună. Probabil că nu ne vom putea obișnui niciodată cu metehnele noastre. Incapabili să găsim în noi înșine un locșor pentru durerea sau suferința provocată de aceste metehne, venim aici ca să scăpăm de ele. Atâta vreme cât ne aflăm la sanatoriu, nu supărăm și nu deranjăm pe nimeni și nici nu ne simțim deranjați, pentru că știm cu toții că suntem „anormali”. Este o lume cu totul diferită de cea în care am trăit înainte de a veni aici. Cei de acolo nu sunt conștienți de propriile metehne și-și văd de viața lor fără probleme, pe când noi, cei din lumea aceasta mică, le etalăm în văzul tuturor, asemenea indienilor care poartă pene pe cap pentru a indica triburile cărora le aparțin. Trăim liniștiți, fără să ne supărăm unii pe alții.

În afară de sport, ne ocupăm și de cultivarea legumelor și fructelor: roșii, vinete, castraveți, ceapă, varză, ridichi, pepeni, căpșuni și multe altele. Cultivăm orice și avem și sere. Cei de aici sunt foarte pricepuți și își fac treaba cu multă pasiune. Se documentează, cheamă specialiști cu care stau de vorbă de dimineața până seara pentru a afla ce îngrășăminte să folosească și să afle părerea lor despre calitatea solului. A început să-mi placă și mie activitatea asta și nici nu pot să-ți spun ce simt când văd fructele și legumele dând în pârgă. E minunat! Te-ai ocupat vreodată de pepeni? Știi cum cresc? Ca niște animale mici la început, și apoi tot mai mari și mai mari.

Mâncăm fructe și legume proaspete în fiecare zi. Normal că ni se dă și carne și pește, dar când trăiești într-un asemenea loc, simți tot

mai puțin nevoia să mănânci așa ceva. Legumele sunt atât de gustoase! Mai ieșim uneori în pădure și culegem ciuperci. Există aici experți (după cum vezi e plin de experți la noi!) care ne spun ce e bun de mâncat și ce nu. De aceea m-am îngrășat trei kilograme de când am venit la sanatoriu. Datorită sportului și a meselor regulate, am atins greutatea ideală.

Când nu ne ocupăm de agricultură, ascultăm muzică sau tricotăm. Nu avem televizoare și radiouri, dar avem o bibliotecă bunicică de unde împrumutăm cărți și discuri. În colecția de discuri se găsește orice, de la simfoniile lui Mahler până la Beatles, și îmi place să stau în camera mea și să ascult muzică în tihnă. Problema cea mai mare este că o dată ce ajungi să trăiești aici, nu mai ai chef să pleci sau, mai bine zis, îți este teamă să pleci. Cât ne aflăm aici, suntem calmi și liniștiți. Metehnele le luăm ca atare și chiar avem impresia că ne-am vindecat oarecum, dar nu suntem siguri că, dacă ieșim în lume, vom fi acceptați așa cum suntem.

Doctorul meu spune că a sosit momentul să iau legătura cu „lumea din afară”, vreau să spun cu lumea normală, cu oameni normali. De câte ori îl aud spunând lucrul acesta, nu mă gândesc decât la tine. Ca să fiu cinstită, pe părinții mei nu prea am chef să-i văd. Sunt prea răvășiți din pricina mea și chiar dacă aș avea puterea să stau de vorbă cu ei, discuția n-ar face decât să mă răscolească. Pe lângă aceasta, sunt lucruri pe care vreau să le discut cu tine. Nu sunt sigură că o să fiu capabilă să-ți explic ca lumea, dar sunt lucruri importante și nu le mai pot evita.

Nu vreau să fiu o povară pentru tine. Nu pot suferi gândul că aș deranja pe cineva. Îți cunosc sentimentele față de mine și sunt fericită, iar acum nu încerc altceva decât să te fac să înțelegi cât de fericită sunt. Tocmai de afecțiune am eu mare nevoie acum. Te rog să mă ierți dacă te-am necăjit cu ceva în această scrisoare. Așa cum ți-am scris și mai înainte, eu sunt o ființă cu mult mai multe defecte decât crezi tu.

De multe ori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă noi doi ne-am fi întâlnit în împrejurări obișnuite și ne-am fi plăcut reciproc? Dacă eu aș fi fost sănătoasă la minte și dacă tu ai fi fost normal (bineînțeles că ești!) și dacă n-ar fi existat nici un Kizuki... ce s-ar fi întâmplat oare? Ce bine-ar fi dacă n-ar exista „dacă”! Acum nu-mi rămâne altceva decât să fiu cinstită și deschisă și sper să-ți fi putut transmite o parte din sentimentele mele. Spre deosebire de alte spitale, cei de la sanatoriul acesta pot fi vizitați oricând. Trebuie să mă anunți cu o zi înainte și poți veni când dorești. Putem mânca împreună și ai unde să stai. Mi-ar face mare plăcere să vii o dată la mine, când îți convine ție. Aștept cu nerăbdare să te văd. Îți pun în plic și o hartă ca să mă poți găsi mai ușor. Scuză-mă că ți-am scris atât de mult.

Am recitat scrisoarea și am coborât să-mi iau o Cola. Când m-am întors în cameră, am citit-o încă o dată, apoi am băgat-o la loc în plic și am pus plicul pe birou. Numele și adresa mea erau scrise pe plicul acela roz cu caractere mici, un scris frumos, perfect, un scris de fată. M-am așezat la birou și am studiat plicul. La adresa destinatarului scria „Căminul Ami”. Ce nume ciudat! O clipă mi-a trecut prin minte că ar putea veni de la franțuzescul *ami*²¹.

După ce am pus scrisoarea în sertarul biroului, m-am schimbat și am ieșit în oraș. Îmi era teamă că dacă mai stau acasă, o să citesc scrisoarea de

²¹ Prieten

zece sau de douăzeci de ori sau Dumnezeu știe de câte! Am pornit pe străzile orașului Tokyo, duminică, așa cum făcusem de multe ori cu Naoko — fără nici o destinație și fără nici un țel în minte. Mi-am amintit toată scrisoarea, rînd cu rînd, și poposeam asupra câte unei propoziții ca să-i prind mai bine sensul. Când a apus soarele, m-am întors la cămin și am dat telefon la Căminul Ami. Mi-a răspuns o femeie pe care am întrebato dacă o pot vizita pe Naoko a doua zi după-amiază. M-a întrebato cine sunt și m-a rugat să revin după o jumătate de oră.

După ce am mâncat de cină, am sunat iar și a răspuns aceeași voce. Aveam permisiunea să o vizitez pe Naoko a doua zi. I-am mulțumit și m-am apucat să-mi fac bagajele, adică să bag în rucsac niște schimburi și câteva articole de toaletă. Am pus mîna apoi pe *Muntele vrăjit* și pe paharul cu coniac, așteptînd să mi se facă somn. N-am adormit decît după ora unu.

Capitolul al șaselea

Luni dimineața m-am trezit la șapte, m-am spălat repede pe față, m-am bărbierit și, fără să iau micul dejun, m-am dus direct la șeful de cămin să-i spun că voi pleca la munte pentru vreo două zile. Se obișnuise cu excursiile mele scurte în timpul liber, așa că nu s-a arătat deloc surprins. Am luat un tren aglomerat pînă la gara Tokyo și acolo mi-am cumpărat bilet, fără locuri, pentru expres. M-am urcat din mers în primul *Hikari* cu destinația Kyoto. Am mâncat un sandviș, am băut o cafea și am dormit o oră.

Am sosit la Kyoto puțin înainte de ora unsprezece. Am urmat instrucțiunile lui Naoko și am luat mai întîi un autobuz pînă la stația Sanjo și apoi am întrebato, la cap de linie, de unde și la ce oră pleacă autobuzul numărul șaisprezece. Am aflat că plecarea este la unsprezece și treizeci și cinci de minute și că drumul durează peste o oră. Mi-am cumpărat bilet și am intrat într-o librărie din apropiere să caut o hartă. M-am așezat pe un scaun din sala de așteptare și am încercat să localizez Căminul Ami. Am constatat că se află chiar în inima muntelui. Autobuzul traversa câteva dealuri înalte, o lua spre nord și, la cap de linie, drumul se înfunda. Trebuia să cobor la penultima stație și de acolo, după cum îmi scria Naoko, mai aveam de urcat pe o potecă de munte cam douăzeci de minute. Nici nu e de mirare că este atîta liniște acolo, gîndii eu.

Autobuzul, cu cei aproape douăzeci de pasageri, a luat-o pe malul râului Kamo și apoi s-a îndreptat spre nordul orașului Kyoto. Cu cît înaintam spre nord, cu atît peisajul citadin devenea mai pustiu, cedînd locul cîmpului și spațiilor virane. Acoperișurile negre ale caselor și serele acoperite cu folii de plastic străluceau puternic în lumina soarelui de început de toamnă. Autobuzul a pătruns în munte. Drumul șerpuitor nu-i dădea șoferului răgaz nici măcar să-și tragă sufletul — trăgea de volan ba la dreapta, ba la stînga. Mie mi se făcuse puțin cam rău și simțeam în gât cafeaua pe care o băusem dimineață. Când am văzut că se mai împuținează curbele, am respirat ușurat, dar imediat după aceea autobuzul a plonjat într-o pădure deasă de cedri. Copacii bătrîni și falnici nu lăsau să se strecoare printre ei nici măcar o rază de soare, astfel că o umbră mohorâtă învăluia totul în jur. Am simțit brusc vîntul rece care pătrundea prin ferestrele deschise ale autobuzului și aveam senzația că umezeala îmi intră în oase. Drumul prin pădurea de cedri, care mergea paralel cu râul, părea nesfârșit, lăsîndu-mi sentimentul că întreaga lume fusese îngropată acolo pe vecie. Pădurea s-a terminat pînă la urmă și autobuzul a ieșit într-o vale împrejmuată din toate părțile de piscuri. De jur împrejur erau terenuri

cultivate, iar râul de la marginea drumului scilpea frumos. În zare se înălța o dâră de fum alb. Ici-colo se vedeau rufe întinse la soare și se auzeau câini lătrând. Stivele de lemne din fața caselor se înălțau până la streșini și aproape pe fiecare stivă dormea câte o pisică. Drumul era presărat cu case, dar n-am văzut nici măcar un singur om.

Peisajul se repeta. Autobuzul intra în pădurea de cedri, ieșea din ea, trecea printr-un sat și apoi intra din nou în pădure. Oprea în fiecare sat ca să coboare cineva, dar nu urca nimeni. La patruzeci de minute de la plecarea din oraș, autobuzul a ajuns pe o culme și șoferul ne-a anunțat că putem coborî pentru o pauză de cinci-șase minute. Priveliștea care s-a deschis în fața mea era absolut superbă. Mai rămăsesem doar patru pasageri în autobuz și am coborât cu toții ca să ne dezmoțim oasele, să fumăm și să privim de acolo, de sus, panorama orașului Kyoto. Șoferul s-a retras puțin ca să facă pipi. Un bărbat bronzat, la vreo cincizeci de ani, care s-a urcat în autobuz cu o cutie mare de carton, legată cu sfoară, m-a întrebat dacă am venit până acolo ca să urc pe munte. Pentru a evita și alte întrebări, i-am răspuns, simplu, că asta aveam de gând să fac.

După câteva minute, lângă autobuzul nostru s-a oprit un alt autobuz care urca din direcție opusă. Cei doi șoferi au stat puțin de vorbă și apoi s-au întors la autobuzele lor. Pasagerii și-au reluat locurile și autobuzele au plecat, fiecare în direcția lui. Mi-a fost în cele din urmă clar de ce s-a oprit autobuzul nostru acolo: trebuia să aștepte să treacă celălalt autobuz. Când am început să coborâm, drumul s-a îngustat brusc și ar fi fost imposibil ca ambele autobuze să poată trece în același timp. Nu era loc suficient nici măcar pentru două mașini mici — una ar fi trebuit să dea înapoi și să aștepte, cuminte, într-o ieșitură a drumului, pentru a trece cealaltă.

Satele erau acum mai mici, iar suprafața cultivată nu mai era atât de întinsă. Muntele părea mult mai abrupt. La oprirea autobuzului, câinii, la fel de mulți ca și în alte sate, au început să latre care mai de care.

La stația la care am coborât eu, nu am văzut nici oameni, nici terenuri cultivate, ci doar o plăcuță pentru stație, un râuleț și o potecă ce urca în munte. Mi-am aruncat rucsacul pe umeri și am pornit în sus, pe potecă. Pe partea stângă a drumului curgea râulețul, pe dreapta se întindea un crâng imens. Am urcat poteca încet, cam cincisprezece minute, până am ajuns la o răscruce. Aleea din dreapta era atât de îngustă încât abia încăpea o mașină. Pe panoul de la intrare scria: „Căminul Ami. Intrarea persoanelor străine interzisă”.

Pe drumul ce intra în inima crângului se vedeau urme de roți. Din când în când, auzeam fâlfâit de aripi și-l auzeam atât de clar, de parcă sunetul ar fi fost trecut printr-un amplificator. La un moment dat, am distins un zgomot de armă, dar a răsunat înăbușit, ca și când ar fi străbătut mai multe filtre.

Când am ieșit din crâng, am văzut un zid alb, din piatră. Nu depășea înălțimea mea și pentru că nu era împrejmuț cu sârmă ghimpată, mi-ar fi fost ușor să-l escaladez. Poarta neagră din fier părea solidă, dar era larg deschisă și paznicul nu era în gheretă. Lângă poartă se afla o plăcuță pe care scria, ca și pe cea dinainte: „Căminul Ami. Intrarea persoanelor străine interzisă”. Ceva mă făcea să cred că, până cu câteva clipe înainte, portarul fusese la datorie. Uitându-mă mai bine, am văzut trei mucuri în scrumieră, ceaiul neterminat, un radio pe raft și ceasul care bătea, sec. L-am așteptat puțin pe paznic, dar când am văzut că nu dă nici un semn de viață, am apăsător de două sau de trei ori pe ceea ce mi s-a părut că ar trebui să fie o sonerie. Imediat lângă poartă era o parcare în care se aflau un microbuz, o mașină de teren și un Volvo albastru închis. Parcare era încăpătoare, pentru vreo treizeci de mașini, dar în momentul acela nu erau acolo decât

cele trei.

După două-trei minute și-a făcut apariția și portarul, răsărind din crâng, pe o bicicletă galbenă. Era un bărbat înalt, chel, la vreo șazeci de ani, îmbrăcat în uniformă bleumarin. Și-a rezemat bicicleta de gheretă și și-a cerut scuze că m-a făcut să aștept. Mai bine se lipsea de „scuze” decât să le arunce, așa, din vârful limbii. Pe plăcuța de înmatriculare a bicicletei lui scria 32. I-am spus cum mă cheamă, a pus mâna pe telefon, a repetat numele meu de două ori pentru persoana de la celălalt capăt al firului, a zis „da, da” și a închis telefonul.

— Mergeți la clădirea principală, vă rog, și întrebați de doamna doctor Ishida, mi-a spus el. O luați pe drumul acesta, printre copaci, până la rond și de acolo, a doua alee la stânga. Înțelegeți? A doua la stânga de la rond. Când ajungeți la o clădire veche, cotiți la dreapta, mai treceți printr-un crâng și când ieșiți din el, se vede o clădire din beton. Aceea e clădirea principală. E simplu, trebuie doar să urmați indicatoarele.

Am luat-o pe a doua la stânga după rond, așa cum mi s-a spus, și am ajuns la clădirea cea veche. Era foarte interesantă și mi-am dat imediat seama că aparținuse, pe vremuri, unor bogătași. Grădina era frumos îngrijită și m-au impresionat felinarele și pietrele cu forme ciudate. Am cotit la dreapta și după ce am ieșit din crâng, am văzut o clădire din beton cu două etaje. Deoarece se afla pe un teren excavat, nu mi s-a părut nimic spectaculos la ea. Fusesse proiectată într-un stil simplu, dar trebuie să mărturisesc că lăsa impresia de curățenie desăvârșită.

Intrarea era la etajul întâi. Am urcat scările și am intrat pe o ușă mare din sticlă. La recepție am dat peste o femeie tânără, îmbrăcată în rochie roșie. I-am spus cum mă numesc și că mi s-a indicat să iau legătura cu doamna doctor Ishida. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu mâna să mă așez pe o canapea maro, spunându-mi în șoaptă să aștept acolo. A format un număr de telefon. Eu mi-am scos rucsacul și m-am cufundat în canapeaua moale, privind în jur. Era un hol curat, plăcut, cu multe plante ornamentale și picturi abstracte de bun gust. Dușumeaua lucea de-ți lua privirile și-mi vedeam în ea pantofii ca într-o oglindă.

La un moment dat, domnișoara de la recepție mi-a spus că doamna doctor Ishida vine imediat. I-am mulțumit din cap. Doamne, câtă liniște e aici! gândii eu. Nu se auzea absolut nici un sunet, încât aveai impresia că este ora siestei. Oameni, animale, gândaci, plante — se părea că toți dorm buștean. Ce după-amiază liniștită!

Nu a trecut mult timp și am auzit pași ușori îndreptându-se spre mine. Am văzut o femeie cam între două vârste, cu părul aspru și scurt. S-a așezat lângă mine, și-a pus picior peste picior și mi-a luat mâna. A dat mâna cu mine, dar între timp a întors-o pe față și pe dos, studiind-o cu atenție.

— N-ai cântat la nici un instrument muzical, sau cel puțin nu în ultimii ani, au fost primele ei cuvinte.

— Da, aveți dreptate, am spus eu, foarte uimit.

— Se vede după mâini, spuse ea, râzând.

Mi s-a părut extrem de ciudată. Era plină de riduri. Ridurile erau primele care-ți atrăgeau privirile și, cu toate acestea, nu arăta bătrână. Ridurile păreau că-i conferă chiar un aer tânăr acestei femei care depășise o anumită vârstă. Mie îmi făceau impresia că fac parte din ea, din chipul ei și că probabil s-a născut cu ele. Când zâmbea, zâmbeau și ridurile. Când se încrunta, se încruntau și ridurile. Când nu făcea nici una, nici alta, ridurile se împrăștia, ironic și cald, pe toată fața ei. Avea aproximativ treizeci și șapte-treizeci și opt de ani, dar era fermecătoare. Mi-a plăcut de cum am văzut-o.

Părul ei arăta de parcă fusese tuns de o mână nepricepută pentru că,

pe alocuri, avea şuvițe ridicate în vârful capului, iar bretonul îi atârna, inegal, pe frunte, dar am recunoscut în sinea mea că tunsoarea o prindea grozav. Purta un halat albastru peste tricoul alb, pantaloni bufanți și teniși în picioare. Era înaltă și slabă și nu avea aproape deloc sâni. Strâmba în permanență din gură, parcă ironic, dar într-o singură parte, iar colțurile ochilor păreau prinse de o ușoară și aproape invizibilă convulsie. Părea drăguță și destoinică, dar oarecum plictisită de lume și de viață.

M-a privit din cap până-n picioare și aveam impresia că va scoate, în orice clipă, metrul din buzunar și mă va măsura.

— Știi să cânti la vreun instrument? m-a întrebat.

— Nu, la nici unul, am răspuns.

— Păcat! Ar fi fost interesant să fi știut.

— A, da? am zis eu, dar de fapt, nu-mi era deloc clar ce urmărea.

A scos o țigară Seven Stars din pachetul pe care-l ținea în buzunarul de la piept, a pus-o în gură, a aprins-o și a început să tragă cu nesaț din ea.

— Mă gândeam, domnule Watanabe — parcă așa te cheamă, nu? — că ar fi mai bine să-ți spun câte ceva despre locul acesta înainte de a te întâlni cu Naoko. De aceea o să stăm puțin de vorbă noi doi, mai întâi. Căminul acesta este foarte deosebit de altele și dacă nu ai măcar niște cunoștințe elementare despre el, s-ar putea să te șocheze. Nu-i așa că nu știi nimic despre noi?

— Mai nimic.

— Păi, atunci... spuse ea plesnind din degete. Pun pariu că n-ai mâncat și ți-e foame.

— Da, aveți dreptate. Mi-e foarte foame.

— Hai să stăm de vorbă în timp ce mâncăm. Programul s-a terminat, dar ne dau ei ceva dacă îi rugăm.

A luat-o înainte pe coridor, cu pași repezi și a coborât la cantina de la parter. Era o încăpere mare ce ar fi putut cuprinde două sute de locuri, dar numai jumătate din ea era folosită, cealaltă parte fiind izolată prin paravane, ca la hotelurile din stațiuni în extrasezon. Am mâncat tocană de cartofi cu tăitei, salată de legume, pâine și am băut suc de portocale. Legumele erau extrem de gustoase, exact cum îmi spusese Naoko în scrisoare. Am mâncat absolut tot ce mi se pusese în farfurie.

— Chiar că mănânci cu poftă, mi-a zis ea.

— E minunată mâncarea și, în plus, n-am mâncat nimic de dimineață.

— Dacă îți face plăcere, mănâncă și porția mea. Eu sunt sătulă.

— Dacă nu o vreți, o mănânc eu.

— Stomacul meu e mic și nu încapă prea mult în el... și apoi, compensez cu țigările. Și-a mai aprins un Seven Stars. A, apropo, spune-mi pe nume. Mă cheamă Reiko. Toată lumea îmi spune așa.

Reiko părea evident încântată că mănânc și porția ei, de care abia se atinsese. O priveam curios cum mesteca o bucată de pâine.

— Naoko este pacienta dumneavoastră? am întrebat eu.

— Pacienta mea? Ce te faci să crezi că sunt doctoriță? a întrebat ea, extrem de mirată.

— Mi s-a spus să o caut pe Ishida *sensei*²².

— A, da. Eu predau muzică aici, la sanatoriu. De aceea îmi spune lumea *sensei*. Mă rog, fac pe profesoara de muzică. De fapt, și eu sunt pacientă. Sunt aici de șapte ani. Îi învăț muzică pe pacienți și mai dau o mână de ajutor pe la birouri, așa că e greu să îți dai seama dacă sunt pacientă sau fac parte din personalul sanatoriului. Naoko nu ți-a spus nimic despre mine?

²² *Sensei* este un apelativ pentru doctori, profesori, artiști.

Am dat din cap că nu.

— Ciudat, a spus ea. Sunt colega de cameră a lui Naoko. Îmi place să stau cu ea pentru că putem discuta orice. Vorbim și despre tine.

— Despre mine?

— Ar trebui să-ți vorbesc mai întâi despre locul acesta, spuse Reiko, prefăcându-se că nu a auzit întrebarea. Primul lucru pe care trebuie să-l știi este că nu-i un „spital” obișnuit. Pe scurt, nu este vorba de tratamente, ci mai degrabă de recuperare medicală. E adevărat că avem aici câțiva doctori și, bineînțeles, ne consultă cam o oră pe zi, dar aș putea spune că mai degrabă ne verifică starea sănătății, ne iau temperatura și alte nimicuri de felul acesta. În nici un caz nu ni se aplică tratamente ca într-un spital obișnuit. Nu există gratii la ferestre și porțile nu sunt închise niciodată aici. Pacienții intră de bunăvoie și pleacă de aici tot așa. Ca să fim admiși, trebuie să solicităm recuperare. Cei care au nevoie de terapie specială, se internează într-un spital specializat. Până aici e clar?

— Să zicem. Dar în ce constă recuperarea? Poate un exemplu concret m-ar ajuta să înțeleg mai bine.

Reiko trase fumul în piept și bău sucul de portocale care-i rămăsese în pahar.

— Însăși viața pe care o ducem aici are drept scop recuperarea. O viață regulată, sport, izolare de lumea din afară, liniște, aer curat. Terenul pe care îl avem la dispoziție e suficient și nu avem nevoie de televizor și de radio. Aș putea spune că suntem ca într-o mare familie aici. Singura problemă este că te costă o căruță de bani ca să poți fi admis.

— E chiar atât de scump?

— Ei, nu e chiar exagerat de scump, dar nici ieftin nu e. Să vezi câte avantaje sunt! Avem un imens teren cultivabil, pacienții sunt puțini, personalul este numeros și, dacă mă gândesc la mine, eu sunt aici de foarte mult timp. Da, e adevărat, am cam ajuns să fac parte din personal, așa că sunt scutită de taxă, dar... Vrei o cafea?

I-am spus că vreau. Și-a stins țigara, s-a ridicat, s-a dus și a umplut două cești și a venit cu ele la masă. A pus zahăr în cafeaua ei, a amestecat-o, s-a încruntat și a băut o înghițitură.

— Știi, sanatoriul acesta este o instituție non-profit, așa că taxele nu sunt chiar uriașe. Terenul a fost donat și s-a înființat un fel de societate pe acțiuni. Până acum vreo douăzeci de ani a fost considerat casă de vacanță pentru fostul proprietar. Ai văzut casa cea veche, nu?

— Da, am văzut-o.

— Acea era singura clădire de pe proprietate. Acolo se făcea recuperare medicală în grup. Așa a început totul. Fiul fostului proprietar era predispus la o boală psihică și doctorul îi recomandase terapie în grup. Conform teoriei doctorului, viața în grup, la țară, în condiții în care pacienții se ajutau unii pe alții la munci fizice și aveau și un doctor care să-i supravegheze, ajuta la vindecarea mai multor tipuri de boli. Au încercat, experiența a reușit, afacerea a sporit, sanatoriul a devenit persoană juridică, au extins terenul cultivabil și au înălțat clădirea principală cu cinci ani în urmă.

— Deci s-au văzut efectele.

— Da, deși nu chiar în toate cazurile. Sunt unii care nu se mai fac bine, dar și alții care nu au putut fi recuperați în alte părți și și-au revenit complet aici. Lucrul cel mai minunat este modul în care se ajută unii pe alții. Fiecare știe că are o meteahnă și încearcă să-și ajute semenul. În alte părți, din păcate, acest tip de ajutor nu există. Doctorii sunt doctori și pacienții sunt pacienți. Pacientul solicită ajutorul doctorului, iar doctorul i-l dă. Aici, ne ajutăm unii pe alții și sufletele noastre se reflectă în ale semenilor ca într-o oglindă. Doctorii sunt prietenii noștri. Ei stau și ne analizează și intervin

dacă consideră că avem nevoie de ajutor. Uneori, însă, au ei nevoie de ajutorul nostru. Se întâmplă, uneori, să fim mai buni decât ei în anumite domenii. De exemplu, eu îl învăț pe unul dintre doctori să cânte la pian, o altă pacientă o învață franceză pe o asistentă. Mulți dintre pacienții cu probleme psihice, ca cei de aici, sunt înzestrați cu talente speciale. Noi toți suntem egali — pacienții, personalul sanatoriului și... tu. Atâta vreme cât ești aici, ești de-al nostru, așa că eu te ajut pe tine și tu mă ajuți pe mine. Reiko zâmbi și mi s-a părut că fiecare rid de pe fața ei se mișcă. Tu o ajuți pe Naoko și Naoko te ajută pe tine.

— Ce-aș putea eu să fac în mod concret?

— Mai întâi trebuie să te gândești că ești dispus să ajuți pe cineva și apoi că vrei să te lași ajutat. În al doilea rând, trebuie să fii cinstit. Nu minți, nu prezinți lucrurile în altă lumină decât sunt ele, nu încerci să ascunzi nimic. Atât e suficient.

— O să încerc, dar spune-mi, te rog, Reiko, de ce ești aici de șapte ani de zile? De când stăm de vorbă nu mi s-a părut că ar fi ceva în neregulă.

— Ziua mi-e bine, dar cum vine seara încep să vorbesc aiurea și să mă tăvălesc pe jos, spuse ea, încruntându-se.

— Chiar așa? am întrebat eu.

— Cum poți să crezi? întrebă ea, puțin șocată. M-am făcut bine de tot, cel puțin deocamdată. Stau aici pentru că îmi place să ajut lumea să se facă bine, îmi place să predau muzică, să cultiv legume. Îmi place viața de aici. Suntem prieteni cu toții. Ce mi-ar oferi lumea din afară? Am treizeci și opt de ani și voi face în curând patruzeci. Eu nu sunt ca Naoko. Pe mine nu mă așteaptă nimeni „dincolo” și nici nu am familie care să mă ia în primire. Nu am o meserie ca lumea și nu prea mai am prieteni. Nici nu mai știu ce se întâmplă acolo, în lume. Mai citesc din când în când câte un ziar pe care-l iau de la bibliotecă, dar n-am mai călcat în lume de șapte ani. Nici nu știu ce m-aș face dacă aș pleca de aici.

— Dar poate s-ar deschide o lume nouă pentru tine, am zis eu. Poate merită să încerci.

— Știu eu, poate ai dreptate, Watanabe, spuse ea, răsucind pe toate părțile bricheta din mână. Am și eu problemele mele. Poate am să-ți povestesc cândva, pe îndelete.

Am aprobat-o din cap.

— Naoko s-a făcut mai bine? am întrebat.

— Păi, știu eu, credem că da. La început a fost foarte răvășită și eram foarte îngrijorați din pricina ei, dar s-a liniștit mult și a ajuns să se poată exprima mai ușor... Eu zic că e pe calea cea bună, dar ar fi fost cazul să înceapă tratamentul mult mai devreme. Simptomele bolii au apărut încă de când a murit prietenul acela al ei, Kizuki. Familia ar fi trebuit să vadă cum stau lucrurile și să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Apoi au mai fost și problemele familiale...

— Probleme familiale? am sărit eu.

— Nu știai? a întrebat Reiko și mai surprinsă decât mine.

Am tăcut și am dat doar din cap.

— Atunci o las mai bine pe Naoko să-ți spună. E pregătită pentru o discuție deschisă cu tine. Reiko a amestecat iar cafeaua cu lingurița și a mai luat o înghițitură. Mai e ceva ce trebuie să știi, spuse ea. Conform regulilor de aici, tu și Naoko nu aveți voie să rămâneți singuri nici o clipă. Vizitatorii nu pot sta singuri cu pacienții. Ei trebuie să fie în permanență supravegheați, dar în cazul vostru, supraveghetorul sunt eu. Îmi pare rău, dar trebuie să te împaci cu ideea asta, bine?

— Nu mă deranjează, am răspuns eu, zâmbind.

— Te rog să nu te jenezi și să discuți orice cu Naoko, să nu te

stânjenească prezența mea absolut deloc. Știu aproape totul despre tine și Naoko.

— Totul?

— Aproape totul, a spus ea. Știi, avem aici program de discuții în grup, așa că știm, în mare, totul. În plus, eu și Naoko discutăm orice, nu prea există secrete între noi.

Am privit-o pe Reiko în timp ce-mi beam cafeaua.

— Ca să fiu cinstit, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg. Nici acum nu știu dacă ceea ce i-am făcut eu lui Naoko la Tokyo a fost bine sau nu. M-am tot gândit, și tot nu știu ce să cred.

— Nici eu nu știu, spuse Reiko. Nici Naoko nu știe. Va trebui să lămurii voi doi problema aceasta. Înțelegi ce vreau să spun? Indiferent de ceea ce s-a întâmplat, voi doi puteți urni lucrurile pe calea cea bună, dar numai dacă vă înțelegeți sentimentele reciproc. După aceea puteți să stabiliți, de comun acord, dacă a fost bine sau nu ceea ce ați făcut.

Am dat din cap.

— Cred că noi trei ne putem ajuta unul pe altul — tu, Naoko și eu — dacă dorim lucrul acesta și dacă suntem cu-adevărat onești unul față de celălalt. Nici nu-ți dai seama cât e de eficace metoda atunci când se procedează astfel. Cât poți să rămâi aici, la sanatoriu?

— Aș vrea să fiu înapoi la Tokyo cel târziu poimăine seară. Trebuie să merg și la slujbă, iar joi am examen la limba germană.

— Bine, spuse ea. Poți să stai la noi. Nu te costă nimic și puteți sta de vorbă cât vă pofteste sufletul.

— Adică la cine „la noi”?

— La Naoko și la mine, bineînțeles, a spus Reiko. Avem două camere, iar în sufragerie este o canapea, așa că ai unde să dormi. Noi ne retragem în dormitor, așa că nu e cazul să-ți faci probleme.

— E voie? am întrebat eu. Fetele pot găzdui un bărbat?

— Măi să fie! Doar nu se gândește nimeni că o să intri peste noi în toiul nopții și o să ne violezi.

— Normal că n-o să fac așa ceva.

— Deci, nu e nici o problemă. Stai la noi și o să putem trâncăni pe îndelete. E cel mai comod așa. Cu siguranță, o să ne cunoaștem și o să ne înțelegem mai bine. Eu vă pot cânta și la chitară. Să știi că mă cam pricep.

— Chiar nu vă deranjez?

Reiko și-a aprins a treia țigară Seven Stars, după ce și-a țuguat buzele în stilul ei.

— Am discutat deja cu Naoko problema asta de nenumărate ori. Noi două te invităm, personal, să stai la noi. Nu crezi că ar fi frumos să accepți, politicos?

— Bineînțeles că accept cu plăcere.

Ridurile de la ochi păreau că se adâncesc când mă ațintea cu privirea.

— E ceva tare ciudat în felul tău de a vorbi, zise Reiko. Să nu-mi spui că vrei să-l imiți pe protagonistul din romanul *De veghe în lanul de secară!*

— Nici vorbă! am zis eu, zâmbind.

Reiko mi-a zâmbit și ea, cu țigara în gură.

— Pari băiat de treabă, totuși. Eu citesc omul imediat. Nici nu-i de mirare, după șapte ani, timp în care am văzut o mulțime de lume venind și plecând. Sunt persoane care își pot deschide inima, altele care nu pot. Tu ești dintre cei care pot. Sau, ca să fiu cinstită, poți dacă vrei.

— Ce se întâmplă când omul își deschide inima?

Cu țigara între buze, Reiko și-a împreunat mâinile pe masă, gata-gata să bată din palme.

— Se face bine.

Scrumul i-a căzut pe masă, dar nu s-a sinchisit.

Împreună cu Reiko am părăsit clădirea principală, am traversat un deal, apoi am trecut pe lângă un bazin, pe lângă niște terenuri de tenis și unul de baschet. Pe terenul de tenis se aflau doi bărbați —unul slab, între două vârste și unul gras, mult mai tânăr. Mănuiau rachetele destul de bine, dar mie nu mi se părea că ar fi tenis ceea ce jucau ei. Mai degrabă puteam zice că sunt două persoane pe care le interesează cum reacționează mingea la loviturile lor. Păreau teribil de concentrați și își dădeau mingea de la unul la altul cu multă râvnă. Erau learcă de sudoare. Tânărul, ce se afla la capătul terenului dinspre noi, a văzut-o pe Reiko și s-a îndreptat spre ea. Au schimbat două-trei cuvinte, zâmbindu-și. Lângă teren am văzut un bărbat, fără urmă de expresie pe chip, care tundeia iarba cu o mașină mare.

Am mers mai departe, am intrat în crâng, unde se zăreau cincisprezece-douăzeci de căsuțe în stil european, la oarecare distanță una de alta. În fața majorității caselor se afla câte o bicicletă galbenă, la fel ca aceea pe care își făcuse apariția portarul, la venirea mea. Reiko m-a anunțat că aici stă personalul spitalului împreună cu familiile.

— Nu-i nevoie să mergem în oraș, avem tot ce ne trebuie, zise Reiko din mers. În ceea ce privește mâncarea, după cum ți-am mai spus, avem chiar suficientă. Ouăle le luăm direct din coteț, avem cărți, discuri și terenuri de sport, propriul nostru magazin alimentar și chiar frizeri, coafeze și cosmeticiene care vin săptămânal aici. La sfârșit de săptămână ni se proiectează filme. Dacă ne dorim ceva special, rugăm pe cineva din personalul sanatoriului, care iese în oraș, să ne cumpere. Comandăm îmbrăcăminte după cataloage, așa că nu-i absolut nici o problemă care să ne deranjeze.

— Nu aveți voie să ieșiți în oraș? am întrebat-o eu.

— Nu, nu avem voie. Bineînțeles, dacă intervine ceva special, ca de exemplu mersul la dentist, sau mai știu eu ce urgență, atunci se schimbă situația, dar regulamentul nu ne permite să ieșim în oraș de capul nostru. Oricine este liber să părăsească locul acesta, dar, o dată plecat, nu se mai poate întoarce aici. E ca și când ai da foc podurilor peste care ai trecut și la întoarcere nu le mai găsești. Nu se poate să pleci în oraș pentru două-trei zile și apoi să te întorci. De fapt, mi se pare și normal! Ar fi un du-te vino de nedescris.

Dincolo de copaci începea o pantă lină. La intervale destul de neregulate, de-a lungul pantei se găseau niște case din lemn, cu un etaj, care mi s-au părut cam ciudate. N-aș putea spune ce anume mi s-a părut straniu la ele, dar aceasta a fost senzația pe care mi-au lăsat-o. Dacă ar fi să asemui cu ceva această senzație, atunci aș spune că e la fel cu cea lăsată de dorința de a picta himere într-un mod cât mai plăcut. Mi-am dat brusc seama că probabil așa ar fi arătat o versiune animată a picturilor lui Munch, realizată de Walt Disney. Toate casele aveau aceeași formă și culoare, aproape cubice, perfect simetrice, cu uși mari și cu numeroase ferestre. Drumul șerpuia printre case asemenea pistelor de la școlile de șoferi. În fața fiecărei case se aflau tufișuri cu flori frumos îngrijite, iar la ferestre erau perdele. Nu era țipenie de om.

— Zona aceasta se cheamă zona C, a spus Reiko. Aici locuiesc femeile. Adică noi! Există zece case, fiecare este împărțită în patru părți, deci două persoane pentru o parte. Ar putea cuprinde optzeci de persoane în total, dar pentru moment suntem doar treizeci și două.

— E foarte multă liniște aici! am zis eu.

— La ora aceasta nu e nimeni, mă înștiință Reiko. Eu am permisiune

specială ca să mă pot mișca în voie, dar ceilalți sunt toți la programele lor. Unii fac sport, alții sunt prin grădină, alții la terapia în grup, iar alții prin pădure, la cules de plante. Fiecare își stabilește programul și-și vede cu rigurozitate de el. Hai să vedem ce face oare Naoko acum? Cred că ea urma să lucreze la vopsea și la tapet. Nu mai știu exact. Mai sunt și asemenea lucruri de făcut din când în când. Până la ora cinci.

Reiko a intrat în clădirea marcată cu „C-7”, a urcat scările din capătul holului și a deschis ușa din dreapta, care nu era încuiată. Mi-a arătat apartamentul, care era cochet, deși destul de simplu — cameră de zi, dormitor, bucătărie și baie. Nu era încărcat cu mobilă sau cu ornamente, dar nici nu era excesiv de sobru. Nu avea nimic special, și totuși îmi plăcea, pentru că mă simțeam relaxat, ca și înainte, când am stat de vorbă cu Reiko. În camera de zi erau o canapea, o masă și un balansoar. În bucătărie era o altă masă. Pe ambele mese se aflau scrumiere mari. Dormitorul avea două paturi, două birouri și un dulap în perete. Între cele două paturi se găsea o noptieră mică, cu o veioză deasupra și o carte deschisă cu fața în jos. În bucătărie era un aragaz electric de aceeași culoare cu frigiderul. Dacă voiau să-și pregătească ceva simplu, acolo, puteau foarte bine.

— Nu avem cadă, dar avem duș. Eu zic că stăm foarte bine, nu? Baia și spălătoria sunt comune.

— E impresionant! Camera mea de la cămin are doar un tavan și o fereastră.

— Bine, dar nu știi cum sunt iernile aici, mi-a spus Reiko, bătându-mă pe umăr și îndemnându-mă să stau pe canapea. S-a așezat lângă mine. Sunt lungi și aspre. Nu vezi decât zăpadă, zăpadă și iar zăpadă. Umezeala și frigul îți pătrund în oase. Ne petrecem iarna curățind zăpada. În rest, stăm în casă, unde-i cald și bine, și ascultăm muzică, stăm de vorbă sau tricotăm. Dacă n-ar fi atât de spațios apartamentul acesta, ne-am sufoca. O să vezi cum e aici dacă vii la iarnă.

Reiko oftă adânc, de parcă s-ar fi apropiat iarna și își puse mâinile pe genunchi.

— Aici o să dormi tu, spuse ea, bătând ușor canapeaua. Noi ne culcăm în dormitor. Sper că o să-ți fie bine aici.

— Sunt sigur că o să-mi fie bine.

— Deci, ne-am înțeles! Noi ne întoarcem pe la cinci. Eu și Naoko avem diverse treburi de făcut până atunci. Ne aștepți aici? Te deranjează dacă rămâi singur?

— Deloc. O să învăț la germană.

După ce-a plecat Reiko, m-am întins pe canapea și am închis ochii. Era liniște și m-am lăsat furat de gânduri. Brusc, ca din senin, mi-am amintit de o excursie pe care am făcut-o cu Kizuki, cu motocicleta. Mi-am dat seama că și atunci era toamnă. Oare câți ani trecuseră? Da, patru ani. Mai persista parcă și acum mirosul jachetei din piele a lui Kizuki și îmi răsuna în urechi zgomotul infernal făcut de Yamaha cea roșie de 125 CP. Ne-am dus undeva pe malul mării, departe, și ne-am întors în aceeași seară, epuizați. Nu se întâmplase nimic deosebit în excursia aceea, dar mi-o aminteam foarte clar. Vântul aspru de toamnă îmi vâjâia în urechi și cu toate că mă țineam strâns de Kizuki, când am ridicat privirile spre cer, am avut senzația că o să fiu absorbit în spațiu.

Am zăcut așa o bună bucată de vreme, lăsându-mi mintea să hoinărească printre amintiri. Nu știu de ce, dar această cameră mă făcea să-mi amintesc secvențe la care poate nu mă gândisem niciodată. Unele erau plăcute, altele aduceau cu ele o umbră de tristețe.

Oare cât oi fi stat așa? Eram atât de absorbit de torentul acela de amintiri (și nu exagerez deloc dacă-i spun torent, ca unul ce țâșnește dintre

stânci), încât nici n-am băgat de seamă când a deschis Naoko ușa și a intrat. Când m-am uitat mai bine, am văzut-o în fața mea. Am ridicat capul și am privit-o în ochi. La început am crezut că e doar o imagine născocită de propria mea fantezie, dar era Naoko în carne și oase.

— Dormeai? m-a întrebat ea în șoaptă.

— Nu, mă gândeam. Ce mai faci? am întrebat-o eu, ridicându-mă.

— Bine, a răspuns ea cu un zâmbet pal, ce părea că vine dintr-o scenă îndepărtată. Nu prea am timp și n-ar trebui să mă aflu aici, acum. Am întins-o pentru câteva minute, dar trebuie să mă întorc imediat. Nu-ți displace părul meu?

— Absolut deloc. E drăguț.

Era pieptănată simplu, ca o școlăriță, având părul prins cu o agrafă într-o parte, ca în vremurile de demult. Îi venea foarte bine, de parcă ar fi purtat pieptănătura aceea dintotdeauna. Arăta ca o fată frumoasă dintr-o gravură medievală.

— Reiko și-a dat toată silința să mă tundă. Chiar crezi că-mi vine bine așa?

— Bineînțeles.

— Mama zice că-mi stă groaznic.

A scos agrafa și a lăsat părul să cadă, l-a netezit cu degetele și și-a prins agrafa din nou. Agrafa avea formă de fluture.

— Voiam să te văd înainte de a fi toți trei împreună. Nu am să-ți spun ceva deosebit, dar voiam să-ți văd chipul și să mă obișnuiesc cu ideea că ești aici. Dacă n-aș fi procedat așa, mi-ar fi fost foarte greu. Sunt atât de nesociabilă!

— Te-ai obișnuit un pic?

— Da, un pic, spuse ea, atingându-și iar agrafa, dar acum trebuie să plec.

— Bine.

— Watanabe, îți mulțumesc din suflet că ai venit să mă vezi. Sunt foarte fericită. Dacă tu consideri că-i o povară pentru tine să stai cu mine, te rog spune-mi. Acesta e un loc special, cu un sistem special și sunt persoane care nu se pot acomoda. Dacă simți lucrul acesta, te rog spune-mi cinstit. N-o să mă supăr. Aici suntem cinstiți unii față de alții, ne spunem tot felul de lucruri cu inima deschisă.

— Am să-ți spun dacă e cazul. O să fiu cinstit.

Naoko s-a așezat pe canapea și s-a rezemat de mine. Când i-am cuprins umerii, și-a lăsat capul pe umărul meu și și-a lipit fața de gâtul meu. A rămas nemișcată o vreme, de parcă ar fi vrut să-mi ia temperatura. Simțeam că-mi bate inima mai tare. După un timp, s-a ridicat fără să spună nimic și a ieșit din cameră încet, așa cum intrase.

După ce-a plecat Naoko, m-am întins pe canapea. Nu intenționeam să dorm, dar am adormit. A fost un somn adânc, liniștit, de care nu mai avusesem parte de multă vreme... plin de senzația că Naoko e prin apropiere. În bucătărie erau vasele pe care le folosea Naoko, în baie era periuța de dinți a lui Naoko, în dormitor era patul în care dormea Naoko. Pentru că am dormit atât de bine, am simțit cum oboseala părăsește fiecare celulă, fiecare colțișor din trupul meu. Am visat un fluture care dansa în lumina palidă a amurgului.

Când m-am trezit, ceasul meu de mână indica ora patru și treizeci și cinci de minute. Lumina își schimbase intensitatea, vântul încetase, forma norilor era diferită. Transpirasem în somn, așa că m-am șters pe față cu un prosop mic pe care l-am scos din rucsac și mi-am pus o cămașă curată. M-am dus la bucătărie, am băut niște apă și am rămas acolo câteva clipe, ca să privesc pe fereastra din fața chiuvetei. În dreptul ferestrei era fereastra

clădirii vecine și pe dinăuntru acesteia atârnavă, legate cu sfoară, câteva decupaje din hârtie care reprezentau o pasăre, un nor, o vacă, o pisică. Siluetele acestora se distingeau clar, până în cele mai mici detalii, dar fuseseră prinse împreună pentru a reprezenta un întreg. La fel ca atunci când am venit, n-am simțit prezența vreunei persoane acolo și nici nu se auzea vreun sunet. Aveam senzația că trăiesc singur printre niște ruine extrem de bine îngrijite.

Lumea a început să se întoarcă în zona C imediat după ora cinci. Am privit pe fereastră și am zărit trei femei trecând pe sub ea. Toate purtau pălării, așa că nu le vedeam chipul și nu-mi dădeam seama de vârsta lor, dar după voce nu păreau foarte tinere. Imediat după ce au dat colțul, au mai apărut patru femei din aceeași direcție și, asemenea grupului de dinainte, au dispărut după același colț. Amurgul părea să învăluie totul. De la fereastra sufrageriei se vedeau copacii și conturul dealurilor. Peste coama lor plutea o dără de lumină palidă.

Naoko și Reiko s-au întors împreună la ora cinci și jumătate. Eu și Naoko ne-am salutat frumos, de parcă nu ne mai văzusem și înainte. Părea chiar stânjenită. Reiko a văzut cartea și m-a întrebat ce citesc. I-am spus că e *Muntele vrăjtit* al lui Thomas Mann.

— Cum ai putut să-ți aduci o asemenea carte într-un loc ca ăsta? m-a întrebat ea. Avea dreptate, normal.

Reiko a făcut cafea pentru toți trei. I-am vorbit lui Naoko despre dispariția bruscă a Cavaleristului și despre ultima zi în care l-am văzut și în care mi-a dat licuriciul. Naoko mi-a spus că-i părea rău că a plecat, pentru că i-ar fi plăcut să-i mai vorbesc despre el. Reiko a întrebat cine era Cavaleristul. I-am povestit și ei câte ceva și am făcut-o să râdă cu poftă. Poveștile despre Cavalerist smulgeau întotdeauna zâmbete și înveseleau lumea.

La ora șase ne-am dus la cantina din clădirea principală ca să cinăm. Eu și Naoko am mâncat pește prăjit cu salată de crudități, legume fierte, orez și supă. Reiko s-a mulțumit cu o salată din paste și crudități și o ceașcă de cafea, însoțită de o țigară.

— Pe măsură ce îmbătrânești, mănânci tot mai puțin, explică ea.

În cantină mai erau vreo douăzeci de persoane. În timp ce mâncam, au mai sosit unii, dar între timp au plecat alții. Cu excepția diferențelor de vârstă, atmosfera era asemănătoare cu cea de la cantina căminului, cu o singură precizare importantă: toată lumea vorbea pe un ton liniștit, nimeni nu striga, nimeni nu vorbea în șoaptă, nimeni nu râdea tare, nimeni nu gesticula, nu țipau unii la alții. Am văzut grupuri de trei până la cinci persoane. În fiecare grup vorbea o singură persoană și ceilalți ascultau cu interes, iar când persoana respectivă termina de vorbit, locul ei era luat de următoarea. Nu îmi dădeam seama despre ce vorbeau, dar felul cum vorbeau mi-a amintit de partida de tenis pe care o văzusem la prânz. Mă întrebam dacă și Naoko vorbea la fel când era în grup cu ei. Ciudat, dar pentru o fracțiune de secundă m-a cuprins o senzație de singurătate amestecată cu gelozie.

La masa din spatele meu, un bărbat cu un început de chelie, îmbrăcat în alb, cu aer de doctor, încerca să explice tânărului nervos, cu ochelari și femeii între două vârste, cu față de veveriță, ce efecte are imponderabilitatea asupra secreției sucului gastric. Amândoi îl ascultau, scoțând din când în când câte o exclamație, dar cu cât îl auzeam mai mult, cu atât eram mai convins că nu e doctor, deși purta halat alb.

Nimeni din cantină nu mi-a acordat o atenție deosebită, nimeni nu m-a

privit pe sub sprâncene și nu eram convins că prezența mea fusese măcar băgată în seamă. Cred că li se părea normal să fiu și eu acolo.

Doar bărbatul în halat alb s-a întors o dată spre mine și m-a întrebat:

— Cât stai aici?

— Două nopți, am răspuns. Plec miercuri.

— E frumos aici în această perioadă a anului, dar vino iar la iarnă. Zău că e superb când totul e acoperit de zăpadă.

— S-ar putea ca Naoko să plece înainte de a începe ninsoarea, i-a spus Reiko individului.

— Și ce dacă, iarna e frumoasă aici, repetă el, cu o figură serioasă.

Eu mă îndoiam din ce în ce mai mult că individul în alb ar fi doctor.

— Despre ce vorbiți în general? am întrebat-o pe Reiko.

Câteva clipe, am avut impresia că nu a înțeles întrebarea mea.

— Despre ce vorbim? A, nu cine știe ce, doar despre lucruri obișnuite.

Despre ce s-a întâmplat în ziua respectivă, despre cărțile pe care le-am citit, despre vremea de a doua zi... cam atât. Să nu-mi spui că-ți imaginezi că noi, cei de-aici, sărim ca arși și țipăm ceva de soiul: „Mâine o să plouă dacă ursul polar mănâncă stelele în noaptea aceasta!”

— Nu, normal că n-am vrut să spun așa ceva. Doar mă întrebam ce fel de conversații se pot purta.

— E un loc liniștit și lumea vorbește liniștit, spuse Naoko. Făcuse o grămăjoară de oase de pește în colțul farfuriei și își tampona gura cu o batistă. Nu e nevoie să ridice nimeni vocea aici, nu trebuie să convingi pe nimeni de nimic și nu trebuie să atragi atenția nimănui.

— Așa mi-am și imaginat, am spus eu.

În timp ce cinam în atmosfera tăcută, am fost surprins să constat că îmi lipsea gălăgia cu care mă obișnuisem. Mi s-a făcut brusc dor de râsete, de strigăte, de trâncăneli. Era exact gălăgia pe care nu am mai putut-o suporta în ultimele luni, dar acum că eram aici, într-o atmosferă de liniște, chiar stranie așa spune, nu mă simțeam relaxat. Atmosfera din cantină semăna cu cea de la un târg de mașini-unelte — un loc în care se adună specialiști interesați de un domeniu restrâns de activitate și care fac schimb de informații pe care le înțeleg doar ei.

După cină, înapoi în camera fetelor, Naoko și Reiko m-au anunțat că pleacă să facă o baie la baia comună din „zona C” și mi-au spus să fac un duș la ele în apartament, dacă doresc. După ce-au plecat, m-am dezbrăcat, am făcut duș și m-am spălat pe cap. Am găsit în biblioteca lor un disc cu Bill Evans și am vrut să-l ascult în timp ce-mi uscam părul. Mi-am dat imediat seama că era discul pe care i-l pusesem de mai multe ori lui Naoko de ziua ei, în camera ei, în noaptea în care a plâns și eu am luat-o în brațe. Lucrul acesta s-a întâmplat doar cu șase luni în urmă, dar mie mi se părea că ține de trecutul îndepărtat, poate din pricină că m-am gândit prea des la asta — atât de des, încât am pierdut pur și simplu noțiunea timpului.

Lumina lunii era foarte puternică, așa că am stins lumina și m-am întins pe canapea, ca să-l ascult pe Bill Evans la pian. Trimițându-și razele prin fereastră, luna arunca parcă umbre lungi pe pereții ce păreau stropiți cu cerneală neagră, diluată. Am scos din bagaj o ploscă din metal pe care o umplusem cu băutură. Am luat o înghițitură și am lăsat lichidul să alunece pe gât în jos, până în stomac, simțind cum se răspândește în fiecare colțișor al trupului meu. Am mai luat o gură și am pus plosca la loc, în rucsac. Mi se părea acum că lumina lunii se leagănă în acordurile muzicii.

Naoko și Reiko s-au întors de la baie după douăzeci de minute.

— Vai de mine, când am văzut de afară cât este de întuneric în cameră

am crezut că ți-ai făcut bagajele și ai plecat la Tokyo! spuse Reiko.

— Nici vorbă, dar n-am mai văzut de mult o lună atât de strălucitoare. Voiam să o privesc cu luminile stinse.

— Ce drăguț! spuse Naoko. Reiko, nu mai avem lumânări rămase de la ultima pană de curent?

— Cred că mai sunt în sertarul de la bucătărie.

Naoko s-a dus la bucătărie, a deschis sertarul bufetului și a venit cu o lumânare mare. Am aprins-o, am picurat puțină ceară în scrumieră și am pus lumânarea, dreaptă. Reiko și-a aprins o țigară de la flacăra lumânării. Așa cum stăteam toți trei în jurul lumânării, învăluți în liniștea desăvârșită, aveam impresia că n-am mai rămas decât noi, undeva la capătul lumii. Umbrele nemișcate aruncate de lumina astrului nopții și cele unduitoare ale lumânării se reflectau, ca prinse în mreje, pe pereții albi ai camerei. Eu și Naoko stăteam pe canapea, unul lângă altul, iar Reiko s-a așezat pe balansoar, în fața noastră.

— Ai vrea niște vin? m-a întrebat Reiko.

— Se poate bea aici? am întrebat eu, surprins.

— Ei, nu chiar, spuse Reiko, ușor jenată, frecându-și lobul urechii.

Sunt totuși destul de îngăduitori dacă e vorba de vin sau de bere și dacă nu bem prea mult. Am o cunoștință care face parte din personalul spitalului și care îmi mai cumpără băutura din când în când.

— Mai tragem câte un chef mic, noi două, spuse Naoko cu un aer șugubăț.

— Bravo vouă! am zis.

Reiko a scos o sticlă de vin alb din frigider, a deschis-o cu tirbușonul și a adus trei pahare. Vinul avea un buchet plăcut și părea natural. După ce s-a terminat discul, Reiko și-a scos chitara de sub pat și după ce a acordat-o, privind-o cu ochi drăgăstoși, a început să interpreteze o fugă de Bach. A mai avut, pe ici, pe colo, mici scăpări, dar a fost un Bach adevărat — cald, personal, interpretat cu mult suflet.

— La chitară am început să cânt aici, spuse Reiko. Nu există pianе în camere, bineînțeles. Sunt autodidact și nu am degete pentru chitară, așa că n-o să fiu niciodată suficient de bună, dar îmi place mult să cânt la acest instrument. E mic, simplu și ușor de mânuit... Îl simt ca pe o încăpere mică, intimă.

Reiko a mai interpretat o melodie scurtă de Bach, ceva dintr-o suită. Cu ochii pe flacăra lumânării, sorbind vin și ascultând Bach-ul lui Reiko, am simțit cum mă relaxez, treptat. După ce a terminat de cântat Bach, Naoko a rugat-o să cânte un cântec de-al formației Beatles.

— E momentul să cânt la cerere, spuse Reiko, făcându-mi cu ochiul. În fiecare zi îmi cere să-i cânt Beatles, de parcă aș fi sclava ei.

În ciuda protestului aparent, Reiko a cântat *Michelle* și a interpretat cântecul minunat.

— E un cântec superb, spuse Reiko. Chiar îmi place mult de tot. A luat o înghițitură de vin și a fumat o țigară. Melodia mă face să mă simt de parcă aș fi pe o pajiște întinsă, sub niște stropi blânzi de ploaie.

Apoi a interpretat *Nowhere Man* și *Julia*. În timp ce cânta, mai închidea ochii și dădea din cap. Apoi a luat paharul de vin și o țigară.

— Cântă *Pădurea norvegiană*, te rog, zise Naoko.

Reiko s-a dus în bucătărie și a adus o pușculiță pentru bani. Era o *maneki neko*²³. Naoko a scos din portofel o sută de yeni și i-a băgat în

²³ *Maneki neko* este o pisică specială, din ceramică, cu o lăbuță ridicată, cu care invită clienții să intre într-un magazin. Asemenea pisici se văd la intrarea magazinelor japoneze.

deschizătura pușculiței.

— Așa e regula, zise Naoko. De câte ori îi cer să-mi cânte *Pădurea norvegiană*, mă costă o sută de yeni. Este melodia mea favorită, așa că nu mă deranjează să plătesc. Îi cer să mi-o cânte când mi se face foarte dor de ea.

— Și în felul acesta îmi câștig și eu banii de țigări.

Reiko și-a flexat degetele și a interpretat *Pădurea norvegiană*. A interpretat-o din tot sufletul, fără să se lase copleșită de sentimentalism. Am scos și eu din buzunar o monedă de o sută de yeni și am aruncat-o în pușculiță.

— Mulțumesc, făcu Reiko, zâmbindu-mi dulce.

— Ciudat, dar uneori mă întristează foarte tare această melodie, a spus Naoko. Nu știu cum să spun, dar mă simt de parcă m-aș fi rătăcit prin pădurea adâncă. E frig și întuneric și nu vine nimeni să mă salveze. De aceea, Reiko nu o cântă decât atunci când o rog eu.

— Parcă ar fi *Casablanca*, zise Reiko, râzând.

Reiko ne-a interpretat apoi câteva bossanova. Între timp, eu am rămas cu ochii ațintiți pe Naoko. Mi se părea că e așa cum îmi scrisese în scrisoare. Arăta mult mai bine, era bronzată, părea mai robustă, poate datorită sportului și a muncii în aer liber. Ochii ei au rămas aceleași două luminițe sclipitoare, ca și altădată, iar buzele mici îi tremurau timid, dar aerul general era al unei femei mature — o femeie frumoasă. Asprimea de pe vremuri, care se ascundea undeva în spatele frumuseții — o asprime ca o lamă subțire de sabie, care-i îngheța pe cei din preajma ei — cedase treptat locul unor trăsături calme, liniștitoare. M-a impresionat mult această nouă frumusețe a ei, o frumusețe aleasă și eram uimit de faptul că o femeie se poate schimba atât de mult în doar o jumătate de an. Mă atrăgea mai mult ca oricând, dar gândul la ceea ce pierduse ea între timp m-a întristat profund. Frumusețea aceea, caracteristică pubertății, care își urma acum cursul firesc de evoluție, nu se va mai întoarce niciodată.

Naoko voia să știe cum îmi petreceam zilele și ce s-a mai întâmplat pe la facultate. I-am povestit despre grevă și apoi despre Nagasawa. Era prima oară când îi vorbeam despre el. Mi s-a părut extrem de dificil să o fac să înțeleagă personalitatea ciudată a acestui individ, modul lui unic de a privi lucrurile, de a se comporta în societate, dar până la urmă se pare că am reușit. Nu i-am mărturisit că plecam cu el la agățat, scoțând în evidență doar faptul că era singurul individ din cămin cu care îmi petreceam vremea. Între timp, Reiko, cu chitara în brațe, ne-a mai interpretat o dată fuga de Bach, făcând câteva pauze pentru o înghițitură de vin și o țigară.

— Ciudat individ, a remarcat Naoko.

— Este foarte ciudat, am spus eu.

— Dar îți place, nu?

— Nu știu cum să-ți spun. Nu cred că-mi place, pentru că Nagasawa nu face parte din categoria celor care îți plac sau îți displac. El nici nu încearcă să se facă plăcut. Din acest punct de vedere, este un tip foarte onest, chiar stoic aș spune și nu încearcă să păcălească pe nimeni.

— Stoic? Cum poți să spui așa ceva când se culcă cu cine-i iese în cale. E chiar straniu, spuse Naoko, râzând. Cu câte fete s-a culcat până acum?

— Probabil că a ajuns la cifra de optzeci, am zis. Dar cu cât crește numărul, cu atât fiecare act sexual are o semnificație tot mai mică pentru el și impresia mea este că tocmai așa ceva urmărește.

— Și asta înseamnă că e stoic?

— Din punctul lui de vedere, da.

Naoko a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Am impresia că e mult mai bolnav la cap decât mine, spuse ea.

— Și eu cred la fel, am spus, numai că el e capabil să-și adune toate metehnele într-un sistem logic. Este sclipitor. Dacă l-ai aduce aici, ar pleca după două zile. S-ar lămuri imediat în legătură cu tot ce se petrece aici. Este tipul de om pe care-l respectă lumea.

— Eu am impresia că sunt proastă, spuse Naoko. Nu înțeleg nimic din ce se petrece aici și, de fapt, nu mă prea înțeleg nici pe mine.

— Nu ți se întâmplă lucrul acesta pentru că nu ești deșteaptă, am spus. Tu ești o persoană obișnuită. Și eu am o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg. Noi doi suntem niște indivizi cu nimic ieșiți din comun.

Naoko și-a ridicat picioarele pe marginea canapelei și și-a rezemat bărbia de genunchi.

— Aș vrea să-mi spui mai multe despre tine, a zis ea.

— Sunt un tip comun, dintr-o familie obișnuită, am primit o educație normală, am un chip obișnuit, note nici prea mari, nici prea mici și mă gândesc, de obicei, la lucruri banale.

— Nu Scott Fitzgerald a spus că nu trebuie să ai încredere în indivizii care se pretind a fi obișnuiți, banali? Și parcă-ți plăcea Scott Fitzgerald, nu? Mi-ai împrumutat și mie cartea, zise Naoko cu un zâmbet răutăcios.

— Ai dreptate, am spus. Dar nu fac deloc pe nebunul. Eu chiar mă consider un tip obișnuit. Găsești tu ceva la mine care să infirme afirmația pe care am făcut-o?

— Bineînțeles că da, spuse Naoko puțin iritată. Chiar nu înțelegi? De ce crezi că m-am culcat cu tine? Doar pentru că eram atât de beată încât m-aș fi putut culca cu oricine?

— Normal că nu cred așa ceva, m-am apărat eu.

Naoko a tăcut o vreme, privindu-și fix degetele de la picioare. Negăsind ce să-i spun, am mai luat o înghițitură de vin.

— Watanabe, tu cu câte fete te-ai culcat? a întrebat Naoko cu voce joasă, de parcă atunci i-ar fi venit în minte întrebarea.

— Opt sau nouă, am răspuns eu cinstit.

Reiko s-a oprit din cântat și a pus chitara pe genunchi.

— Bine, dar n-ai împlinit nici douăzeci de ani! Ce fel de viață destrăbălată duci, mă rog?

Naoko m-a privit cu ochii ei limpezi, fără să scoată vreun cuvânt. I-am povestit lui Reiko despre prima fată cu care m-am culcat și despre cum s-a terminat relația noastră. I-am explicat că mi-a fost imposibil să o iubesc. I-am mai povestit și aventurile mele sub tutela lui Nagasawa.

— Nu încerc să mă scuz, dar mi-a fost cumplit de greu, i-am spus lui Naoko. Cât ai fost în Tokyo, te vedeam în fiecare săptămână și stăteam de vorbă cu tine, știind foarte bine că singurul pe care l-ai iubit a fost Kizuki. Mi-a fost greu de tot. M-a durut foarte tare. Cred că acesta a și fost motivul pentru care m-am culcat cu fete pe care nu le cunoșteam.

Naoko a dat din cap de câteva ori, apoi a ridicat ochii și m-a privit.

— Atunci m-ai întrebat de ce nu mă culcasem cu Kizuki, mai ții minte? Mai vrei să știi?

— Cred că ar fi mai bine să știu, am spus.

— Și eu cred la fel. Morții cu morții, viii cu viii.

Am dat din cap. Reiko relua mereu același pasaj dificil, încercând să-l perfecționeze.

— Eram gata-gata să mă culc cu el, a spus Naoko, desfăcându-și agrafa și lăsând părul să-i cadă. S-a jucat puțin cu agrafa în formă de fluture și apoi a continuat. Bineînțeles, și el voia să se culce cu mine, așa că am încercat. Am încercat de multe ori, dar n-a mers. N-am putut și gata. N-am înțeles nici atunci de ce n-am reușit și nu înțeleg nici în ziua de azi. L-am iubit și nu-mi păsa că-mi pierd virginitatea. Eram în stare de orice pentru el,

dar lucrul acesta n-a mers.

Naoko și-a ridicat părul și l-a prins iar cu agrafa.

— Nu mă excitam deloc, spuse ea cu voce joasă. Nu mă udam și de aceea mă durea îngrozitor. Eram prea uscată și mă durea. Am încercat diverse metode — creme și alte minuni — dar tot mă durea. Așa că îi rezolvam problema lui Kizuki cu degetele și cu gura... Înțelegi?

Am dat din cap în tăcere.

Naoko privi luna prin fereastră. Era acum mai mare și mai strălucitoare decât înainte.

— Am vrut să închid toată această durere în inima mea și aș vrea să o pot face și acum, dar trebuie să vorbesc despre ea. Nu înțeleg și pace, adică atunci când m-am culcat cu tine eram foarte excitată, nu?

— Îhî.

— M-am excitat din clipa în care ai intrat în apartamentul meu, atunci, de ziua mea. Voiam să mă ții în brațe. Voiam să mă dezbraci și să mă atingi peste tot și să intri în mine. Nu mai simțisem niciodată așa ceva înainte. Oare de ce? De ce a trebuit să se întâmple așa ceva? Vreau să spun... pe Kizuki l-am iubit cu-adevărat și totuși...

— Pe el l-ai iubit și pe mine nu. Vrei să știi de ce te-ai simțit excitată în prezența mea, deși pe mine nu mă iubeai?

— Te rog să mă ierți, spuse Naoko. Nu vreau să te jignesc, dar trebuie să înțelegi că între mine și Kizuki a fost o relație cu totul specială. Am crescut împreună de la vârsta de trei ani și eram tot timpul nedespărțiți, vorbeam despre tot ce ne trecea prin minte și ne înțelegeam unul pe altul absolut perfect. Prima oară când ne-am sărutat — în clasa a șasea primară — a fost de-a dreptul minunat. Când mi-a venit ciclul, am dat fuga la el și am plâns ca un copil mic — într-atât eram de apropiați. După ce a murit Kizuki, nu am știut cum trebuie să mă port cu alții, n-am știut ce înseamnă să iubești pe altcineva.

A întins mâna după paharul de vin de pe masă, dar n-a făcut decât să-l dea pe jos, vărsând vinul pe covor. M-am aplecat, l-am luat și l-am pus iar pe masă. Am întrebato-o dacă mai vrea să bea. Naoko tăcu o clipă și apoi izbucni în plâns, tremurând toată. Și-a îngropat fața în mâini și a plâns cu sughițuri, cu aceeași violență cu care plânsese și în noaptea aceea când m-am culcat cu ea. Reiko a pus chitara la o parte, s-a așezat lângă Naoko și a mângâiat-o pe spate. Când a cuprins-o de umeri, Naoko și-a lipit fața de pieptul lui Reiko ca un copil.

— Watanabe, te rog să nu te superi pentru propunerea pe care ți-o fac, dar poate ar fi bine să te duci să te plimbi vreo douăzeci de minute.

Am dat din cap, m-am ridicat și mi-am tras puloverul peste cămașă.

— Te rog să mă scuzi, Reiko.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, a zis ea făcându-mi cu ochiul. Nu a fost vina ta. Nu te-ngrijora, până te întorci o să fie bine.

Picioarele m-au purtat pe alee în jos, drumul fiind luminat de luna aceea aproape ireală. Apoi am luat-o prin pădure. Din pricina lunii, toate sunetele aveau o reverberație ciudată. Sunetul surd al propriilor mei pași părea să vină din altă direcție, dar transformat într-un sunet ascuțit, dur, lăsând impresia că cineva umbla pe fundul mării. În spatele meu auzeam din când în când câte un pârâit sau foșnet. Un vâl greu atârna deasupra pădurii, de parcă toate animalele nopții își țineau răsufierea ca să pot trece eu.

După ce am ieșit din pădure, m-am așezat în capătul unei pante ca să privesc clădirea în care locuia Naoko. Mi-a fost ușor să-i depistez camera. A trebuit doar să găsesc fereastra la care se zărea o lumină slabă, tremurândă. Am rămas cu ochii ațintiți pe acea lumină multă vreme și n-am putut să o

asociez decât cu ultima pâlpare a unui suflet ce se stinge. Am vrut să o cuprind în căușul mâinilor ca să o țin în viață. Am continuat să o privesc, la fel cum Jay Gatsby privea lumina de pe malul opus, noapte de noapte.

Am pornit înapoi după vreo jumătate de oră. Când m-am apropiat de clădirea fetelor, am auzit-o pe Reiko cântând la chitară. Am luat-o încet pe scări și am bătut la ușă. Când am intrat, nici urmă de Naoko. Reiko stătea singură pe covor și cânta la chitară. Mi-a făcut semn cu degetul, spre ușa dormitorului, pentru a mă face să înțeleg că Naoko era acolo. Și-a pus chitara pe dușumea și s-a așezat pe canapea, invitându-mă să stau lângă ea. Am împărțit vinul care mai rămăsese în două pahare.

— Naoko e bine acum, a spus ea, atingându-mi genunchiul. Nu te îngrijora, nu are nevoie decât de puțină odihnă și se liniștește. S-a necăjit puțin. Ce-ar fi să ne plimbăm între timp?

— De acord.

Am pornit, alene, pe aleea luminată de felinare. Când am ajuns în apropierea terenurilor de tenis și de baschet, ne-am așezat pe o bancă. Ea a luat o minge de baschet portocalie de sub bancă și a învățit-o în mâini de câteva ori. M-a întrebat dacă joc tenis. I-am spus că știu să joc, dar nu sunt deloc bun.

— Dar baschet? m-a întrebat.

— Nu e punctul meu forte, am zis.

— Bine, dar atunci care e punctul tău forte? mă întrebă Reiko râzând și etalându-și astfel ridurile de sub ochi. Bineînțeles, în afară de culcatul cu fetele.

— Nici la asta nu sunt grozav, am spus eu, deranjat oarecum de observația ei.

— Glumeam. Hai, nu te supăra! Chiar vreau să știu la ce ești bun.

— La nimic în mod deosebit. Există lucruri pe care îmi place să le fac.

— Ca de exemplu?

— Drumețiile, înotul, cititul.

— A, deci lucruri pe care le faci singur.

— Cred că da. Nu m-am dat niciodată în vânt după jocuri în grup. Pur și simplu nu mă atrag.

— Atunci trebuie să vii aici la iarnă. Facem schi fond și chiar avem de unde alege. Cred că ai fi fericit să te târai prin zăpadă toată ziua și să transpiri din pricina efortului.

La lumina felinarului, Reiko și-a privit mâna dreaptă cu atenție, de parcă inspecta un instrument muzical antic.

— Naoko face deseori asemenea crize? am întrebat.

— Din când în când, spuse Reiko, uitându-se de data aceasta la mâna stângă. O apucă uneori, se ambalează și apoi izbucnește în plâns. Dar e bine, zic eu, pentru că astfel se descarcă. Mai grav este când nu ești capabil să te descarci astfel, pentru că toate sentimentele negative se adună în tine și mor acolo. Atunci e foarte grav.

— Am spus ceva ce n-ar fi trebuit să spun?

— Nu, absolut nimic. Nu-ți face probleme, spune cinstit tot ce ai de spus. E cel mai bun lucru pe care poți să-l faci. Uneori adevărul poate fi dureros și cineva se supără, așa cum a făcut Naoko, dar până la urmă e cel mai bine așa. Asta și trebuie să faci dacă ți-ai pus în cap să o ajuți pe Naoko să se vindece. După cum ți-am spus și la început, nu trebuie să te gândești atât de mult că vrei să o ajuți, cât mai degrabă că vrei să te restabilești tu prin a o ajuta pe ea să-și revină. Așa se procedează la noi și de aceea trebuie să fii cinstit și să spui tot ce-ți trece prin minte, cel puțin cât timp ești aici.

Nimeni nu-și deschide inima în lumea de afară, nu?

— Cam așa e, am aprobat eu.

— În cei șapte ani de când sunt aici, am văzut venind și plecând o mulțime de oameni, poate chiar prea mulți, zise Reiko. Doar privindu-i și-mi dau imediat seama, poate chiar prea mulți, zise Reiko. Doar privindu-i și-mi dau imediat seama, poate din instinct, dacă se fac bine sau nu. În ceea ce o privește pe Naoko, însă, nu știu ce să zic. Nu pot să anticipez deloc ce se va întâmpla cu ea, nu am nici cea mai vagă idee. Uneori am senzația că-și va reveni sută la sută în luna următoare, alteori că o va duce așa ani de zile. De aceea, zău că nu știu ce să-ți spun. Nu pot să-ți dau decât sfaturi generale: fii cinstit și încercați să vă ajutați unul pe altul.

— De ce ți se pare Naoko un caz atât de complicat?

— Poate pentru că țin extrem de mult la ea. Cred că emoțiile și trăirile mele îmi blochează drumul de acces spre starea ei de spirit și nu pot să apreciez ca lumea situația. Să știi că eu chiar o plac pe Naoko. În afară de aceasta, Naoko mai are o serie de probleme, foarte încâlcite și nu reușim să le descâlcim. Poate că ne-ar trebui foarte mult timp pentru așa ceva, dar la fel de posibil ar fi ca *un ceva* să declanșeze resortul blocat și totul să se limpezească pe loc. Cam așa stă situația și de aceea îmi este greu să anticipez ce se va întâmpla cu ea.

Reiko a luat din nou mingea de baschet de jos, a învățit-o în mâini și a bătut-o de pământ de câteva ori.

— Cel mai important lucru este să nu-ți pierzi răbdarea. Iată încă un sfat de care te-aș ruga să ții seama. Chiar dacă lucrurile sunt complicate, încâlcite și ai senzația că ești neputincios, că nu poți face nimic, nu dispera și nu te înfură. Nu cumva să-l iei pe „imposibil” în brațe. Orice e posibil, numai că trebuie să te consolezi cu ideea că va dura probabil foarte mult și trebuie să iei totul ușor, ușor. Crezi că ești capabil de așa ceva?

— Pot încerca, am zis.

— S-ar putea să dureze tare mult și nici atunci nu e sigur că se va face bine. Te-ai gândit la asta?

— Da.

— E cumplit de greu să aștepti, a spus ea lovind mingea de pământ. Mai ales cei de vârsta ta... mă rog, doar stai și aștepti să se facă bine... fără termene, fără să fii sigur de nimic. Crezi că poți? O iubești chiar atât de mult pe Naoko?

— Nu știu, am răspuns cinstit. Eu sunt la fel ca Naoko. Nu prea știu ce înseamnă dragostea, cu toate că la ea a fost puțin mai altfel. Totuși, vreau să încerc să fac tot ce depinde de mine. Dacă nu încerc, nici măcar n-am să știu încotro s-o apuc. Așa cum spuneai înainte, eu și Naoko trebuie să ne salvăm unul pe altul. Ar fi singura noastră scăpare.

— Și mai ai de gând să te culci cu fete agățate?

— Și asta e o problemă care mă frământă, am zis eu. Tu ce părere ai? Doar să aștept și între timp să mă masturbez? Nu prea știu cum e mai bine.

Reiko a pus mingea jos și m-a bătut pe genunchi.

— Uite, eu nu-ți spun să nu te mai culci cu fete. Dacă ție îți face bine, atunci e în ordine. În fond, e viața ta la mijloc și tu ar trebui să decizi. Vreau să-ți atrag însă atenția că nu are rost să-ți irosești forțele pentru ceva care este contra naturii. Înțelegi ce vreau să spun? Ar fi mare păcat. Vârsta de nouăsprezece sau de douăzeci de ani este foarte importantă în procesul de maturizare și dacă acum te abați de la ceea ce este normal, o să suferi mai târziu. Crede-mă că e adevărat, așa că te rog să te gândești bine. Dacă vrei să ai grijă de Naoko, atunci ai grijă și de tine. I-am promis că o să mă gândesc la tot ce mi-a spus.

— Și eu am avut douăzeci de ani. E adevărat că de mult. Poți să crezi?

— Te cred din toată inima.

— Chiar din inimă?

— Chiar, am zis eu, râzând.

— Și eu am fost destul de drăguță. Nu chiar atât de drăguță ca Naoko, dar oricum, drăguță, și nu aveam toate ridurile astea.

I-am spus că-mi plac ridurile ei și mi-a mulțumit.

— Să nu mai spui vreodată unei femei că-ți plac ridurile ei, a adăugat ea. Mie, în schimb, îmi plac asemenea complimente.

— Bine, o să fiu atent.

A scos o fotografie din portofelul pe care-l ținea în buzunarul pantalonilor. Era poza colorată a unei fete drăgălașe de vreo zece ani, îmbrăcată în costum de schi, cu schiuri în picioare, stând în zăpadă și pozând frumos.

— Ce zici? Nu-i așa că e dulce? E fiica mea, a zis Reiko. Mi-a trimis-o pe la începutul anului. E în clasa a patra, parcă.

— Are zâmbetul tău, i-am spus, dându-i fotografia înapoi. Reiko a pus portofelul înapoi în buzunar, și-a tras puțin nasul și a mai aprins o țigară.

— Când eram foarte tânără, voiam să mă fac pianistă, să devin o adevărată profesionistă. Aveam talent, mă aprecia lumea și ai mei făceau mare caz din pricina asta. Am câștigat multe concursuri și aveam notele cele mai mari la conservator. Se punea problema să-mi continuu studiile în Germania după absolvirea conservatorului. Nimic nu întuneca perspectivele mele superbe. Totul mergea perfect, iar când se întâmpla să mă mai blochez, se găsea întotdeauna cineva care mă scotea din încurcătură. Într-o bună zi însă, s-a întâmplat ceva și totul s-a spulberat. Eram în anul al patrulea la conservator și mă aștepta un concurs foarte important, așa că exersam întruna. Deodată, degetul meu mic de la mâna stângă a înțepenit complet. Nu știu de ce, dar așa s-a întâmplat. Am încercat să-l masez, să-l bag în apă caldă, să fac pauză două-trei zile, dar toate încercările mele au fost zadarnice. M-am speriat și m-am dus la doctor. M-au văzut mai mulți doctori, mi-au făcut tot felul de teste, dar nu au găsit nici o soluție. Susțineau că degetul n-a pățit nimic și că stăteam bine cu nervii. Nu înțelegeau nici ei de ce nu mi se mai mișcă degetul. Au presupus că trebuie să fie vorba de o problemă psihică și deci m-am dus și la psihiatru, dar nici acesta nu înțelegea ce mi se întâmplă. Presupunea că ar fi de vină agitația și emoțiile dinaintea concursului și mi-a spus să nu mă mai ating de pian o vreme.

Reiko a tras un fum cu nesaț și i-a dat drumul în sus. Și-a plecat apoi capul, de câteva ori, într-o parte.

— Am plecat la bunici, în Izu, ca să mă înzdrăvesc. Îmi imaginam că acolo o să uit de competiție și că o să reușesc să mă relaxez complet, neatingându-mă de pian timp de două săptămâni și făcând tot ce-mi dorea sufletul. A fost în zadar. Nu mă gândeam decât la pian. Probabil că degetul meu nu se va mai mișca toată viața. Ce mă fac dacă se întâmplă așa ceva? Ce altceva aș putea să fac? Erau singurele gânduri care mă frământau. Nici nu era de mirare, doar pianul fusese viața mea până atunci. Am început să cânt la pian la vârsta de patru ani și am crescut fără să mă gândesc la altceva decât la pian. Nu am făcut niciodată nimic în casă, de teamă să nu mă lovesc la degete. Toată lumea mă răsfăța. A lua pianul unei fete care a crescut cu el... ce-i mai rămânea? Nimic, așa că pac! S-a desprins șurubelul care ținea tot mecanismul. Mintea mi s-a întunecat... complet.

A aruncat țigara și a stins-o cu piciorul, apoi și-a plecat iar capul de câteva ori.

— Acela a fost sfârșitul visului meu de pianistă. Am stat în spital două luni. Degetul a început să se miște imediat după ce m-am internat, așa că m-am putut întoarce la conservator ca să-mi termin studiile, dar din mine

dispăruse ceva... o energie prețioasă... se evaporase din interior și dusă a fost. Doctorul mi-a spus că eram labilă psihic și că ar fi mai bine să renunț la visurile pe care mi le făcusem. De aceea, după absolvire, am dat meditații acasă. Durerea pe care o simțeam era cumplită, a fost de-a dreptul sfâșietor. Trăiam cu senzația că viața mea s-a sfârșit. Aveam puțin peste douăzeci de ani și tot ce fusese mai frumos în viață se terminase. Poți măcar să-ți imaginezi cât a fost de cumplit? Fusesem înzestrată cu un asemenea har și m-am trezit într-o bună dimineață că nu-l mai aveam. Nu mă mai aplauda nimeni, nu mă mai răsfața nimeni, nu mai îmi spunea nimeni cât sunt de minunată. Stăteam toată ziua în casă și-i învățam pe copiii din vecini noțiuni elementare de pian. Eram atât de distrusă, încât plângeam toată ziua. Mă durea sufletul când auzeam că o persoană mult mai puțin talentată decât mine a luat locul al doilea la un concurs sau că ținea un recital în nu știu ce sală de concerte... și-mi curgeau lacrimile șiroaie.

Părinții umblau în jurul meu doar în vârful picioarelor de teamă să nu mă supere, dar știam foarte bine cât sunt de dezamăgiți. Fiica lor, de care ei fuseseră atât de mândri, fusese internată într-un spital de boli mintale. Se gândeau că nici măcar nu îmi vor putea găsi un soț. Întotdeauna simți și știi ce gândesc cei cu care trăiești și nu puteam suferi frământările lor. Îmi era frică să ies din casă, aveam impresia că vecinii vorbesc doar despre mine și... iar pac! Șurubelul a zburat, ițele s-au încurcat... Mi s-a întunecat mintea... de tot. Aveam douăzeci și patru de ani și de data aceasta am stat șapte luni la un sanatoriu. Nu era ca aici, nici vorbă, ci un spital de nebuni, cu ziduri înalte și porți încuiate, un loc scârbos în care nu exista nici un pian. Nu știam ce să mă fac. Tot ce știam era că voiam să ies cât mai repede de acolo, așa că am făcut eforturi disperate să mă vindec repede. Șapte luni... șapte luni de coșmar. Atunci am început să fac riduri.

Reiko zâmbi, trecându-și limba peste buze.

— Imediat după ce am ieșit din spital, am cunoscut un bărbat și m-am căsătorit. Era cu un an mai tânăr decât mine, inginer, lucra la o fabrică de avioane și se număra printre elevii mei. Era un om bun. Nu vorbea mult, dar era cald și deschis. Lua ore de pian de vreo șase luni când, brusc, m-a cerut de nevastă. Uite-așa... Într-o bună zi pe când ne beam ceaiul de după lecție. Poți să crezi? Nu ne-am întâlnit niciodată în altă parte și nici nu ne-am ținut de mână. M-a luat complet prin surprindere. I-am spus că nu mă pot căsători, că-l plac, că îl consider un om drăguț, dar, din anumite motive, nu mă puteam căsători cu el. A vrut să știe care erau motivele și i-am explicat totul, amănunțit, fără să-i ascund nimic. I-am spus că am fost internată de două ori pentru că mă scrântisem. I-am spus absolut totul: care au fost cauzele, starea în care m-am aflat și posibilitatea să se repete crizele. Mi-a zis că are nevoie de timp ca să se gândească la tot ce i-am spus și eu l-am încurajat să nu se pripească. Când a venit la lecție săptămâna următoare, mi-a spus că s-a gândit bine și că mă vrea de nevastă. L-am rugat să aștepte trei luni, timp în care aveam răgazul să ne cunoaștem mai bine și dacă tot mai dorea să ne căsătorim, urma să discutăm din nou problema.

Ne-am întâlnit o dată pe săptămână timp de trei luni. Am umblat peste tot, am vorbit despre orice și a ajuns să-mi placă foarte mult. Când eram cu el, simțeam că trăiesc din nou. Mă simțeam extraordinar de liniștită și eram capabilă să uit de toate nenorocirile care mi se întâmplaseră. „Și ce dacă nu te-ai făcut pianistă?... Și ce dacă ai fost internată în spital din pricina unei boli psihice?... Asta nu înseamnă că pui cruce vieții. Viața e plină de lucruri minunate pe care nu le-ai cunoscut.” Îi eram recunoscătoare pentru felul cum îmi vorbea și pentru modul în care încerca să mă facă să am încredere în mine. După trei luni, iar m-a cerut de nevastă. Atunci i-am spus: „Dacă vrei să te culci cu mine, nu mă deranjează. Nu m-am culcat niciodată cu

nimeni, dar îmi place de tine, așa că dacă dorești lucrul acesta, îl fac, dar căsătoria e cu totul altceva. Dacă te căsătorești cu mine, preiei și problemele mele și să știi că sunt mai multe și mai grave decât îți imaginezi".

Mi-a spus că nu-l deranjează și că nu vrea doar să se culce cu mine, ci să se căsătorească cu mine, să împartă cu mine toate problemele pe care le purtam singură în sufletul meu. Și să știi că așa și gândea. Era genul de om care spunea doar ce gândea și făcea tot ce zicea că face. Am consimțit să mă mărit cu el, pentru că nu mai aveam încotro. Ne-am căsătorit după vreo patru luni, cred. S-a certat cu părinții lui din pricina mea și a rupt relațiile cu ei. Făcea parte dintr-o familie veche, ce locuia în partea rurală a insulei Shikoku. Mi-au cercetat cu rigurozitate trecutul, starea sănătății și au aflat că fusesem internată de două ori. Nici nu era de mirare că se opuneau căsătoriei și de aceea nici nu am făcut nuntă. Ne-am dus la primărie, ne-am înregistrat căsătoria și am fost în călătorie de nuntă la Hakone, unde am stat două nopți. Am fost foarte fericiți. Eu am rămas virgină până în ziua căsătoriei și aveam douăzeci și cinci de ani. E incredibil, nu?

Reiko a oftat și a luat iar mingea de baschet de jos.

— Mi-am imaginat că atâta vreme cât stau cu el, o să-mi fie bine, continuă Reiko. În preajma lui, necazurile mă vor ocoli, îmi ziceam. Cel mai important lucru pentru o boală ca a noastră este încrederea. Dacă mă las în mâinile lui, îmi va fi bine. Dacă starea sănătății mele se înrăutățește iar, chiar și numai un pic, adică dacă șurubelul se desprinde, el va observa imediat și va reuși să-l pună la loc, cu multă grijă și răbdare. Astfel, toate firele încâlcite se vor așeza, fiecare la locul lui. Eram convinsă că dacă mă încred în el, boala nu va mai apărea. Eram atât de fericită! Viața era superbă! Aveam senzația că m-a scos cineva din marea rece și furioasă, că m-a înfășurat într-o pătură și m-a băgat într-un pat cald. La doi ani după ce ne-am căsătorit s-a născut fetița mea și n-am mai avut timp de nimic. Am și uitat cu totul de boală. Mă sculam dimineața, mă ocupam de gospodărie, vedeam de copil și îmi hrăneam soțul când ajungea acasă... Făceam același lucru zi de zi, dar eram fericită. A fost probabil cea mai fericită perioadă din viața mea. Oare cât a ținut? A, da, până am împlinit treizeci și unu de ani. Și apoi, brusc, s-a întâmplat din nou. S-a prăbușit totul.

Reiko și-a aprins o țigară. Vântul se potolise. Fumul se ridica drept în sus și dispărea în bezna nopții. În clipa aceea am observat că cerul era plin de stele.

— S-a întâmplat ceva anume? am întrebat-o eu.

— Da, spuse ea, ceva extrem de ciudat, ca și când mi s-ar fi întins anume o cursă. Și acum mă trec fiori când îmi amintesc. Reiko și-a frecat tâmpla cu mâna liberă. Îmi pare rău că te chinui cu toate poveștile mele. Doar ai venit până aici ca s-o vezi pe Naoko!

— Chiar vreau să-mi povestești ce s-a întâmplat, dacă nu te deranjează.

— Ei bine, începu Reiko, după ce mi-am dat fetița la grădiniță am început să cânt iar, nu pentru cineva anume, pentru mine. Am reînceput cu piese scurte de Bach, Mozart, Scarlatti. Normal că după atâția ani de pauză, m-am reobișnuit destul de greu și degetele nu se mai mișcau ca pe vremuri. Dar eram fericită. Cântam iar la pian! Când eram cu degetele pe clape, realizam cât de mult iubeam muzica și cât îmi fusese de dor de pian. E minunat să poți cânta numai pentru tine!

Ți-am mai spus că m-am apucat de pian la vârsta de patru ani, dar abia atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu cântasem niciodată numai pentru mine. Întotdeauna mă pregăteam pentru vreun test, exersam sau voiam să impresionez pe cineva. Contează și asta dacă vrei să stăpânești bine un instrument, nu zic, dar după o anumită vârstă, trebuie să începi să cânti și numai pentru tine. Asta înseamnă muzică cu-adevărat. A trebuit să trec de

vârsta de treizeci și unu de ani, să mă desprind de cercurile înalte în care mă învățeam ca să realizez lucrul acesta. Îmi trimiteam copilul la școală, făceam repede gospodărie, ca să-mi rămână o oră sau două pentru a cânta la pian melodiile îndrăgite. Până aici, toate bune, nu?

Am dat din cap.

— Într-o bună zi a venit la mine o doamnă din apropiere, o persoană pe care o cunoșteam din vedere și ne salutăm. M-a rugat să o învăț pe fiica ei să cânte la pian. Nu știam că are o fată, pentru că, deși locuiam destul de aproape, nu eram chiar vecine. Mi-a spus că fiica ei a insistat ca ea să vorbească cu mine fiindcă, de câte ori trecea prin fața casei mele și mă auzea cântând la pian, se oprea și mă asculta. Spunea că îi place foarte mult cum cânt. Se pare că fata mă și văzuse o dată. Era în clasa a doua de gimnaziu și mai avusese profesoare de pian, dar nu s-a împăcat cu ele și acum chiar nu avea pe nimeni.

Am refuzat-o. Făcusem pauză mulți ani și dacă mă decideam să-mi iau elevi, atunci îmi luam începători, dar mi-ar fi fost imposibil în momentul acela să predau lecții de pian cuiva care mai învățase ani de zile. În plus, eram foarte ocupată cu propriul meu copil. Și mai era ceva, deși nu i-am spus femeii: e greu să te împaci cu un copil care-și tot schimbă profesorii. Femeia m-a rugat să-i fac cel puțin hatârul fetei ei și să o primesc o dată. Era tipul de persoană insistentă și mi-am dat seama că nu voi scăpa de ea cu una, cu două, așa că am acceptat să o întâlnesc pe fiica ei, dar doar să o întâlnesc. După trei zile, fata a venit singură la mine. Arăta ca un înger — dulce, frumoasă, de o frumusețe transparentă. Nu mai văzusem niciodată, dar niciodată, o fată atât de frumoasă. Avea părul lung, negru și lucios. Era subțirică, avea mâini și picioare frumoase, ochi sclipitori și o gură superbă, de parcă i-ar fi desenat-o cineva. Când am văzut cât e de frumoasă, am amuțit. Datorită ei, așa cum stătea cuminte pe canapea, biata mea cameră de zi mi s-a părut o încăpere de-a dreptul superbă. O priveam cu coada ochiului, pentru că îmi era și teamă să mă uit direct la ea. Parcă o văd și acum.

Reiko își miji puțin ochii, încercând parcă să și-o imagineze.

— Am stat la o cafea o oră întreagă și am vorbit despre o mulțime de lucruri — despre muzică, despre școala ei, despre absolut orice. Mi-am dat imediat seama că este foarte deșteaptă și că știe să poarte o conversație. Avea opinii clare, precise și era, aș putea spune, chiar înspăimântător de fermecătoare când vorbea. La început nu mi-am dat seama ce e înspăimântător la ea, dar pur și simplu mi s-a făcut frică. Am realizat că în prezența ei nu mai pot judeca lucrurile la rece. Era atât de tânără și de frumoasă, încât mă simțeam copleșită și mă consideram un specimen mult inferior ei. Poate nu este o scuză tocmai potrivită, dar îmi știam bine metehnele și n-am uitat prin ce trecusem.

Reiko a dat din cap de câteva ori.

— Dacă aș fi fost frumoasă și deșteaptă ca ea, aș fi fost probabil o ființă mai normală. Ce-și mai putea dori când avea asemenea calități? De ce trebuia să-i chinuie pe cei inferiori dacă toată lumea o aprecia? Oare de ce trebuia să se poarte astfel?

— Ți-a făcut vreun rău? am întrebat.

— Am să-ți spun mai întâi că era o mitomană cum nu mi-a mai fost dat să văd. Era bolnavă, pur și simplu bolnavă. Mereu inventa câte ceva și în timp ce inventa câte o poveste, ajungea să o creadă și ea. Scornea apoi tot felul de minciuni care să se potrivească cu poveștile ei. Era atât de isteasă, încât se afla tot timpul cu un pas înaintea ta și nu puteai s-o iei prin surprindere. Avea grijă să evite amănuntele care puteau părea ciudate, astfel încât să nu dea nimănui de bănuț. În primul rând, cred că nimeni nu

și-ar fi putut imagina că o fată atât de frumoasă este în stare să mintă chiar și atunci când vorbea despre lucruri foarte obișnuite. Eu, una, nu mi-am dat seama. Mi-a spus un car de minciuni timp de șase luni și nu am băgat de seamă. Am fost proastă și gata.

— Ce fel de minciuni spunea?

— Când spun că mințea tot timpul, apoi crede-mă că așa era, spuse Reiko, râzând sarcastic. Când cineva spune o minciună, apoi trebuie să mai inventeze o grămadă de alte minciuni ca să se potrivească cu prima. Aceasta e o boală și se numește mitomanie. Când un mitoman spune minciuni, ele sunt, de obicei, nevinovate și cei mai mulți își dau seama cum stau lucrurile, dar fata aceasta era cu totul ieșită din comun. Ca să se apere, spunea, cu cel mai desăvârșit sânge rece, minciuni jignitoare și se folosea de absolut orice prilej. Își alegea cu foarte multă atenție partenerul pe care avea să-l asalteze cu minciunile ei. În general, nu o mințea pe mama ei sau pe prietenele apropiate, care și-ar fi dat imediat seama despre ce e vorba, dar dacă trebuia totuși să facă așa ceva, avea foarte mare grijă să nu se descopere că mințise. Și dacă totuși se descoperea, lacrimile îi inundau obraji și implora iertare. Era mare specialistă în așa ceva. Nimeni nu se putea supăra pe ea.

Nu știu nici acum de ce m-a ales pe mine pentru a mă bombarda cu minciunile ei. Mă considera o biată victimă sau un mijloc de salvare? Chiar nu știu, deși nu mai contează acum. Totul s-a terminat, numai că s-a terminat, din păcate, așa cum vezi.

A urmat o scurtă tăcere.

— Mi-a spus ce-mi zisese, de fapt, și mama ei, că a fost foarte impresionată de felul în care cântam la pian și că se oprea în fața casei mele ca să mă asculte, că mă văzuse de câteva ori pe stradă și că mă adora. Chiar „adora” a fost cuvântul pe care l-a folosit. Eu m-am înroșit toată. Îți dai seama cum m-am simțit când am auzit că mă adoră o fată frumoasă ca o păpușă, deși nu știu dacă pot să susțin categoric că mințea atunci. Împlinisem treizeci de ani, nu fusesem niciodată atât de frumoasă, deșteaptă și sclipitoare pe cât era ea, dar probabil că aveam ceva care o atrăgea, ceva care îi lipsea ei. Poate că tocmai acel ceva i-a stârnit interesul... cel puțin așa cred acum, când privesc în urmă, și nu-ți spun toate acestea ca să mă laud.

— Nu, înțeleg, am zis eu.

— Într-o bună zi, a adus niște partituri și m-a întrebat dacă poate să-mi cânte ceva. Am lăsat-o și mi-a cântat o *Invenție* de Bach. A cântat... interesant, sau mai degrabă aș putea spune că a fost puțin cam stranie interpretarea ei, nu o puteam asemui cu nimic. Nu era șlefuită... pentru că nu urmase școli speciale de muzică și nici nu învățase sistematic. Era mai degrabă autodidact. Nu avea experiență și dacă s-ar fi pus problema admiterii la o școală de muzică, ar fi fost cu siguranță respinsă. Dar, mă rog, mergea. Cam nouăzeci la sută mi s-a părut groaznic, dar mai rămânea un zece la sută care se putea numi muzică. Și era Bach! A început să mă intereseze și am vrut să văd exact ce era în capul ei.

Cred că nu trebuie să-ți spun că lumea e plină de copii care cântă Bach, mult mai bine decât ea, poate de douăzeci de ori mai bine, dar majoritatea nu aduc nimic personal, interpretările lor răsunând în gol. Fata asta cânta prost, dar era ceva în interpretarea ei care atrăgea... sau cel puțin pe mine mă atrăgea. De aceea, m-am gândit că poate merita să o ajut să învețe sistematic. Bine, nu se punea problema să ajungă la o asemenea performanță încât să devină mare pianistă, dar mă gândeam că poate reușesc să o transform într-o pianistă fericită, așa cum fusesem eu... și încă mai sunt. Speram că o voi face să iubească muzica pentru ea însăși, să cânte pentru ea însăși, dar m-am înșelat amarnic. Nu era genul care să dorească

să facă ceva pentru propria-i persoană. Era genul de copil care-și calcula fiecare mișcare, fiecare detaliu, numai și numai ca să-i impresioneze pe alții. Știa exact ce are de făcut pentru a-i determina pe cei din jur să o admire și să o laude, știa exact cum și ce trebuie să interpreteze pentru a mă atrage în mrejele ei. Își calculase totul, sunt sigură, și își dădea toată silința să exerseze, în disperare, pasajele care îmi plăceau mie. Parcă o văd în fața ochilor.

Chiar și acum, când știu exact ce-i cu ea, consider că interpretarea ei a fost ieșită din comun și m-ar trece aceiași fiori dacă aș auzi-o din nou... deși îi cunosc toate șiretlicurile, minciunile, defectele. Crede-mă, se întâmplă asemenea lucruri în viață.

Reiko și-a dres glasul și a tăcut o vreme.

— Deci ai luat-o ca elevă? am întrebat.

— Bineînțeles. O ședință pe săptămână, în fiecare sâmbătă dimineața, pentru că nu avea școală. N-a lipsit niciodată, n-a întârziat niciodată, a fost o elevă ideală. Se pregătea serios de fiecare dată și după lecții o serveam cu prăjituri și stăteam de vorbă.

Reiko s-a uitat brusc la ceas de parcă și-ar fi amintit ceva.

— Ce-ar fi să ne întoarcem? Sunt puțin îngrijorată din pricina lui Naoko. Doar n-ai uitat de ea, nu?

— Cum să uit? Dar m-a prins povestea ta, am spus eu, râzând.

— Dacă vrei să asculți continuarea, ți-o spun mâine. E lungă... prea lungă pentru o singură întrevvedere.

— Ești o adevărată Șeherezadă.

— Dacă ar fi după mine, nu te-ai mai întoarce la Tokyo, spuse ea, râzând.

Ne-am întors pe același drum pe care venisem. Lumânarea se stinsese și becul din cameră nu ardea. Ușa de la dormitor era deschisă, veioza aprinsă și lumina ei palidă se revărsa în camera de zi. Naoko stătea pe întuneric. Își pusese un halat bleu și-și ridicase gulerul. Ședea pe canapea cu genunchii lipiți de bărbie. Reiko s-a apropiat de ea și i-a pus mâna pe cap.

— Ți-e bine, da?

— Da. Te rog să mă scuzi, a spus Naoko cu o voce pierdută. Apoi s-a întors spre mine și și-a repetat scuzele. Cred că v-am speriat rău.

— Un pic, am spus eu, zâmbind.

— Vino lângă mine, spuse ea.

După ce m-am așezat, Naoko s-a rezemat de mine, lipindu-și gura de urechea mea, de parcă se pregătea să-mi spună un secret. M-a sărutat, gingaș, lângă ureche și și-a cerut, în șoaptă, scuze. Apoi a revenit la poziția în care am găsit-o.

— Uneori nu-mi dau seama ce mi se întâmplă, zise.

— Eu sunt confuz tot timpul, am răspuns.

Naoko a zâmbit și m-a privit.

— Știi, aș vrea să-mi spui mai multe despre tine, despre viața pe care o duci aici, despre ceea ce faci în fiecare zi, despre oamenii cu care stai de vorbă.

Naoko mi-a povestit despre activitățile ei zilnice. Vorbea oarecum sacadat, dar clar. Se scula la ora șase, lua micul dejun, curăța colivia păsărilor și apoi, de cele mai multe ori, lucra la câmp, îngrijind legumele. Înainte sau după masa de prânz stătea, de obicei, de vorbă cu doctorul ei sau lua parte la discuțiile în grup. După-amiezele participa la cursurile care o interesau, își găsea de lucru pe afară sau făcea sport. Printre cursurile la care se înscriesese se numărau cele de franceză, tricatat, pian, istorie veche.

— Reiko mă învață să cânt la pian și la chitară. Noi, cei de aici, suntem

pe rând profesori și elevi. Cine știe franceză, predă franceză, cine s-a preocupat la viața lui de științe sociale, predă istorie, cine se pricepe la tricotate îi învață și pe alții. E grozavă școala de aici! Din păcate, eu nu am ce să-i învăț.

— Nici eu nu mă pricep la nimic, am spus.

— Aici îmi dau silința mai mult decât la facultate. Învăț tot ce se poate învăța și chiar îmi place.

— Ce faci după cină?

— Stau de vorbă cu Reiko, citesc, ascult muzică, merg pe la alții să jucăm ceva... cam așa îmi petrec serile.

— Eu exersez la chitară și-mi scriu memoriile, spuse Reiko.

— Memoriile?

— Glumesc, spuse Reiko, râzând. Ne culcăm pe la ora zece și dormim ca niște bebeluși. Nu ți se pare că ducem o viață sănătoasă?

M-am uitat la ceas. Era puțin înainte de ora nouă.

— Deci, se apropie ora de culcare, nu?

— Bine, dar azi e o zi specială, așa că putem sta până mai târziu. Nu ne-am văzut de atâta vreme și vreau să stăm de vorbă. Hai, spune-mi ceva.

— Mai devreme, cât am stat singur, mi-au venit în minte tot felul de evenimente petrecute demult. Ți amintești când te-am vizitat cu Kizuki, la spital? La spitalul de pe malul mării... Cred că eram în anul doi de liceu.

— Da, când m-am operat la piept, spuse Naoko, zâmbind. Normal că-mi amintesc. Ați venit cu motocicletă și mi-ați adus ciocolată. Era topită și m-am mânjit toată când am mâncat-o. A trecut mult de-atunci...

— Cam așa e... Parcă scriai o poezie atunci, nu? O poezie lungă...

— Toate fetele scriu poezii la vârsta aia, chicoti Naoko. Dar de ce ți-ai amintit tocmai de acest episod?

— Nu știu. Briza mării, parfumul florilor... mi-au venit brusc în minte. Ia spune-mi, Kizuki venea deseori la tine, la spital?

— La mine, la spital? Aproape deloc și ne-am certat din pricina asta... mai târziu. A venit o dată singur și o dată cu tine. Asta a fost tot. Îngrozitor! Prima oară când a venit, a stat ca pe ace vreo zece minute. Mi-a adus portocale, a mormăit ceva de n-am înțeles nimic, mi-a curățat o portocală, a mai bombănit ceva și dus a fost. A spus că nu-i plac spitalele. Era tot copil și gata! Normal, nimănui nu-i plac spitalele, nu? De aceea te și duci în vizită la cei internați, ca să-i faci să uite, măcar un pic, de problemele lor, să-i încurajezi... Dar Kizuki nu vedea lucrurile astfel. Mi-a zis doar să mă fac bine, repede.

— Dar când am fost eu cu el, n-a fost atât de îngrozitor. S-a purtat normal, nu?

— Pentru că erai și tu de față. Întotdeauna se purta normal când erai prin preajmă. Încearca să-și ascundă metehnele. Sunt sigură că ținea foarte mult la tine și făcea tot posibilul să-i cunoști doar părțile bune. Cu mine nu se purta așa, își dădea arama pe față și era cumplit de capricios... ba trâncănea, ba cădea, în următoarele secunde, în butoiul cu melancolie. Așa a fost de mic copil. A încercat el să se schimbe, dar...

Naoko își schimbă poziția pe canapea.

— A încercat din răspuțeri, dar n-a reușit și asta îl înfuria și-l întrista și mai mult. Avea și părți bune, era capabil de atâtea lucruri frumoase, dar n-a reușit niciodată să găsească încrederea de care avea atâta nevoie. Mereu zicea: „Trebuie să fac așa, trebuie să mă schimb aici...” Până în ultimul moment. Bietul Kizuki!

— Totuși, dacă el mi-a arătat doar părțile bune, înseamnă că a reușit într-un fel. Eu nu i-am cunoscut decât această față.

Naoko zâmbi.

— Ce mult s-ar bucura dacă ar auzi asemenea cuvinte. Ai fost unicul lui

prieten adevărat.

— Și Kizuki a fost singurul meu prieten, am spus. N-a mai existat nimeni în viața mea, nici înaintea lui, nici după el, pe care să-l fi putut considera prieten.

— De aceea îmi plăcea să fiu cu voi amândoi. Nu-i vedeam decât calitățile. Eram foarte relaxată și nu mă mai îngrijora nimic atunci când eram toți trei. Erau momentele mele cele mai fericite, cu toate că nu prea îmi dau seama cum te simțeau tu atunci.

— Iar eu mă întrebam mereu cum privești tu situația, am zis eu, dând ușor din cap.

— Problema este că o situație ca aceea nu avea cum să dureze la nesfârșit. Asemenea cerculețe perfecte nu se pot menține o veșnicie. Kizuki știa lucrul acesta, îl știam și eu, îl știai și tu, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Ca să mărturisesc cinstit, continuă Naoko, îmi plăceau și părțile lui slabe, îmi plăceau la fel de mult ca și cele bune. Nu era deloc rău și meschin. Era slab și atâta tot. Am încercat să-l conving de lucrul acesta, dar nu m-a crezut. A zis că îl consideram astfel pentru că ne cunoșteam de când aveam trei ani, că îl știam prea bine și că nu eram capabilă să fac vreo deosebire între ce e bun și ce e rău. Orice-mi spunea, nu mă deranja. Eu l-am iubit tot timpul și nu m-a interesat niciodată altcineva.

Naoko m-a privit cu un zâmbet trist.

— Și relația dintre noi a fost cam neobișnuită. Aveam senzația că suntem legați fizic și dacă se întâmpla să ne despartă ceva, parcă acționa imediat o forță gravitațională care ne unea. Apropierea fizică dintre noi mi s-a părut cel mai normal lucru din lume. Nu a fost nimic deliberat. Ne-am sărutat prima oară la vârsta de doisprezece ani și am început să ne pipăim la treisprezece. Mergeam în camera lui sau venea el la mine și îi provocam orgasmul cu mâinile. Nu mi-a dat niciodată prin minte că suntem precoci. Consideram că ceea ce făceam noi era un lucru cât se poate de firesc. Dacă voia să se joace cu sânii sau cu vaginul, nu mă deranja deloc, iar dacă voia să ejaculeze, îl ajutam cu cea mai mare nonșalanță. Cred că am fi fost amândoi mirați sau ne-am fi infuriat dacă ne-ar fi reproșat cineva că nu e bine ceea ce facem, pentru că noi consideram că e bine. Făceam exact ceea ce gândeam noi că trebuie făcut. Ne cunoșteam trupurile reciproc, până în cele mai ascunse colțișoare, de parcă am fi fost unul. Nu am mers mai departe de atât, pentru că îmi era totuși teamă să nu rămân însărcinată și nu știam ce măsuri de contracepție să iau. Așa am crescut eu împreună cu Kizuki, mereu nedespărțiți și nu am cunoscut nici complexitățile vieții sexuale, dar nici frustrările pubertății. După cum ți-am spus și adineauri, eram complet deschiși unul față de celălalt în ceea ce privește sexul. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Nu suportam să stăm unul fără celălalt. Dacă ar fi trăit Kizuki, sunt sigură că am fi fost tot împreună, că ne-am fi iubit și am fi devenit, treptat, nefericiți.

— De ce nefericiți?

Naoko își trecu degetele prin păr de câteva ori. Își scosese agrafa și părul îi cădea pe față când își pleca fruntea.

— Pentru că ar fi trebuit să restituim lumii ceea ce îi datoram, spuse Naoko, ridicând ochii și privindu-mă. Nu dusesem o existență obișnuită și nici n-am plătit pentru asta la momentul potrivit. Probabil că ar fi venit scadența. De aceea a murit Kizuki așa cum a murit și de aceea mă aflu eu aici. Am fost ca doi copii care au trăit, goi, pe o insulă pustie: când ne era foame, culegeam o banană; când ne simțeam singuri, ne aruncam unul în

brațele celuilalt și dormeam liniștiți. Or, așa ceva nu durează o veșnicie. Ne-am maturizat repede și trebuia să intrăm în societate și de aceea tu ai fost atât de important pentru noi. Tu erai legătura noastră cu lumea din afară și noi încercam, prin tine, să ne adaptăm cât puteam mai bine. Până la urmă, n-a mers...

Am dat din cap.

— Nu vreau totuși să crezi că ne foloseam de tine. Kizuki chiar a ținut la tine foarte mult, dar așa s-a întâmplat ca tu să fii legătura noastră cu exteriorul. Și încă mai ești. Kizuki e mort, dar tu însemni pentru mine același lucru ca și pe vremuri: inelul de legătură cu lumea de afară. Așa cum te-a iubit Kizuki, te iubesc și eu. N-am avut nici cea mai mică intenție să te jignim vreodată, dar probabil că am făcut-o. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Naoko își plecă iar privirile și tăcu.

— N-ai vrea o ceașcă de cacao? a întrebat Reiko.

— Bună idee, spuse Naoko.

— Dacă nu vă deranjează, eu aș bea niște coniac din rucsac.

— A, nu ne deranjează, spuse Reiko. Îmi dai și mie un pic?

— Bineînțeles, am spus, râzând.

Reiko a adus două păhărele și am dat noroc. A plecat apoi în bucătărie ca să pregătească cacaoa.

— N-am putea vorbi despre ceva mai vesel? a întrebat Naoko.

Nu prea aveam nimic vesel la îndemână. Mă gândeam că ar fi fost bine să-l am pe Cavalerist prin preajmă și atunci aș fi fost capabil să fac să curgă poveștile despre el, povești care amuzau pe oricine. Singurul lucru despre care am fost în stare să le vorbesc a fost mizeria din cămin. Mi se făcuse greață de asemenea istorioare, dar Naoko și Reiko s-au tăvălit de răs, pentru că erau lucruri cu totul noi pentru ele. Apoi, Reiko i-a imitat pe câțiva dintre pacienții de la sanatoriu. Și asta ne-a amuzat. Naoko a început să caște pe la ora unsprezece, așa că Reiko a desfăcut canapeaua, mi-a dat o pernă, cearșafuri și pături.

— Dacă ți se face poftă în toiul nopții să ne violezi, ai grijă să nu ne încurci, spuse Reiko. Cea neridată, din stânga, e Naoko.

— Mincinoaso! Eu dorm în dreapta, spuse Naoko.

— Apropo, am aranjat să fim libere mâine după amiază, adăugă Reiko. N-ați vrea să mergem toți trei la iarbă verde? Știu un loc grozav prin apropiere.

— Nemaipomenit! am exclamat eu.

Fetele s-au spălat pe dinți și s-au retras în dormitor. Eu mi-am mai turnat niște coniac, m-am întins pe canapea și m-am gândit la tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, de dimineața până seara. Mi s-a părut o zi tare lungă. Luna nu pâlise încă, așa că strălucirea ei îmi ținea de urât. Din dormitorul în care dormeau Reiko și Naoko nu se auzea decât un ușor scârțâit al patului, din când în când. Am închis ochii și prin fața lor au început să joace, în întuneric, tot felul de umbre, iar în urechi îmi mai stăruiau acordurile chitarei. Încet-încet m-a cuprins somnul. Am visat sălcii. Ambele versante ale muntelui din vis erau mărginite de sălcii. Incredibil de multe sălcii. Vântul bătea destul de puternic, dar nu se unduia nici măcar o crenguță. Oare de ce? mă întrebam eu. Apoi am văzut că toate crengile erau încărcate cu păsărele. Probabil că ele țineau crengile sălciilor în echilibru. Am luat un băț și l-am aruncat într-o creangă din dreptul meu, în speranța că voi alunga păsărelele de pe ea și în felul acesta o voi vedea unduindu-se, dar păsărelele nu și-au luat zborul, ci s-au transformat în niște păsărele metalice care au căzut la pământ, cu zgomot.

Când am deschis ochii, mi s-a părut că văd continuarea visului. Luna

avea aceeași sclipire albă, gingașă. M-am ridicat fără să vreau ca să caut pe jos păsărelele din metal, dar bineînțeles că ele nu erau acolo. Am văzut-o, în schimb, pe Naoko la picioarele patului, stând nemișcată și singură, cu ochii ațintiți pe fereastră. Ședea cu genunchii la gură și arăta ca un copil orfan. Am întins mâna după ceasul pe care-l pusesem lângă pernă, dar nu era unde știam eu că trebuie să fie. După cum bătea lumina în cameră, mi-am imaginat că ar fi ora două sau trei. Mi s-a făcut cumplit de sete, dar m-am hotărât să rămân nemișcat și să o privesc pe Naoko. Era îmbrăcată în același halat în care o lăsasem când plecase în dormitor, iar părul îi era prins într-o parte cu agrafa în formă de fluture, scoțând și mai mult în evidență frumusețea chipului ei în lumina lunii. Ciudat, gândii eu. Parcă își scosese agrafa când s-a dus la culcare.

Naoko nu s-a mișcat deloc. Arăta ca un animal mic ce ieșise din cuib, atras de lumina lunii. Datorită ei, buzele se conturau chiar exagerat. Părea o umbră vulnerabilă ce vibra cu fiecare bătaie a inimii, de parcă voia să șoptească întunericului cuvinte neauzite.

Îmi înghițeam saliva în speranța că-mi domolesc setea, dar sunetele pe care le scoteam răsunau incredibil de tare în tăcerea desăvârșită a nopții. Ca și când sunetele ar fi constituit semnalul, Naoko s-a ridicat și a venit la capul patului. Halatul ei a foșnit ușor. A îngenuncheat lângă perna mea, fixându-mă cu privirile. Am privit-o și eu, dar ochii ei nu-mi spuneau nimic. Ciudat de transparent, arătau ca două ferestre spre lumea de dincolo. Am pătruns în adâncul lor dar n-am descifrat nimic. Fețele noastre se aflau la o distanță de doar trei centimetri, dar ea mi se părea la o depărtare de ani-lumină.

Am întins mâna și am încercat să o ating, dar Naoko s-a retras brusc. Am perceput un tremur ușor al buzelor ei și atât. O clipă mai târziu, a ridicat mâinile și a început să-și descheie nasturii. Erau șapte în total. În timp ce priveam degetele subțiri și frumoase descheind nasturii, unul câte unul, de sus până jos, am avut senzația că ceea ce văd este o continuare a visului. Șapte nasturi mici și albi. După ce i-a descheiat pe toți, Naoko și-a aruncat halatul asemenea unei insecte care se leapădă de pielea năpârlită. Nu purta nimic pe sub halat. Doar agrafa sub formă de fluture, pe cap. În pielea goală, a îngenuncheat lângă pat și m-a privit. Scăldată în lumina blândă a lunii, trupul lui Naoko avea strălucirea uimitoare a unui nou-născut. Când se mișca — deși mișcările erau aproape imperceptibile — jocul luminii și al umbrelor pe trupul ei era fascinant. Conturul sânilor, al sfârcurilor, adâncitura buricului, șoldurile, umbrele granuloase aruncate de părul pubian, toate se modelau și se remodelau ușor, asemenea suprafeței lacului unduindu-se în bătaia lină a vântului.

Câtă perfecțiune! gândii eu. De când arată Naoko atât de bine? Unde a dispărut trupul pe care l-am ținut în brațe în noaptea aceea de primăvară?

În noaptea în care o dezbrăcasem ușor și ea plânsese, trupul ei nu mi se păruse perfect. Sâni erau tari, sfârcurile proeminente, șoldurile ciudat de rigide. Era o fată frumoasă, bineînțeles, iar trupul ei era minunat și atrăgător. Din punct de vedere fizic, m-a stimulat și m-a excitat, ducându-mă pe culmile cele mai înalte ale plăcerii, dar în timp ce o sărutam și o mângâiam, am avut o ciudată senzație de imperfecțiune. Am fost tentat atunci să-i explic că fac dragoste cu ea, că am intrat în ea, dar că asta nu însemna nimic, că nu era vorba decât de un joc al trupurilor și ceea ce făceam noi era să ne spunem lucruri pe care nu le puteam spune decât prin unirea a două trupuri imperfecte. În felul acesta, ne împărtășeam ceea ce era imperfect în fiecare dintre noi. Bineînțeles că nu i-am spus nimic până la urmă, pentru că nu eram convins că o să mă înțeleagă. Am tăcut și am ținut-o doar în brațe, strâns. În momentele acelea am simțit în ea ceva

rugos, straniu, ceva cu care nu aveam să mă obișnuiesc. Senzația m-a făcut să-mi fie dragă Naoko și orgasmul a fost deosebit de puternic.

Trupul pe care mi-l etala acum Naoko nu semăna deloc cu cel din noaptea aceea. Trecuse probabil prin multe transformări până să renască sub chipul acestei perfecțiuni, scăldată de lumina lunii. Formele durdulii de după moartea lui Kizuki au fost înlocuite de cele ale unei femei mature. Trupul ei era acum atât de frumos, atât de perfect, încât nici nu-mi stârnea pofte sexuale. Priveam doar, uimit, curba superbă a șoldurilor, rotunjimea perfectă a sânilor, silueta suplă, mișcările ușoare ale abdomenului cu fiecare răsufare și umbra neagră, pubiană.

Și-a expus trupul gol, în fața mea, timp de cinci-șase minute, după care și-a îmbrăcat iar halatul și și-a încheiat toți nasturii. Apoi s-a ridicat și a pășit ușor spre dormitor, a deschis încet ușa și a dispărut înăuntru.

Am rămas nemișcat în pat, mut de uimire, o bună bucată de timp. M-am ridicat și mi-am recuperat ceasul din locul unde căzuse, l-am îndreptat spre lumina lunii și am văzut că era ora trei și patruzeci de minute. M-am dus la bucătărie și am băut câteva pahare cu apă, apoi m-am băgat iar în pat, dar nu a fost chip să adorm până când primele raze ale soarelui au pătruns în toate ungherele încăperii, topind urmele palide ale lunii. Eram undeva între veghe și somn când Reiko a venit la mine și m-a bătut ușor pe obraz, spunându-mi „bună dimineața”.

În timp ce Reiko aranja patul, Naoko a intrat în bucătărie ca să pregătească micul dejun. Mi-a zâmbit și mi-a spus „bună dimineața”. I-am răspuns la salut. O priveam cum pune apa la fiert și taie niște felii de pâine, dar nici un gest de-al ei nu trăda ceea ce se întâmplase peste noapte.

— Ai ochii roșii, mi-a spus ea în timp ce-mi turna cafeaua. Ți-e bine?

— M-am trezit în toiul nopții și nu am mai putut adormi.

— Am sforăit? a întrebat Reiko.

— Nu, deloc, am răspuns.

— Ce bine! adăugă Naoko.

— Cât e de politicos! zise Reiko, căscând.

La început am crezut că Naoko făcea pe nevinovata din jenă față de Reiko, dar atitudinea ei a rămas neschimbată și după ce a plecat Reiko din cameră, pentru câteva momente. În ochii ei nu puteam citi absolut nimic.

— Cum ai dormit? am întrebat-o pe Naoko.

— Buștean, răspunse ea, simplu. Purta o agrafă simplă de data aceasta.

Aveam o senzație ciudată de neîmplinire, pe care am simțit-o pe tot parcursul mesei. În timp ce-mi ungeam pâinea cu unt sau îmi cojeam oul, o tot priveam pe Naoko în speranța că voi găsi totuși un semn cât de mic pe chipul sau în atitudinea ei.

— De ce te uiți așa la mine? a întrebat ea.

— Cred că e îndrăgostit, zise Reiko.

— Ești îndrăgostit? mă întrebă Naoko.

— S-ar putea, am răspuns, zâmbind.

Când cele două au început să mă tachineze și să facă glume pe seama mea, am renunțat să mă mai gândesc la cele întâmplate peste noapte și mi-am văzut de pâine și de cafea.

După micul dejun, Reiko și Naoko au zis că se duc să hrănească păsările. M-am oferit să merg și eu cu ele. Au îmbrăcat niște haine de lucru și s-au încălțat cu cizme din cauciuc, albe. Colivia era, de fapt, o adevărată „casă” cu păsări, amplasată într-un părculeț din spatele terenului de tenis. Era înconjurată de straturi de flori, tufișuri și bănci. Am văzut acolo puișori,

porumbei, păsări, papagali și multe alte păsări. Doi bărbați, între patruzeci și cincizeci de ani, probabil și ei pacienți ai sanatoriului, greblau frunzele de pe alei. Reiko și Naoko s-au îndreptat spre ei ca să-i salute, iar Reiko a reușit să le mai smulgă un hohot de râs cu o glumă de-a ei. Înfloriseră și florile numite „cosmos”, iar tufișurile erau extrem de bine îngrijite. Când au văzut-o pe Reiko, păsările au început să ciripească vesel și s-au dus, cumiți, la locurile lor.

Fetele au adus din magazia de alături un sac cu grăunțe și un furtun. Naoko a înșurubat furtunul la un robinet și a deschis apa. Au intrat amândouă în colivia uriașă, având grijă să nu iasă nici o pasăre. Naoko spăla murdăria făcută de păsări, iar Reiko freca pe jos cu o perie aspră. Stropii de apă sclipeau orbitor în lumina soarelui. Păunii zburau agitați, de teamă să nu fie stropiți. Un curcan și-a înălțat capul și m-a privit asemenea unui moșneag cu toane, iar un papagal de pe stîngie și-a exprimat nemulțumirea prin bătăi de aripi și țipete ascuțite. Reiko s-a strâmbat la papagal, mieunând ca o pisică, iar acesta s-a furișat într-un colț, țipând: „Mulțumesc! Nebuno! Rahatule!”

— Nu știu cine l-a învățat asemenea cuvinte, spuse Naoko, oftând.

— În nici un caz eu, se apără Reiko. Eu n-aș face așa ceva în ruptul capului. Reiko s-a strâmbat iar la papagal, mieunând, și acesta tăcu brusc.

— Exemplarul acesta o fi avut, cândva, o altercație cu vreo pisică, spuse Reiko, râzând. Altfel nu-mi explic de ce este speriat de moarte de mieunaturi.

După ce au terminat curățenia, fetele au pus uneltele deoparte și au început să umple fiecare recipient cu mâncare. Împroșcând apa din băltoacele de pe dușumea, curcanul își croi drum spre vasul propriu, vârandu-și capul cu totul în el, deși Naoko încerca să-l necăjească, plesnindu-l ușor peste coadă.

— Faceți lucrul acesta în fiecare dimineață? am întrebat-o pe Naoko.

— Absolut în fiecare dimineață. De obicei, treaba aceasta o fac femeile nou-venite, pentru că e ușoară. Vrei să vezi iepurii?

— Bineînțeles.

Cotețul iepurilor era în spatele coliviei uriașe. Am văzut vreo zece iepuri, dormind în paie. Naoko a măturat, le-a pus mâncare în cutii și a luat în brațe un pui de iepure, frecându-l de obraz.

— Vezi ce drăgălaș e? zise Naoko, veselă. Apoi mi l-a dat și mie să-l țin. Boțul acela mic de carne și blană s-a lipit de mine, mișcând, caraghios, din urechi.

— Să nu-ți fie frică! Nu-ți face nimic! spuse Naoko, mângâindu-i căpșorul cu un deget și zâmbindu-mi. A fost un zâmbet atât de radios, încât nu am putut să nu zâmbesc și eu.

Unde o fi Naoko de peste noapte? mă întrebam. Eram absolut sigur că n-a fost vis și că Naoko cea adevărată s-a dezbrăcat și mi-a arătat trupul ei gol.

Reiko fluiera, frumos, melodia *Proud Mary* și între timp aduna gunoiul, îl băga în saci și lega sacii la gură. Le-am ajutat să ducă uneltele și sacii cu grăunțe în magazie.

— Îmi plac grozav diminețile, spuse Naoko. Parcă totul este proaspăt și nou. Încep să mă întristez pe la prânz și nu pot să sufăr apusul soarelui. Trăiesc cu senzația aceasta zi de zi.

— Da, și în timp ce gândești astfel, îmbătrânești ca și mine. Te gândești că acum e dimineață, acum e seară, iar când te trezești la realitate, vezi că au trecut anii peste tine.

— Eu am impresia că ție-ți place să îmbătrânești, spuse Naoko.

— Nu chiar, spuse Reiko. Ceea ce știu este că nu mai vreau să fiu

tânăra.

— De ce nu? am întrebat-o.

— E atât de complicat! răspuse Reiko.

A fluierat iar *Proud Mary* în timp ce punea mătura și peria la loc. Apoi a închis magazia cu unelte.

Cele două femei s-au întors acasă, au încălțat niște teniși și au zis că pleacă la câmp.

— Mai bine stai acasă și citești ceva, îmi sugeră Reiko. Nu e prea interesant ce facem acolo și, în plus, muncim în grupul nostru. Cât ne aștepți, continuă ea, poți să ne speli și lenjeria de corp pe care am lăsat-o lângă chiuvetă.

— Cred că glumești, am spus eu, uimit.

— Normal, spuse ea, răsând. Ești atât de dulce! Nu-i așa, Naoko?

— Chiar că e dulce, spuse ea.

— Bine, o să învăț la germană, oftai eu.

— Da, fii cuminte și învață, spuse Reiko. Ne întoarcem înainte de prânz.

Fetele au plecat, chicotind. Am auzit pași și multe voci pe sub fereastră.

Am intrat în baie și m-am mai spălat o dată pe față. Apoi mi-am tăiat unghiile cu cleștișorul pe care l-am găsit acolo. Erau destul de puține lucruri în baia aceea, mai cu seamă că era folosită de două fete. Cu excepția câtorva sticlute cu cremă, frumos aranjate, și a unui tub cu cremă pentru buze, nu mai existau alte cosmetice. După ce am terminat de tăiat unghiile, mi-am mai făcut o cafea și am băut-o la bucătărie, cu manualul de germană deschis în față. Am rămas doar într-un tricou, deoarece în bucătărie bătea soarele și era cald. În timp ce memoram verbele neregulate din tabel, m-a cuprins o senzație cumplit de ciudată: mi se părea că o distanță incomensurabilă separă verbele nemțești neregulate de această bucătărie.

Naoko și Reiko s-au întors pe la ora unsprezece și treizeci de minute. Au făcut, pe rând, duș și s-au schimbat. Am plecat toți trei la cantină și după prânz am luat-o spre poarta principală. De data aceasta, portarul era la datorie. Stătea la măsura lui și mânca cu poftă. Probabil că i se adusese prânzul de la cantină. La radioul de pe raft se auzea o melodie populară veche. Ne-a salutat prietenos când ne-am apropiat și i-am răspuns în același mod.

Reiko i-a explicat că plecăm la plimbare și ne întoarcem în vreo trei ore.

— Grozav! a zis el. Aveți noroc de vreme bună. Nu vă apropiați totuși de drumul de lângă vale, au fost niște alunecări de teren din pricina ploii torențiale și e periculos. În rest, puteți să vă plimbați pe unde vreți.

Reiko a scris într-un caiet de învoiri numele ei și al lui Naoko, precum și data și ora.

— Distracție plăcută și aveți grijă de voi! spuse portarul.

— Ce om drăguț! am exclamat eu.

— Ee, are niște doage stricate, spuse Reiko, arătând cu mâna spre cap.

Avusese totuși dreptate. Cerul era albastru și un singur nor alb se agățase de boltă, arătând ca o dungă trasată de probă pe o pânză. Ne-am plimbat o vreme pe lângă zidul din piatră al Căminului Ami și apoi am început să urcăm pe o potecă îngustă, unul în urma celuilalt. Reiko era în frunte, Naoko la mijloc, iar eu încheiam plutonul. Reiko umbla cu pași siguri, ca una care cunoștea fiecare colțișor. Drumul urca pieptiș și nu prea mai aveam suflu și pentru vorbe. Naoko era îmbrăcată în blugi albaștri și cămașă albă și își ducea haina în mână. Îi priveam părul lung și drept, legănându-se pe umeri. Din când în când se întorcea și îmi zâmbea. Poteca urca și urca amețitor, dar Reiko nu slăbea deloc pasul. Naoko se ținea după ea, ștergându-și sudoarea de pe față. Deoarece nu mai urcasem de mult pe munte, îmi pierdusem antrenamentul și simțeam că mi se taie suflarea.

— Urcați deseori pe munte? am întrebat-o pe Naoko.

— Cam o dată pe săptămână, răspunse ea. Ți se pare greu?

— Un pic.

— Hai că mai avem puțin, spuse Reiko. Am făcut deja două treimi din drum. Doar ești băiat mare, ce naiba!

— Da, dar nu sunt în formă.

— Dacă te ții numai de fete, spuse Naoko cu voce joasă.

Am vrut să-i răspund, dar am renunțat, pentru că abia mai respiram. Când și când, zburau pe lângă noi niște păsărele roșii, cu moț caraghios. Siluetele lor se conturau minunat pe fundalul albastru al cerului. Câmpiile din jur erau pline de flori albe, albastre și galbene, iar albinele bâzâiau întruna. Înaintam, pas cu pas, dar nu mă puteam gândi la nimic din pricina peisajului încântător.

Panta s-a terminat după vreo zece minute de mers și am intrat pe un platou. Ne-am odihnit puțin, ștergându-ne sudoarea de pe frunte, trăgându-ne suflarea și bând niște apă. Reiko a găsit o frunză și a suflat în ea ca într-un fluier.

Am început să coborâm o potecă înconjurată, pe ambele părți, de iarbă înaltă. Am mers așa vreo cincisprezece minute până când am ajuns la primul cătun. Nici urmă de ființă umană pe-acolo, iar cele douăsprezece-treisprezece case păreau a fi într-o stare de degradare avansată. Iarba crescuse până la brâu în preajma caselor, iar cuiburile porumbeilor făcute în găurile din zid se uscaseră complet. O casă se prăbușise cu totul, rămânând în picioare doar stâlpii de susținere, iar altele păreau încă locuibile dacă deschideai ușile. Ne-am strecurat pe aleea dintre casele tăcute, fără viață.

— Casele astea erau locuite până acum șapte-opt ani, mă informă Reiko. Acesta era terenul pe care-l lucrau sătenii. Au plecat cu toții... era prea grea viața de aici. Iarna erau complet izolați din pricina zăpezii și nici solul nu e fertil. Au socotit că e mai bine la oraș și câștigă mai mulți bani.

— Ce păcat! am exclamat eu. Unele case par chiar locuibile.

— La un moment dat, au încercat niște hippy să trăiască aici, dar n-au rezistat din pricina iernilor aspre.

Imediat după ce am trecut de sat, am dat peste o zonă împrejmuită ce părea a fi pășune și se vedeau câțiva cai păscând iarbă. Am luat-o de-a lungul gardului și am zărit un câine care venea spre noi, în fugă, dând din coadă. S-a apropiat mai întâi de Reiko, s-a ridicat pe labele din spate și i-a adulmecat fața, apoi a sărit, jucăuș, pe Naoko. Am fluierat și a venit la mine, lingându-mi mâna cu limba lui lungă.

— Este câinele care are grijă de pășune, îmi explică Naoko, mângâindu-l pe cap. Cred că se apropie de douăzeci de ani, mai are doar câțiva dinți și nu poate mânca lucruri tari. Doarme toată ziua în fața cafenelei și o ia la fugă pe alee numai când aude pași.

Reiko scoase o bucată de brânză din rucsac și simțindu-i mirosul, câinele se repezi, fericit, la ea.

— Nu o să-l mai vedem pe copilul acesta multă vreme, spuse Reiko, mângâindu-l. Pe la jumătatea lui octombrie, vor încărca vacile și caii în camioane și-i vor duce la grajduri. Nu-i lasă să pască decât vara, în perioada în care e deschisă cafeneaua cea mică pentru turiști. E, nu sunt chiar turiști, le-aș zice mai degrabă drumeți și nu sunt mai mult de douăzeci pe zi. Ia ascultă, n-ai vrea să bei ceva?

— Grozavă idee!

Câinele ne-a condus la cafenea. Era o căsuță albă cu o terasă mică, iar de streșină atârna o firmă ștearsă, sub forma unei cești de cafea. Câinele ne-a luat-o înainte, pe scări în sus, și s-a întins pe terasă, închizând ochii.

Ne-am așezat la o masă și imediat după aceea a venit la noi o fetișcană cu coadă de cal, îmbrăcată în blugi albi și cămașă largă. Le-a salutat pe Reiko și pe Naoko ca pe niște vechi și bune prietene.

Reiko mi-a prezentat-o.

— E prietena lui Naoko.

— Bună ziua! m-a salutat ea.

— Bună ziua! am răspuns.

Cât au stat ele de vorbă, am mângâiat câinele. Avea gâtul tare, iar când i-am scărpinat locurile noduroase, a închis ochii și a suspinat de plăcere.

Am întrebat-o pe fată cum îl cheamă.

— Pepe, a răspuns ea.

— Pepe! l-am strigat eu, dar câinele nu s-a mișcat.

— Nu prea aude, a zis fata. Trebuie să-i vorbești mai tare.

— Pepe! am țipat eu. Câinele a deschis ochii, s-a mișcat puțin și mi-a răspuns cu un lătrat scurt.

— Hai, Pepe, dormi, ca să trăiești mult, îi spuse fata. Pepe s-a întins iar la picioarele mele.

Naoko și Reiko au cerut două pahare cu lapte cu gheață, iar eu am comandat o bere.

— Hai să ascultăm radioul, a spus Reiko.

Fata deschise amplificatorul și prinse un post FM la radio. Formația Blood, Sweat and Tears cânta *Spinning Wheel*.

— De aceea venim până aici, spuse Reiko, încântată. Nu avem radiouri în camere, așa că dacă nu venim aici din când în când, habar nu avem ce se mai cântă în lume.

— Locuiești aici? am întrebat-o pe fată.

— Doamne ferește! Aș muri de singurătate dacă mi-aș petrece nopțile aici. Cel care are grijă de pășune mă duce seara în oraș și vin iar dimineața. Mi-a arătat o camionetă parcată undeva mai încolo, în fața biroului său.

— O să începă în curând vacanța cea lungă, nu? întrebă Reiko.

— Da, o să închidem prăvălia, spuse fata.

Reiko i-a oferit o țigară și au fumat amândouă.

— O să-ți simt lipsa, spuse Reiko.

— Mă întorc anul viitor, în mai, zise fata, râzând.

Cream a cântat la radio *White Room*, iar după publicitate am auzit *Scarborough Fair* al lui Simon și Garfunkel.

— Îmi place grozav, spuse Reiko după ce s-a terminat melodia.

— Eu am văzut filmul.

— Cine joacă?

— Dustin Hoffman, am spus.

— Nu-l știu, spuse Reiko, dând tristă din cap. Lumea se schimbă nebunește și eu nu mai sunt la curent cu ce se întâmplă.

Reiko i-a cerut fetei să-i aducă chitara. Fata a închis radioul și a adus o chitară veche. Câinele și-a ridicat capul și a adulmecat instrumentul.

— Asta nu-i de mâncat, îi spuse Reiko.

O briză ușoară, purtând cu ea parfumul florilor și al ierbii, învăluie terasa. Coama muntelui din fața noastră părea că atinge cerul.

— Parcă ar fi o scenă din *Sunetul muzicii*, i-am spus eu lui Reiko în timp ce-și acorda chitara.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Reiko zdrăngăni puțin la chitară, străduindu-se să găsească primele acorduri din *Scarborough Fair*. Se pare că era prima dată când interpreta cântecul acesta, dar după câteva încercări mai puțin reușite, și-a intrat în ritm și a cântat excelent. Când a cântat-o a treia oară, a adăugat chiar acorduri personale.

— Am ureche muzicală, nu? întrebă Reiko, întorcându-se spre mine și făcându-mi cu ochiul. De obicei pot cânta orice, chiar și fără partitură, cu condiția să aud un cântec de cel puțin trei ori.

A fredonat toată melodia *Scarborough Fair*, acompaniindu-se la chitară. Am aplaudat-o toți trei, iar ea ne-a răspuns cu o elegantă plecăciune a capului.

— Mai demult, am fost răsplătită cu aplauze entuziaste pentru un concert de Mozart, spuse ea.

— Dacă ne cânti *Here Comes the Sun* al Beatles-ilor, spuse fata, laptele cu gheață e din partea casei.

Reiko i-a făcut un semn de OK cu degetul mare și a atacat melodia solicitată. Nu avea o voce chiar atât de profundă și poate era puțin cam asprită de tutun, dar a interpretat melodia foarte frumos. Ascultând-o, în timp ce beam bere și priveam muntele, chiar aveam senzația că soarele o să se arate din nou. Interpretarea mi s-a părut extrem de sensibilă. Reiko a înapoiat chitara și a spus fetei să deschidă radioul din nou, sugerându-mi să fac o plimbare cu Naoko prin apropiere.

— Eu vreau să ascult radioul și să stau de vorbă cu ea. Dacă vă întoarceți pe la ora trei, e tocmai bine.

— Nu te deranjează dacă rămânem singuri atâta vreme? am întrebat eu.

— Păi, conform regulamentului, nu se prea permite, dar... nu sunt eu baba care să vă țină de mână tot timpul! Vreau și eu să mă relaxez puțin și apoi, tu ai bătut atâta drum ca să stai de vorbă cu Naoko și presupun că aveți multe de vorbit, spuse Reiko, aprinzându-și o altă țigară.

— Hai să mergem! spuse Naoko, ridicându-se.

M-am ridicat și eu. Câinele s-a trezit și a venit după noi o bucată de drum, dar s-a plictisit repede și s-a întors pe terasă. Am luat-o agale, pe drumul de lângă gard. Din când în când, Naoko mă lua de mână sau de braț.

— Parcă ne-am întors la vremuri de demult, nu-i așa? întrebă ea.

— Care vremuri de demult? am reacționat, râzând. S-a întâmplat în primăvara aceasta și dacă primăvara aceasta înseamnă „vremuri de demult”, atunci zece ani în urmă ar însemna istorie antică, nu?

— Asta-i senzația mea, de istorie antică, spuse Naoko. Te rog să mă scuzi pentru azi noapte, eram un pachet de nervi. N-ar fi trebuit să fac așa ceva după ce ai bătut un drum atât de lung pentru mine.

— Nu-i nimic. Dacă poți scăpa astfel de nervii care pun stăpânire pe tine, foarte bine. E oricum mai înțelept decât să-i ții închiși în tine. Dă cu ei în mine și gata! Apoi ne vom înțelege și mai bine.

— Și la ce-mi servește să mă înțelegi tu pe mine?

— Am impresia că nu ți-e clar. Nu-i vorba de „la ce-ți servește”. Să zicem că în lume sunt persoane cărora le place să studieze mersul trenurilor cât e ziua de lungă, alții fac bărcuțe din bețe de chibrit. Cu ce te deranjează pe tine că s-a găsit în lumea asta mare un individ care vrea să te înțeleagă?

— Vrei să spui că asta-i un fel de hobby al tău? întrebă ea, amuzată.

— Da, cred că-l putem numi astfel. Niște oameni mai normali ar zice că e vorba de prietenie sau dragoste, dar dacă tu vrei să-i spui hobby, pe mine nu mă deranjează.

— Ia ascultă, Watanabe! Nu-i așa că și tu ai ținut mult la Kizuki?

— Normal că am ținut, am răspuns.

— De Reiko îți place?

— Îmi place mult. E tare drăguță!

— Cum de-ți plac numai asemenea oameni, adică vreau să spun oameni ca noi? mă întrebă Naoko. Noi suntem ciudați și un pic scrântiți și deoarece nu știm să înotăm, ne scufundăm treptat. Așa a fost Kizuki, așa

sunt și eu, și Reiko. De ce nu-ți plac ție oameni mai normali?

— Pentru că eu nu vă văd astfel, am spus după o clipă de gândire. Eu nu vă consider smintiți pe nici unul dintre voi. Cei pe care îi văd eu „scrântiți” sunt acolo, în lumea de afară.

— Nu-i adevărat, noi suntem scrântiți, spuse Naoko. Îmi dau perfect de bine seama de lucrul acesta.

Ne-am plimbat o vreme fără să mai scoatem nici un cuvânt. Am lăsat gardul ce împrejmuia pășunea în urma noastră și am dat peste un petec de pajiște înconjurată de copaci. Aveam impresia că e un lac acolo.

— Câteodată mă trezesc foarte speriată în toiul nopții, spuse Naoko, strângându-mă de braț. Îmi e teamă că n-am să mă mai fac bine niciodată. Am senzația că o să rămân așa ca acum, că o să-mi petrec restul zilelor la fel ca acum și o să putrezesc aici. Mă trec fiori și îmi îngheață inima pur și simplu. E îngrozitor... e atât de rece!

Am cuprins-o pe Naoko de umeri și am strâns-o în brațe.

— Atunci am impresia că Kizuki întinde mâna după mine, pe întuneric, și-mi spune că nu mai poate fără mine. Când îl aud, nu știu ce să fac.

— Și ce faci, de fapt?

— Hai, nu mă lua peste picior.

— Bine, tac.

— O rog pe Reiko să mă ia în brațe. O trezesc, mă târăsc spre ea și o rog să mă țină strâns. Eu plâng și ea mă mângâie până ce se topește gheața și mă încălzesc. Nu ți se pare că mă port ciudat?

— Nu, nu e ciudat, dar aș prefera să te strâng eu în brațe, totuși.

— Atunci, ia-mă în brațe, aici, spuse Naoko.

Ne-am așezat pe iarba uscată a pajiștei și ne-am îmbrățișat. Iarba era înaltă, așa că nu vedeam decât cerul și norii. Am culcat-o, ușor, în iarbă. Era moale și caldă și a întins mâinile să mă mângâie. Ne-am sărutat cu foc.

— Watanabe! Spune-mi ceva! îmi șopti ea la ureche.

— Ce anume?

— Vrei să te culci cu mine?

— Bineînțeles că vreau, am spus.

— Poți să aștepți?

— Normal că pot.

— Înainte de a o face din nou, vreau să-mi revin un pic. Vreau să fiu în toate mințile, să fiu mai pe placul tău. Aștepți până atunci?

— Bineînțeles că aștept.

— S-a întărit?

— Adică talpa?

— Caraghiosule! chicoti Naoko.

— Penisul, vrei să zici? Bineînțeles.

— Ești drăguț să renunți la cuvântul „bineînțeles”?

— Bine, renunț.

— Suporți greu?

— Ce anume? am întrebat.

— Ereția!

— Adică dacă mi-e greu?

— Suferi? întrebă Naoko.

— Depinde din ce unghi privești lucrurile.

— Vrei să te ajut să ejaculezi?

— Cu mâna?

— Îhî! Adevărul e că mă înțepă de când ne-am culcat în iarbă. Mă doare.

M-am îndepărtat puțin de ea.

— E mai bine acum? am întrebat eu.

— Mulțumesc.
— Naoko!
— Ce dorești?
— Aș vrea să mă ajuți.
— Bine, spuse ea, cu un zâmbet dulce. A desfăcut fermoarul și mi-a luat penisul întărit în mână.
— E cald, zise ea.

A început să-și miște mâna, dar am oprit-o. I-am desfăcut nasturii de la bluză și i-am dat jos sutienul. I-am sărutat sfârcurile moi și roz. A închis ochii și a început să-și miște, ușor, degetele.

— Te pricepi, am spus.
— Fii băiat bun și taci, zise Naoko.

După ce-am ejaculat, am ținut-o în brațe și am sărutat-o din nou. Naoko și-a pus sutienul și și-a încheiat bluza, apoi mi-a tras fermoarul de la pantaloni.

— Acum o să-ți fie mai ușor să umbli? a întrebat ea.
— Datorită ție, da.
— Atunci n-ai vrea să facem niște pași?
— Ba da, am zis.

Am luat-o peste pajiște, am trecut printr-un crâng și am ieșit în altă pajiște. În timp ce ne plimbam, Naoko mi-a povestit despre sora ei decedată. Mi-a atras atenția că nu a prea vorbit nimănui despre ea, dar simțea nevoia să mi se destăinuiască.

— Era cu șase ani mai mare decât mine, aveam firi complet diferite, dar ne înțelegeam totuși foarte bine. Nu ne-am certat nici măcar o dată, te rog crede-mă. Datorită diferențelor dintre noi, nici nu prea aveam motive să ne certăm.

Sora mea mai mare era foarte bună în tot ce făcea. Era prima la învățătură, prima la sport, era admirată, avea veleități de lider, drăguță, cinstită, băieții o plăceau, profesorii o îndrăgeau, avea vreo sută de diplome de merit. În orice școală există o asemenea fată și eu nu-ți spun toate acestea pentru că a fost sora mea. Vreau doar să subliniez că nici una dintre aceste calități nu i-a alterat caracterul și nu a fost niciodată cu nasul pe sus. Nu exista persoană care să nu o placă și orice i se dădea de făcut, făcea cu cea mai mare seriozitate.

De aceea, când am fost mică, am decis ca eu să fiu o fetiță drăgălașă și-atât. Naoko rupse un fir de iarbă și îl răsuci între degete. Adică, eu am crescut auzindu-i pe toți cei din jur spunând cât era ea de deșteaptă, cât era de bună la toate, cât era de iubită și mi-am dat foarte bine seama că nu aveam cum să mă iau la întrecere cu ea. E adevărat că la chip eram puțin mai drăguță decât sora mea și de aceea părinții s-au hotărât să facă din mine o fată atrăgătoare. M-au dat la școala aceea, de la bun început. Mă îmbrăcau în rochii de catifea, în bluze cu volănașe, aveam pantofi de lac în picioare și m-au dat la balet și la pian. Toate acestea au făcut-o pe sora mea să mă iubească și mai mult. Se lăuda cu mine la toată lumea. Îmi dădea tot felul de cadouri, mă lua cu ea peste tot, chiar și la întâlniri. Eram de-a dreptul de invidiat pentru o asemenea soră.

Nimeni nu a înțeles de ce s-a sinucis. La fel ca în cazul lui Kizuki. Și ea avea șaptesprezece ani, nu a dat niciodată vreun semn de depresie psihică reactivă, în comportamentul ei nu s-a simțit nimic ciudat și nici nu a lăsat vreun bilețel. Exact la fel, nu?

— Așa s-ar părea, am spus.
— Toată lumea spunea că a fost prea deșteaptă și a citit prea multe

cărți. Și chiar a citit enorm. După ce a murit, am citit și eu câteva dintre cărțile pe care le citise ea. A fost cumplit de trist. Aveau însemnări pe margine, flori presate între pagini, scrisori de la iubiți și de fiecare dată când dădeam peste asemenea lucruri, plângeam. Am plâns tare mult.

Naoko tăcu câteva secunde, răsucind iar firul de iarbă din mână.

— Era genul de om care avea grijă de absolut totul. Nu cerea niciodată sfatul sau ajutorul cuiva, dar nu cred că din mândrie se comporta astfel. Așa i se părea ei normal. Părinții mei se obișnuiseră și au considerat că pot să o lase să decidă singură. Eu îi ceream de multe ori sfatul și era mereu gata să mă ajute, dar ea nu a solicitat nimănui nimic. Făcea de una singură ceea ce trebuia să facă. Nu se supăra și nu se enerva niciodată pe nimeni. E adevărat tot ce-ți spun, nu exagerez cu nimic. Majoritatea fetelor, la ciclul de exemplu, sunt țăfnoase și se înfurie pe alții, dar ei nu i s-a întâmplat niciodată așa ceva. Ea nu se înfuria, dar era uneori abătută, cam o dată la două sau trei luni. Se închidea în camera ei și zăcea în pat, lipsa de la școală, nu prea mânca, stătea cu luminile stinse și privea în gol. Nici măcar atunci nu pot să spun că era prost dispusă. Când mă întorceam de la școală, mă chema în camera ei, mă ruga să mă așez lângă pat și să-i povestesc ce-am făcut în ziua respectivă. Îi povesteam de toate: ce jocuri am jucat cu prietenii, ce-a zis profesoara despre rezultatele de la test și tot felul de prostii. Asculta cu atenție fiecare detaliu, făcea comentarii, îmi dădea sfaturi, dar de îndată ce o părăseam — plecam să mă întâlnesc cu prietenele sau la balet — cădea iar în melancolie. După vreo două zile își revenea brusc și mergea la școală. Cred că vreo patru ani a tot avut asemenea stări. La început, părinții s-au îngrijorat și au vrut să o ducă la doctor, dar pentru că își revenea repede, au socotit că era mai bine să o lase în pace, considerând-o o fată deșteaptă și fermă pe poziții.

După ce-a murit, i-am auzit pe părinți vorbind despre un frate mai mic de-al tatei. Și el fusese foarte deștept, dar se închisese în casă timp de patru ani, de la vârsta de șaptesprezece până la douăzeci și unu de ani. Într-o bună zi a plecat de acasă fără să spună nimănui nimic și s-a aruncat sub roțile trenului. Tata a afirmat că e ceva ereditar și că sora mea îi moștenește pe cei din familia lui.

În timp ce vorbea, Naoko rupea, automat, pufușorii de pe firul de iarbă, aruncându-i în aer. După ce n-a mai rămas nici unul, l-a răsucit pe degete.

— Eu am găsit-o pe sora mea moartă, într-o seară ploioasă de noiembrie, continuă ea. Eram în clasa a șasea. M-am întors de la orele de pian la ora șase și jumătate și mama pregătea cina. Mi-a spus să o chem pe sora mea la masă. Am urcat la etaj, am bătut la ușa ei și am strigat că cina e gata, dar n-am primit nici un răspuns. Era liniște desăvârșită în camera ei și pentru că mi s-a părut ciudat, am mai bătut o dată, am deschis ușa și am privit înăuntru. Am crezut că doarme, dar nu era în pat. Stătea în picioare la fereastră, privea afară, cu capul plecat într-o parte, de parcă medita profund. Luminile erau stinse și nu distingeam ce se întâmplă. Am întrebat-o ce face și i-am spus că masa e gata. În clipa aceea mi s-a părut mai înaltă decât era. Mă întrebam ce naiba face și mărturisesc că nu mai înțelegeam nimic, era totul atât de ciudat. Își pusese tocuri? Se urcase pe ceva? M-am apropiat de ea și eram gata-gata să-i spun două vorbe, când am zărit funia deasupra capului ei. Fusese prinsă de o grindă din tavan... era perfect dreaptă, de parcă trasese cineva o linie cu rigla. Sora mea era îmbrăcată cu o bluză albă — albă ca aceasta pe care o port eu acum — și o fustă gri, iar vârful degetelor de la picioare erau îndreptate în jos, ca ale unei balerine, numai că era un spațiu de vreo douăzeci de centimetri între vârful degetelor și dușumea. Am observat toate detaliile, i-am privit fața... Nu aveam cum să nu i-o privesc. Mi-am dat seama că trebuie să cobor și să-i

spun mamei, că trebuie să țin, dar trupul nu mă asculta, se mișca pur și simplu fără mine, încercând să o dea jos de pe funie, deși mintea îmi spunea că trebuie să dau fuga jos. Normal că un copil ca mine nu avea puterea să desfacă funia aceea, așa că am rămas cu privirile în gol mai bine de cinci-șase minute. A fost un gol total, de parcă murise ceva în mine. Până a venit mama să vadă ce se întâmplă, am rămas acolo, nemișcată, lângă sora mea, în camera aceea rece și întunecată...

Naoko a dat din cap.

— După aceea n-am mai putut scoate nici un sunet, timp de trei zile. Zăceam pur și simplu în pat, ca un mort, cu ochii larg deschiși, privind în gol. Nu înțelegeam ce se întâmplă, spuse Naoko lipindu-se de mine. Ți-am scris și în scrisoare că am mai multe metehne decât poți tu să-ți imaginezi. Boala mea este mai gravă decât crezi, are rădăcini foarte adânci. De aceea aș vrea să-ți vezi de drumul tău, dacă poți. Nu mă aștepta. Culcă-te cu ce fete dorești și nu te mai gândi la mine. Te rog să faci tot ce-ți place. Nu vreau să îți stric viața. Nu vreau să mă amestec în viața nimănui. Ți-am mai spus și înainte, tot ce-mi doresc este să vii să mă vezi din când în când și să nu mă uiți niciodată. Este tot ce vreau!

— Dar eu nu-mi doresc doar atât, am zis.

— Ți irosești viața din pricina mea.

— Nu irosesc nimic.

— Dar s-ar putea să nu-mi revin niciodată. Tot vrei să aștepti? Poți să aștepti zece ani, douăzeci de ani?

— Ești prea speriată și sceptică, am zis. Prea multe gânduri întunecate și negre... și forța celor dispăruți care acționează asupra ta... Trebuie să uiți totul, și dacă ai să uiți, sigur te faci bine.

— Dacă-aș putea... spuse Naoko, dând din cap.

— Dacă ai pleca de aici, ai vrea să stai cu mine? am întrebat-o. Te-aș proteja, n-ai mai visa urât și te-aș ține eu în brațe, în locul lui Reiko, atunci când ți-e greu.

Naoko se lipi de mine și mai strâns.

— Ar fi minunat! exclamă ea.

Ne-am întors la cafenea puțin înainte de ora trei. Reiko citea și asculta la radio un concert pentru pian de Brahms. Mi s-a părut minunat să ascult un concert de Brahms la marginea unei pajiști unde nu se zărea nici picior de om. Reiko fluiera în ritmul violoncelului.

— Backhaus și Böhm, spuse ea. Am avut și eu cândva discul acesta, odată, demult. L-am ascultat până l-am uzat... În sens propriu. Am absorbit toată muzica din el, fiecare notă...

Eu și Naoko am comandat câte o cafea.

— Ați reușit să stați de vorbă? a întrebat-o Reiko pe Naoko.

— O grămadă, spuse Naoko.

— O să-mi povestești tu mai târziu, amănunțit. Și... cum a fost?

— N-am făcut nimic, spuse Naoko, înroșindu-se.

— Chiar n-ați făcut nimic? m-a întrebat Reiko și pe mine.

— N-am făcut.

— Ce plicticoși sunteți! spuse Reiko, oarecum nemulțumită.

— Ai dreptate, am zis eu, luând o gură de cafea.

Atmosfera din cantină era aidoma celei din ziua precedentă — aerul, vocile, chipurile. Doar meniul se schimbă. Bărbatul cel chel, îmbrăcat în alb, care vorbea ieri despre influența imponderabilității asupra sucului

gastric, a venit la masa noastră și ne-a bătut la cap cu relația dintre mărimea creierului și inteligență. Până ne-am mâncat feliile de soia prăjită, multe ne-au auzit urechile despre dimensiunea creierului lui Bismarck și cel al lui Napoleon. Și-a dat farfuria la o parte, a scos un pix și niște hârtie și ne-a schițat creieri. Începea un desen, renunța la el, spunând că nu e bun, și făcea altul. Așa s-a întâmplat de câteva ori. După ce-a terminat, a băgat cu grijă hârtia care mai rămăsese în buzunarul halatului alb și pixul în buzunarul de la piept. Avea în buzunarul acela trei pixuri, creioane și o riglă. După ce a mâncat, mi-a spus ce-mi spusese și cu o zi înainte:

— Iernile sunt frumoase aici. Să vii neapărat la iarnă.

Apoi a ieșit din cantină.

— Individul e doctor sau pacient? am întrebat-o pe Reiko.

— Tu ce crezi?

— Chiar nu știu ce să spun. Oricum, nu pare în toate mințile.

— E doctor, spuse Naoko. Doctorul Miyata.

— Ai dreptate, spuse Reiko. Pun pariu că e cel mai nebun de aici.

— Și domnul Omura, portarul, e cam nebun, adăugă Naoko.

— Adevărat, zise Reiko, în timp ce se lupta cu porția de broccoli din farfurie. Când face gimnastică, dimineța, țipă cât îl ține gura, fără nici un motiv. Are plămâni, nu glumă! Înainte de a veni Naoko aici, mai era la birouri domnișoara Kinoshita, care suferea de nevroză și care a încercat să se sinucidă, iar anul trecut au concediat un asistent medical, pe Tokushima, care intrase în comă alcoolică.

— Am impresia că îi puteți băga în aceeași oală pe pacienți și pe angajați, am spus.

— Exact, afirmă Reiko, vânturându-și furculița în aer. Văd că ai ajuns să pricepi ce se întâmplă.

— Mă străduiesc.

— Ceea ce ne face să fim normale, spuse Reiko, este faptul că recunoaștem că nu suntem normale.

Ne-am întors în cameră. Eu și Naoko am jucat cărți, iar Reiko a cântat Bach la chitară.

— La ce oră pleci mâine? m-a întrebat Reiko, aprinzându-și o țigară.

— Imediat după micul dejun, am spus. Autobuzul vine după ora nouă. Doar așa pot ajunge la slujbă mâine seară.

— Păcat! Ar fi fost bine să mai poți sta.

— Dacă mai stau mult, o să sfârșesc prin a nu mai pleca de aici, am spus eu, râzând.

— S-ar putea să ai dreptate. Apoi s-a întors spre Naoko. Vai de mine, ar fi trebuit să iau niște struguri de la domnul Oka. Am uitat complet.

— Vrei să merg cu tine? a întrebat Naoko.

— Ce-ar fi să mi-l dai pe tânărul Watanabe?

— De acord, spuse Naoko.

— Bravo! Hai să ne facem plimbarea de noapte, spuse Reiko, luându-mă de mână. Și aseară eram foarte aproape de locul cu pricina. În seara asta mergem până la capăt.

— Bine, cum doriți, spuse Naoko, chicotind.

Era răcoare afară. Reiko purta o jachetă bleu peste cămașă și umbla cu mâinile în buzunarele de la blugi. A ridicat privirile spre cer și a adulmecat aerul, asemenea unui câine.

— Miroase a ploaie, spuse ea.

Am încercat și eu să adulmec briza, dar mie nu mi se părea că ar mirosi a ploaie, deși cerul era plin de nori și luna nu se vedea deloc din pricina lor.

— Cel care stă aici mai mult este capabil să prevadă vremea după mirosul aerului.

Am pătruns în zona împădurită, unde se aflau casele celor ce făceau parte din personalul sanatoriului. Reiko mi-a spus să aștept puțin și a luat-o spre poarta unei case. A sunat la sonerie. A ieșit o femeie — fără îndoială stăpâna casei — și a stat de vorbă cu Reiko, în prag, râzând tot timpul. Apoi a intrat în casă și a ieșit cu o pungă mare de plastic. Reiko i-a mulțumit și i-a urat noapte bună, înainte de a se întoarce la mine.

— Ia uite! spuse ea, desfăcând punga.

În pungă erau niște ciorchini mari de struguri.

— Ți plac strugurii?

— Bineînțeles că-mi plac.

Mi-a dat ciorchinele de deasupra.

— Poți să mănânci liniștit. Sunt spălați.

Ne-am văzut de plimbare, mâncând struguri și scuipând cojile și semințele pe jos. Erau proaspeți și gustoși.

— Eu îl învăț pe fiul lor să cânte la pian și ei îmi dau câte ceva, din când în când. Vinul pe care l-am băut era de la ei. Uneori îi mai rog să-mi facă și mie cumpărături din oraș.

— Aș vrea să-ți continui povestea de ieri, am spus.

— Bine, zise Reiko. Dar dacă o să ne întoarcem târziu, Naoko o să intre la bănuieli.

— Pe răspunderea mea.

— În ordine, dar aș vrea totuși un acoperiș. E cam răcoare afară, spuse Reiko.

Înainte de a ajunge la terenul de tenis, a luat-o la stânga. Am coborât pe o scară îngustă și am ajuns la câteva magazii, aliniată una lângă alta. Reiko a deschis ușa celei mai apropiate, a intrat și a aprins lumina.

— Hai, intră! Nu e mare lucru pe-aici, spuse ea.

Magazia era totuși bine aprovizionată cu schiuri, legături, clăpări, bețe, toate frumos aranjate, iar pe dușumea se aflau diferite ustensile de curățat zăpada și saci cu produse chimice folosite la topitul zăpezii.

— Pe vremuri veneam aici să exersez la chitară... când voiam să fiu singură. E plăcut, nu?

Reiko s-a așezat pe saci și m-a invitat să stau lângă ea. Am făcut cum mi s-a spus.

— Nu există aerisire. Te deranjează dacă fumez?

— Nu, poți să fumezi.

— E singurul obicei de care nu mă pot debarasa, spuse ea, încrunțată, dar aprinzându-și țigara cu evidentă plăcere.

Nu cred că erau mulți cei cărora le plăcea tutunul așa cum îi plăcea lui Reiko. Am mâncat struguri, aruncând cojile și semințele într-o cutie goală de conserve, care servea drept coș de gunoi.

— Deci, până unde am ajuns cu povestea aseară? a întrebat Reiko.

— Era o noapte întunecată și furtunoasă și te cățărai pe o stâncă abruptă ca să ajungi până la cuibul păsării.

— Ești uimitor! Cum poți glumi cu fața asta atât de serioasă? întreabă Reiko, surprinsă. A, cred că îți povesteam cum îi dădeam fetei lecții de pian în fiecare sâmbătă dimineața.

— Așa e.

— Dacă împărțim lumea în două grupuri — cei cărora le place să-i învețe pe alții și cei care nu se prea pricep la așa ceva, eu cu siguranță aparțin celui dintâi, spuse Reiko. Nu m-am gândit la asta cât am fost tânără și cred că nici nu voiam să gândesc astfel, dar mi-am dat seama că este așa după ce am ajuns să mă cunosc mai bine. Îmi place să-i învăț pe alții și chiar

sunt bună la așa ceva.

— Sunt sigur că ești, am zis.

— Am mai multă răbdare cu alții decât cu mine și știu foarte bine să scot din fiecare ce are el mai bun. Așa sunt eu, cu alte cuvinte, sunt acea parte de pe cutia de chibrituri pe care se freacă gămălia de fosfor. Da, dar cred că e mai bine așa, nu mă deranjează deloc. Oricum, prefer să fiu o cutie de chibrituri de calitate întâi decât un băț de chibrit de calitate a doua. Mi-a fost foarte clar lucrul acesta după ce am început să mă ocup de fată. Îi mai învățasem și pe alții când eram mai tânără, dar numai ca o activitate suplimentară, fără să stau să mă analizez. Abia după ce am început să-i dau ei lecții de pian, am ajuns să gândesc astfel despre mine. Deci, mă pricep la predat și din punctul acesta de vedere, lecțiile au mers strună.

După cum ți-am spus și ieri, fata nu era extraordinară când era vorba de tehnica interpretării și nu se punea problema să devină o pianistă profesionistă, deci îmi permiteam să o iau ușor. În plus, ea urma o școală de fete de unde toate absolventele, cu rezultate cât de cât bunele, intrau automat la facultate, ceea ce însemna că nu era cazul să dea în brânci cu învățatul. Și mama ei m-a rugat să nu fiu prea severă, așa că nici eu n-am forțat-o. Mi-am dat seama din prima clipă că nu e genul de copil pe care să-l forțezi să facă ceva, că dacă îi cereai să facă ceva, zicea „da”, însă făcea *numai* ceea ce voia ea. Deci, la început o lăsam să cânte o piesă așa cum voia, sută la sută în stilul ei. Apoi i-o cântam și eu, de câteva ori, abordând-o în mai multe feluri. După aceea, o întrebam care interpretare i-a plăcut mai mult. O puneam să cânte din nou aceeași piesă și întotdeauna o interpreta mult mai bine decât prima dată. Își dădea singură seama unde greșise.

Reiko oftă, privind capătul țigării care ardea. Eu mi-am văzut mai departe de struguri, fără să scot nici un cuvânt.

— Simțeam muzica, recunosc, dar fata aceea o simțea mai bine decât mine. Îmi părea rău de timpul pe care îl irosise în van. Dacă ar fi început cu un profesor bun și ar fi învățat cum trebuie, ar fi ajuns departe, gândeam eu. Dar mă înșelam, pentru că nu era genul de copil capabil de studiu intens. Există oameni care se nasc cu talente deosebite, dar care nu sunt în stare de eforturi pentru a și le pune în valoare și se irosesc în cele din urmă. Am văzut foarte mulți. La început ți se par uluitori, pentru că sunt în stare să descifreze la prima vedere o piesă grea și o interpretează binișor până la capăt, dar nu pot mai mult de atât. De ce? Pentru că nu fac nici un efort în sensul acesta, nu sunt capabili să se auto-disciplineze. Le-a intrat în cap, de mici, că sunt talentați, au fost admirați, răsfățați și atunci munca li se pare o prostie. Ei exersează o piesă muzicală, să zicem, timp de o săptămână, pe când alții stau aplecați asupra ei trei săptămâni. Profesorilor li se pare că e suficient... și trec la alta. Și tot așa. Ei nu știu ce înseamnă să fii bătut la cap de profesor, le lipsește acel element atât de important în formarea lor — cicăleala. E o adevărată tragedie. Și eu am avut asemenea porniri, dar profesoara mea a fost extrem de severă și a trebuit să mi le țin în frâu.

În orice caz, recunosc că mi-a făcut plăcere să o învăț. Era ca o mașină sport foarte performantă pe autostradă, pe care nu trebuia decât să o atingi puțin ca să răspundă comenzilor. Poate uneori răspundea chiar prea repede. Șiretlicul de care trebuie să te folosești când dai lecții unor asemenea copii este să nu-i lauzi prea mult. Sunt atât de obișnuiți cu lauda, încât aceasta nu mai înseamnă nimic pentru ei. Trebuie să știi să le arunci vorbe bune cu țârâita și, pe de altă parte, să nu-i silești să facă ceva. Trebuie să aibă impresia că alegerea este a lor, oricare ar fi ea, dar nu trebuie lăsați să treacă de la una la alta, ci opriți din când în când și puși să gândească. Cine reușește să procedeze astfel, obține rezultate bune. Reiko aruncă țigara pe jos și o stinse cu piciorul. Apoi respiră adânc, de parcă voia să se

liniștească.

— La sfârșitul orelor, beam ceai și stăteam de vorbă. Uneori îi mai arătam cum se cântă jazz la pian, în stilul lui Bud Powell sau Thelonius Monk, dar de cele mai multe ori vorbeam. Era tare vorbăreată și mă fermeca, pur și simplu. Ți-am spus și ieri că, în general, scornea povești, dar mi se păreau interesante. Avea un spirit de observație ascuțit, limbaj ales, umor cu carul și era ironică. Știa cum să ia omul ca să îl impresioneze și era conștientă că are asemenea calități, pe care încerca să și le etaleze cu multă măiestrie. Avea darul să te facă să te simți exact cum dorea ea: supărat, trist, compătimit, descurajat sau fericit. Se juca cu sentimentele omului cu cea mai mare ușurință, nu din vreun motiv anume, cât pentru a-și testa propriile forțe. Bineînțeles că mi-am dat seama de lucrul acesta mult mai târziu. La vremea aceea nici nu mă gândeam la așa ceva.

Reiko a dat din cap și a luat și ea câteva boabe de struguri.

— Fata era bolnavă, spuse Reiko. Era ca un măr putred care le strică și pe cele bune din jurul lui. Nimeni nu o poate vindeca și va muri cu o asemenea boală. Din acest punct de vedere, este de compătimit și mi-ar fi fost milă de ea dacă nu m-aș fi numărat printre victimele sale. Aș fi considerat-o eu o victimă.

Reiko a mai mâncat câteva boabe de struguri. Aveam impresia că se gândește cum să-și continue povestea.

— Oricum, mi-a făcut plăcere să o am elevă timp de șase luni. E adevărat că uneori mi se păreau cam ciudate sau surprinzătoare poveștile ei, sau chiar mă înspăimântau malițiozitățile ei, nemotivate și complet absurde, sau mi se părea prea deșteaptă și mă întrebam ce-o fi în capul ei. Dar, la urma urmei, îmi ziceam, fiecare are cusururile lui și nu era treaba mea să o judec. Eu eram doar profesoara ei de pian și pe mine nu trebuia să mă intereseze decât dacă exersează suficient sau nu. Ca să fiu cinstită, îmi plăcea fata, îmi plăcea mult de tot.

Am fost foarte atentă să nu-i povestesc prea multe despre mine și cred că am făcut-o din instinct. Mă întreba o grămadă de lucruri — era avidă să știe cât mai multe — dar eu îi spuneam doar lucruri ne semnificative, nevinovate. I-am povestit câte ceva despre copilărie, despre școala pe care am urmat-o și alte fleacuri. Cu toate insistențele ei, nu i-am spus nimic din ce n-ar fi trebuit să-i spun. Am subliniat în nenumărate rânduri că sunt o persoană insignifiantă, că am un soț bun, dar cu nimic ieșit din comun, că am un copil și o grămadă de treburi gospodărești. Ea mă privea fix în ochi și îmi spunea că mă place foarte mult. Mă treceau fiori de câte ori făcea lucrul acesta, dar tot nu-i spuneam ceea ce nu voiam ca ea să știe.

Apoi, parcă în luna mai, pe la jumătatea lecției de pian mi-a spus că îi este rău. Am văzut că era palidă și transpirase. Am întrebat-o dacă vrea să întrerupem lecția și să plece acasă, dar ea a spus că își va reveni dacă va sta puțin întinsă. Am dus-o în dormitor... mai mult în brațe. Canapeaua era prea mică, așa că singurul loc unde se putea întinde era patul din dormitor. Și-a cerut scuze că mă deranjează, dar i-am spus să nu-și facă probleme și am întrebat-o dacă vrea să bea apă sau altceva. A spus că nu vrea să bea nimic și că nu-și dorea decât să stau puțin lângă ea.

După câteva minute m-a rugat, cu o voce sfârșită, să o frec pe spate. Chiar am crezut că îi era rău și transpira nebunește, așa că am început să o masez. S-a scuzat apoi și m-a întrebat dacă pot să-i scot sutienul, pentru că o jena. Am făcut ce m-a rugat. Purta o bluză strânsă pe corp, așa că a trebuit să-i deschii toți nasturii și să bag mâna pe sub ea ca să-i desfac sutienul. Avea sâni mult prea mari pentru o fată de treisprezece ani, erau de două ori mai mari decât ai mei și sutienul ei era unul scump, nu glumă. Bineînțeles că la momentul respectiv nu mi s-a aprins nici un beculeț și am continuat

să-i masez spatele, ca o proastă. Ea se tot scuza că mă deranjează, cu o voce miorlăită, iar eu îi spuneam să nu se simtă stânjenită.

Reiko a scuturat scrumul pe jos. Mă oprisem din mâncat struguri și eram numai urechi la povestea ei.

— După o vreme, fata a început să suspine. „Ce s-a întâmplat?” am întrebat-o eu. „Nimic”, a zis. „Cum nimic? Spune-mi adevărul! am îndemnat-o eu. Ce te supără?” „E, mi se mai întâmplă uneori, spuse ea. Nu știu ce să fac, pentru că mă simt singură și tristă, nu pot vorbi cu nimeni, nimănui nu-i pasă de mine. Mă simt complet neglijată și intru în astfel de stări. Nu pot dormi nopțile, nu am poftă de mâncare și nu-mi doresc decât să vină ziua lecției de pian.”

Am îndemnat-o să-mi spună tot ce are pe suflet. S-a plâns că are probleme acasă, că nu-și iubește părinții și părinții n-o iubesc, că tatăl ei are o amantă și dă rareori pe acasă, iar mama ei înnebunește din pricina asta și își descarcă nervii pe ea. S-a văitat că mama ei o bate zilnic și nici nu-i vine să mai meargă acasă. A început să hohotească în toată regula. Cred că și zeul ei protector ar fi izbucnit în plâns dacă ar fi văzut-o în halul acela. I-am spus că dacă îi este atât de greu să meargă acasă, poate veni la mine oricând. Auzind aceasta, s-a aruncat de gâtul meu și a spus, patetic: „Vă rog să mă scuzați pentru tot deranjul pe care vi-l pricinuiesc. Dacă nu v-aș avea pe dumneavoastră, nu știu ce m-aș face. Vă rog să nu-mi întoarceți spatele. Dacă și dumneavoastră îmi faceți așa ceva, nu mai am la cine să merg”.

Auzind toate acestea, continuă Reiko, nu mi-a rămas decât să-i iau capul în brațe și să-l mângâi, ca să încerc să o liniștesc. Și-a încolăcit brațele în jurul meu și a început să mă mângâie pe spate. Mă simțeam cumplit de straniu și m-au trecut fiori din creștet până în tălpi. Așa am ajuns, cu fata aceea frumoasă, descinsă parcă dintr-un tablou, întinsă în pat, îmbrățișându-ne, și mâinile ei îmi mângâiau spatele într-un fel incredibil de senzual. Soțul meu era un biet novice pe lângă ea, cred că nu-i ajungea nici la degetul mic. Aveam senzația că-mi pierd cumpătul ori de câte ori mă atinge și, fără să-mi dau seama, m-am trezit fără bluză, fără sutien și cu ea mângâindu-mi sânii. Abia atunci mi-am dat seama că era lesbiană în toată puterea cuvântului. Mai cunoscusem una, în liceu, și îmi ajungea. I-am spus să înceteze.

„Vă implor! Numai puțin! Sunt atât de singură... nu vă mint, vă rog să mă credeți că sunt atât de singură. Nu vă am decât pe dumneavoastră, vă roooog, nu mă respingeți!” Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe sânii ei, niște săni frumos croiți, n-am ce zice. M-au trecut fiori când i-am atins. Nu știam ce să mai fac și tot repetam „nu, nu, nu”, ca o proastă. Eram ca paralizată, nu mă puteam mișca. Pe fata aceea din liceu am reușit să o resping, dar acum eram neputincioasă. Trupul nu mă mai asculta, pur și simplu. Mi-a luat și cealaltă mână cu mâna ei stângă, mi-a pus-o pe piept și a început să-mi sărute sfârcurile, iar cu dreapta să mă mângâie nebunește pe spate, pe burtă, pe coapse. Și așa m-am trezit, în propriul meu dormitor, cu perdelele trase, goală pușcă, lăsându-mă mângâiată de o fată de treisprezece ani — nici nu mi-am dat seama când m-a dezbrăcat, când a scos de pe mine toate hainele, una câte una —și eu mă zvârcoleam de plăcere. Dacă privesc acum în urma, mi se pare incredibil. A fost o adevărată nebunie, nu crezi? Parcă îmi făcuse farmece.

Reiko se opri ca să mai tragă un fum.

— Să știi că este prima oară când destăinui unui bărbat această secvență din viața mea, spuse ea, privindu-mă în ochi. Îți povestesc aceste tâmpenii pentru că așa cred de cuviință, dar să știi că nu mi-e chiar ușor.

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu găseam, oricum, altceva mai potrivit de spus.

— A continuat să mă mângâie și apoi mâna ei dreaptă a alunecat în jos și m-am trezit cu ea în chiloți. Eram udă toată. Mi-e rușine să mărturisesc, dar nu mi se mai întâmplase așa ceva până atunci și nici după aceea. Mă considerasem întotdeauna o ființă ponderată, deloc avidă de sex și nu puteam să înțeleg cum de ajunsese să nu mai știu de mine. S-a jucat cu degetele ei subțiri și moi... mi-e greu să-ți spun în cuvinte ce s-a întâmplat. Vreau doar să-ți mărturisesc că era cu totul altă senzație decât cea provocată de degetele stângace ale unui bărbat. A fost ceva de nedescris, zău. Simțeam că o să-mi explodeze creierii. Și totuși, deși mi se încețoșase mintea, îmi dădeam seama că trebuie să pun o dată capăt aceluia joc nebunesc. Știam că dacă am să continuu, nu mă voi mai putea opri și pe urmă aveam să port în suflet acel secret teribil și iar am să înnebunesc. M-am gândit și la copilul meu. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi văzut în halul acela? Fiica mea stătea întotdeauna la părinții mei sâmbăta, până la ora trei, dar dacă venea mai devreme tocmai atunci? Gândul acesta m-a ajutat să-mi adun toate forțele și să mă ridic în genunchi. „Încetează! Te rog!” am strigat eu.

Nu s-a lăsat intimidată. Mi-a smuls chiloții de pe mine și a început să mă lingă. Nu-l lăsasem nici pe soțul meu să facă așa ceva pentru că eram o pudică, dar fata aceea de treisprezece ani nu avea nici o jenă. M-am simțit, o vreme, neputincioasă de luptă și n-am putut să nu țip de plăcere.

„Termină!”, am țipat, arzându-i o palmă zdravănă peste obraz. S-a oprit până la urmă și s-a ridicat în genunchi, privindu-mă în ochi. Amândouă eram goale pușcă, în genunchi, pe pat, uitându-ne una la alta. Ea avea treisprezece ani, eu treizeci și unu... dar când mă uitam la trupul acela al ei, mi se părea irezistibil. Imaginea aceea îmi este încă foarte vie în minte. Tot nu-mi vine să cred că rămăsesem cu ochii pironiți pe trupul unei fete de treisprezece ani. În comparație cu ea, eu arătam jalnic de-a dreptul, te rog să mă crezi.

Am tăcut pentru că nu știam ce să spun.

— Fata m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat? Nu-i așa că vă place? Știam că o să vă placă de când v-am văzut prima oară. E mai plăcut decât să faci amor cu un bărbat, nu? Ia uitați cât sunteți de udă! Pot să continuu, să fac în așa fel încât să aveți senzația că vă topiți de tot. Vreți, nu-i așa?” Avea dreptate. M-am simțit mai bine ca oricând și voiam să se repete, dar nu puteam să îmi permit așa ceva. „Haideți, măcar o dată pe săptămână, continuă ea. Doar o dată pe săptămână! Nu spun nimănui, o să fie doar secretul nostru.”

M-am ridicat brusc, mi-am pus halatul de baie pe mine și i-am spus să plece și să nu mai calce niciodată în casa mea. M-a privit și-atât. Ochii ei erau complet inexpressivi, ca și cum ar fi fost pictați pe carton. Nici măcar o clipire. Mărturisesc că nu-i mai văzusem niciodată așa. După ce m-a privit fix o vreme, și-a adunat lucrurile fără să scoată un cuvânt și s-a îmbrăcat cât a putut de încet, punându-și fiecare articol de îmbrăcăminte pe ea, cu pauze studiate, de parcă făcea o demonstrație. A intrat apoi în camera în care se afla pianul și a scos o perie din geantă. Și-a periat părul, și-a șters sângele de pe buze cu o batistă, s-a încălțat și a ieșit. În timp ce pleca, mi-a trântit: „Să știi că ești lesbiană. E adevărat. Oricât te-ai feri, tot lesbiană mori”.

— E adevărat? am întrebat-o pe Reiko.

Reiko își strânse buzele și se gândi puțin.

— Păi, este și nu este. Mărturisesc că m-am simțit mai bine cu ea decât cu soțul meu și acesta a fost un fapt palpabil. Aveam momente când mă înnebunea și pe mine întrebarea asta — mi-o puneam și nu știam ce să răspund. Poate chiar eram lesbiană și nu-mi dădusem seama până atunci. Dar acum nu mai cred așa, adică nu am asemenea porniri, sau poate le am,

dar nu sunt lesbiană în adevăratul sens al cuvântului, pentru că nu simt nici o atracție fizică față de vreo femeie. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap că am înțeles.

— Un anume tip de fete tresar când trec pe lângă mine și eu simt lucrul acesta. Sunt singurele momente când cred că sunt și eu lesbiană, dar, de exemplu, pe Naoko pot să o țin în brațe oricât și nu simt nimic deosebit. Noi umblăm practic goale prin apartament când este cald și facem baie împreună, uneori dormim chiar sub aceeași plapumă... dar nu ni se întâmplă nimic. Eu nu simt absolut nimic și n-aș putea spune că Naoko nu e frumoasă. De fapt, odată ne-am jucat de-a lesbienele. Vrei să-ți povestesc?

— Povestește-mi.

— După ce i-am spus povestea pe care tocmai ți-am spus-o și ție — știi, noi ne spunem una alteia absolut totul — Naoko a vrut să vadă cum e. Ne-am dezbrăcat și ea m-a mângâiat, dar n-a mers. Doar m-am gădilat și-atât. A fost tare stângace! Credeam atunci că o să mor de răs. Și acum parcă-mi vine să mă scarpin, când mă gândesc cum a fost. În fine, dar cred că vrei să asculți și continuarea poveștii cu fata.

— Ca să fiu cinstit, da.

— Păi... spuse Reiko, scărpinându-și o sprânceană cu vârful degetului... După ce a plecat fata de la mine, m-am prăbușit pe un scaun și am rămas cu privirile în gol, neștiind ce să fac. Îmi auzeam inima bătând puternic. Vibram în fiecare colțișor din trupul meu. Brațele și picioarele mi se păreau ca de plumb, iar gura îmi era uscată de parcă înghițisem molii. M-am târât până la baie, știind că urma să mi se întoarcă copilul. Voiam să spăl toate locurile pe care le-a atins nemernica aceea. M-am frecat cu săpun, de nenumărate ori, și tot aveam impresia că nu pot scăpa de senzația aceea de murdărie cu care am rămas după plecarea fetei. Știam că s-ar putea să fie de vină doar imaginația mea, dar gândul acesta nu m-a ajutat. În noaptea aceea l-am rugat pe soțul meu să facem dragoste, considerând actul sexual o modalitate de a scăpa de maculare. Normal, nu i-am mărturisit nimic, pentru că n-am putut. I-am spus doar că vreau să mă ia încet, mai încet decât de obicei. Așa a și făcut. S-a concentrat pe fiecare detaliu, a avut multă, multă răbdare și a fost extraordinar. A fost prima oară când mi s-a întâmplat să ating punctul cel mai înalt al excitației. Știi de ce? Pentru că simțeam încă degetele fetei pe tot trupul meu. Asta a fost. Îmi e cam rușine că-ți povestesc asemenea amănunte. I-auzi, să-ți spun tocmai ție că am transpirat, că am juisat... zise Reiko, zâmbind. Dar nici descărcarea aceea nu mi-a fost de vreun ajutor. După două sau trei zile mai simțeam încă degetele fetei, iar ultimele ei cuvinte îmi răsuna în urechi ca un ecou de care nu puteam scăpa.

N-a venit la lecție sâmbăta următoare. În timp ce o așteptam, inima îmi bătea nebunește și mă întrebam ce aveam de făcut dacă apărea totuși. Nu mă puteam concentra și eram incapabilă de vreo decizie. Ea n-a venit, însă. Normal, era mândră și doar nu-i mersese cu mine până la capăt. N-a venit nici săptămâna următoare, nici după aia și uite așa a trecut o lună. Credeam că o să fiu capabilă să uit ce s-a întâmplat, o dată cu trecerea timpului, dar nu uitam. Când eram singură acasă, îi simțeam prezența și nu mă linișteam nicicum. Nu puteam cânta la pian, nu puteam gândi... n-am putut face nimic în luna aceea. Apoi, într-o bună zi, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă... Ori de câte ori plecam de acasă, vecinii se uitau la mine cam ciudat și aveau o atitudine distantă. Erau la fel de politicoși ca și altădată, dar era ceva schimbat în tonul vocii și în aerul lor. Vecina de alături, care obișnuia să mai îmi facă vizite din când în când, încerca să mă evite și îmi era foarte clar lucrul acesta. M-am străduit să nu mă las copleșită de astfel de gânduri pentru că știam că, de îndată ce observ

asemenea amănunte, e gata cu mine, boala se putea declanșa oricând.

Într-o zi m-a vizitat o vecină cu care eram în relații destul de apropiate. Aveam aceeași vârstă, era fiica unei prietene de-a mamei și fetele noastre mergeau la aceeași grădiniță. Cum a intrat, m-a întrebat dacă știam ce bârfe groaznice circulă pe seama mea. I-am spus că nu știam nimic și am întrebat-o despre ce era vorba. „Nici nu-ți pot spune, zise ea. E atât de îngrozitor!” Am insistat, și cu toate împotrivirile ei, până la urmă tot am tras-o de limbă. Eram conștientă de faptul că venise intenționat ca să-mi spună ce auzise, așa că nu avea cum să nu-și dea drumul la gură în cele din urmă. Lumea zicea că sunt lesbiană și că fusesem internată de mai multe ori în ospicii. Se spunea că am dezbrăcat o elevă de-a mea, că i-am făcut tot felul de lucruri și când aceasta a încercat să-mi reziste, am plesnit-o atât de tare, încât i s-a umflat fața. Povestea au croit-o cum le-a convenit și mă deranja foarte tare, dar ce m-a șocat a fost faptul că se știa că fusesem internată la nebuni.

Prietena mea încerca să-i convingă pe toți că mă cunoștea de multă vreme și că nu puteam face așa ceva, dar părinții fetei au crezut-o pe fată și au răspândit versiunea ei. Când au auzit ce i s-a întâmplat fetei, au făcut investigații serioase în ceea ce mă privește și au aflat de problemele mele psihice.

Prietena mea auzise că, într-o zi — era bineînțeles ziua cu pricina —, fata s-a întors acasă, după ora de pian, cu fața umflată și cu buza crăpată și plină de sânge, cu nasturi lipsă la bluză și cu lenjeria de corp sfâșiată. Poți să crezi? A făcut toate acestea ca să-și susțină povestea, bineînțeles, poveste pe care mama ei a trebuit să i-o smulgă cu cleștele. O și văd pătându-și bluza cu sânge, rupându-și nasturii și breteaua de la sutien, plângând la comandă până i s-au înroșit ochii, zburbindu-și părul și deșertând trei vedre de minciuni.

Nu am de ce să învinuiesc lumea că i-a dat crezare. Și eu aș fi crezut-o pe păpușica aceea frumoasă cu limbă de diavol. Îmi imaginez că a ajuns acasă plângând, că a refuzat să spună imediat ce s-a întâmplat pentru că i se părea prea rușinos, dar că pe urmă a turuit fără să respire. Normal că lumea a crezut-o pe ea. Și, colac peste pupăză, era adevărat că fusesem internată la psihiatrie și era la fel de adevărat că am plesnit-o pe fată cât am putut de tare. Dar cine să mă creadă pe mine? Poate doar soțul meu.

M-am frământat câteva zile dacă să-i spun sau nu soțului meu despre zvonul care circulă pe seama mea, dar când i-am spus, m-a crezut. Mi se părea și normal. I-am povestit tot ce se întâmplase în ziua aceea — tot ce-mi făcuse fata, toate gesturile ei de lesbiană, dar și faptul că o plesnisem. Nu i-am putut mărturisi însă ce am simțit, nici nu aveam cum să fac așa ceva. S-a infuriat și a zis că se duce imediat să stea de vorbă cu familia fetei ca să lămurească lucrurile. „Doar ești căsătorită cu mine și ai un copil. De ce să spună lumea despre tine că ești lesbiană? Ce cretini!”

Nu l-am lăsat să se ducă pentru că n-ar fi făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. Știam că fata e bolnavă. Văzusem sute de oameni bolnavi și știam foarte bine cum reacționează. Fata era putredă pe dinăuntru, era putredă până în cel mai ascuns colțișor al trupului ei. Sub pielea cea frumoasă nu se afla decât o carne putredă. Știu că e oribil să spun așa ceva, dar e adevărat. Îmi dădeam foarte bine seama că oamenii nu vor cunoaște niciodată adevărul în legătură cu ea și că noi nu aveam șanse de câștig. Era expertă în a manipula sentimentele adulților din jurul ei și nu puteam nicicum dovedi că aveam dreptate. În primul rând, cine și-ar fi putut imagina că o fată de treisprezece ani era capabilă să se dea la o femeie de peste treizeci de ani? Indiferent ce spuneam noi, ceilalți credeau tot ce voiau ei să creadă și, cu cât luptam mai mult, cu atât deveneam mai vulnerabili.

Nu ne rămânea decât să ne mutăm. Dacă mai stăteam în zona aceea, încordarea se întetea și iar îmi zbura șurubelul. Deja simțeam că se apropie criza. Trebuia să plecăm undeva departe, unde nu mă cunoștea nimeni. Soțul meu nu era totuși pregătit de plecare și nu a realizat cât de critică devenise situația. Momentul era cumplit de nepotrivit, pentru că lui îi plăcea ceea ce făcea și reușisem să ne mutăm în propria noastră casă, iar fetiței îi plăcea la grădinița aceea. M-a rugat să aștept puțin, argumentând că nu ne putem muta chiar așa, cu una, cu două, că el nu-și poate găsi un serviciu cât ai bate din palme, că va trebui să ne vindem casa și să găsim o altă grădiniță. Mi-a spus că, în cel mai fericit caz, poate rezolva totul în vreo două luni.

I-am spus că nu puteam aștepta două luni, că situația era gravă și că o perioadă atât de lungă m-ar fi terminat definitiv și că n-o să-mi mai revin niciodată. „Crede-mă, știu ce vorbesc”, am încercat eu să-l conving. Simptomele nu se lăsară așteptate: îmi țiuiau urechile, auzeam tot felul de sunete stranii, aveam insomnii. Mi-a sugerat să plec undeva singură, înainte, și mi-a promis că va veni și el de îndată ce rezolva toate problemele.

I-am zis că nu vreau să merg nicăieri singură, că nu rezist fără el, că am mare nevoie de el. L-am implorat să nu mă lase singură. M-a luat în brațe și m-a rugat să mai rezist puțin, măcar o lună, răstimp în care se va ocupa de toate, își va părăsi slujba, va vinde casa, va căuta o grădiniță fetiței, își va găsi o slujbă nouă. Mi-a spus că, dacă toate mergeau bine, avea șansa să preia un post în Australia, dar îmi cerea să mai aștept o lună. „Totul va fi în ordine”, îmi promitea el. N-am mai avut ce să zic. Dacă încercam să mai spun ceva, nu făceam decât să mă izolez și mai mult.

Reiko oftă și își ridică ochii spre lampa din tavan.

— N-am mai rezistat o lună. Într-o bună zi, s-a desprins din nou șurubelul. Pac! De data aceea a fost îngrozitor. Am luat somnifere și am dat drumul la gaz. M-am trezit la spital și nu mi-am mai revenit câteva luni. După ce mi-am revenit puțin și am fost capabilă să gândesc, l-am rugat pe soțul meu să divorțeze, spunându-i că e cel mai bine pentru el și pentru fiica noastră. Mi-a spus că nici prin cap nu-i trece să divorțeze de mine. „Putem să o luăm de la capăt”, insista el. „Plecăm toți trei undeva și începem o viață nouă.”

„E prea târziu”, i-am spus eu. „Totul s-a sfârșit când m-ai rugat să mai aștept o lună. Dacă îți doreai într-adevăr să o luăm de la capăt, nu trebuia să-mi fi spus așa ceva atunci. Indiferent unde mergem, indiferent cât de departe ne mutăm, boala mea recidivează. Eu îți voi cere același lucru. Te voi face să suferi și nu mai vreau.”

Am divorțat sau, mai bine zis, eu am cerut divorțul, cu toată împotrivirea lui. El s-a recăsătorit acum doi ani. Îmi pare bine că l-am determinat să mă părăsească. Zău că da. Știam că voi rămâne așa tot restul vieții și nu voiam să-l mai implic în problemele mele. Nu mai voiam să forțez pe nimeni să trăiască cu groaza permanentă că eu îmi puteam pierde mințile în orice moment.

Se purtase minunat cu mine, a fost soțul ideal, credincios, puternic, răbdător, o persoană în care puteam avea toată încrederea. A făcut tot ce a depins de el ca să mă însănătoșesc și eu mi-am dat toată silința să mă fac bine, atât de dragul lui, cât și al fiicei noastre. Și am crezut că m-am însănătoșit. Din momentul în care m-am măritat, adică timp de șase ani, am fost extrem de fericită. Datorită lui, totul a fost perfect nouăzeci și nouă la sută, dar a mai rămas acel unu la sută... Pac! Tot ce construisem cu atâta grijă s-a prăbușit într-o fracțiune de secundă... și de vină a fost fata aceea.

Reiko a strâns toate mucerile de țigări de pe jos și le-a băgat în cutia de conserve.

— A fost îngrozitor, continuă ea. Am clădit totul cu grijă, pas cu pas, și când s-a prăbușit, s-a dus totul de râpă cât ai zice pește.

Reiko s-a ridicat în picioare și și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Hai să mergem acasă. E târziu.

Cerul era mai întunecat, norii mai denși, iar luna nu se vedea deloc. Acum îmi mirosea și mie a ploaie, dar adulmecam în același timp parfumul proaspăt al strugurilor pe care îi duceam în mână.

— De aceea nu pot pleca de aici, spuse Reiko. Mi-e teamă să plec și să mă amestec cu lumea de afară. Mi-e frică să cunosc oameni noi și să am gânduri noi.

— Te înțeleg foarte bine, am spus. Dar eu cred că poți, vreau să zic că ai fi capabilă să te descurci acolo, afară.

Reiko zâmbi, dar nu mai spuse nimic.

*

Naoko stătea pe canapea cu picioarele încrucișate sub ea, cu o carte deschisă și cu mâna la tâmplă. Lăsa impresia că verifică, cu degetele, fiecare cuvânt în parte și că vrea să se asigure că tot ce citește îi intră în cap. Picăturile de ploaie începură să se audă pe acoperiș. Lumina lămpii o învăluia pe Naoko, plutind în jurul ei asemenea unor particule minuscule de pudră. După lunga discuție pe care o avusesem cu Reiko, tinerețea lui Naoko m-a frapat pur și simplu.

— Scuză-ne că am întârziat, spuse Reiko, mângâind-o pe cap.

— V-ați simțit bine? a întrebat Naoko, ridicând ochii.

— Bineînțeles, spuse Reiko.

— Ce-ați făcut... amândoi? m-a întrebat Naoko.

— Nu pot să-ți spun.

Naoko chicoti și puse cartea deoparte. Apoi, am mâncat toți trei struguri, pe fundalul picăturilor de ploaie.

— Când plouă astfel, spuse Naoko, am senzația că nu mai suntem decât noi pe lumea asta. Aș vrea să plouă tot așa și să rămânem toți trei împreună, pe vecie.

— Și cât stați voi îmbrățișați, spuse Reiko, eu să vă fac vânt cu un evantai lung sau să vă cânt la chitară, ca o sclavă, nu? Nu-mi convine!

— A, nu, ți-l dau și ție din când în când, spuse Naoko, râzând.

— Parcă sună mai bine așa, zise Reiko. Hai, să plouă șiroaie!

A plouat cu găleata și a tunat. După ce am terminat strugurii, Reiko și-a aprins o țigară, a scos chitara de sub pat și a început să cânte, mai întâi *Desafinado*, *Fata din Ipanema*, apoi niște Bacharach și câteva cântece de-ale lui Lennon și McCartney. Eu și Reiko am băut vin, iar după ce s-a terminat, am atacat butelcuța din rucsacul meu. Atmosfera era intimă, ne-am simțit extraordinar și am stat de vorbă până târziu. Ajunsesem și eu să-mi doresc, ca și Naoko, să nu se mai oprească ploaia.

— Mai vii să mă vezi? m-a întrebat Naoko, privindu-mă fix.

— Normal că vin, am răspuns.

— Și o să-mi scrii?

— În fiecare săptămână.

— Scrii și pentru mine câteva rânduri? întreabă Reiko.

— Da, cu mare plăcere.

La ora unsprezece, Reiko a desfăcut canapeaua și a transformat-o în pat, exact cum procedase și cu o seară în urmă. Ne-am urat noapte bună,

am stins luminile și ne-am culcat. Neputând să adorm, am scos din rucsac *Muntele vrăjit* și o lanternă. Am citit o vreme. Puțin înainte de miezul nopții, ușa de la dormitor s-a deschis ușor și Naoko a venit și s-a cuibărit lângă mine. Nu mai era Naoko din seara precedentă, ci Naoko cea adevărată. Privirile erau normale, mișcările sprintene. Mi-a șoptit la ureche:

— Nu știu de ce, dar nu pot să adorm.

— Nici eu, am zis. Am pus cartea la o parte, am stins lanterna, am luat-o în brațe și am sărutat-o. Bezna nopții și sunetul ploii ne învăluiau.

— Ce-ar zice Reiko dacă ne-ar vedea?

— Nu te-ngrijora, doarme tun. Și când doarme, apoi doarme, nu glumă. Naoko m-a întrebat apoi:

— Mai vii să mă vezi?

— Vin.

— Chiar dacă eu nu pot face nimic pentru tine?

Am dat din cap. Îi simțeam sânii lipiți de pieptul meu. Am urmărit cu palma conturul trupului ei, peste halatul de noapte: de la umeri, în jos, pe spate, până la șolduri. Am repetat gestul de câteva ori, încet-încet, încercând să-mi întipăresc în minte moliciunea trupului ei. Am stat îmbrățișați o perioadă de timp, iar apoi Naoko mi-a atins fruntea cu buzele și s-a dat jos din pat. Halatul de un bleu palid se unduia ușor, în bezna camerei, asemenea unui pește.

— La revedere! spuse Naoko în șoaptă.

Am adormit, ascultând ploaia.

Dimineața mai ploua încă. Era o ploaie frumoasă, de toamnă, aproape insesizabilă, diferită de ploaia torențială de cu o seară în urmă. Îți dădeai seama că plouă doar pentru că vedeai încrețiturile de pe suprafața bălților și auzai picăturile clipocind pe streșini. Când m-am trezit, o ceață lăptoasă învăluia peisajul, dar, de îndată ce a răsărit soarele, aceasta s-a risipit în bătaia brizei, iar munții și dealurile din împrejurimi mi s-au arătat în toată splendoarea lor.

Am luat micul dejun împreună cu fetele, ca în dimineața precedentă și apoi ne-am dus la colivie să vedem de păsări. Naoko și Reiko purtau pelerine galbene, cu glugă, iar eu am îmbrăcat un pulover peste care mi-am pus o canadiană subțire. Aerul era umed și rece. Aveam impresia că și păsările încercau să evite ploaia, deoarece se înghesuiseră toate în spatele coliviei.

— Se face frig când plouă, nu-i așa? am întrebat-o pe Reiko.

— De-acum, cu fiecare ploaie, o să fie tot mai frig, până va veni zăpada. Norii dinspre Marea Japoniei lasă-n urma lor tone de fulgi de nea când trec pe-aici.

— Ce faceți cu păsările, iarna?

— Le ducem înăuntru, normal. Ce să facem cu ele, să le îngropăm în zăpadă și să le scoatem congelate la primăvară? După aceea să le dezghețăm, să le readucem la viață și să țipăm: „Hei, toată lumea la masă!” Nu se poate!

Am zgândărit cu degetul plasa de sârmă și, deranjând papagalul, acesta a dat din aripi și a țipat: „Rahat! Mulțumesc! Nebuno!”

— Pe acela aș vrea să-l congelez, spuse Naoko, cu o privire tristă. Chiar cred că o să innebunesc dacă-l aud în fiecare dimineață.

După ce am făcut curat în colivie, ne-am întors acasă. În timp ce-mi făceam bagajele, fetele se pregăteau să plece la câmp. Am plecat împreună și ne-am despărțit imediat după ce am trecut de terenul de tenis. Ele au luat-o la dreapta și eu mi-am continuat drumul, drept înainte. Ne-am luat rămas-bun și le-am promis că voi mai veni. Naoko mi-a zâmbit și a dispărut

după colț.

Am trecut pe lângă mai mulți oameni în drum spre poartă și toți purtau aceleași pelerine galbene, cu glugă, ca Naoko și Reiko. Toate culorile aveau o nuanță și o strălucire aparte în lumina soarelui. Pământul era negru-negru, crengile pinilor de un verde sclipitor, iar oamenii îmbrăcați în galben arătau ca niște duhuri speciale cărora li se permitea să calce pe pământ doar în diminețile ploioase. Se deplasau în tăcere deplină, ducând cu ei unelte, coșuri și saci.

Portarul și-a amintit numele meu, l-a bifat pe lista vizitatorilor și eu m-am îndreptat spre ieșire.

— Înțeleg că ești din Tokyo, spuse bătrânul, văzând adresa din registru. Am fost și eu o dată acolo. Doar o dată. Acolo se mănâncă niște carne de porc grozavă!

— Da? am întrebat eu, neștiind ce să-i răspund.

— Celelalte mâncăruri din Tokyo nu mi-au plăcut, dar carnea de porc a fost delicioasă. Cred că au crescătorii speciale acolo.

I-am spus că nu știu și că e prima oară când aud de așa ceva.

— Când ați fost la Tokyo? l-am întrebat.

— Păi, știu eu? zise el, dând din cap. Parcă a fost pe vremea când s-a căsătorit Prințul Moștenitor. Fiul meu era la Tokyo și mi-a spus că trebuie să văd și eu orașul măcar o dată în viață. Atunci am mâncat carne de porc... În 1959.

— A, da, pe vremea aceea trebuie să fi fost bună, am zis.

— Acum nu mai e? a întrebat el.

L-am asigurat că nu știam mare lucru despre carnea de porc și mi s-a părut că răspunsul meu l-a dezamăgit. El ar fi vrut să continuăm conversația, dar i-am spus că trebuia să prind autobuzul și am luat-o spre drum. Deasupra râului mai pluteau niște pete de nori, dar vântul blând încerca să le ducă spre versantul muntelui din apropiere. Din când în când mă opream, mă întorceam și oftam, fără un motiv anume. Aveam senzația că am pășit pe o planetă unde gravitația era alta. A, da, bineînțeles, mi-am zis eu, trist. Am ajuns în lumea de afară.

M-am întors la cămin la ora patru și jumătate, m-am schimbat și am plecat imediat la magazinul de discuri din Shinjuku, ca să-mi iau slujba în primire. De la ora șase până la zece și jumătate am avut grijă de magazin și am vândut doar câteva discuri, iar, în rest, am privit, absent, pe fereastră, la șuvoiul de lume care se scurgea prin fața mea, afară. Am văzut familii cu copii, cupluri, bețivi, mafioți, fete vesele în fuste scurte, hippy cu barbă, animatoare și multe alte soiuri imposibil de definit. Când puneam un disc cu muzică rock, hoinarii și hippy se adunau în fața magazinului și dansau sau pur și simplu se așezau pe jos și ascultau, dar când îl puneam pe Tony Bennett, dispăreau.

Lângă magazinul la care lucram eu se afla unul ce vindea Jucării pentru adulți", unde era prezent în permanență un bărbat cam adormit, între două vârste. Nu prea înțelegeam eu ce-i cu prostiile alea, cine pentru cine le cumpără, dar se pare că-i mergea bine afacerea. Pe o alee, în diagonală față de magazinul de discuri, am văzut un student vomitând. Probabil băuse prea mult. La centrul de jocuri mecanice de peste drum, bucătarul unui birt din apropiere își omora pauza jucând bingo și toca bani serioși. Sub streășină unui magazin care se închisese, am văzut un vagabond, cam negricios la față, ghemuindu-se la pământ și rămânând acolo, nemișcat. O fată rujată, ce părea a fi doar elevă de gimnaziu, a intrat și m-a rugat să-i pun discul cu melodia *Jumping Jack Flash* a formației

Rolling Stones. Când i-am pus discul, a început să pocnească din degete în ritmul melodiei, să-și miște șoldurile și să danseze prin magazin. Apoi mi-a cerut o țigară. I-am dat o țigară de-a patronului pe care a fumato cu evidentă plăcere și, după ce s-a terminat melodia, a plecat fără măcar să-mi mulțumească. La interval de aproximativ cincisprezece minute se auzea sirena ambulanței sau a mașinii poliției. Trei funcționari beți, în costum și cravată, au trecut și ei prin fața magazinului, râzând cu poftă ori de câte ori îi strigau unei fete cu părul lung, frumos, dintr-o cabină telefonică: „Maaaamă, ce bucatăică!”

Cu cât priveam mai mult la scenele din jurul meu, cu atât nu mai înțelegeam nimic. Ce naiba se întâmpla? Ce naiba însemnau toate astea?

Patronul s-a întors după cină și mi-a spus:

— Watanabe! Știi că alaltăieri seară i-am făcut felul fetei de la buticul ăla?

Știam că, nu cu multă vreme în urmă, pusese ochii pe o fată de la un butic din apropiere și din când în când îi mai ducea cadou câte un disc. L-am felicitat și el a început să-mi dea o serie de amănunte și să mă învețe ce am de făcut dacă voiam să pun mâna pe o fată drăguță. Părea foarte încântat de sfaturile lui. Mi-a spus că trebuie să-i fac mai întâi cadouri fetei, apoi să o îmbăt și gata, nimic mai simplu.

Cu mintea mai încălțată ca oricând, m-am urcat în tren și m-am întors la cămin. Am tras perdelele, am stins luminile și m-am întins în pat. Aveam senzația că Naoko se va strecura lângă mine în orice moment. Cu ochii închiși, îi simțeam sânii moi, lipiți de pieptul meu, o auzeam șoptindu-mi ceva și îi percepeam conturul trupului în mâini. Stând pe întuneric, m-am întors la lumea aceea mică a ei. Mă gândeam la ea, o vedeam goală, ca în noaptea aceea cu lună, mi-o imaginam curățind colivia și îngrijind legumele, trupul acela frumos, acoperit de pelerina cea galbenă cu glugă. Mi-am luat penisul în mână și m-am gândit la Naoko până am ejaculat. Creierii mi s-au mai limpezit puțin, dar tot nu puteam să adorm. Eram epuizat, nu-mi doream decât să dorm și, cu toate acestea, somnul nu mi se lipea de gene.

M-am ridicat din pat și m-am dus la fereastră. Am privit în zare și ochii mi s-au oprit pe catarg. Fără steagul național prins de el, parul acela arăta ca un os alb, uriaș, străpungând întunericul nopții. Oare ce făcea Naoko acum? mă întrebam. Cu siguranță dormea, dormea adânc în lumea aceea mică și ciudată a ei. M-am trezit că-i urez, în gând, să aibă somnul lin, fără vise chinuitoare.

Capitolul al șaptelea

La ora de sport de joi dimineața, am înotat câteva lungimi în bazinul de cincizeci de metri. Efortul mi-a mai limpezit mintea și mi-a deschis pofta de mâncare. Am mâncat o porție mare la masa de prânz și, în timp ce mă îndreptam spre sala de lectură a Facultății de Litere ca să mai studiez ceva, am zărit-o pe Midori Kobayashi. Era cu o studentă mică de statură, ce purta ochelari, dar, când m-a zărit, s-a apropiat singură de mine.

— Unde te duci? m-a întrebat ea.

— La bibliotecă.

— Lasă bibliotecă și hai să mâncăm împreună de prânz!

— Tocmai am mâncat, am zis.

— Și ce dacă? Mai mănânci o dată.

Până la urmă m-a convins și am intrat într-un restaurant mic. În timp ce ea a mâncat o porție de curry, eu am băut o cafea. Purta o cămașă albă,

cu mâneci lungi, și peste ea avea o vestă galbenă, din lână, cu un pește mare, tricotat. La gât purta un lăntișor subțire de aur, iar la mână un ceas Disney. A mâncat cu poftă și a băut trei pahare de apă.

— Unde-ai dispărut? m-a întrebat Midori. Te-am sunat de nenumărate ori.

— Voi ai să-mi spui ceva anume?

— Nimic special, doar te-am sunat.

— Aha.

— Aha... ce? întreabă ea.

— Nimic. Am zis și eu „aha"... Au mai fost ceva incendii în ultima vreme?

— Nu, dar văd că acela ți-a plăcut. N-au fost pagube mari, deși a fost ceva fum, nu glumă. Grozav, nu?

Midori a mai băut un pahar cu apă, a respirat adânc și m-a privit fix o vreme.

— Hei, ce-ai pățit? m-a întrebat ea. Parcă nu-ți sunt boii acasă.

— N-am nimic. Am fost și eu într-o mică excursie și sunt cam obosit.

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, spuse Midori.

— Zău?

— Ai ore în după-amiaza asta?

— Germană și religie.

— Poți să chiulești?

— La germană nu, pentru că am test.

— Când se termină?

— La două.

— Bine. Ce-ar fi să vii cu mine în oraș să bem ceva?

— Să bem la ora două? am întrebat eu.

— Ca să-ți mai schimbi starea de spirit... pari atât de abătut! Hai cu mine ca să-ți mai transmit un pic de energie! Eu asta aș vrea... să bem ceva și să-mi mai revin și eu. Ce zici?

— Bine, hai să mergem! am zis eu, oftând. Te aștept la ora două în fața clădirii.

După germană, am luat autobuzul și ne-am dus în Shinjuku. Am intrat într-un bar subteran, undeva în spatele librăriei Kinokuniya. Am început amândoi cu două pahare de vodcă și apă tonică.

— Vin aici din când în când, spuse ea. Nu se sinchisește nimeni că bei ziua-n amiaza mare.

— Obişnuiești să bei peste zi?

— Câteodată, spuse ea, făcând să răsune cuburile de gheață din pahar. Uneori, când mi se pare grea viața... vin aici și beau vodcă și apă tonică.

— Ți se pare grea viața?

— Da, uneori, spuse Midori. Am și eu problemele mele.

— Ca de exemplu?

— Familia, prietenii, cicluri menstruale neregulate... prostii de-astea.

— Mai bem câte un pahar? am îndemnat-o eu.

— Bem!

Am făcut semn cu mâna chelnerului și am mai comandat două pahare de vodcă și apă tonică.

— Mai ții minte că m-ai sărutat în duminica aceea? întreabă Midori.

M-am tot gândit la gestul tău... a fost grozav!

— Îmi pare bine!

— „Îmi pare bine!" mă maimuțări Midori. Doamne, cât ești de ciudat!

— Zău?

— Știi, mă gândeam că ar fi fost grozav ca acela să fi fost primul sărut din viața mea. Dacă aș fi capabilă să schimb cursul vieții, pe cuvânt că așa

l-aș considera și m-aș gândi la el toată viața. Apoi m-aș întreba ce s-o fi întâmplat cu băiatul acela, Watanabe, pe care l-am lăsat să mă sărute pentru prima oară în viață, pe terasa de la mansardă... o fi având vreo cincizeci și opt de ani acum?... N-ar fi grozav?

— Cum să nu! am zis eu, spărgând un fistic.

— Ia ascultă, ce-i cu tine? Pari atât de absent... și nici măcar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Probabil că nu m-am obișnuit cu lumea asta, am zis eu după o clipă de gândire. Nu știu, dar am senzația că lumea nu e cum trebuie. Oamenii, peisajul... totul mi se pare ireal.

Midori și-a rezemat un cot de bar și m-a privit fix.

— Parcă am mai întâlnit asta undeva... Într-un cântec de-al lui Jim Morrison. Sunt sigură.

— *People are strange when you're a stranger*²⁴.

— *Peace*²⁵! spuse Midori.

— *Peace!* am zis și eu.

— Zău că ar trebui să vii cu mine în Uruguay, spuse Midori, stând în continuare rezemată de bar. Dă-i încolo pe toți — iubită, familie, facultate!

— Nu-i rea ideea, am spus, râzând.

— Nu ți se pare minunat să scapi de toate și de toți și să te duci undeva unde nu cunoști pe absolut nimeni? Uneori îmi vine să fac așa ceva. Chiar mi-aș dori. Dacă m-ai duce cu tine, undeva departe, ți-aș trânti o grămadă de prunci voinici ca niște tăurași și am trăi cu toții fericiți, alergându-ne și hârjonindu-ne.

Am râs cu poftă și mi-am terminat al treilea pahar de vodcă.

— N-ai vrea o grămadă de prunci voinici ca niște tăurași?

— Cum să nu! am zis. Mi-ar plăcea grozav să-i văd cum arată.

— Nu-i nimic dacă nu-i vrei, spuse Midori, în timp ce mânca un fistic.

Vezi bine că spun doar prostii la ora asta. Dă-i încolo pe toți și hai să plecăm undeva... Ce rost ar avea să mergem în Uruguay? Nu vezi acolo decât rahat de măgar.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Rahat de măgar peste tot. Rahat ici, rahat colea... toată lumea asta-i un rahat! Te rog desfă-mi și mie fisticul ăsta.

M-am chinuit până am reușit să-l sparg și să-l curăț de coajă.

— Da, dar ce grozav a fost în duminica aceea! continuă ea. Sus, pe terasă, privind focul, bând bere, cântând... Nici nu mai țin minte de când nu m-am mai simțit atât de relaxată. De obicei, mereu am câte ceva de făcut, mereu mi se dă ceva de făcut. Cel puțin, tu mă lași în pace.

— Păi, eu nu-ți cer nimic pentru că încă nu te cunosc bine.

— Vrei să spui că dacă m-ai cunoaște mai bine, te-ai comporta ca toți ceilalți?

— Probabil, am zis. Ca să supraviețuiești în lumea asta, trebuie să-i pui pe alții la treabă.

— Sunt sigură că tu nu mi-ai face așa ceva. Eu zic că mă pricep la oameni și știu exact cine profită de altul sau cine se lasă păcălit. Tu nu ești genul ăsta și de aceea mă simt atât de bine cu tine. Ai idee cam câți sunt cei care profită și cei pe seama cărora se profită? O mulțime! Și apoi îi auzi lăudându-se că au păcălit pe nu știu cine sau se vaită că au fost păcăliți. Nu pot să sufăr asemenea chestii, dar n-am încotro. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac și le iau ca atare.

— Cum profiți tu de alții și cum profită ei de tine?

²⁴ Oamenii sunt stranii când ești un străin (engl.).

²⁵ Pace (engl.)

Midori își băgă un cub de gheață în gură și începu să-l sugă.

— Ia ascultă, vrei să mă cunoști mai bine sau nu?

— Oarecum.

— Ascultă-mă! Te-am întrebat dacă vrei să mă cunoști mai bine sau nu.

Ce fel de răspuns e ăsta?

— Da, Midori, aș vrea să te cunosc mai bine.

— Zău?

— Crede-mă!

— Cu riscul de a mă evita apoi?

— Ești chiar atât de groaznică?

— Păi, oarecum, da, spuse Midori, încruntându-se. Aș mai vrea un pahar.

Am chemat chelnerul și am mai comandat un rând de votcă. Până a venit băutura, Midori a stat cu bărbia proptită în palmă și cu cotul rezemat de bar. Am rămas nemișcat, ascultându-l pe Thelonus Monk cântând *Honeysuckle Rose*. Mai erau vreo cinci-șase clienți în restaurant, dar numai noi doi beam alcool. Mirosul puternic de cafea dădea încăperii întunecate un aer intim.

— Ești liber duminică? mă întrebă Midori.

— Cred că ți-am mai spus că sunt întotdeauna liber duminicile. Mă rog, după ora șase trebuie să merg la serviciu.

— Atunci ne întâlnim duminica aceasta?

— Da, am spus.

— Vin să te iau de la cămin duminică, bine? Nu prea știu la ce oră am să pot...

— Nu contează, te aștept.

— Watanabe! Știi ce mi-ar plăcea mie să fac acum?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— În primul rând, să mă întind pe un pat moale, pufos. Aș vrea să mă simt bine, să beau și să nu mai văd nici un rahat de măgar în jurul meu. Mi-ar plăcea să stai și tu lângă mine... Și apoi să-mi scoți, una câte una, toate hainele... ușooooor de tot, ca o mămică ce-și dezbracă bebelușul.

— Hmmmm...

— Eu mă simt bine, sunt cu gândurile departe și nu-mi dau seama, până la un moment dat, ce se întâmplă. Apoi, brusc, țip la tine: „Potolește-te, Watanabe! îmi place de tine, dar am un prieten. Nu pot să mă culc cu tine, să știi. Te rog fii cuminte!” Dar tu nu te potolești.

— Ba mă potolesc, am zis.

— Știu. Nu contează, așa-mi imaginez eu acum, spuse Midori. Și-apoi îmi arăți... chestia aia a ta... mare și tare. Eu îmi acopăr ochii, rușinată, dar de văzut am văzut-o o fracțiune de secundă și-ți spun: „Potolește-te! Nu vreau! Nu se poate să bagi în mine așa ceva... mare și tare”.

— Nu e mare, e normală.

— Ei, nu contează, îmi fac și eu iluzii. Și apoi tu te întristezi și eu încerc să te consolez: „Vai, săracul de tine!”

— Și chiar asta ai vrea să faci acum?

— Da.

— O, Doamne!

Am plecat de la bar după ce am băut, fiecare, câte cinci pahare de votcă și apă tonică. Când am vrut să plătesc, Midori mi-a dat peste mână și a scos din portofel o bancnotă de zece mii de yeni, nou-nouță.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea. Tocmai am încasat niște bani și, în plus, eu te-am invitat. Mă rog, dacă ești un fascist încăpățânat și nu-ți place să-ți

facă cinste o femeie...

— Bine, e în ordine.

— Și nici măcar nu te-am lăsat să mi-o bagi.

— Pentru că e mare și tare.

— Ai dreptate, spuse Midori. Pentru că e mare și tare.

Amețită de băutură, Midori a făcut un pas greșit și era cât pe-acți să cădem amândoi pe scări. Stratul de nori care atârname greu pe cer înainte de a intra noi în restaurant dispăruse și soarele încălzea, cu razele sale palide, străzile orașului. Am hoinărit pe străzi o vreme și apoi Midori mi-a spus că ar vrea să se cațere într-un copac. Din nefericire, nu a găsit nici un copac adecvat prin Shinjuku, iar grădina Gyoen era închisă.

— Păcat! Ador să mă cațăr în copaci, spuse Midori.

Ne-am continuat plimbarea și am căscat ochii la vitrine. Străzile au început să mi se pară mai reale decât fuseseră înainte.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit. Parcă m-am mai obișnuit și eu un pic cu lumea.

Midori se opri brusc și mă privi în ochi.

— Așa mi se pare și mie. Parcă nu mai privești în gol. Ai văzut? Ți face bine să hoinărești împreună cu mine.

— Fără îndoială.

Pe la ora cinci și jumătate, Midori m-a anunțat că trebuie să plece acasă pentru a pregăti cina. I-am spus că eu iau autobuzul spre cămin, dar am condus-o mai întâi pe ea până la stație.

— Știi ce-aș vrea acum? mă întrebă Midori.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Aș vrea să ne ia prizonieri niște pirați, să ne lase goi pușcă, lipiți unul de altul și să ne lege bine.

— De ce să facă așa ceva? am întrebat eu.

— Pirați perversi, spuse ea.

— Tu ești perversa.

— Apoi să ne încuie în cală, amenințându-ne: „Vă aruncăm în mare peste o oră. Până atunci, distrați-vă!”

— Și?

— Și noi ne simțim bine timp de o oră, ne rostogolim și ne hârjonim... așa legați.

— Asta ai vrea tu să faci acum?

— Da.

— O, Doamne! am zis, dând din cap.

Midori a venit să mă ia duminică dimineața la ora nouă și jumătate. Tocmai mă trezisem, așa că nu apucasem să mă spăl pe față. A bătut cineva la ușă și a strigat: „Hei, Watanabe, scoală-te! Te caută o femeie”. Am coborât în hol și am văzut-o pe Midori. Purta o fustă de jeans incredibil de scurtă și ședea pe un scaun, picior peste picior, căscând. Toți cei care treceau pe acolo în drum spre cantină rămăneau cu ochii pironiți la picioarele ei. Chiar avea picioare foarte frumoase!

— Am venit prea devreme? întrebă ea. Am impresia că abia te-ai sculat.

— Poți să mă aștepți cincisprezece minute? Mă spăl pe față și mă bărbieresc.

— Pot să aștept, numai că toți indivizii care trec pe aici se chiorăsc la picioarele mele.

— Cam la ce te așteptai când ți-ai pus fusta asta scurtă? Doar știai că o să intri într-un cămin de băieți! Mi se pare normal să se uite la tine.

— A, dar stai liniștit. Mi-am pus astăzi și niște chiloți drăgălași... roz,

cu danteluță.

— E și mai grav, am zis eu, oftând. M-am întors în cameră, m-am spălat și m-am bărbierit cât am putut de repede, am îmbrăcat o cămașă albastră și un sacou gri, am coborât și am ieșit repede, cu Midori, pe poarta căminului. Mă trecuse o transpirație rece.

— Ia ascultă, Watanabe, spuse Midori privind spre clădirile căminului, toți indivizii de aici se masturbează?

— Probabil că da, am spus eu.

— Și se gândesc la fete când fac așa ceva?

— Presupun. Mă îndoiesc că se gândește cineva la bursa de valori, la conjugarea verbelor sau la Canalul de Suez. Păi, ce să zic, sunt aproape sigur că fiecare se gândește la vreo fată când se masturbează.

— Canalul de Suez?

— Ți-am dat și eu un exemplu.

— Eu cred că fiecare se gândește la o anumită fată, nu?

— N-ai vrea să-l întrebi pe iubitul tău? am zis. De ce trebuie să-ți explic eu asemenea tâmpenii duminica dimineața?

— Eram și eu curioasă. În plus, dacă-l întreb așa ceva, se înfurie cumplit. El zice că fetele nu trebuie să pună asemenea întrebări.

— Mi se pare logic.

— Dar eu vreau să știu... din pură curiozitate. Indivizii se gândesc la anumite fete când se masturbează?

— Păi... cel puțin eu, da. Despre ceilalți nu știu ce să zic, am spus eu, resemnat.

— Watanabe, te-ai gândit vreodată la mine când ai făcut-o? Spune-mi cinstit, nu mă supăr.

— Ca să spun drept, nu.

— De ce nu? Nu sunt destul de atrăgătoare?

— Nu-i vorba de asta. Ești atrăgătoare, ești drăguță și ți se potrivește grozav stilul ăsta provocator.

— Atunci de ce nu te gândești la mine?

— Ei bine, în primul rând te consider prietenă și nu vreau să te amestec în ciudățeniile mele sexuale, iar în al doilea rând...

— Ai pe cineva la care te gândești.

— Da, cam așa e.

— Măi, să fie! Ești manierat și când e vorba de trivialități, spuse Midori. De-aia îmi place de tine. Totuși, n-ai vrea să-mi acorzi și mie măcar o singură prezență în gândurile tale, atunci când te delectezi cu fanteziile sexuale sau când visezi cu ochii deschiși? Ți cer lucrul acesta pentru că suntem prieteni. Cui i-aș putea solicita așa ceva? Nu pot să opresc pe cineva pe stradă și să-i spun: „Dacă vă masturbați în seara aceasta, vă rog să vă gândiți la mine”. Tocmai pentru că te consider prieten, îți cer această favoare. Și apoi să-mi spui cum a fost, adică ce-ai făcut etc.

Am oftat adânc.

— Da, dar ai grijă să nu pătrunzi în mine... suntem doar prieteni, nu? Atâta vreme cât nu intri în mine, poți să faci ce dorești și să gândești ce-ți place.

— Nu știu ce să zic. Nu mi s-au mai pus niciodată atâtea condiții... cam prea multe restricții, totuși.

— Vrei doar să te gândești la mine?

— Bine, o să mă gândesc.

— Știi, Watanabe, n-aș vrea să-ți formezi o impresie greșită despre mine. Nu sunt indecentă, nici frustrată și nici obsedată. Pur și simplu mă

interesează asemenea probleme. Eu am crescut printre fete la colegiul acela, doar ți-am mai spus. Vreau să știu ce gândesc bărbații, cum sunt alcătuite trupurile lor... și nu din revistele pentru femei, ci prin studii de caz.

— Studii de caz? am mormăit eu, disperat.

— Eu vreau să știu orice, să încerc orice, dar prietenul meu nu acceptă nimic. E foarte rezervat, se supără și mă face obsedată sau nebună. Nu mă lasă nici măcar să i-o sug. Sunt dornică să știu tot felul de lucruri.

— Ooooo!

— Ție îți displace să ți-o sugă cineva?

— Nu, deloc.

— Adică vrei să spui că-ți place?

— Da, cred că da. Dar putem să vorbim despre așa ceva data viitoare? E o dimineață superbă și chiar nu am chef să o stric cu masturbări și sex oral. Hai să vorbim despre altceva! Prietenul tău e la aceeași universitate cu noi?

— Nu, la alta, bineînțeles. Ne-am cunoscut în liceu, la o activitate de club. Eu eram la un colegiu de fete, el era la o școală de băieți și știi cum sunt activitățile astea școlare comune... Relațiile dintre noi s-au strâns după terminarea liceului... Watanabe!

— Da?

— Te rog, măcar o dată, spuse ea implorator.

— Bine, o să-ncerc data viitoare, am zis eu, dându-mă bătut.

Am luat trenul spre Ochanomizu. Deoarece nu mâncasem micul dejun, când am schimbat trenul la Shinjuku, mi-am cumpărat un sandwich subțirel din gară. Mi-am luat și o cafea, care era apă chioară. Trenurile de duminică dimineața erau pline de cupluri și familii cu copii. La un moment dat au urcat în vagon niște băieți cu bâte de baseball, îmbrăcați în uniformă. Mai erau fete cu fuste scurte, dar nici una ca Midori. Trăgea ea de fustă ca să o lungească, dar câțiva bărbați se uitau insistent la coapsele ei. Eu mă simțeam oarecum stânjenit, însă ei nu-i păsa.

— Știi ce-aș vrea să fac acum? îmi șopti Midori după vreo zece minute de mers cu trenul.

— Habar n-am, dar te rog să nu vorbești prostii aici pentru că te poate auzi cineva.

— Păcat! Era o chestie nebună de tot, spuse Midori, dezamăgită.

— Apropo, de ce mergem la Ochanomizu?

— O să vezi.

Din pricina numeroaselor școli pregătitoare din preajma stației Ochanomizu și a simulărilor de examene, zona era împânzită de elevi de școală gimnazială și de liceu. Midori s-a avântat în mulțime, ținând cu o mână cureaua genții pe care o purta pe umăr, iar cu cealaltă apucându-mă de mână.

— Ia ascultă, Watanabe, poți să-mi explici și mie diferența dintre subjonctivul prezent și subjonctivul trecut în limba engleză? mă întrebă ea pe nepusă masă.

— Cred că da.

— Pot atunci să te întreb la ce-ți servește așa ceva în viața de zi cu zi?

— La nimic, am mărturisit. S-ar putea să nu servească unui scop concret, dar îți dă posibilitatea să înțelegi lucrurile mai sistematic și să le privești logic.

Midori s-a gândit o clipă serios la ceea ce i-am spus.

— Ești grozav! zise ea. Mie nu mi-ar fi dat niciodată prin cap să privesc astfel problema. Întotdeauna am considerat că subjonctivul, calculul diferențial și simbolurile chimice sunt complet nefolositoare, o durere de cap în plus, așa că le-am ignorat cu bună știință. Acum stau și mă întreb dacă felul meu de a privi lucrurile n-a fost complet eronat.

— Le-ai ignorat?

— Pentru mine n-au existat, pur și simplu. Eu habar n-am ce-i ăla sinus și ce-i cosinus.

— Nu pot să cred! Doar ai absolvit un liceu, nu? Cum naiba ai intrat la facultate?

— Nu fi prost! spuse Midori. Nu trebuie să știi mare lucru ca să intri la facultate. Ai nevoie doar de puțină intuiție... și eu am cu carul. „Alegeți răspunsul corect din următoarele trei variante." Așa sună enunțul și eu îmi dau seama imediat care e cel corect.

— Eu n-am intuiția ta, așa că trebuie să învăț sistematic, măcar până la un punct... la fel cum își adună cioara proviziile în scorbura copacului.

— Și-ți servește la ceva?

— Nu știu, dar probabil că până la un punct lucrurile sunt mai ușoare.

— Dă-mi și mie un exemplu.

— Gândirea metafizică, să zicem. Apoi stăpânirea unor limbi străine.

— La ce bun?

— Depinde de om. Unora le servește, altora nu, dar e vorba de instruire în primul rând și apoi se pune problema dacă asemenea cunoștințe sunt folositoare sau nu.

— Hmm, spuse Midori, oarecum impresionată. M-a luat de mână și am coborât panta. Știi ceva, Watanabe? Îmi place că știi să explici.

— Zău?

— Pe cuvânt. Am întrebat multă lume la ce servește subjonctivul din engleză și nimeni n-a fost în stare să-mi explice ca tine. Nici măcar profesorii de limba engleză. Fiecare a reacționat în felul lui: unii s-au eschivat, alții s-au supărat, alții au râs stânjeniți. Nimeni nu mi-a dat până acum un răspuns cât de cât rezonabil. Dacă aș fi găsit unul ca tine, care să-mi răspundă la întrebare și să-mi explice, cred că m-ar fi interesat subjonctivul și pe mine.

— Chiar așa?

— Tu ai citit *Capitalul*? m-a întrebat Midori.

— Mda, dar nu în întregime. Așa cum îl citesc cei mai mulți...

— L-ai înțeles?

— Unele părți le-am înțeles, altele nu. Trebuie să ajungi la un sistem de gândire ca să poți citi *Capitalul*. Am impresia că înțeleg totuși, în mare, ce-i marxismul.

— Crezi că un student din anul întâi, care nu are cunoștințe de bază, înțelege ceva din *Capitalul*?

— N-are cum să-l înțeleagă dintr-un foc, am zis eu.

— Știi, când am intrat la facultate, m-am înscris la un club de muzică populară, pentru că voiam să cânt pur și simplu. Membrii clubului erau niște snobi și mă trec fiori și acum când mă gândesc la ei. Primul lucru pe care i-l spuneau celui care se înscria în club era că trebuie să-l citească pe Marx. „Pentru data viitoare citiți de la pagina cutare până la pagina cutare." A trebuit să le suport toate aberațiile, să-i ascult cum îmi explică importanța cântecelor populare pentru societate și pentru mișcarea radicală... M-am dus acasă și m-am apucat să-l citesc. Mi-am dat toată silința, dar n-am înțeles o iotă. A fost chiar mai rău decât subjonctivul. Am renunțat după trei pagini. M-am prezentat la următoarea întrunire și le-am spus, ca un copil cuminte, că am citit, dar n-am înțeles nimic. Din clipa aceea m-au tratat ca pe o idioată. Ei susțineau că habar nu aveam ce înseamnă conștiința luptei de clasă și că sunt o paria a societății. Vorbesc serios. Și s-au purtat așa cu mine pentru că am mărturisit cinstit că nu am înțeles. Nu ești de părere că au fost oribili?

— Ba da, am zis.

— Și discuțiile pe care le purtau erau oribile. Foloseau cuvinte pompoase și pretindeau că înțeleg foarte bine ce se petrece în jurul lor. Eu le puneam întrebări când nu înțelegeam ceva, ca de exemplu: „Ce înseamnă exploatare capitalistă? Are ea cumva legătură cu Compania Indiilor Orientale?” „Ce înseamnă distrugerea legăturii între universități și întreprinderi? Adică nu ai voie să te angajezi la o întreprindere după ce termini facultatea?” Nimeni nu-mi explica nimic. Dimpotrivă, se înfuriau pe mine și atât. Mă crezi?

— Da.

— Un individ a țipat la mine: „Chiar nu înțelegi nimic? Ce naiba ai în creierii ăia?” Atâta mi-a trebuit. M-am înfuriat și i-am spus că recunosc că nu sunt deșteaptă, că fac parte din clasa muncitoare, dar tocmai acestei clase muncitoare i se datorează mersul înainte al lumii, clasa asta care este exploatată... și că revoluția nu înseamnă pentru indivizi ca el decât cuvinte sforăitoare pe care oamenii simpli nu le înțeleg. De altceva nu sunt buni. Ce fel de revoluție este aceasta?! I-am spus că, dacă ar fi după mine, aș face ca lumea asta să fie un loc în care să se trăiască mai bine și că, dacă există într-adevăr exploați, trebuie să se pună capăt unui asemenea sistem. Asta era credința mea și de aceea le puneam întrebări. Aveam dreptate?

— Aveai.

— Ipocriții naibii! Nu se gândesc decât la cuvinte pline de emfază cu care să le impresioneze pe fetele proaspăt aterizate în facultate, dar, de fapt, nu-i preocupă decât cum să își bage mâinile sub fustele lor. Și când ajung în anul al patrulea, se tund scurt și își caută de lucru la firme ca Mitsubishi, TBS, IBM sau Banca Fuji. Apoi își găsesc soții bune, care nu l-au citit niciodată pe Marx și care le toarnă copii frumoși, cărora le dau nume fanteziste. Deci, cine distruge și ce anume distruge? Nu le-ar fi rușine! Îmi venea pur și simplu să plâng, mai cu seamă că și ceilalți boboci erau la fel de tâmpiți. Îmi ziceau cu toții, râzând, să mă prefac că înțeleg chiar dacă nu înțelegeam nimic. Îmi spuneau în față că sunt proastă că nu aprob tot ce mi se vâra pe gât chiar dacă nu pricep nici o iotă. Mai am povești în traistă. Ești dispus să mai ascuți?

— De ce nu?

— Într-o bună zi au decis să țină o întrunire politică prelungită și s-a stabilit ca fiecare fată să aducă douăzeci de găluște din orez care să se mănânce seara târziu. Zău că nu glumesc. Și mai aveau tupeul să vorbească despre discriminare sexuală! Eu, care întotdeauna găseam ceva de obiectat, am decis atunci să nu protestez în nici un fel și să fac cele douăzeci de găluște sollicitate. În mijloc am pus prune murate și apoi le-am înfășurat în foite de alge de mare. Și ce crezi că mi-au spus apoi? S-au plâns că cele pe care le-am făcut eu nu aveau decât prune murate în interior și nici măcar n-am avut bunul simț să mai aduc vreun fel de mâncare. Celelalte fete le-au umplut cu felii de somon sau cu icre și au mai adus și ruladă de ouă. M-am înfuriat atât de tare, încât n-am fost capabilă să scot o vorbă. Revoluționari nenorociți! Îți dai seama ce preocupări înalte aveau dacă au fost capabili să facă atâta caz pentru niște găluște, cu atât mai mult cu cât știi și tu că cele umplute cu prune murate sunt considerate de foarte bun gust. Măgarii nu s-au gândit nici o clipă la bieții copii indieni care mor de foame.

— Ce s-a întâmplat cu clubul acela? am întrebat-o, râzând.

— Turbam de furie numai când îi vedeam, așa că i-am părăsit în luna iunie, spuse Midori. Erau niște prefăcuți. Trăiau cu frica-n sân ca nu cumva să descopere cineva că nu știu o mulțime de lucruri și se apucau cu toții să citească aceleași cărți și să arunce în jurul lor cu aceleași cuvinte sforăitoare, ascultau cântecele lui John Coltrane și admirau, toți, cu aceeași intensitate, filmele lui Pasolini. Asta se cheamă revoluție?

— Nu prea pot să-ți răspund la întrebare pentru că n-am văzut o revoluție adevărată cu ochii mei.

— Dacă asta înseamnă revoluție, eu n-am nevoie de ea. Probabil că sunt în stare să mă împuște pentru că am pus prune murate în găluște și pe tine să te împuște pentru că înțelegi subjonctivul.

— Tot ce se poate.

— Te rog să mă crezi că știu ce vorbesc. Eu sunt un om simplu. Cu revoluție sau fără revoluție, clasa muncitoare merge înainte, pentru omul de rând nimic nu se schimbă. Ce înseamnă, de fapt, revoluție? Schimbări de nume prin posturile mai înalte, dar fanfaronii aceia nu sunt capabili să înțeleagă nici măcar atâta lucru. Ia ascultă, tu ai văzut vreodată un funcționar de la garda financiară?

— Niciodată.

— Eu am văzut de multe ori. Dă năvală în casă, fără să bată la ușă și vine cu întrebări sau observații stupide: „Pentru ce e registrul acesta?“, „Văd că vă merg bine afacerile!“, „Acestea de ce le-ați trecut pe cheltuieli?“, „Aduceți, în clipa aceasta, toate chitanțierele!“ Auzi și tu, chitanțierele! Noi stăm speriați într-un colț, iar când se apropie ora cinei, trebuie să-l tratăm cu mâncăruri scumpe, comandate la domiciliu. Și trebuie să-ți mărturisesc că tata și-a plătit întotdeauna taxele, nu a trișat nici măcar o singură dată. Așa e el, un tip demodat, dar n-ai cum să-l potolești pe funcționar pentru că el nu face decât să scormonească și să scormonească. „Venitul e cam mic!“ Zău că nu glumesc, Watanabe. Normal că venitul e mic dacă nu avem de unde să mai scoatem! Întotdeauna îmi venea să urlu și să-l trimit la alții mai avuți, la unii care știu să facă bani. Crezi că s-ar schimba atitudinea unui individ de la garda financiară dacă ar veni revoluția?

— Mă îndoiesc profund.

— Atunci de ce să cred în revoluție? Eu nu vreau să cred decât în dragoste.

— *Peace*, am zis eu.

— *Peace*, zise și Midori.

— Totuși, spune-mi și mie încotro ne îndreptăm.

— Spre spital, spuse ea. Tata e internat și astăzi e rândul meu să am grijă de el.

— Tatăl tău? am întrebat eu, mirat. Parcă spuneai că-i în Uruguay.

— Te-am mințit, spuse Midori, senină. Și-a tot dorit să ajungă în Uruguay, dar n-a reușit niciodată. N-a apucat să plece nici din Tokyo.

— Cum se simte?

— Ca să fiu cinstită, cred că e vorba de zile...

Am mai făcut câțiva pași fără să scoatem o vorbă.

— Suferă de aceeași boală pe care a avut-o și mama. Tumoare la creier. Poți să crezi? Acum doi ani a murit mama din pricina asta și acum, tata... exact la fel.

Fiind duminică, culoarele spitalului universitar erau înțesate de vizitatori, precum și de pacienți deplasabili. În aer plutea un miros specific — dezinfectant, miros de urină și așternut îmbâcsit, amestecându-se cu parfumul florilor. Asistentele alergau de colo-colo, tocurele lor răsunând sec.

Tatăl lui Midori se afla într-o rezervă cu două paturi, al lui fiind lângă ușă. Lăsa impresia unui animal mic, neputincios. Zăcea pe o parte, fără vlagă, cu brațul stâng atârând inert la marginea patului, din pricina perfuziei. Era mic și slab. Îți imaginai cu ușurință că va slăbi și mai mult. Capul îi era bandajat, iar brațele gălbejite erau pline de vânătăi — urme lăsate de injecțiile și perfuziile intra-venoase. Ochii, pe jumătate deschiși,

injecțați, priveau fix un punct din spațiu, dar s-au îndreptat spre noi când am intrat în rezervă. Și-a ațintit privirile asupra noastră câteva secunde, apoi s-a întors iar la acel punct.

Privindu-i ochii, îți dădeai seama imediat că nu mai avea mult de trăit. Cu greu mai distingeai urme de viață în acel trup vlăguit. Arăta ca o casă dărăpănată, golită complet, care nu mai aștepta decât să fie demolată. În jurul gurii, barba neîngrijită crescuse asemenea buruienilor. A, deci barba mai creștea chiar dacă viața era pe cale să se stingă, gândii eu.

Midori l-a salutat pe bărbatul solid, între două vârste, care zăcea în patul de lângă fereastră. Se pare că individul nu putea vorbi, așa că a dat doar din cap. A tușit de două-trei ori, a luat câteva înghițituri de apă din paharul de la capătul patului, s-a întors pe partea cealaltă și a rămas cu ochii pironiți pe fereastră. Nu se vedeau decât fire de telegraf, iar pe cer nu se zărea nici măcar un nor.

— Cum te mai simți, tată? întrebă Midori, apropiindu-și gura de urechea bătrânului, aproape de tot, ca și când ar fi făcut o probă de microfon.

Bătrânul își mișcă buzele, încercând să spună „nu bine”. Cuvintele păreau asemenea unui jet de aer uscat ce pornește din gât. „Capul”, continuă el.

— Te doare capul? întrebă Midori.

— Da, răspunse el, incapabil să rostească mai mult de o silabă sau două o dată.

— Nici nu-i de mirare, abia te-au operat. Normal să te doară. Îmi pare tare rău, dar încercă să mai suporti puțin. Acesta este prietenul meu, Watanabe.

— Îmi pare bine de cunoștință, am spus eu.

Bătrânul a deschis gura pe jumătate și a închis-o imediat la loc.

— Șezi acolo, mi-a spus Midori, arătând cu mâna spre un scaun din plastic de la picioarele patului.

M-am așezat unde mi se spusese. Midori i-a dat tatălui ei să bea puțină apă și apoi l-a întrebat dacă vrea jeleu de fructe.

— Nu.

— Dar trebuie să mănânci ceva, a insistat Midori.

— Am mâncat, a spus el.

Pe noptiera de lângă pat se aflau o sticlă cu apă, un pahar, o farfurie și un ceas mic. Midori a scos dintr-o sacoșă de sub masă o pijama și lenjerie curată, le-a netezit cu mâna și le-a așezat în dulăpiorul de lângă ușă. La fundul sacoșei mai erau două grepfruituri, jeleu de fructe și trei castraveți.

— Castraveți? Ce naiba caută aici? întrebă Midori. Doar i-am spus surorii mele la telefon ce să cumpere și sunt sigură că nu am pomenit de castraveți.

— O fi înțeles greșit, am încercat eu să o calmez.

— Sigur i-am spus să cumpere kiwi, spuse Midori, pocnind din degete. Chiar dacă a înțeles greșit, putea să-și pună mintea la contribuție și să-și dea seama că n-au cum să-i facă bine castraveții. Adică să stea bolnavul și să ronțăie castraveți cruzi? Tată, vrei un castravete? îl întrebă Midori.

— Nu, răspunse bătrânul.

Midori s-a așezat pe marginea patului și a început să-i povestească bătrânului diverse, punându-l la curent cu ce s-a mai întâmplat pe acasă: s-a stricat televizorul, dar a chemat pe cineva să-l repare, mătușa lor din Takaido a spus că va veni peste două-trei zile să-l vadă la spital, farmacistul Miyawaki a căzut de pe bicicletă și multe altele. După fiecare noutate, bătrânul zicea „îhî”.

— Chiar nu vrei să mănânci nimic? îl întrebă Midori.

- Nu vreau nimic, răspunse el.
- Tu vrei un grepfrut, Watanabe?
- Nu, mulțumesc.

După câteva minute, Midori m-a luat cu ea în încăperea în care se afla televizorul. S-a așezat pe canapea și a fumat o țigară. Mai erau acolo trei pacienți în pijamale, care fumau și urmăreau o dezbatere politică la televizor.

— Ia uite la moșul ăla cu cârje cum se holbează la picioarele mele! îmi spuse Midori, amuzată. Cel cu ochelari, în pijama albastră.

— Normal că se uită! Dacă ți-ai pus o fustă atât de scurtă...

— Nu mă deranjează. Or fi săracii plictisiți și poate le prinde bine să vadă niște picioare tinere. Se înzdrăvenesc și ei mai repede, nu?

— Mă rog, totul e să nu le facă mai rău, am zis eu.

Midori se uita la fumul țigării ce se ridica drept în sus.

— Știi, începu Midori, tata nu e om rău. Mă mai înfurii eu uneori pe el, pentru că spune lucruri îngrozitoare, dar e un tip cinstit și a iubit-o pe mama din tot sufletul. În felul lui, el și-a trăit viața cu toată intensitatea de care a fost capabil. Poate e puțin cam moale și nu e deloc făcut pentru afaceri... lumea nu-l prea îndrăgește, dar e de o mie de ori mai bun decât șmecherii din jurul lui care încearcă să umble cu tot felul de tertipuri. Recunosc că și eu sunt o fire impulsivă și de aceea ne-am certat de nenumărate ori, dar el nu-i deloc un om rău.

Midori mi-a luat mâna de parcă ar fi cules ceva de pe jos și mi-a pus-o pe genunchii ei. Îi atingeam fusta, dar și coapsele. Mă privi fix în ochi câteva secunde.

— Watanabe, scuză-mă că te-am adus aici, spuse ea. Te deranjează dacă mai stai cu mine?

— Pot să stau până la cinci dacă vrei. Îmi place să fim împreună și nici nu am altceva mai bun de făcut.

— Cum îți petreci duminicile, de obicei? mă întrebă Midori.

— Spăl, calc...

— Am impresia că nu prea ai chef să-mi povestești despre ea... despre prietena ta, nu? mă întrebă Midori.

— Așa e. Lucrurile sunt foarte complicate și nu știu dacă aș fi capabil să te fac să înțelegi.

— E în ordine, nu trebuie să-mi explici nimic, spuse Midori, dar te deranjează dacă îți spun cam ce-mi umblă mie prin minte?

— Nu mă deranjează deloc. Știu că ai imaginație, așa că cred că orice îmi spui o să fie interesant.

— Cred că e o femeie măritată.

— Zău?

— Da, are treizeci și doi sau treizeci și trei de ani, e frumoasă, bogată, poartă blănuri, pantofi de la firma Charles Jourdan și lenjerie de mătase. E moartă după sex și după figuri ciudate. Vă întâlniți după-amiezele, în cursul săptămânii, și vă satisfaceți toate poftetele, dar soțul ei e acasă duminicile și de aceea nu vă puteți întâlni. Am dreptate?

— Maaaamă, ce poveste interesantă!

— Îți cere să o legi de pat, să o legi la ochi și apoi să-i lingi fiecare colțișor al trupului ei minunat, după care te pune să-i bagi tot felul de ciudățenii și trece la poziții incredibile, de acrobat maestru, și tu îi faci poze cu polaroidul.

— Chiar că sună interesant!

— E moartă după sex și e capabilă de cele mai ciudate figuri... nu se gândește decât la ele de dimineața până seara. E liberă toată ziua, așa că are timp să cocheteze cu tot felul de poziții cu care să te mai delecteze data

următoare când o vizitezi. Când te bagi în pat cu ea, te devorează cu lăcomie și juissează de trei ori la o repriză. Și îți spune: „Nu-i așa că am un corp superb? N-au cum să te mai satisfacă fetele de vârsta ta. Ele nu se pricep la așa ceva, nu? Cum e? Bine? A, nu-ți da drumul încă!”

— Ai văzut prea multe filme obscene, am spus eu, râzând.

— Cred că ai dreptate. Îmi plac filmele pornografice. Mergem împreună data viitoare?

— Bine, am zis. Când o să fii liberă.

— Pe cuvânt? Abia aștept. Dar hai să mergem la un adevărat SM. Mor după sadicii care biciuiesc fetele până fac pe ele. Astea sunt filmele mele favorite.

— Mergem.

— Watanabe, știi de ce-mi place să merg la asemenea filme?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Când începe câte o scenă mai deocheată, toată lumea își înghite saliva și sunetul acela, în toată sala... nu se poate asemui cu nimic. Mor după el.

După ce ne-am întors în salon, Midori i-a povestit iar tatălui ei o mulțime de fleacuri, la care el fie dădea din cap, fie scotea doar un mârâit. Pe la ora unsprezece a venit soția individului din celălalt pat. I-a schimbat pijamaua și i-a curățat niște fructe. Era rotunjoară la față și părea o femeie de treabă. A stat destul de mult la taclale cu Midori. La un moment dat, a intrat o asistentă cu o nouă pungă pentru perfuzie și a schimbat câteva vorbe cu Midori și cu femeia, înainte ie a ieși din salon. Neavând ce face, îmi plimbam ochii prin încăpere și apoi aruncam câte o privire spre firele de telegraf. Din când în când zăream și rândunele poposind câteva clipe. Midori îi vorbea tatălui ei, îi ștergea sudoarea de pe frunte, îl puneă să scuipe în șervețele, mai arunca o vorbă soției vecinului, făcând mici aluzii și la prezența mea acolo, verifica perfuzia.

Doctorul a venit să-și vadă pacienții la ora unsprezece și jumătate, așa că eu și Midori am așteptat pe culoar. Când a ieșit, Midori l-a întrebat cum îi merge tatălui ei.

— Abia l-am operat, așa că trebuie să-l ținem pe calmante o perioadă de timp. Deocamdată pare epuizat. Aș mai avea nevoie de două-trei zile ca să pot evalua rezultatele operației, spuse doctorul. Dacă operația a reușit, atunci e bine, dacă nu, trebuie să ne gândim la ce se mai poate face.

— Nu-l deschideți iar, nu-i așa?

— Nu mă pot pronunța acum, zise doctorul. Vai, dar ce-i cu fusta asta scurtă?

— E frumoasă, nu?

— Ce faci când urci scările? a întrebat doctorul.

— Nimic special. Îmi etalez și eu ce am de etalat, spuse Midori.

Asistenta, care era în spatele doctorului, pufni în râs.

— Ar trebui să te internezi într-o bună zi să-ți deschid și dumitale capul ca să văd ce se petrece în el, spuse doctorul, șocat. Te rog, fii drăguță și circulă cu liftul cât ești în spital. Sunt prea ocupat ca să-mi vină și alți pacienți pe cap.

După vizita doctorului, a sosit ora prânzului. O infirmieră care împingea un cărucior cu mâncare intra din salon în salon. Tatăl lui Midori a primit supă, fructe, pește dezosat și pastă de legume fierte. Midori l-a așezat cu fața în sus, a învârtit de manivela de la capătul patului, l-a ridicat în poziție șezândă și i-a dat supă cu lingura. După cinci sau șase înghițituri, bătrânul a dat din cap și a spus că nu mai vrea.

— Trebuie să mănânci măcar asta, zise Midori.

— Mai târziu, spuse el.

— Ce mă fac cu tine? Dacă nu mănânci, nu te înzdrăvenești. Nu vrei să faci pipi?

— Nu.

— Watanabe, n-ai vrea să coborâm la bufet să mâncăm și noi ceva? m-a întrebat Midori.

Am fost de acord să mergem, deși nu prea aveam chef să mâncăm. Bufetul cu autoservire era plin de doctori, asistente și vizitatori. Holul de la subsol care servea drept bufet, fără nici o fereastră, era încărcat de scaune și mese și toată lumea vorbea în timp ce mânca — probabil despre boli și bolnavi — iar ecoul vocilor răsuna ca într-un tunel. Din când în când, ecoul era înăbușit de microfonul la care se solicita prezența în spital a vreunui doctor sau a vreunei asistente. În timp ce încercam să fac rost de o masă, Midori s-a dus și a cumpărat două porții de mâncare, pe care le-a adus pe o tavă de aluminiu. Crochete cu sos, salată de cartofi, varză dată printr-o răzătoare fină, legume fierte, orez și supă din pastă de soia. Toate erau aliniat pe tavă, în același tip de vase de plastic utilizate și de către pacienți. Am mâncat cam jumătate din porția mea, dar Midori a mâncat, cu poftă, tot.

— Nu ți-e foame? m-a întrebat ea în timp ce își sorbea ceaiul fierbinte.

— Nu prea.

— Asta din cauză că ești la spital, spuse Midori, cuprinzând încăperea cu privirea. Așa se întâmplă când nu ești obișnuit cu spitalele. Mirosul, zgomotele, aerul închis, chipurile pacienților, emoțiile, iritarea, dezamăgirea, durerea, oboseala — toate acestea sunt cauza, cu siguranță. Ți se adună toate în stomac și-ți taie pofta de mâncare. După ce te obișnuiești, nu mai e nici o problemă. În plus, nu poți îngriji o persoană bolnavă dacă nu mănânci ca lumea. Eu știu foarte bine lucrul ăsta pentru că i-am îngrijit pe bunicul, pe bunica, pe mama și acum, pe tata. Nu știi niciodată dacă ajungi să mănânci mai târziu, așa că e bine să profiți de fiecare ocazie care ți se ivește.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— De câte ori vin rudele în vizită la spital, mănâncă aici, cu mine, dar toți lasă cam jumătate din mâncare neatinsă și îmi spun: „O, Midori, ce bine că ai poftă de mâncare! Eu sunt prea întors pe dos ca să pot mânca”. Dacă e să ne gândim bine, eu sunt cea care are grijă de pacient. Ei nu fac decât să treacă pe aici și să compătimească bolnavul. Eu sunt cea care curăță rahatul, flegma și spală trupul bolnav. Dacă mila ar fi suficientă pentru a rezolva toate mizeriile astea, te asigur că aș avea de cincizeci de ori mai multă milă decât oricine altcineva, dar ei nu văd nimic din tot ce fac, ei constată doar că eu am poftă de mâncare. Ce părere au? Cred că sunt un măgar pus să tragă și atât! De ce-or fi atât de proști, că doar sunt destul de coți ca să știe că sunt multe de făcut, să cunoască mersul lucrurilor în lumea asta mizeră. E simplu să arunci cu vorbe, mai complicat e să cureți rahatul. Sunt și eu sensibilă și obosită, ca toți ceilalți, iar uneori îmi e atât de rău, încât îmi vine să plâng. Și-i mai vezi și pe doctorii ăștia că taie capul unui pacient, convinși fiind că n-au nici o șansă să-l vindece. Nu fac decât să-i zgândăre buba din cap și după fiecare intervenție, pacientul se simte mai rău și e tot mai smintit. Crede-mă că îmi e și mie greu să mai trăiesc doar cu asemenea perspective. Colac peste pupăză, mi se duc și toate economiile. Nu știu dacă mai rezist să mă întretin la facultate încă trei ani și jumătate, iar sora mea nu-și permite să facă nici măcar nunta dacă o ținem tot așa.

— De câte ori pe săptămână vii aici? am întrebat-o eu.

— De obicei, de patru ori, spuse Midori. Spitalul pretinde că asigură îngrijire totală și asistentele sunt minunate, dar sunt puține și nu fac față. Trebuie să fie în permanență și un membru al familiei care să dea o mână de

ajutor. Sora mea vede de magazin, eu am ore la facultate, și totuși ea reușește să vină aici de trei ori pe săptămână, iar eu de patru. Și când te gândești că mai reușim să furăm și câteva clipe pentru sufletul nostru, măcar din când în când. Crede-mă, sunt ocupată până peste cap!

— Cum de mai găsești timp și pentru mine dacă ești atât de prinsă?

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, spuse Midori, jucându-se cu o ceșcuță din plastic.

— Hai, du-te și te plimbă vreo două ore, stau eu cu tatăl tău, am zis.

— De ce?

— Trebuie să te desprinzi și tu de spital, să te relaxezi puțin, să nu vorbești cu nimeni, să-ți golești mintea de toate problemele.

Midori se gândi câteva momente și apoi dădu din cap.

— Hmm, cred că ai dreptate, dar știi ce să faci? Știi să ai grijă de el?

— Am văzut ce ai făcut tu și am cam înțeles. Verific dacă merge bine perfuzia, îi dau să bea apă, îi șterg sudoarea și îl ajut să scuipe. Plosca e sub pat, iar dacă i se face foame, îi dau mâncarea care a rămas. Dacă nu știi ceva, o întreb pe asistentă.

— Cred că o să te descurci, spuse Midori, zâmbind. Ar fi o singură problemă. Din când în când o ia razna și îndrugă tot felul de ciudățenii... nu înțelegi nimic. Sper că nu te deranjează dacă se întâmplă așa ceva.

— Stai liniștită, am zis.

Ne-am întors în salon și Midori i-a spus tatălui ei că are puțină treabă și că o să am eu grijă de el. Se pare că nu l-a impresionat în nici un fel ceea ce i-a spus Midori sau pur și simplu nu a înțeles ce i s-a spus. Stătea întins pe spate, cu privirile în tavan. Dacă n-ar fi clipit din când în când, ai fi crezut că e mort. Ochiul îi erau injectați de parcă băuse și de fiecare dată când respira mai adânc, nasul i se dilata puțin. În rest, nu i se mișca nici măcar un mușchi și nici n-a făcut vreun efort ca să-i răspundă lui Midori. Îmi era absolut imposibil să-mi imaginez ce e în mintea și în sufletul lui.

După ce-a plecat Midori, mă gândeam să vorbesc ceva cu tatăl ei, dar nu prea știam ce să-i spun și cum să-i spun, așa că am tăcut. Nu după mult timp a închis ochii și a adormit. Stăteam pe scaun la capătul patului, îi priveam tremurul nărilor și mă rugam să nu moară subit. Mi se părea ciudat să se întâmple așa ceva tocmai când îl vegheam eu. La urma urmei, abia îl cunoscusem și singurul lucru care ne lega era Midori, o fată cu care se întâmpla să fiu coleg la cursul de „Istoria teatrului — II”.

Nu, nu murise. Dormea profund. Mi-am apropiat urechea de fața lui și i-am simțit respirația slabă. M-am mai liniștit și am început să trâncănesc cu soția pacientului din patul de alături. Ea nu mi-a vorbit decât despre Midori, presupunând probabil că sunt prietenul ei.

— E o fată minunată, spuse ea. Are foarte multă grijă de tatăl ei, e bună și blândă, sensibilă, harnică și, pe deasupra, mai e și drăguță. Ai grijă cum te porți cu ea. Să nu o părăsești pentru că nu vei mai găsi alta ca ea.

— N-am s-o părăsesc, am răspuns eu, simplu.

— Eu am un fiu și o fiică. El are șaptesprezece ani, ea douăzeci și unu, dar nici unul dintre ei nu s-ar gândi să vină la spital. În clipa în care se termină orele, o și întind la surf, la întâlniri sau mai știu eu pe unde. Sunt îngrozitori. Mă storc de bani și apoi dispar fără rușine.

La ora unu și jumătate, doamna a plecat la cumpărături. Amândoi bolnavii dormeau profund. Lumina blândă a soarelui de după-amiază inunda camera și aveam senzația că o să mă fure și pe mine somnul, așa cum stăteam cocoțat pe scaunul cel rotund. Crizantemele albe și galbene din vaza de pe masa de lângă fereastră îmi spuneau că e toamnă. În aer

plutea miros plăcut de pește fiert — era peștele care nu se mâncase la prânz. Asistentele circulau în permanență pe culoar și le auzeam deseori vorbind clar și tare. Din când în când mai aruncau câte un ochi în salon și îmi zâmbeau dulce când vedeau că ambii pacienți dorm buștean. Aș fi vrut să citesc ceva, dar nu erau cărți, reviste sau ziare în încăperea aceea, doar calendarul de pe perete.

M-am gândit la Naoko. Mi-a venit în minte trupul ei gol și agrafa prinsă în păr. Îi vedeam curba taliei și umbra lăsată de părul pubian. Oare de ce a ținut să mi se arate astfel? Era somnambulă? Sau poate mi-a jucat mie feste imaginația? Pe măsură ce trecea timpul și lumea aceea mică se pierdea în zare, eram din ce în ce mai puțin sigur că acele lucruri se întâmplaseră cu adevărat. Îmi spuneam că s-au întâmplat, credeam în asta, dar când le consideram un joc al închipuirii, chiar începeau să mi se pară astfel. Totuși, îmi erau prea clare în minte și prea detaliate ca să le consider pură închipuire, dar și prea frumoase ca să le pot considera adevărate. Trupul lui Naoko și lumina lunii...

Tatăl lui Midori s-a trezit și a început să tușească, ceea ce m-a readus cu picioarele pe pământ. I-am ținut un șervețel ca să scuipe în el și i-am șters sudoarea de pe frunte cu un prosop.

— Vreți puțină apă? l-am întrebat. A plecat capul cam patru milimetri, în semn că vrea. I-am ținut sticluta cu apă puțin înclinată, ca să poată lua câte o înghițitură. Buzele îi tremurau, gâtul era cuprins de mici spasme. A băut toată apa aceea sălcie din sticlă.

— Mai doriți? l-am întrebat.

Deoarece încerca să spună ceva, mi-am apropiat urechea de gura lui.

— E suficient, a zis el cu o voce slabă și seacă, parcă mai slabă și mai seacă decât înainte.

— N-ați vrea să mâncați un pic? Cred că vă e foame.

A înclinat puțin capul și atunci eu am procedat la fel ca Midori — i-am ridicat patul și am început să-l hrănesc, alternând pasta de legume cu peștele fiert. I-a trebuit enorm de mult timp să mănânce jumătate din mâncare, după care mi-a făcut semn că nu mai vrea. Gestul a fost aproape imperceptibil. Probabil că îl durea capul la mișcări mai ample.

L-am întrebat apoi dacă dorește fructe și mi-a spus că nu. I-am șters colțurile gurii cu prosopul, am coborât patul și am dus vasele pe coridor.

— A fost bună mâncarea? l-am întrebat eu.

— Oribilă! a zis el.

— Da, nici nu arăta prea grozav, am subliniat eu, cu un zâmbet.

Tatăl lui Midori nu părea hotărât dacă să deschidă ochii sau să-i închidă. Mă întrebam dacă știa cine sunt. Părea mai relaxat numai în prezența mea, fără Midori de față. Probabil mă confunda cu cineva... sau cel puțin așa voiam eu să cred.

— E frumos afară! am spus, cocoțat pe scaun, cu picioarele sub mine. E toamnă, duminică, vreme superbă și aglomerat peste tot. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci într-o asemenea zi este să te relaxezi acasă. E obositor să te ciocnești la tot pasul de cineva. Aerul nu e deloc curat. De obicei, eu spăl rufe duminica. Le spăl dimineața, le pun la uscat sus, pe terasa căminului, le iau înainte de a apune soarele și mă apuc de călcat. Nu-mi displace să le calc. Simt chiar o plăcere nebună în a netezi toate cutele... și chiar mă și pricep. Normal că la început eram jalnic, făceam cute și acolo unde nu erau. După o lună de antrenament, am învățat să fac treabă bună. Deci, duminica este ziua mea de spălat și de călcat. Azi n-am apucat. Păcat! Ar fi fost o zi bună pentru uscat rufe.

Nu-i nimic, o să mă scol mâine dimineață devreme. Nu vă faceți griji. Nu am altă treabă duminica.

Măine dimineată, după ce-mi spăl rufele și le pun la uscat, plec la facultate. Am ore de la zece. E cursul la care vine și Midori, „Istoria teatrului — II”. Am ajuns la Euripide. Știți cine a fost? Un antic grec... unul dintre cei trei mari maeștri ai tragediei grecești, alături de Eschil și Sofocle. Se zice că a fost mâncat de un câine, în Macedonia, dar există și alte variante. Oricum, ăsta e Euripide. Mie îmi place mai mult Sofocle, dar e chestie de gust. De fapt, nu pot să vă spun care e mai bun.

Ceea ce îmi place la piesele lui este modul în care se complică lucrurile atunci când personajele sale sunt prinse în cursă. Înțelegeți ce vreau să spun? Apar diferiți oameni și fiecare este pus într-o anumită situație, fiecare își are motivele și scuzele lui și fiecare își urmărește dreptatea și fericirea lui. De aceea, nimeni nu poate face nimic. E și normal. Adică este practic imposibil ca toată lumea să aibă dreptate și să fie fericită, așa că intervine haosul. Și ce credeți că se întâmplă atunci? Simplu... apare un zeu și direcționează traficul. Tu te duci acolo, tu vii aici, tu rămâi cu ea, tu stai cuminte o vreme. Se cam pricepe să aranjeze lucrurile și până la urmă totul iese bine. Asta se cheamă *deus ex machina*. La Euripide există întotdeauna un *deus ex machina* și din pricina aceasta părerile sunt împărțite în ceea ce-l privește.

Dar ia să ne gândim! Ce s-ar întâmpla dacă ar exista *deus ex machina* în viața adevărată? Totul ar fi atât de simplu! Când te afli în vreo încurcătură, descinde zeul de acolo de sus și-ți rezolvă problemele. Ce-ar putea fi mai simplu decât atât? Asta este Istoria teatrului. Cam așa ceva învățăm noi la facultate.

Tatăl lui Midori n-a spus nimic, dar a rămas cu privirile ațintite pe mine tot timpul cât am vorbit. Bineînțeles că nu-mi era limpede dacă înțelege sau nu ce spun.

— Gata, nu vă mai plictisesc!

Mi se făcuse o foame teribilă după ce trăncănisem atât. Nu mâncasem aproape nimic la micul dejun, iar prânzul, doar pe jumătate. Îmi părea rău că n-am mâncat ca lumea de prânz, dar regretele nu-mi erau de nici un folos. M-am uitat în dulăpior să văd dacă e ceva de mâncare, dar n-am găsit decât o cutie cu alge de mare, niște picături de tuse și sos de soia. În sacoșa din hârtie erau castraveți și grepfruturi.

— Dacă nu vă deranjează, am să mănânc niște castraveți. Mi-e foarte foame.

Tatăl lui Midori nu mi-a răspuns. Am spălat trei castraveți în chiuvetă și am turnat puțin sos de soia într-o farfurie. Am înfășurat un castravete în *nori*²⁶, l-am înmuiat în sosul de soia și l-am mâncat.

— E delicios! am zis. Simplu, proaspăt, miroase a viață. Sunt chiar buni castraveții aceștia... mult mai gustoși decât kiwi.

După ce am terminat primul castravete, l-am atacat pe al doilea. Ronțaiam cu poftă și ecoul răsuna ciudat în încăperea aceea mică. După ce l-am terminat și pe al doilea, am decis să fac o pauză. Am fiert niște apă pe aragazul din hol și mi-am făcut un ceai.

— Doriți să beți ceva? l-am întrebat pe tatăl lui Midori. Apă? Suc?

— Castravete, a spus el.

— Grozav, am zis, zâmbind. Cu *nori*?

A înclinat capul în semn că da. Am ridicat iar patul, am tăiat o bucățică de castravete cu cuțitul de fructe, am înfășurat-o în *nori*, am luat-o cu o scobitoare și am înmuiat-o în sos de soia, ducând-o apoi spre gura căscată a pacientului. Fără nici o schimbare în expresia feței, a ronțait bucățica de castravete, a plimbat-o în gură și apoi a înghițit-o.

²⁶ Foițe din alge marine, uscate și presate

— Cum a fost? Bun, nu? am întrebat eu.

— Bun, a răspuns el.

— E minunat când îți place mâncarea. E o dovadă că trăiești.

A terminat tot castravetele. După ce a mâncat, a vrut apă, așa că i-am dat să bea. După câteva minute, a vrut să facă pipi, așa că i-am ținut plosca în dreptul penisului. Am golit apoi plosca în toaletă și am spălat-o. M-am întors în rezervă și mi-am terminat ceaiul.

— Cum vă simțiți? l-am întrebat.

— Un pic... Capul...

— Vă doare un pic capul?

După cum s-a încruntat, am înțeles că îl doare capul.

— Nu-i de mirare, abia v-ați operat. E adevărat că eu nu m-am operat niciodată, așa că nu prea știu cum e.

— Bilet..., a spus el.

— Bilet? Ce bilet? am întrebat.

— Midori. Bilet.

Nu înțelegeam despre ce vorbește, așa că am tăcut. A tăcut și el o vreme și apoi mi s-a părut că spune „vă rog”. A deschis ochii mari și m-a privit fix. Am bănuț că vrea să-mi spună ceva, dar nu-mi puteam imagina ce.

— Ueno. Midori.

— Gara Ueno?

A dat din cap în semn că da.

Am încercat să leg vorbele lui: „bilet, Midori, vă rog, gara Ueno”. Habar nu aveam ce voia să spună. Presupuneam că mintea i s-a încețoșat, dar dacă-i comparăm privirea cu cea dinainte, acum era mult mai limpede. A ridicat mâna liberă, în care nu avea acele pentru perfuzie și a întins-o spre mine. După cum îi tremura mâna în aer, mi-am spus că efortul pe care l-a făcut a fost de-a dreptul uriaș. M-am ridicat și i-am luat mâna șubredă. M-a strâns cu toată forța de care era capabil și a mai spus o dată „vă rog”.

— Stați liniștit, am zis. O să am grijă de bilet și de Midori.

Și-a lăsat mâna să cadă pe pat și a închis ochii. Avea respirația cam precipitată, dar a adormit. M-am apropiat de el ca să mă asigur că mai trăiește și apoi am ieșit să mai îmi fierb niște apă pentru ceai. În timp ce-mi sorbeam ceaiul, mi-am dat seama că începusem să-l îndrăgesc pe acest bătrânel aflat la un pas de moarte.

Imediat după aceea s-a întors soția celui alt pacient și m-a întrebat dacă totul este în ordine. I-am spus că n-au fost probleme și că soțul ei a dormit buștean.

Midori s-a întors după ora trei.

— Am fost în parc și am privit în zare, a spus ea. Am făcut cum mi-ai spus. N-am vorbit cu nimeni, mi-am golit capul de toate problemele.

— Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc. Tot mai am senzația aceea de moleșală, dar mă simt oricum mai vioaie decât înainte. Presupun că eram mai obosită decât credeam.

Deoarece tatăl ei dormea, nu aveam nimic de făcut, așa că ne-am cumpărat cafea de la automat și am băut-o în încăperea cu televizorul. I-am povestit lui Midori ce s-a întâmplat în lipsa ei — tatăl ei a dormit bine, apoi s-a trezit și a mâncat ceva din ce-i rămăsese de la prânz, pe urmă m-a văzut mâncând castraveți și a vrut și el, a mâncat un castravete întreg, a făcut pipi.

— Watanabe, ești uimitor! spuse Midori. Noi ne dăm de ceasul morții ca să-l convingem să mănânce ceva, iar tu l-ai făcut să mănânce un castravete

întreg. Incredibil!

— Nu știu ce să zic. Cred că i-am făcut poftă când am mâncat eu.

— Ai tu darul ăsta de a face lumea să se relaxeze.

— Da de unde! am spus, răsând. Sunt o mulțime de indivizi care gândesc exact pe dos despre mine.

— Ce părere ți-a făcut tata?

— Îmi place. Nu că am fi avut ce să ne spunem unul altuia, dar e drăguț.

— A fost liniștit?

— Foarte.

— Trebuia să-l fi văzut acum o săptămână. A fost îngrozitor, spuse Midori, dând din cap. O luase razna rău de tot. A aruncat cu un pahar în mine și-a țipat... oribil: „Sper să mori o dată, proasta naibii!” Am înțeles că li se întâmplă celor cu o asemenea boală... Nu se știe cauza, dar oamenii devin brusc extrem de răi. La fel i s-a întâmplat și mamei. Ce crezi că mi-a spus? „Nu ești fiica mea. Te urăsc din tot sufletul!” Când am auzit-o, mi s-a făcut negru înaintea ochilor, dar am înțeles că astfel de ieșiri se numără printre manifestările bolii. Ceva presează pe o parte a creierului și-i face pe oameni să spună lucruri îngrozitoare. Chiar dacă știi că egoismul face parte din simptomele bolii, tot te doare. Am muncit ca o nebună pentru ei și m-am ales doar cu vorbe grele. Se duc naibii și sentimentele...

— Te înțeleg, am spus.

Mi-am amintit cuvintele ciudate pe care le-a mormăit tatăl lui Midori.

— Bilet? Gara Ueno? Oare ce voia să spună? întrebă ea.

— Și apoi a zis „vă rog” și „Midori”.

— Te-a rugat, deci, să ai grijă de mine?

— Sau poate vrea să te duci la gara Ueno să cumperi un bilet. Cele patru cuvinte nu prea sunt înlănțuite logic, așa că cine știe ce o fi vrut să zică? Gara Ueno îți spune ceva?

— Gara Ueno... Midori căzu puțin pe gânduri. Singurul lucru care îmi vine în minte acum este fuga mea de acasă. Am fugit de două ori, în clasa a treia și într-a cincea primară. În ambele cazuri am luat un tren din gara Ueno spre Fukushima. Am cumpărat bilet cu banii pe care i-am luat din casă. M-a infuriat cineva cumplit și am vrut să i-o plătesc. Aveam o mătușă în Fukushima, care îmi plăcea, așa că m-am dus la ea. Tata m-a adus acasă. A bătut atâta drum ca să vină după mine. Am mâncat gustări la cutie în drum spre Ueno. Tata mi-a spus atunci tot felul de povești, cam dezlănate, e adevărat. Mi-a vorbit despre cutremurul din regiunea Kantō²⁷, despre război, despre nașterea mea și multe altele, oricum lucruri despre care nu-mi vorbea de obicei. Dacă stau și mă gândesc bine, a fost singura dată când am stat de vorbă cu tata pe îndelete, doar noi doi. Poți să crezi? Cutremurul l-a prins pe tata în plin Tokyo și nici măcar nu și-a dat seama ce se întâmpla.

— Nu zău?!

— E adevărat! Mergea cu bicicleta, de care era prinsă și o remorcă, prin cartierul Koishikawa și n-a simțit nimic. Când a ajuns acasă, toate casele din apropiere rămăseseră fără țigle pe acoperișuri și noi stăteam cu toții lipiți de stâlpi și tremuram până în străfundul mădularelor, dar el tot nu a realizat ce se întâmplă. Ne-am dat seama după felul în care ne-a întrebat: „Ce naiba e cu voi?” Aceasta este povestea tatei legată de marele cutremur din Kantō. Midori râse. Toate poveștile lui vechi seamănă cu aceasta. Nimic dramatic, dar sunt puțin cam sărite de pe fix. Nu știu, dar când povestește el

²⁷ Marele cutremur din zona Tokyo-Yokohama, care a avut loc la data de 1 septembrie 1923

ceva de felul acesta, ai impresia că nu s-a mai întâmplat nimic deosebit în Japonia în ultimii cincizeci sau șaiszeci de ani. Dacă-l întrebi despre revolta ofițerilor din 26 februarie 1936 sau despre Războiul din Pacific, răspunde senin: „A, da, parcă s-a petrecut așa ceva”. Ciudat, nu?

Deci, mi-a povestit în tren, de la Fukushima la Ueno, tot felul de lucruri și întotdeauna încheia cu: „Midori, peste tot e la fel. Oriunde te-ai duce”. Ce era eu să înțeleg din toate poveștile lui? Un copil știe doar ce i se spune, nu?

— Deci, aceasta este amintirea care-l leagă de gara Ueno? am întrebat.

— Sigur, spuse Midori. Watanabe, tu ai fugit vreodată de acasă?

— Niciodată.

— De ce nu?

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fug de acasă.

— Ești tare ciudat! spuse Midori, încercând să pară impresionată.

— Nu zău!

— Oricum, cred că tata voia să te roage să ai grijă de mine.

— Crezi?

— Chiar cred și simt asta. Intuitiv. Și tu ce i-ai spus?

— Nu înțelegeam ce voia să spună, așa că i-am zis să nu se îngrijoreze, promițându-i că voi avea grijă de tine și de bilet.

— I-ai promis așa ceva tatălui meu? I-ai spus că vei avea grijă de mine? M-a privit fix în ochi, foarte serioasă.

— Nu chiar așa, m-am grăbit eu să-i explic. De fapt, nu prea înțelegeam...

— Stai liniștit! Am glumit doar, spuse Midori, zâmbind. Tare ești drăguț când începi să te panichezi!

Ne-am terminat cafeaua și ne-am întors în salon. Tatăl ei dormea încă profund. Dacă te apropiai mai tare, îi auzai respirația regulată. Pe măsură ce trecea după-amiaza, lumina de afară îți sugera tot mai mult culorile palide ale toamnei. Câteva păsări s-au așezat pe cablul electric și apoi și-au luat zborul. Eu și Midori stăteam într-un colț al încăperii și vorbeam în șoaptă. Mi-a citit în palmă și mi-a spus că voi trăi o sută cinci ani, că mă voi căsători de trei ori și că voi muri într-un accident rutier. Frumoasă viață! am zis.

Când s-a trezit tatăl lui Midori, imediat după ora patru, ea s-a așezat la capul patului, i-a șters sudoarea de pe frunte, i-a dat să bea apă și l-a întrebat dacă îl mai doare capul. A venit o asistentă și i-a luat temperatura, a întrebat de câte ori a urinat și i-a verificat perfuzia. Eu m-am dus la televizor și m-am uitat puțin la un meci de fotbal transmis în direct.

La ora cinci i-am spus lui Midori că plec. Apoi m-am întors spre tatăl ei și am zis:

— Trebuie să plec la serviciu. Vând discuri în Shinjuku de la ora șase până la zece și jumătate.

Bătrânul și-a întors privirile spre mine și a dat din cap.

— Watanabe, nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ziua de azi, mi-a spus Midori înainte de a ieși din hol.

— N-am făcut mare lucru, dar dacă-ți sunt de vreun folos, vin și duminica viitoare. Mi-ar face plăcere să-l văd pe tatăl tău din nou.

— Vorbești serios?

— Nu am cine știe ce treabă la cămin, iar dacă vin aici, sunt tratat cu castraveți.

Midori și-a încrucișat brațele și a lovit cu tocul pantofilor în linoleum.

— Aș vrea să mai merg cu tine la băut, spuse ea, înclinându-și ușor capul.

— Și cum rămâne cu filmul pornografic?

— Bine, mergem mai întâi la film, apoi bem ceva... și vorbim toate

prostiile din lume.

— Nu eu vorbesc prostii, ci tu, am protestat eu.

— Fie cum zici, dar vorbim, ne îmbătăm și pe urmă ne culcăm unul în brațele celuilalt.

— Îți poți imagina ce urmează? am întrebat, oftând. Eu o să vreau să ți-o trag și tu n-o să mă lași, nu?

A pufnit în râs.

— Oricum, treci pe la cămin duminică dimineată și venim aici împreună.

— Să-mi pun o fustă mai lungă?

— Neapărat.

N-am mai ajuns la spital duminica următoare pentru că tatăl lui Midori a murit vineri. M-a sunat la șase și jumătate dimineța ca să-mi spună vestea cea tristă. Soneria m-a anunțat că mă caută cineva la telefon, așa că mi-am aruncat o jachetă peste pijama și am coborât în hol. Afară ploua liniștit și era răcoare.

— Tata a murit acum câteva minute, a spus Midori cu o voce liniștită.

Am întrebat-o dacă o pot ajuta cu ceva.

— Nu, mulțumesc. Chiar nu ai ce face. Sunt obișnuită cu înmormântările. Am vrut doar să te anunț.

A scăpat un oftat.

— Să nu vii la înmormântare, bine? Nu-mi plac lucrurile astea și nu vreau să ne întâlnim acolo.

— Am înțeles.

— Dar mă duci la un film obscen?

— Bineînțeles că te duc.

— Unul cât mai dezgustător.

— O să studiez piața foarte serios.

— Bine, o să te mai sun, spuse Midori și închise telefonul.

A trecut o săptămână fără nici o veste de la Midori. N-a venit deloc la școală și nici telefon nu mi-a dat. De câte ori mă întorceam la cămin, întrebam la poartă dacă nu m-a căutat cineva, dar răspunsul era invariabil negativ. Într-o seară, încercând să-mi țin promisiunea pe care i-o făcusem, m-am gândit la ea în timp ce mă masturbam, dar n-a mers. Am înlocuit-o cu Naoko, dar nici imaginea ei nu m-a ajutat. Mi s-a părut ridicol și am renunțat. Am luat o înghițitură de whisky, m-am spălat pe dinți și m-am dus la culcare.

*

Duminică dimineța i-am scris o scrisoare lui Naoko. În primul rând, i-am scris despre tatăl lui Midori.

M-am dus la spital la tatăl unei colege și am mâncat castraveți. Când m-a auzit cum îi ronțai, i s-a făcut și lui poftă și a acceptat să mănânce. După cinci zile a murit. Încă îmi este vie în minte imaginea lui, mai cu seamă modul în care încerca să ronțăie bucățelele de castravete. Ciudate amintiri lasă în urma lor cei care se prăpădesc.

După ce mă trezesc dimineța, mai stau puțin în pat și mă gândesc la tine și la Reiko, precum și la colivia păsărilor. Îmi amintesc de păun, de porumbei, de papagali, de curcani, apoi de iepuri. Îmi

revine în minte imaginea pelerinelor galbene de ploaie, cu glugă, pe care le-ați purtat în dimineța aceea ploioasă. Îmi place să mă gândesc la voi când stau în așternutul călduț. Am senzația că sunteți ghemuite lângă mine și dormiți buștean. Îmi imaginez ce grozav ar fi dacă ar fi adevărat. Uneori mi-e îngrozitor de dor de voi, dar, în general, îmi adun toate forțele pentru a-mi vedea de propriile mele treburi. Așa cum voi hrăniți păsările și mergeți la câmp să munciți, eu îmi pun în mișcare, în fiecare dimineată, propriul meu resort. Până mă ridic din pat, mă spăl pe dinți, mă bărbieresc, iau micul dejun, mă schimb, ies din cămin și ajung la universitate, răsucesc de aproximativ treizeci și șase de ori arcul și îmi propun să fructific la maximum ziua respectivă. N-am observat până acum, dar mi s-a spus că în ultima vreme vorbesc cam mult de unul singur. Probabil că în clipa în care răsucesc arcul, mormăi ceva.

Mi-e foarte greu că nu vă pot vedea, dar viața mea din Tokyo ar fi și mai grea dacă nu v-aș avea pe voi, dacă nu m-aș gândi la voi dimineța, în pat, și dacă nu mi-aș răsuci arcul, pentru a fi capabil să mai trăiesc o zi fructuoasă. Știu că trebuie să muncesc din greu aici, așa cum faceți și voi acolo.

Azi e duminică și nu am de gând să răsucesc arcul. Mi-am spălat rufele și acum stau în camera mea și vă scriu. După ce termin de scris, timbrez plicul și arunc scrisoarea în cutie, iar apoi nu-mi mai rămâne nimic de făcut până spre seară. Nici măcar nu învăț duminica, pentru că sunt foarte conștiincios peste săptămână. Stau la bibliotecă între cursuri și-mi fac toate temele. Duminica după-amiaza sunt liniștit, deși mă simt puțin cam singur. Citesc și ascult muzică. Uneori reconstitui, unul câte unul, traseele pe care le parcurgeam prin Tokyo, împreună, și am o imagine clară a lucrurilor pe care le purtai de fiecare dată. Am timp să îmi amintesc o mulțime de lucruri.

Salut-o pe Reiko din partea mea și spune-i că mi-e dor de chitara ei, mai ales când se face seară.

După ce am terminat scrisoarea, m-am dus până la cutia poștală care se află la vreo două sute de metri distanță de cămin. Apoi mi-am cumpărat un sandwich cu ouă și o Coca-Cola. Am luat-o spre parc, m-am așezat pe o bancă și am mâncat. Ca să îmi mai omor timpul, am privit meciul de baseball ce se desfășura pe terenul din apropiere. Aerul de toamnă scotea și mai mult în evidență albastrul intens al cerului. Am ridicat ochii și am văzut două dâre albe, paralele, asemenea șinelor de tren, îndreptându-se spre vest. O minge trimisă printr-o lovitură neper-misă s-a rostogolit la picioarele mele și când le-am aruncat-o, tinerii jucători și-au scos șepcile și mi-au mulțumit politicos. La meciurile copiilor se făceau deseori asemenea nereguli.

După-amiază m-am întors în camera mea ca să citesc, dar nu m-am putut concentra. M-am trezit că stau cu ochii-n tavan și mă gândesc la Midori. Mă întrebam dacă tatăl ei chiar încercase să mă roage să am grijă de Midori după moartea lui, dar nu aveam de unde să știu ce fusese în mintea lui. Poate mă confundase cu altcineva. În orice caz, el a murit în vinerea aceea ploioasă și eu nu mai aveam cum să aflu adevărul. Îl vedeam cu ochii minții mai zbârcit, mai mic, după moarte. Apoi l-au incinerat și n-a mai rămas decât cenușă din el. Ce-a lăsat în urma lui? O librărie amărâtă pe o stradă de cartier și două fiice dintre care, cel puțin una, era cam stranie. Ce fel de viață era asta? mă întrebam eu. Oare ce se afla în creierii aceia tulburi, așa cum zăcea în pat, cu capul bandajat și cu privirile ațintite pe mine?

Tot gândindu-mă la tatăl lui Midori, m-a cuprins un sentiment de tristețe cumplită și m-am dus după rufele de pe terasă înainte de a se usca

complet. Am plecat apoi spre Shinjuku ca să-mi omor timpul, plimbându-mă pe străzi. Aglomerația de duminică m-a mai calmat puțin. Librăria Kinokuniya era la fel de aglomerată ca trenurile la oră de vârf. Mi-am cumpărat romanul *Lumină de august* al lui Faulkner și am intrat în cea mai animată cafenea pe care am întâlnit-o în cale. M-am așezat la o masă să citesc, ascultând Ornette Coleman și Bud Powell și bând o cafea caldă, tare și nu prea gustoasă. La ora cinci și jumătate am închis cartea, am ieșit din cafenea și am plecat să mănânc ceva de cină. Oare câte zeci, câte sute de astfel de duminici mă așteptau de acum încolo? gândii eu. „Liniștite, pașnice și însingurate”, m-am trezit vorbind cu voce tare. Duminica nu răsuceam arcul ce mă punea în mișcare pe parcursul săptămânii.

Capitolul al optulea

Pe la jumătatea săptămânii am reușit să mă tai în palmă cu o bucată de sticlă. Nu observasem că unul dintre geamurile despărțitoare de pe raftul cu discuri era spart și nu-mi venea să cred că poate curge atâta sânge. Văzând petele de un roșu aprins de la picioarele mele, proprietarul a adus repede niște prosoape și mi-a legat rana, strâns, după care a dat imediat un telefon ca să afle unde este cel mai apropiat serviciu de urgență. Individul nu era capabil, de obicei, de inițiative, dar acum s-a mișcat foarte repede. Din fericire, spitalul era aproape, dar până am ajuns acolo, prosoapele erau deja îmbibate și nu mai făceau față. Văzând picături de sânge pe caldarâm, lumea se dădea la o parte din calea mea, crezând, probabil, că mă bătusem. Nu pot să spun că mă durea, dar sângele nu se mai oprea.

Doctorul a îndepărtat, câtuși de puțin impresionat, prosoapele, mi-a legat încheietura cu un garou ca să oprească sângele, mi-a dezinfectat rana și a cusut-o. Mi-a spus apoi să vin la control a doua zi. Când m-am întors la magazin, proprietarul m-a trimis acasă, asigurându-mă că nu-mi va tăia orele nelucrate. Am luat autobuzul, m-am întors la cămin și m-am dus direct la Nagasawa în cameră. Nervos din pricina accidentului, simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva și abia atunci mi-am dat seama că nu îl mai văzusem de mult timp.

Nagasawa bea bere și urmărea o lecție de spaniolă la televizor.

— Ce naiba ai pățit? m-a întrebat el când m-a văzut bandajat.

— M-am rănit și eu puțin.

— Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc.

— Te rog să aștepți puțin, se termină imediat, spuse el, văzându-și de lecție.

Mi-am fiert niște apă și mi-am făcut un ceai. O spaniolă citea niște propoziții: „N-am mai văzut o ploaie atât de teribilă! O mulțime de poduri din Barcelona au fost luate de ape”. Nagasawa citea și el textul, cu voce tare.

— Ce exemple oribile pentru un curs de limbi străine! spuse el. Nu sunt capabili de ceva mai interesant.

După ce s-a terminat lecția, Nagasawa a stins televizorul și și-a mai luat o bere din frigiderul său mic.

— Ești sigur că nu te deranjez? am întrebat eu.

— Cum să mă deranjezi? Mă plictiseam de moarte. Chiar nu vrei o bere?

— Nu, chiar nu vreau.

— A, s-au afișat rezultatele. Am reușit!

— La examenul pentru Ministerul de Externe?
— Da. Oficial se numește „Examen pentru personalul calificat din domeniul serviciului public al afacerilor externe”. Ce tâmpenie!
— Felicitări! i-am spus eu, întinzându-i mâna stângă.
— Mulțumesc.
— Nu mă miră că ai luat examenul.
— Nici pe mine, spuse Nagasawa, dar mă bucur că s-a anunțat oficial.
— Și o să lucrezi în străinătate imediat ce intri acolo?
— Nu, mai întâi mă instruiesc vreun an de zile aici și apoi mă trimit undeva la perfecționare.
Eu îmi sorbeam ceaiul, el își bea berea cu evidentă plăcere.
— Îți las ție frigiderul când plec, spuse Nagasawa. Îl vrei, nu? E grozav pentru bere!
— Normal că-l vreau, dar nu o să ai, totuși, nevoie de el? O să locuiești undeva într-un apartament închiriat, nu?
— Nu vorbi prostii! Când plec de aici o să-mi cumpăr și eu un frigider ca lumea. Am de gând să trăiesc pe picior mare! Mi-au ajuns patru ani într-o văgăună ca asta! Nu mai vreau să văd nimic din ce am aici. Bineînțeles că-ți las ție televizorul, termosul, radioul...
— O să mă bucur de tot ce-mi lași moștenire. Te-ai apucat de spaniolă? l-am întrebat, luând manualul de spaniolă de pe birou.
— Da, cu cât știi mai multe limbi străine, cu atât mai bine... și le prind destul de repede. Am învățat singur franceză și mă descurc excelent. Limbile străine sunt ca jocurile. Înveți niște reguli și apoi le aplici la toate. Ca în cazul femeilor...
— Vai, ce introspectiv ești! am spus eu, ironic.
— Oricum, o să ieșim curând în oraș.
— La vânat femei?
— Nu, la o masă serioasă, împreună cu Hatsumi... la un restaurant ca lumea, ca să sărbătorim succesul meu. Plătește tata, așa că o să alegem un local scump.
— N-ai vrea, totuși, să sărbătorești evenimentul numai cu Hatsumi?
— Nu, e mai bine dacă ești și tu cu noi. Mă simt mai în largul meu și sunt convins că și Hatsumi se va simți mai bine.
Offf, la fel ca pe vremea lui Kizuki și Naoko!
— După aceea o să îmi petrec noaptea cu Hatsumi, așa că te invit doar la masă.
— Bine, fie, dacă vreți amândoi. Dar, apropo, ce gânduri ai cu Hatsumi? După ce se termină cu instruirea ta aici, o să pleci în străinătate și o să lipsești mai mulți ani, probabil, nu? Ce se va întâmpla cu ea în tot acest timp?
— Asta-i problema ei, nu a mea.
— Adică?
Nagasawa stătea cu picioarele pe birou. A mai luat o înghițitură de bere și a căscat.
— Nu am de gând să mă căsătoresc și i-am spus clar lucrul acesta. Dacă Hatsumi vrea să se mărite, să-și găsească pe cineva, eu n-o opresc. Dacă vrea să mă aștepte pe mine, n-are decât.
— Bravo, măi!
— Mă consideri o javră, nu?
— Cam așa ceva.
— În principiu, lumea e plină de nedreptăți, dar nu sunt eu de vină. Întotdeauna a fost astfel. N-am mințit-o niciodată pe Hatsumi, ea știe foarte bine că sunt un individ îngrozitor și i-am spus cinstit că nu mă supăr dacă mă părăsește.

Nagasawa a terminat berea și a aprins o țigară.

— Nimic nu te sperie în viață? l-am întrebat eu.

— Nu sunt chiar tâmpit, spuse Nagasawa. Normal că viața mă sperie uneori și mi se pare firesc să fie așa, dar nu pun chiar totul la inimă. Dau din mine tot ce pot și merg înainte sută la sută, iau din viață ce-mi place și dau la o parte ce nu-mi place. Țasta e principiul meu și dacă văd că lucrurile nu merg cum trebuie, mă opresc și văd unde am greșit. Dacă ne gândim bine, o societate nedreaptă nu e decât o societate care ne permite să ne exploatăm posibilitățile la maximum.

— Ești cam egoist, așa spune.

— Poate că sunt, dar n-am de gând să stau cu ochii-n soare și să aștept să-mi cadă para mălăiață în gură. În felul meu, muncesc foarte serios, poate de zece ori mai mult decât tine.

— Da, cred că ai dreptate, am recunoscut eu.

— Stau uneori și mă uit la proștii din jurul meu și mi se face pur și simplu greață. De ce naiba nu fac ceva? mă întreb. De fapt, nu fac nimic și apoi se plâng că lumea e nedreaptă.

Uluit de asprimea tonului, am ridicat ochii și l-am privit pe Nagasawa.

— Poate nu am dreptate, dar mie mi se pare că muncesc pe rupte.

— Acea nu-i muncă serioasă, spuse Nagasawa. Munca serioasă e așa cum o fac eu, munca direcționată spre o țintă precisă.

— Adică să știi exact unde vrei să lucrezi și să te apuci de spaniolă când vine vacanța, în timp ce alții se relaxează pur și simplu.

— Da. Am de gând să stăpânesc bine spaniola până la primăvară. Mă descurc bine la engleză, germană, franceză și am mai înaintat cu italiana. Crezi că toate acestea cad din cer, fără muncă serioasă?

Nagasawa puflăia din țigară și eu mă gândeam la tatăl lui Midori. Eram sigur că cel puțin acestuia nu i-a trecut vreodată prin cap să se apuce de spaniolă după lecțiile de limbi străine de la televizor. Cred că nu s-a gândit în viața lui la diferența dintre munca serioasă și cea mai puțin serioasă. A fost probabil prea ocupat ca să se mai gândească la prostii de-astea — ocupat cu librăria, ocupat cu creșterea fetei care fugise la Fukushima.

— Ei, cât despre cina aceea grozavă, îți convine sâmbătă?

— Excelent!

Nagasawa a ales un restaurant elegant și liniștit de pe o stradă dosnică din Azabu. Și-a spus numele la ușă și am fost conduși amândoi într-un separeu. Pe pereții acelei încăperi mici atârnavă cam cincisprezece suluri pictate. În așteptarea lui Hatsumi, eu și Nagasawa am băut câte un pahar de vin delicios și am vorbit despre romanele lui Joseph Conrad. El purta un costum gri, elegant, iar eu eram îmbrăcat într-un sacou bleumarin obișnuit.

Hatsumi a sosit după vreo cincisprezece minute. Era fardată cu grijă și purta cercei de aur, o rochie superbă, albastră și niște pantofi de lac, roșii, de foarte mult bun gust. Când i-am spus că-mi place rochia ei, a subliniat că albastrul se numea „safir de noapte”.

— Ce restaurant elegant! exclamă Hatsumi.

— Tata mănâncă întotdeauna aici când vine la Tokyo, spuse Nagasawa. Am fost și eu cu el o dată, dar nu mă dau în vânt după mâncărurile alese de aici.

— Da, dar nu strică și o asemenea experiență, din când în când, spuse Hatsumi, întorcându-se spre mine.

— Ai dreptate, am zis, atâta vreme cât nu ne plătim consumația.

— Tata își aduce întotdeauna iubita aici. Are una în Tokyo.

— Zău? se miră Hatsumi.

Am luat o înghițitură de vin, prefăcându-mă că n-am auzit nimic.

A venit chelnerul să ne ia comanda. După ce a ales aperitivele și supa, Nagasawa a comandat rață, iar eu și Hatsumi am cerut biban de mare. Mâncarea a sosit una câte una, ceea ce ne-a permis să ne savurăm vinul și să conversăm pe îndelete. Nagasawa ne-a vorbit mai întâi despre examenul pentru Ministerul de Externe, subliniind că majoritatea candidaților sunt, de obicei, niște lepădături care ar trebui aruncate la canal, deși, a recunoscut el, printre ei se află și unii mai de soi. L-am întrebat dacă procentajul celor buni față de cei slabi era mai ridicat decât în societate, în general.

— E la fel, zise el. Normal că e același peste tot, adăugă el, legile sunt imuabile.

Nagasawa a mai comandat o sticlă de vin când am terminat-o pe prima, iar pentru el a cerut un whisky dublu.

Hatsumi a început să-mi povestească despre o fată cu care voia să-mi facă cunoștință. Aborda invariabil același subiect, avea întotdeauna câte o colegă drăguță, dar eu mă eschivam mereu.

— Zău că e drăguță și isteată, spuse ea. Am s-o aduc cu mine data viitoare. Sunt sigură că o să-ți placă.

— N-are rost, insistam eu. Eu sunt prea sărac ca să ies în oraș cu fete de la facultatea ta și nici n-aș ști ce să vorbesc cu ele.

— Nu mai spune așa ceva. Fata are mult bun simț, e naturală și deloc afectată.

— Hai, Watanabe, întâlnește-te cu ea, măcar o dată. Nu trebuie neapărat să-i și faci felul, spuse Nagasawa.

— În nici un caz! se repezi Hatsumi. E virgină.

— Cum ai fost și tu cândva.

— Exact, zise Hatsumi cu un zâmbet larg. Așa cum am fost și eu. Dar te implor, mi se adresă ea, nu-mi mai vorbi despre „sărăcie”, nu are nici o legătură una cu alta. Normal că în fiecare grupă sunt și fete îngâmfate, dar majoritatea suntem absolut normale. Noi mâncăm de prânz la bufetul facultății și nu cheltuim mai mult de două sute cincizeci de yeni pe mâncare.

— Stai puțin, Hatsumi, am întrerupt-o eu. La bufetul de la facultatea mea se găsesc trei categorii de mâncăruri de prânz: categoria A — o sută douăzeci de yeni, categoria B — o sută de yeni, categoria C — optzeci de yeni. Sunt colegi care se uită urât la mine când dau o sută douăzeci de yeni pe mâncare, iar cei care nu-și permit un prânz de categoria C, se mulțumesc cu *ramen* de șaiszeci de yeni. Camăștia sunt indivizii ce frecventează școala pe care o urmez. Tot mai crezi că pot sta de vorbă cu colege de-ale tale?

Hatsumi izbucni în râs.

— Doamne, ce ieftin! Cred că acolo ar trebui să mănânc și eu de prânz, spuse ea. Watanabe, tu ești un individ atât de drăguț, încât sunt convinsă că o să te împaci foarte bine cu fata asta. S-ar putea chiar să-i placă un prânz de o sută douăzeci de yeni.

— În nici un caz. Nu mâncăm la cantină pentru că ne place, ci pentru că nu ne putem permite altceva.

— Oricum, nu ne judeca după aparențe. E adevărat că frecventăm o școală sofisticată, dar cele mai multe dintre noi suntem foarte serioase. Nu toate fetele umblă după băieți cu mașini sport.

— Înțeleg, am zis.

— Watanabe are o iubită, zise Nagasawa, dar nu vrea să ne spună nimic. Când vine vorba de ea, tace chitic și totul este învăluit în cel mai adânc mister.

— E adevărat? m-a întrebat Hatsumi.

— Da, numai că nu e vorba de nici un mister. Situația este puțin cam

complicată și îmi este greu să vorbesc despre ea.

— Amor ilicit? Știi că mie poți să-mi spui totul!

Am luat o înghițitură de vin ca să evit răspunsul.

— Vezi? spuse Nagasawa, care era la al treilea pahar de whisky. Nu vrea să divulge nimic. Dacă s-a hotărât să nu vorbească, nu-i scoți vorbele nici cu cleștele.

— Ce păcat! spuse Hatsumi, tăind o bucățică de carne din aperitiv și ducând-o la gură cu furculița. Dacă te-ai fi înțeles bine cu ea, ne-am fi putut întâlni toți patru.

— Ne-am fi îmbătat și ne-am fi schimbat iubitele între noi, spuse Nagasawa.

— Termină cu prostiile! zise Hatsumi.

— Care prostii? Watanabe te place, spuse Nagasawa.

— N-are nici o legătură cu ceea ce spuneam eu, replică Hatsumi, calmă. Watanabe nu e așa cum vrei tu să insinuezi, el e sincer și știe să aibă grijă de ceea ce îi aparține. Oricine își poate da seama de asta și de aceea vreau să-i prezint o fată.

— Da, așa e, ține la ce-i al lui și de aceea a fost de acord să schimbăm fetele între noi... mai demult. Îți amintești, Watanabe? mă întrebă Nagasawa cu o expresie indiferentă, dând pe gât restul de whisky și comandându-și imediat altul.

Hatsumi a pus cuțitul și furculița la o parte, și-a șters buzele cu șervetul și apoi m-a privit fix.

— Watanabe, e adevărat că ai făcut așa ceva? N-am știut ce să zic, așa că am tăcut.

— Spune-i adevărul, insistă Nagasawa. Nu mă deranjează!

Lucrurile luau o întorsătură urâtă. Nagasawa era îngrozitor când se îmbăta, dar în seara aceasta atacurile lui erau îndreptate spre Hatsumi, nu spre mine, ceea ce mă făcea să mă simt și mai prost.

— Hai, spune-mi, insistă Hatsumi. Sună interesant.

— Eram beți, am spus.

— Stai liniștit, nu te învinuiesc cu nimic. Vreau doar să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Ne-am dus să bem într-un bar din Shibuya și am intrat în vorbă cu două studente de la nu știu ce colegiu. Erau și ele cam amețite, așa că ne-am îndreptat spre un hotel din apropiere și ne-am culcat cu ele. În toiul nopții, Nagasawa a bătut la ușa mea și a zis că ar fi cazul să schimbăm fetele, așa că eu m-am dus în camera lui și el a venit într-a mea.

— Fetele nu s-au supărat?

— Nici vorbă! Erau bete, oricum.

— Am avut motivele mele să fac așa ceva, spuse Nagasawa.

— Ce fel de motive?

— Una arăta într-adevăr bine, dar cealaltă era jalnică. Mi se părea nedrept să am doar eu parte de cea drăguță, așa că am decis să le schimbăm. Așa-i, Watanabe'?

— Cam așa, am zis. Dar mie mi-a plăcut cea urâtă. Am avut ce vorbi cu ea și era foarte plăcută. După partida de sex, stăteam de vorbă cu ea în pat când a venit Nagasawa și a propus schimbarea. Am întrebat-o pe fată dacă o deranjează și a spus că pe ea n-o deranjează nimic, dacă asta era dorința noastră. Probabil și-a închipuit că voiam să mă culc cu cea frumoasă.

— Cum a fost? întrebă Hatsumi.

— Ce anume? Faptul că le-am schimbat între noi?

— Nu, toată chestia.

— Nimic special. Pe mine nu mă prea amuză asemenea aventuri.

— Și atunci?

— Pentru că îl invitase eu, spuse Nagasawa.

— L-am întrebat pe Watanabe, se răsti Hatsumi la Nagasawa. De ce faci așa ceva?

— Pentru că uneori simt nevoia să mă culc cu o fată.

— Dacă ești îndrăgostit de fata aceea, nu poți să te descurci cumva cu ea? întrebă Hatsumi după câteva clipe.

— E complicat.

Hatsumi oftă adânc.

În clipa aceea s-a deschis ușa și ospătarii ne-au adus mâncarea. Nagasawa a fost servit cu rață, iar eu și Hatsumi cu biban. Ne-au pus în farfurii legume fierte și niște sos. Apoi s-au retras, lăsându-ne iar singuri. Nagasawa tăie o felie de rață și începuse să mănânce cu poftă, sorbind din când în când din whisky. Eu am mâncat puțin spanac, dar Hatsumi nu s-a atins de mâncare.

— Ascultă, Watanabe, nu știu de ce este atât de complicată situația despre care vorbeai mai înainte, dar nu cred că ți se potrivesc aventurile cu fete necunoscute. Ce părere ai? mă întrebă Hatsumi, punându-și mâinile pe masă și privindu-mă în ochi.

— Da, știu. Uneori gândesc și eu la fel.

— Și atunci de ce nu te lași de ele?

— Pentru că simt și eu uneori nevoia de căldură umană, am răspuns cinstit. Dacă nu ating și eu o femeie, simt că nu mai rezist.

— Hai să tragem concluziile, interveni Nagasawa. Watanabe are o iubită, dar mai știu eu din ce cauze, nu se pot culca și atunci el își satisface nevoile biologice cu cine apucă. Ce e rău în asta? Mie mi se pare absolut normal. Nu se poate să stea tot timpul încuiat în cameră și să se masturbeze, nu?

— Da, Watanabe, dar dacă o iubești cu-adevărat, nu te poți stăpâni?

— Poate că așa putea, am spus eu, luând o bucată de biban înmuiat în sos.

— Tu nu prea înțelegi nevoile sexuale ale unui bărbat, îi spuse Nagasawa lui Hatsumi. Uită-te la mine, de exemplu. Suntem împreună de trei ani și între timp eu m-am culcat cu o mulțime de fete, dar nu-mi amintesc nici măcar de una. Nu știu cum le cheamă, nu mai știu cum arată. M-am culcat cu fiecare o singură dată. Le-am cunoscut, am făcut-o și gata! Ce vezi tu rău în asta?

— Ceea ce mă enervează la tine este aroganța, spuse Hatsumi aproape șoptit. Nu vorbim acum de faptul că te culci și cu altele, asta e cu totul altceva. Nu ți-am reproșat niciodată nimic, nu-i așa?

— Nici măcar nu pot spune că umblu după alte fuste. E doar un joc și nu supăr pe nimeni, spuse Nagasawa.

— Pe mine mă supără, normal. De ce nu te mulțumești numai cu mine?

Nagasawa tăcu o clipă, scuturând paharul cu whisky.

— Nu spun că nu m-aș mulțumi, dar e vorba de cu totul altceva. Tu nu poți să înțelegi nevoia de femei pe care o simt eu. Dacă te-am supărat, îmi cer iertare. Deci, nu este vorba de faptul că tu nu mi-ai ajunge, dar așa sunt eu și asta mă face să fiu eu. Nu mă pot schimba, înțelegi?

Hatsumi luă tacâmurile de pe masă și începuse să-și mănânce peștele.

— Măcar nu-l mai târî și pe Watanabe după tine, spuse ea.

— Din anumite puncte de vedere ne asemănăm foarte mult, eu și Watanabe, spuse Nagasawa. Pe nici unul dintre noi nu-l interesează decât propria-i persoană. Să zicem că eu sunt arogant și el nu, dar nu ne preocupă decât ceea ce gândim, simțim sau facem. De aceea, noi gândim altfel decât gândesc ceilalți și exact asta îmi place la el. Singura diferență dintre noi doi este că el nu e conștient încă și de aceea mai are ezitări și uneori suferă.

— Ce ființă umană nu are ezitări sau nu suferă? întrebă Hatsumi. Vrei să spui că ție nu ți s-a întâmplat niciodată?

— Normal că mi s-a întâmplat, dar eu mă auto-disciplinez și le țin sub control. Până și un șoarece ar căuta să scape de suferințe dacă ar fi supus unor șocuri electrice.

— Dar șoarecii nu se îndrăgostesc.

— I-auzi! Șoarecii nu se îndrăgostesc, mi se adresă Nagasawa. Grozav! Ne-ar trebui un fundal muzical pentru asta — orchestră, două harpe și...

— Te rog nu râde de mine. Eu vorbesc serios.

— Acum mâncăm, spuse Nagasawa, și e și Watanabe de față. Ar fi mai politicos să lăsăm pentru altă dată discuțiile serioase.

— Pot să plec, am spus eu.

— Te rog nu pleca, spuse Hatsumi. E mai bine dacă stai și tu.

— Cel puțin mănâncă-ți desertul, spuse Nagasawa.

— Zău că vă las, dacă vreți.

Am continuat să mâncăm în tăcere. Eu mi-am terminat peștele, dar Hatsumi a mâncat doar jumătate din porția ei. Nagasawa își terminase de mult rața și acum se concentra asupra whiskyului.

— Bibanul a fost excelent! am zis eu, dar cei doi n-au reacționat în nici un fel, de parcă aș fi aruncat o pietricică în adâncurile unui puț.

Ospătarii au strâns farfuriile, au adus șerbet de lămâie și cafea espresso. Nagasawa abia s-a atins de ele, trecând imediat la țigară. Hatsumi nu a mâncat deloc șerbet. „Oh, Doamne!” gândii eu după ce am terminat șerbetul și cafeaua. Hatsumi se uita la mâinile ei, pe care le ținea pe masă. Erau la fel de delicate și elegante precum toate obiectele de pe ea. M-am gândit la Naoko și la Reiko. Ce-or fi făcând acum? mă întrebam. Probabil că Naoko stătea întinsă și citea, iar Reiko cânta la chitară *Pădurea norvegiană*. Mi se făcuse cumplit de dor de camera aceea mică a lor. Ce naiba căutam într-un loc ca acesta?

— Punctul nostru comun, spuse Nagasawa, este faptul că nu ne interesează dacă nu ne înțelege nimeni. Prin aceasta ne deosebim de toți ceilalți. Toți vor să fie înțeleși de cei din jur, dar eu și Watanabe nu. Pur și simplu nu ne pasă. Noi suntem noi și ceilalți sunt ceilalți.

— E adevărat? mă întrebă Hatsumi.

— Nu, am răspuns. Eu nu sunt chiar atât de puternic, nu mă simt în largul meu dacă nu mă înțelege lumea. Există unele persoane pe care vreau să le înțeleg și care să mă înțeleagă. În afara acestora, știu că, de multe ori, nu sunt înțeles, dar mă resemnez și iau lucrurile ca atare. Eu nu sunt de acord cu ce spune Nagasawa în privința mea, pentru că mie îmi pasă dacă mă înțelege lumea.

— E cam același lucru cu ce spuneam și eu, accentuă Nagasawa, luând lingurița de cafea în mână. Același lucru! Deosebirea e doar ca între un mic dejun întârziat și un prânz servit prea devreme: aceeași mâncare, același timp, doar numele diferă.

— Ție chiar nu-ți pasă dacă te înțeleg sau nu? îl întrebă Hatsumi pe Nagasawa.

— Îmi pare rău că nu pricepi. Dacă cineva înțelege pe altcineva, asta se întâmplă pentru că a sosit momentul potrivit și nu pentru că acel altcineva dorește să fie înțeles.

— Deci eu greșesc pentru că vreau să fiu înțeleasă... de tine, de exemplu.

— Nu, nu greșești, răspunse Nagasawa. Multă lume ar numi asta dragoste... adică faptul că tu vrei să mă înțelegi, numai că sistemul meu de valori este cu totul altul decât al celorlalți.

— Deci nu mă iubești?

— Ei bine, sistemul meu și al tău...

— Mai scutește-mă cu sistemul tău nenorocit! se răsti Hatsumi.

A fost prima și ultima oară când am auzit-o ridicând tonul.

Nagasawa a apăsat un buton de la masă și imediat după aceea a venit chelnerul cu nota de plată. Nagasawa i-a întins o carte de credit.

— Watanabe, te rog să ne scuzi. O conduc pe Hatsumi acasă. Tu te duci la cămin, nu?

— Nu ai de ce să te scuzi. Masa a fost excelentă, am spus eu, dar cei doi n-au reacționat în nici un fel.

Chelnerul a adus cartea de credit și Nagasawa a semnat cu un pix după ce a verificat suma. Ne-am ridicat toți trei și am ieșit. Nagasawa a vrut să ia un taxi, dar Hatsumi l-a oprit.

— Îți mulțumesc, dar nu mai vreau să stau nici o clipă cu tine astăzi. Nu e nevoie să mă conduci. Mulțumesc pentru masă.

— Cum vrei, spuse Nagasawa.

— Vreau să mă conducă Watanabe.

— Cum dorești, spuse iar Nagasawa, dar să știi că Watanabe seamănă cu mine. O fi el un individ blând și amabil, dar în străfundul inimii lui e incapabil să iubească pe cineva. Minteți să e mereu trează și e foarte detașat... doar poftele acelea îi mai dau târcoale din când în când. Crede-mă, știu ce vorbesc.

Am oprit un taxi și am lăsat-o pe Hatsumi să urce prima.

— Stai liniștit, o să am grijă să ajungă acasă, i-am spus lui Nagasawa.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta, spuse Nagasawa.

Mi-am dat seama că se gândea deja la altceva. După ce s-a închis ușa taxiului, am întrebat-o pe Hatsumi:

— Unde vrei să mergi? Te întorci acasă, în Ebisu?

Hatsumi a dat din cap.

— Am înțeles. Vrei să mai bem undeva și să stăm de vorbă?

— Da, spuse ea.

— Shibuya, i-am spus eu șoferului de taxi.

Hatsumi și-a încrucișat brațele, a închis ochii și s-a ghemuit într-un colț. Cerceii ei de aur se unduiau, sclipitor, în ritmul mașinii. Albastrul rochiei părea să se potrivească perfect cu întunericul taxiului. Buzele ei frumoase, rujate discret, tremurau ușor, lăsându-ți impresia că sunt gata să vorbească singure. Privind-o, mi-am dat seama de ce pusese Nagasawa ochii pe ea. Multe fete erau cu siguranță mai frumoase decât Hatsumi, dar ea avea un farmec aparte, care făcea să-ți tresară inima. Nu emana o forță deosebită, ci mai degrabă un rafinament care trezea rezonanțe adânci. Am privit-o tot timpul până am ajuns în Shibuya și m-am întrebat ce anume mă atrage atât de mult la această fată, dar nu am reușit să găsesc un răspuns.

Mi-am dat seama mult mai târziu, după vreo doisprezece-treisprezece ani. Venisem la Santa Fe, în New Mexico, să mă întâlnesc cu un pictor. Am intrat într-o pizzerie și în timp ce beam bere și mâneam pizza, priveam splendidul apus de soare. Totul părea înmuiat în roșu — mâinile, farfuria, masa, lumea din jurul meu. Era un roșu sclipitor, de parcă totul ar fi fost stropit cu un suc special de fructe. Acel coplesitor apus de soare mi-a adus brusc, în fața ochilor, imaginea lui Hatsumi și în clipa aceea am înțeles ce mă atrăsese atât de mult la ea. Era o năzuință a tinereții, rămasă neîmplinită și fără șanse de împlinire. Uitasem de ea, uitasem complet că am fost vreodată capabil de asemenea simțăminte. Hatsumi a trezit acea părțică din mine care zăcuse amorțită extrem de multă vreme și când mi-am dat seama, îmi venea să plâng. Hatsumi fusese o fată cu totul și cu

totul specială. Cineva ar fi trebuit să facă ceva pentru ea, ar fi trebuit să încerce să o salveze.

N-am putut să o salvez nici eu, nici Nagasawa. Asemenea altor cunoștințe de-ale mele, Hatsumi a ajuns la o anumită etapă din viață când s-a decis, brusc, să-i pună capăt. La doi ani după ce a plecat Nagasawa în Germania s-a căsătorit, iar după alți doi ani și-a tăiat venele cu lama.

De la Nagasawa am aflat ce s-a întâmplat. Scrisoarea pe care mi-a trimis-o de la Bonn se încheia astfel: „S-a rupt ceva în mine. E cumplit de trist și de dureros, chiar și pentru mine”. Am rupt scrisoarea și am aruncat-o. Nu i-am mai scris de atunci.

*

Am intrat cu Hatsumi într-un bar și am mai băut câteva pahare. Nici unul dintre noi nu avea chef de vorbă. Am stat față-n față, tăcuți, ca doi oameni căsătoriți și plictisiți, bând și ronțâind alune. Când a început să se umple localul, am ieșit să ne plimbăm. Hatsumi a vrut să plătească, dar până la urmă am convins-o că eu am invitat-o și deci nu se făcea să o las pe ea.

Aerul nopții era răcoros. Hatsumi și-a pus jacheta gri deschis și a pășit alături de mine. Ne plimbam fără țintă, eu cu mâinile în buzunare. Ca atunci când mă plimbam cu Naoko.

— Nu știi unde am putea juca biliard, pe aici, prin apropiere? mă întrebă Hatsumi, brusc.

— Biliard? Joci biliard?

— Da, mă descurc destul de bine. Dar tu?

— Joc și eu un pic, dar nu sunt grozav.

— Atunci, hai să jucăm!

Am găsit o sală de biliard prin apropiere și am intrat. Era o sală mică la capătul unei alei. Toată lumea întorcea capul după noi pentru că eram frumos îmbrăcați — Hatsumi în rochia ei elegantă, iar eu cu sacoul bleumarin și cu cravată asortată —, dar pe Hatsumi nu o deranja deloc. Și-a ales un tac, și-a scos o agrafă din geantă și și-a prins părul într-o parte ca să nu o deranjeze la joc.

Am jucat două partide. Hatsumi era într-adevăr foarte bună, dar pe mine, pe lângă lipsa de antrenament, m-a încurcat și bandajul de la mână, așa că am mâncat o bătaie zdravănă.

— Ești nemaipomenită! am exclamat eu, admirativ.

— Aparențele pot fi înșelătoare, nu? spuse ea, zâmbind, în timp ce-și alegea cu grijă poziția pentru lovirea mingii.

— Cine te-a învățat?

— Bunicul. Tatăl tatălui meu a fost un jucător extraordinar. Își instalase o masă de biliard acasă și mai jucam cu fratele meu. După ce am crescut, el m-a învățat toate mișcărilor corecte. A fost un individ superb — un bărbat bine, deștept, manierat. A murit, din păcate. Îi plăcea grozav să se laude cu întâlnirea pe care a avut-o la New York cu Deanna Durbin.

Hatsumi a câștigat de trei ori la rând, apoi a patra oară a pierdut. Eu am câștigat o dată, apoi am ratat o lovitură ușoară.

— Din pricina bandajului, a spus Hatsumi ca să mă consoleze.

— Nu-i adevărat, e din cauză că nu am mai jucat de foarte multă vreme. Doi ani și cinci luni.

— Cum de-ți amintești cu atâta precizie?

— Prietenul meu a murit în noaptea de după ultima noastră partidă de biliard.

— De aceea te-ai lăsat?

— Nu pot să spun că am renunțat, am zis eu după câteva clipe de gândire. Pur și simplu de atunci n-am mai avut ocazia să joc.

— Cum a murit prietenul tău? a întrebat ea.

— Într-un accident de circulație.

A mai lovit cu tacul de câteva ori, țintind cu o precizie uimitoare. Privindu-i părul strâns frumos, ca să nu o împiedice la joc, cerceii de aur sclipitori, poziția fermă a picioarelor, pantofii de lac eleganți, degetele ei subțiri pe pâslă mesei de biliard, am avut senzația că toată încăperea aceea se transformase într-un salon de mare clasă. Nu-mi mai petrecusem niciodată timpul numai cu ea până atunci și a fost o experiență minunată pentru mine. Am avut impresia că mă trage în sus, pe culmi înalte... După cea de a treia partidă — m-a bătut, bineînțeles —, am simțit că-mi pulsează rana și ne-am oprit.

— Te rog să mă ierți, spuse Hatsumi, părând într-adevăr îngrijorată. N-ar fi trebuit să te invit la biliard!

— Nu-i nimic, am zis eu. Rana nu e chiar atât de gravă și pe urmă chiar mi-a făcut plăcere să joc.

Pe când ne pregăteam să plecăm, o femeie slabă, între două vârste — probabil proprietăreasa localului — i s-a adresat lui Hatsumi:

— Surioaro, ai fost grozavă!

Hatsumi i-a mulțumit cu un zâmbet dulce și apoi a plătit.

— Te doare? m-a întrebat ea după ce am ieșit în stradă.

— Nu foarte tare, am zis.

— Crezi că ți s-a deschis rana?

— Presupun că nu.

— A! Ar trebui să vii la mine, să-ți văd rana și să-ți schimb bandajul. Am dezinfectant și tot ce-mi trebuie. Haide, stau aproape.

I-am spus că nu era cazul să se îngrijoreze, dar ea a insistat, zicând că vrea să se convingă singură că nu am pățit nimic.

— Sau nu vrei să mai stai cu mine? Arzi de nerăbdare să te întorci la cămin? mă întrebă ea, cu un zâmbet jucăuș.

— Nici vorbă!

— Atunci lasă nazurile și hai să mergem! Facem puțin pe jos.

Am făcut cincisprezece minute din Shibuya până în Ebisu. Clădirea nu era chiar impunătoare, dar elegantă, cu un hol mic și lift. Hatsumi m-a invitat la bucătărie și ea a intrat în dormitor, să se schimbe. A reapărut îmbrăcată într-un tricou, pe care era imprimat Princeton University și pantaloni din bumbac. Cerceii dispăruseră. A adus de nu știu unde o trusă de prim ajutor, a pus-o pe masă, mi-a luat mâna, a desfăcut bandajul ca să vadă dacă rana era închisă sau nu, a dezinfectat zona și mi-a pus un bandaj nou. A făcut totul cu o îndemânare uluitoare.

— Cum de te pricepi la atât de multe lucruri? am întrebat-o.

— Pe vremuri am lucrat ca voluntar într-un spital. M-am jucat și eu de-a asistenta și așa am învățat.

După ce a terminat, Hatsumi a adus două beri din frigider. Ea a băut jumătate dintr-a ei, eu mi-am băut-o pe a mea plus ce a lăsat Hatsumi. Mi-a arătat apoi fotografiile cu colegile ei. Avusese dreptate — câteva dintre ele erau foarte drăguțe.

— Dacă vrei vreo prietenă, la mine să vii! spuse ea. Îți aranjez imediat o întâlnire.

— Așa am să fac.

— Watanabe, spune-mi cinstit, crezi că mă prinde rolul de pețitoare?

— Oarecum, i-am spus eu, zâmbind.

Hatsumi zâmbi și ea. Era foarte dulce când zâmbea.

— Te-aș ruga să-mi spui acum ce părere ai despre mine și Nagasawa?

— Adică cum?
— Ce ar trebui să fac de acum încolo?
— Nu știu dacă o să ții cont de părerea mea, am zis, sorbind o înghițitură de bere rece.

— Nu-i nimic. Tu spune-mi.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș părăsi. Aș căuta un individ care privește lucrurile mai normal și aș trăi fără probleme. Nu ai cum să fii fericită lângă un asemenea tip. Cu firea asta a lui... el nici măcar nu se gândește la propria fericire sau la faptul că ar putea să facă pe altcineva fericit. Dacă rămâi cu el, o să-ți distrugi nervii, o să înnebunești. Pentru mine e un adevărat miracol că ai rezistat trei ani. Firește, țin foarte mult la el, în felul meu. Este un tip interesant, are o seamă de calități, o forță demnă de invidiat, dar ideile lui și modul cum își trăiește viața nu sunt tocmai normale. Uneori, când stau de vorbă cu el, am impresia că mă învârt într-un cerc vicios. Acel ceva, care-l propulsează pe el tot mai sus, pe mine mă țintuiește locului și mă face să simt un gol imens în suflet. Sistemele noastre de valori sunt total opute. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, spuse Hatsumi, aducându-mi încă o bere.

— Dacă intră la Externe, după anul de pregătire specială pleacă în străinătate. Ce ai de gând? Să-l tot aștepti? Nu cred că are de gând să se căsătorească vreodată.

— Știu și asta.

— Atunci nu mai am ce să-ți spun.

— Ai dreptate, zise Hatsumi.

Mi-am umplut paharul cu bere.

— Știi, înainte, când jucam biliard, m-am gândit că în copilărie nu mi-am dorit niciodată să am un frate sau o soră. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu singur, dar atunci, privindu-te la biliard, mi-am dat seama că mi-ar plăcea foarte mult să am o soră ca tine... deșteaptă, dulce, elegantă, cu cercei de aur în urechi, bună la biliard.

Hatsumi mi-a zâmbit, fericită.

— Este cel mai drăguț lucru pe care l-am auzit în ultimul an, crede-mă.

— Tot ce-mi doresc, am spus eu, înroșindu-mă ca un rac, este ca tu să fii fericită. Mi se pare cumplit de ciudat că te-ai agățat tocmai de Nagasawa, când poți să fii la fel de fericită cu oricine altcineva.

— Sunt lucruri pe care nu le poți controla, e o forță exterioară care acționează... și nu am nici o putere. Dacă îl întrebi pe Nagasawa, ar zice că este numai vina mea dacă sunt nefericită și că el nu are nici un amestec.

— Altfel n-ar fi Nagasawa!

— Să știi, Watanabe, că nu sunt chiar atât de deșteaptă. Aș spune chiar că sunt proastă și demodată. Mie puțin îmi pasă de „sisteme” și „responsabilități”, pe mine mă interesează să mă mărit, să mă țină bărbatul meu în brațe în fiecare noapte și să fac copii. Nu-mi doresc mai mult de atât de la viață.

— Dar așteptările voastre de la viață se bat, pur și simplu, cap în cap.

— Lumea se mai schimbă, nu crezi? mă întrebă Hatsumi.

— Adică, vrei să spui că băieții ies în lume, mai iau niște șuturi de la viață și apoi devin mai buni?

— Da. Poate dacă stă mai mult timp departe de mine, o să-și schimbe sentimentele. Nu crezi?

— Dacă ar fi un individ obișnuit, probabil că așa ar sta lucrurile, dar el este cu totul altfel. Are o voință ieșită din comun, e mult mai puternic decât ți-ai putea imagina și o să fie din ce în ce mai dur. Un eșec nu-l doboară, ci-l întărește. Mai degrabă ar mânca râme decât să cedeze în fața cuiva. La ce poți să te aștepti din partea unui asemenea om?

— Da, dar nu pot să fac altceva decât să îl aștept.
— Îl iubești chiar atât de mult?
— Da, răspunse ea fără pic de ezitare.
— O, Doamne! am exclamat eu, terminându-mi berea. Cred că e minunat când ești convins că iubești cu toată puterea inimii.
— Sunt proastă și demodată, spuse ea. Mai vrei o bere?
— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec. Ți mulțumesc din suflet pentru bandaj și bere.
În timp ce mă încălțam, în hol, a sunat telefonul. Hatsumi s-a uitat la mine, apoi la telefon, și iar la mine.
— Noapte bună! am zis eu, ieșind.
Când am închis ușa, am zărit-o ridicând receptorul. A fost ultima oară când am văzut-o.

Am ajuns la cămin la unsprezece și jumătate. Am luat-o direct spre camera lui Nagasawa și am bătut la ușă. După a zecea bătaie, mi-am dat seama că era sâmbătă seara și că el obținea întotdeauna permis să lipsească din cămin, sub pretext că stătea la niște rude.

M-am dus la mine în cameră, mi-am scos cravata, mi-am pus sacoul și pantalonii pe umerăș, mi-am îmbrăcat pijamaua și m-am spălat pe dinți. „O, Doamne!” gândii eu. „Iar e duminică mâine!” Aveam impresia că duminicile vin din patru-n patru zile. Peste două duminici împlineam douăzeci de ani. M-am întins în pat și am privit, fix, calendarul de pe perete, lăsându-mă stăpânit de gânduri negre.

*

Duminică dimineața m-am așezat, ca de obicei, la birou ca să-i scriu lui Naoko în timp ce-mi beam cafeaua și-l ascultam pe Miles Davis. Afară ploua mărunț, iar în cameră era răcoare ca într-un acvariu. Mirosul de naftalină persista încă în puloverul cel gros pe care mi-l scosesem din cutia cu lucrurile de iarnă. Pe geamul de sus a poposit o muscă mare și a rămas acolo, nemișcată. Deoarece nu adia vântul, Soare Răsare atârna parcă neputincios, de catarg, asemenea togii unui senator roman. Un câine maro, jigărit și fricos, luase la mirosit toate florile din stratul de flori ce se afla în grădina interioară. Nu-mi puteam imagina de ce trebuie un câine să adulmece flori, pe o zi ploioasă.

Scriam și scriam, iar când mă durea tăietura din palmă, lăsam stiloul jos și îmi plimbam privirile prin grădină.

Am început prin a-i povesti lui Naoko cum mă tăiasem la mână în timpul serviciului, apoi i-am scris despre mica petrecere dată de Nagasawa în cinstea reușitei la examenul pentru Externe. I-am descris restaurantul și mâncarea, spunându-i că aceasta a fost excelentă, dar atmosfera s-a cam stricat pe parcurs.

Mă întrebam dacă e bine să-i scriu despre Kizuki, legându-mă de faptul că am jucat biliard cu Hatsumi. Până la urmă i-am scris. Simțeam că trebuie să-i scriu.

Încă îmi amintesc de ultima partidă de biliard jucată cu Kizuki, în ziua în care a murit. El a jucat excelent în ziua aceea, mult mai bine decât m-aș fi așteptat. Se părea că norocul era de partea lui. A jucat absolut perfect, iar mingile albe și roșii se frecau una de alta, pe păslă, fără nici un zgomot. A fost o partidă superbă și îmi stăruie încă în minte cu foarte multă claritate. Apoi, timp de doi ani și jumătate, nu m-am

mai atins de tac.

În seara în care am jucat biliard cu Hatsumi nu m-am gândit la Kizuki de la bun început... și am avut un șoc. Întotdeauna crezusem că o să-mi amintesc de Kizuki când joc biliard, dar în seara aceea nu m-am gândit la el decât după ce s-a terminat prima partidă și mi-am luat un Pepsi de la automat. Băutura aceea a fost de vină, pentru că și noi doi obișnuiam să punem pariuri pe câte o sticlă de Pepsi. M-am simțit vinovat pentru că nu m-am gândit imediat la Kizuki... de parcă l-aș fi uitat cu totul. După ce m-am întors la cămin, în camera mea, m-am gândit: au trecut doi ani și jumătate de la sinuciderea lui, dar Kizuki avea pentru mine tot șaptesprezece ani. Amintirile legate de el nu au pălit, sentimentele pe care mi le-a trezit moartea lui sunt aici, în sufletul meu, limpezi și clare, unele dintre ele poate chiar mai clare decât la vremea respectivă. Ceea ce vreau să spun este faptul că împlinesc în curând douăzeci de ani și știu foarte bine că o parte din lucrurile pe care le-am împărtășit cu Kizuki la vârsta de șaisprezece sau șaptesprezece ani nu se vor mai întoarce niciodată. Nu sunt capabil să-ți explic mai clar decât atât, dar cred că tu poți să înțelegi ceea ce încerc să-ți spun. De fapt, ești singura din lume care ar putea înțelege. Mă gândesc la tine mai mult ca oricând. Plouă astăzi și duminicile ploioase sunt groaznice pentru mine. Când plouă, nu pot spăla rufe și, deci, nu pot călca. Nu mă pot plimba și nu pot să stau întins pe terasă. Tot ce-mi rămâne de făcut este să ascult la nesfârșit *Kind of Blue* și să privesc ploaia pe fereastră. După cum ți-am mai spus, nu-mi răsucesc arcul duminicile și de aceea e atât de lungă scrisoarea aceasta. Mă opresc aici și mă duc să mănânc de prânz.

La revedere.

Capitolul al nouălea

Midori nu și-a făcut apariția nici la cursul din luna următoare. Oare ce se întâmplă? Au trecut zece zile de când vorbisem cu ea la telefon. M-am gândit să o sun, dar m-am abținut, pentru că a spus că mă va suna ea pe mine.

M-am întâlnit cu Nagasawa la cantină, joi. S-a așezat lângă mine, cu tava cu mâncare și și-a cerut scuze pentru ceea ce se întâmplase la mica lui petrecere.

— Nu-i nimic, am zis. Îți mulțumesc pentru cina aceea grozavă. Trebuie să recunosc, totuși, că ți-ai sărbătorit prima slujbă într-un mod cam ciudat.

— Fir-ar ea să fie!

Am mâncat, tăcuți, câteva minute.

— M-am împăcat cu Hatsumi, spuse el.

— Nu mă surprinde.

— Îmi amintesc că și cu tine am fost cam măgar.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat. Ești la ora regretelor?

— S-ar putea, zise el, dând din cap de câteva ori. Hatsumi mi-a spus că ai sfătuit-o să mă părăsească.

— Nu ți se pare normal?

— Ba da, spuse Nagasawa.

— Hatsumi este o fată grozavă, am spus eu, sorbindu-mi supa.

— Știu, zise el, cu un oftat adânc. E chiar prea bună pentru mine.

Dormeam profund când am auzit soneria care mă anunța că mă caută cineva la telefon. Îmi simțeam capul greu, de parcă îl ținusem înmuiat în apă până se umflase. Ceasul arăta șase și un sfert, dar nu-mi dădeam seama dacă e dimineață sau seară și nici nu-mi aminteam ce zi era. M-am uitat pe fereastră și am văzut că steagul nu flutură pe catarg, de unde am dedus că e seară. Era și înălțarea steagului bună la ceva!

— Watanabe, ești liber acum? întrebă Midori.

— Nu știu, ce zi e azi?

— Vineri.

— Dimineață sau seară?

— Seară, bineînțeles. Ce straniu ești! A, uite, e șase și optsprezece minute.

A, deci era seară! Mă întinsesem în pat cu o carte în mână și ațipisem. Mi-am pus mintea la contribuție și mi-am dat seama că vinerea nu trebuia să merg la magazinul de discuri.

— Da, sunt liber. Unde ești? am întrebat-o eu.

— La gara Ueno, dar hai să ne întâlnim în Shinjuku. Plec acum.

Am fixat locul și ora întâlnirii și am închis telefonul.

Când am ajuns la DUG, Midori stătea în capătul barului cu o băutură în față. Purta o vestă bărbătească albă, șifonată, peste un pulover subțire galben, blugi, iar la mână avea două brățări.

— Ce bei? am întrebat-o.

— Tom Collins.

Am comandat whisky cu sifon și în clipa aceea am observat un geamantan mare la picioarele lui Midori.

— Am fost în excursie. Tocmai m-am întors, spuse Midori.

— Unde?

— La Nara și la Aomori.

— Într-o singură excursie? am întrebat eu, uimit.

— Ei, pe naiba! Oi fi eu ciudată, dar tot nu pot cuprinde Nara și Aomori într-o singură excursie. Am fost pe rând, normal. La Nara m-am dus cu prietenul meu și apoi la Aomori, singură.

Am luat o gură de whisky și am întins mâna după un chibrit ca să-i aprind Marlboro-ul pe care îl ținea în gură.

— Ai avut multe probleme, nu?... cu înmormântarea.

— Ei, na, m-am obișnuit, har Domnului! Îmi pun un kimono negru și stau acolo ca o doamnă, iar alții, de exemplu, un unchi, un vecin sau mai știu eu cine, au grijă de toate. Aduc sake, comandă sushi, încearcă să-i liniștească pe cei năpăstuiți, plâng, jelesc mortul, deapănă amintiri despre defunct. E ca un picnic pentru mine... nu știu cum să-ți spun ca să înțelegi bine. În comparație cu calvarul îngrijirii unui bolnav... Eu și sora mea eram atât de obosite, încât nici nu am putut plânge, nu mai aveam lacrimi. Zău, crede-mă. De fapt, nici n-am vrut să plângem, pentru că așa suntem noi, chiar cu riscul de a fi judecate de vecini, care au bârfit, probabil, că suntem niște fiice nesimțitoare. Poate am fi putut plânge, ca să evităm bârfele, dar n-am făcut-o. Toată lumea se aștepta să plângem, dar noi n-am vrut să le dăm satisfacție. Din punctul ăsta de vedere semănăm foarte bine, deși suntem firi diferite.

Brățările lui Midori zdrăngăniră când ridică mâna să-i facă semn chelnerului. A mai comandat un Tom Collins și un bol cu fistic.

— După ce s-a terminat înmormântarea și a plecat toată lumea, ne-am pus pe sake și am băut până în zori. Am dat gata o sticlă și jumătate și i-am

bârfit pe toți: unul a fost prost, celălalt de-a dreptul idiot, mai știu eu care un câine râios, un oarecare a fost porc, altul ipocrit, ba am găsit și un șarlatan. Nici nu poți să-ți dai seama ce bine ne-am distrat!

— Îmi imaginez.

— Ne-am îmbătat și ne-am culcat. Am dormit buștean. Am dormit ore-n șir, nici nu mai știu câte, am ignorat telefonul și toate celelalte zgomote. Am fost moarte pentru toată lumea. După ce ne-am sculat, am mâncat sushi și am făcut planuri de viitor. Am decis să închidem librăria pentru o vreme și să ne distrăm. Ne spetisem muncind și meritam și noi o pauză. Sora mea a zis că vrea să-și petreacă niște zile cu prietenul ei, eu am decis să merg într-o excursie de trei zile cu prietenul meu și să ne-o tragem ca niște nebuni. Midori și-a strâns imediat buzele, s-a frecat după ureche și a continuat: Scuză-mă, iar am vorbit prostii.

— Nu-i nimic, am zis. Și, deci, te-ai dus la Nara.

— Da, întotdeauna mi-a plăcut Nara.

— V-ați tras-o ca nebunii?

— Nu, nici măcar o dată, spuse ea, oftând. În clipa în care am intrat în hotel și ne-am pus bagajele jos, mi-a venit ciclul. Torent, nu glumă!

Am izbucnit în râs fără să vreau.

— Ce-i de râs în asta? Mi-a venit cu o săptămână mai devreme și când am văzut ce mi se întâmplă, am început să plâng. Trecusem prin prea multe în ultima vreme și eram un pachet de nervi. Prietenul meu s-a înfuriat și el groaznic. Așa e el, se înfurie una-două. De data aceasta n-a fost vina mea, doar nu-mi doream să-mi vină ciclul. Vreau să-ți spun că sunt groaznică la ciclu, nu am chef de nimic în primele două zile. Ai grijă să nu ne întâlnim în asemenea momente!

— Așa am să fac, dar de unde să știu când ești la ciclu? am întrebat-o.

— Bine, o să port o pălărie roșie în zilele acelea. Așa o să știi și tu, spuse ea, râzând. Dacă mă vezi pe stradă cu pălăria pe cap, nu intra în vorbă, ia-o la fugă.

— Bine. Aș vrea ca toate fetele din lume să facă gestul ăsta, am zis. Ei, și ce-ai făcut la Nara?

— Ce puteam face? Am hrănit căprioarele, ne-am plimbat peste tot. A fost îngrozitor! Ne-am certat zdravăn și nu ne-am mai întâlnit după aceea. Am pierdut câteva zile prin Tokyo și am decis să plec singură într-o excursie, în prefectura Aomori. Am stat la o prietenă în Hirosaki vreo două nopți și după aceea am hoinărit prin zonă... Shimokita, Tappi... Sunt splendide locurile acelea! Cândva am făcut o broșură despre zona respectivă. Ai fost vreodată acolo?

— Niciodată.

— Oricum, continuă Midori, luând o înghițitură de Tom Collins și desfăcând un fistic, tot timpul m-am gândit la tine. Mă gândeam ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine.

— De ce?

— De ce?! Midori se uita prin mine. Cum „de ce?”

— Uite-așa! De ce te-ai gândit la mine?

— Poate pentru că te plac. Ce alt motiv aș fi avut? Cine naiba își dorește să fie împreună cu cineva pe care nu-l place!

— Dar ai un iubit, nu? Nu e cazul să te gândești la mine! am zis eu, sorbind o înghițitură de whisky.

— Adică n-am voie să mă gândesc la tine dacă am un iubit?

— Nu, nu e vorba de asta...

— Ascultă, Watanabe! zise Midori, arătând cu degetul spre mine. Ți atrag doar atenția că s-au adunat prea multe și sunt gata să explodez. *Mult prea multe*. Ai grijă ce spui! Dacă mai arunci o singură vorbă ca asta, mă pun

pe plâns și o dată ce mă pornesc, nu mă mai opresc o noapte întreagă. Ești pregătit să suporti așa ceva? Sunt ca un animal fioros când mă pun pe plâns, indiferent de locul în care mă aflu. Crede-mă.

Am dat din cap și am tăcut. Mi-am mai comandat un whisky și am mâncat niște fistic. Undeva, în fundal, dincolo de zgomotul shaker-ului, de clinchetul paharelor și cuburilor de gheață, Sarah Vaughan cânta un vechi cântec de dragoste.

— Relațiile dintre noi s-au stricat de la incidentul cu tamponul.

— Incidentul cu tamponul?

— Cam acum vreo lună eram la un pahar cu niște prieteni de-ai lui și le-am povestit că unei vecine i-a sărit tamponul când a strănutat. Ciudat, nu?

— Chiar că-i ciudat, am zis eu, râzând.

— Da, și ceilalți au zis la fel, dar el s-a înfuriat și mi-a spus că nu trebuie să vorbesc despre murdării de-astea. De-atunci, s-au răcit relațiile între noi.

— Îmi pare rău, am zis.

— E un om bun, dar e tare îngust la minte uneori, spuse Midori. De exemplu, se înfură când nu purtam lenjerie de corp albă. Ai mai pomenit așa ceva?

— Mă rog, e chestie de gust.

Mi se părea incredibil că un individ ca acesta poate iubi o fată ca Midori, dar nu am mai dat glas mirării.

— Tu ce-ai mai făcut? mă întrebă Midori.

— Nimic deosebit, am zis eu, dar în clipa aceea mi-am amintit că am încercat să mă masturbez gândindu-mă la ea. Îi promisesem doar! I-am mărturisit pe șoptite ce-am făcut, ca să nu ne audă și alții.

I s-au aprins luminițele din ochi și a pocnit din degete.

— Cum a mers? A fost bine?

— Nu, mi s-a făcut rușine pe parcurs și am renunțat.

— N-ai reușit să te exciți?

— Nu prea.

— Ei, fir-ar să fie! spuse ea, aruncându-mi o privire supărată. Nu trebuie să-ți fie jenă. Gândește-te la ceva excitant, îți dau voie. A, gata, știi! Data viitoare o să stau cu tine la telefon: „Oh... e grozav! Ah... e bine acolo! O simt! Stai! Mai stai un pic!... Gata... o să-mi dau drumul! A, nu...!” Uite-așa o să-ți spun la telefon în timp ce te masturbezi.

— Telefonul căminului e în hol, lângă ușa de la intrare și lumea circulă tot timpul pe acolo, i-am explicat eu. Șeful căminului mă va omorî cu mâna lui dacă o să mă prindă masturbându-mă într-un asemenea loc.

— Păcat!

— Nu-i nimic, am zis. O să mai încerc într-una din zilele astea.

— Dă-ți silința, spuse Midori.

— Bine.

— Oare o să te gândești la mine? Eu nu prea sunt sexy... din naștere.

— Nu-i vorba de asta, am spus eu. Contează mai degrabă punctul din care privești problema.

— Știi... am un spate extrem de sensibil. O atingere ușoară a degetelor.... mmm.

— O să țin minte.

— De ce nu mergem să vedem un film obscen? Unul cu-adevărat murdar, spuse Midori.

De la bar am plecat la un restaurant specializat în țipari, iar de acolo în Shinjuku. Am intrat într-unui din numeroasele cinematografe aflate pe străduțele dosnice. De fapt era singurul care anunța trei filme pornografice.

Mirosul dinăuntru era de nedescris. Am ajuns chiar la țănc, pentru că în clipa în care ne-am așezat, a și început primul film. Prezenta povestea unei funcționare și a surorii ei, elevă de liceu, răpite de o bandă de sadici care le supuneau unor torturi oribile. Bărbații au pus-o pe cea mare să facă tot felul de lucruri îngrozitoare sub amenințarea violului surorii ei, dar fata s-a transformat rapid într-o masochistă înverșunată, iar cea mică s-a scrântit de la cele văzute. Era un film cumplit de dur, cu scene care se repetau la nesfârșit, așa că m-am plictisit repede.

— Dacă aș fi în locul surorii mai mici, n-aș înnebuni așa ușor, spuse Midori. Aș sta să văd ce se întâmplă.

— Da, te cred în stare.

— Nu crezi că sfârcurile ei sunt prea închise la culoare pentru o elevă de liceu, virgină?

— Ba da, am zis eu.

Midori își lipise privirile de ecran. Mă impresiona pur și simplu interesul ei și mă gândeam că n-a aruncat degeaba banii pe bilet. Comentariile ei nu se lăsau așteptate: „Ei, ia uită-te acolo!” sau „Aoleu! Trei în același timp! Or s-o sfâșie pur și simplu!” sau „Aș vrea să încerc și eu figura aia, Watanabe!” Mie îmi plăceau comentariile lui Midori mai mult decât filmul în sine.

Când s-au aprins luminile în pauză, am privit în jurul meu și mi-am dat seama că Midori era singura femeie din sală. Un individ tânăr de lângă noi, probabil student, s-a uitat lung la Midori și apoi s-a mutat în celălalt capăt al rândului.

— Watanabe, ți se scoală când vezi asemenea scene? întrebă Midori.

— Păi, da, uneori, doar de aceea se fac asemenea filme, nu?

— Adică vrei să spui că în momentul în care încep scenele amoroase, li se scoală la toți cei de-aici? Adică la treizeci sau patruzeci de bărbați în același timp? Dacă stai și te gândești, e cam ciudat, nu?

— Da, așa e, nu m-am gândit până acum.

Al doilea film a fost mai blând, deci și mult mai plictisitor decât primul — o mulțime de scene de sex oral — fellatio, cunnilingus, 69 — însoțite de efecte sonore scabroase, care mă făceau să mă simt ciudat la gândul că trăiesc pe această planetă stranie.

— Cine poate să scoată asemenea sunete? am întrebat-o eu pe Midori.

— Mie îmi plac, spuse ea.

S-a auzit până și sunetul unui penis mișcându-se în vagin. Nici nu îmi dădusem seama până atunci că există asemenea sunete. Bărbatul respira greu, iar femeia îl asalta cu tot felul de încurajări — „bine” sau „maaaai” — în timp ce se unduia sub el. Se auzea și patul scârțâind. Scenele de felul acesta nu se mai terminau. La început Midori păru amuzată, dar până la urmă s-a plictisit și a sugerat să plecăm. Am ieșit din cinematograful și am respirat adânc. Pentru prima oară în viața mea mi s-a părut că aerul din Shinjuku îmi face bine.

— Mi-a plăcut, a spus Midori. Hai să mai venim și altă dată.

— Mereu se întâmplă aceleași lucruri, am spus eu.

— Dar ce altceva ar putea să facă? Noi toți facem aceleași lucruri, nu? Aici avea dreptate.

Am intrat într-un bar. Eu am băut whisky, iar Midori vreo trei sau patru cocteiluri. După ce am plecat de la bar, Midori avea iar poftă să se urce într-un copac.

— Nu sunt copaci prin apropiere, i-am spus eu. Și chiar dacă ar fi, ești prea amețită ca să te poți urca.

— Măi, ce mă enervezi! întotdeauna strici totul. Ei bine, sunt amețită pentru că așa vreau să fiu. Și ce-i rău în asta? Pot să mă cațăr în copaci și

dacă sunt beată. Mă urc până sus, sus, în vârf și de acolo fac pipi peste toți trecătorii!

— Nu cumva vrei la toaletă? am întrebat-o eu.

— Ba da.

Am condus-o pe Midori la o toaletă din Shinjuku, am introdus moneda în deschizătură și am împins-o înăuntru. Mi-am cumpărat un ziar și l-am răsfoit, în așteptarea ei. Ea nu mai ieșea. Tocmai începusem să mă îngrijorez după vreo cincisprezece minute și eram gata să intru să văd ce-a pățit, când a ieșit, cam palidă la față.

— Scuză-mă, am adormit pe toaletă.

— Te simți bine? am întrebat-o, punându-i haina mea pe umeri.

— Nu prea, a zis ea.

— Te conduc acasă. Trebuie să ajungi acasă, să faci o baie bună și să te culci. Ești epuizată.

— Nu merg acasă. Ce rost are? Nu-i nimeni acolo. Nu am chef să dorm singură într-un loc ca acela.

— Nu mai spune! Și ce vrei să faci, mă rog?

— Să mergem la un hotel din apropiere, știi, din alea speciale, și să dorm în brațele tale toată noaptea. Buștean. Măine dimineață luăm micul dejun împreună și mergem la facultate.

— Acesta ți-a fost planul de la bun început, nu? De aceea mi-ai și telefonat!

— Bineînțeles.

— Trebuia să-l suni pe iubitul tău, nu pe mine. Așa aș înțelege... de-aia există iubiți pe lumea asta.

— Dar eu vreau să fiu cu tine.

— Nu se poate. În primul rând, trebuie să mă întorc la cămin, pentru că altfel încalc regulamentul. Am mai făcut o dată așa ceva și am plătit de m-am spetit. În al doilea rând, dacă mă culc cu o fată în același pat, vreau să-i fac felul până la capăt și n-am de gând să mă abțin până îmi sar creierii din cap. Nu glumesc, s-ar putea să te violez.

— Adică mă bați, mă legi și apoi mă violezi pe la spate?

— Ia ascultă, eu vorbesc serios.

— Mă simt cumplit de singură! Vreau să fiu cu cineva! Știu că te sâcâi îngrozitor, că-ți tot cer favoruri fără să-ți dau nimic în schimb, că te scot în oraș și te târâsc după mine, că-ți impui urechile cu tot ce-mi trece prin cap, dar ești singurul cu care îmi permit așa ceva. Niciodată, dar niciodată nu am putut face ce vreau, nimeni nu mi-a permis așa ceva în cei douăzeci de ani de viață. Tata și mama nu mă băgau în seamă, iar iubitul acela al meu nu e genul acesta. El se înfurie când am eu chef de ceva și sfârșim întotdeauna prin a ne certa. Ești singurul pe lumea asta căruia pot să-i spun orice și acum sunt cumplit de obosită și vreau să adorm spunându-mi-se că sunt plăcută, drăguță și alte prostii de felul acesta. Este tot ce-mi doresc. După ce mă scol mâine dimineață, o să mă simt iar bine și nu o să te mai bat niciodată la cap cu tâmpenii. Jur! Promit că o să fiu fată cuminte.

— Te cred, dar nu te pot ajuta de data aceasta.

— Te implor! Dacă nu accepți, o să mă așez aici, o să plâng toată noaptea și o să mă culc cu primul individ care intră în vorbă cu mine.

Văzând că nu o scot la capăt cu ea, am sunat la cămin și am vorbit cu Nagasawa. I-am spus că sunt cu o fată și l-am rugat să facă în așa fel încât să creadă lumea că m-am întors.

— Stai liniștit, a spus el. E pentru o cauză nobilă și sunt bucuros că te pot ajuta. O să întorc eticheta de la ușa ta ca să se creadă că ești în cameră. Stai cât îți pofteste inima și mâine dimineață poți să intri pe fereastra mea.

— Mulțumesc, îți rămân dator.

- S-a aranjat? m-a întrebat Midori.
- Destul de bine, am răspuns cu un oftat.
- Grozav! Hai să dansăm! E încă devreme.
- Parcă spuneai că ești obosită, nu?
- Pentru asemenea lucruri mă simt excelent.
- Vai de capul meu! am exclamat eu.

Avusese dreptate. Am intrat într-o discotecă și energia i-a revenit pe măsură ce dansam. A băut două pahare de whisky și de Coca și a stat pe ringul de dans până a fost learcă de sudoare.

— Mă simt atât de bine! spuse ea când ne-am așezat la masă, să ne tragem sufletul. N-am mai dansat așa de secole! Nu știu cum să-ți explic, dar când îți miști trupul, ai senzația că ți se eliberează spiritul.

— Nu cred că e cazul să te plângi. Spiritul tău e întotdeauna liber.

— Nici vorbă! spuse ea, zâmbind. Acum, că mă simt mai bine, mi s-a făcut o foame de lup. Hai să mâncăm o pizza!

Am dus-o la o pizzerie pe care o știam bine. Am comandat bere la halbă și pizza cu anșoa. Nu-mi era foame, dar am mâncat patru din cele douăsprezece felii. Midori a terminat restul.

— Repede ți-ai mai revenit! am zis. Nu cu multă vreme în urmă erai palidă și amețită.

— Pentru că e cineva care-mi satisface toate poftele, răspunse ea. Mi-a trecut și oboseala. Pizza a fost extraordinară!

— Ia ascultă, chiar nu e nimeni acasă la tine? am întrebat-o.

— Pe cuvânt că nu e. Sora mea e la prietenul ei. E foarte fricoasă și nu poate să doarmă singură în casă.

— Atunci să nu mai mergem la hotel, am spus eu. N-are nici un rost. Hai să mergem la tine! Poate găsești un așternut și pentru mine, nu?

Midori s-a gândit câteva clipe și pe urmă a dat din cap.

— Bine, hai la mine!

Am luat trenul spre Otsuka, pe linia Yamanote și nu după mult timp ridicam oblonul de metal al librăriei Kobayashi. Pe el era prinsă o plăcuță pe care scria „închis temporar”. Bătrâna librărie mirosea a hârtie de parcă nu s-ar mai fi tras oblonul de foarte multă vreme. Jumătate din rafturi erau goale și majoritatea revistelor fuseseră legate în grămezi, pentru a fi returnate. Senzația aceea de gol rece era mai accentuată decât o avusesem când am vizitat-o pe Midori prima oară. Librăria arăta ca o corabie naufragiată, abandonată.

— Nu aveți de gând să mai deschideți librăria?

— Nu, o să o vindem, spuse Midori. Împărțim banii și trăim fiecare pe cont propriu, fără nici un alt sprijin. Sora mea se va căsători anul viitor, iar eu mai am trei ani de facultate. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Eu îmi păstrez serviciul acela despre care îți vorbeam, iar după ce vindem librăria, o să stau o vreme împreună cu sora mea, într-un apartament închiriat.

— Crezi că o va cumpăra cineva?

— Probabil că da. Știu o persoană care vrea să-și deschidă un magazin de textile. M-a întrebat nu de mult dacă vreau să vând clădirea. Săracul tata! A muncit toată viața ca să aibă acest colțisor al lui și a plătit toată viața împrumutul făcut, iar acum se alege praful de toate... asemenea baloanelor din săpun.

— Dar ai rămas tu.

— Eu? spuse Midori cu un zâmbet sarcastic. A inspirat adânc și apoi a expirat. Hai sus! E frig aici.

M-a așezat la masa din bucătărie și s-a dus să încâlzească apa de la

baie. M-am ridicat, am pus ibricul cu apă la fiert și am făcut ceai. Așteptând să se încălzească baia, am stat față-n față, la masă, și ne-am băut ceaiul. Midori mă privea lung de tot, cu bărbia în mână. Nu se auzea nimic altceva decât ticăitul ceasului și bâzâitul termostatului frigiderului. Se apropia miezul nopții.

— Watanabe, te-am studiat cu atenție. Ai un chip foarte interesant.

— Crezi? am zis, oarecum jignit.

— Eu nu umblu decât după fețe frumoase, spuse ea. Și a ta... ei bine, cu cât mă uit mai bine, cu atât îmi dau seama că merge.

— Da, și eu mă întreb uneori cum naiba merge.

— Eu nu prea știu să dau glas sentimentelor, dar să știi că ziceam de bine, nu de rău. De aceea nu mă înțelege lumea. Ceea ce voiam să-ți spun acum este că-mi place de tine. Parcă ți-am mai spus!

— Da, mi-ai mai spus.

— Vreau și eu să învăț puțin câte puțin despre bărbați.

Midori și-a adus un pachet de Marlboro și și-a aprins o țigară.

— Când pornești de la zero, ai multe de învățat.

— Așa o fi.

— A, era să uit! Vrei să aprinzi un bețișor de tămâie pentru sufletul tatălui meu?

Am mers cu Midori în camera în care se afla altarul budist al familiei și am aprins un bețișor de tămâie în fața fotografiei tatălui ei. Mi-am împreunat apoi mâinile a rugăciune.

— Știi ce-am făcut zilele trecute? M-am dezbrăcat în pielea goală în fața fotografiei tatălui meu. Am scos totul de pe mine și m-am așezat în poziție de yoga. L-am lăsat să mă privească atent și i-am zis: „Tăticule, astea sunt țâțele și asta-i păsărică mea”.

— De ce naiba ai făcut așa ceva? am întrebat eu, uimit la culme.

— Habar n-am. Am simțit nevoia să i le arăt. Adică, jumătate din trupul meu provine din sperma lui, nu? De ce să nu i le arăt? „Uite ce fată ai făcut!” Eram cam beată și presupun că de-aia am făcut-o.

— Da, probabil.

— În clipa aceea a intrat sora mea în cameră și i s-au muiat picioarele. Eram goală pușcă, crăcănată în fața portretului comemorativ al tatălui meu. Bănuiesc că oricine ar fi reacționat la fel.

— Mi se pare normal.

— I-am explicat de ce am făcut gestul și am îndemnat-o și pe Momo (Momo o cheamă) să facă același lucru, dar n-a vrut. A ieșit, șocată, din cameră. Știi, ea e cam conservatoare.

— Adică vrei să spui că e normală, nu?

— Ascultă, Watanabe, ce părere ți-ai făcut despre tatăl meu?

— Nu prea știu să mă port cu oamenii pe care abia îi cunosc, dar nu m-a deranjat să stau singur cu el. M-am simțit chiar în largul meu. Am vorbit despre o grămadă de lucruri.

— Cam ce anume?

— Despre Euripide, de exemplu.

Midori a izbucnit în râs.

— Ce ciudat ești! Cine naiba mai vorbește despre Euripide unui muribund pe care abia l-a cunoscut?

— Dar nici eu nu mai cunosc pe nimeni care să stea goală, cu picioarele crăcănate, în fața fotografiei tatălui ei defunct!

Midori chicoti și sună clopoțelul altarului.

— Noapte bună, tăticule! O să ne distrăm și noi puțin, așa că nu te îngrijora. Somn ușor! Nu mai suferi, nu? Ai murit, da? Sunt sigură că nu mai suferi. Dacă mai ai neplăceri, mai bine plânge-te zeilor. Spune-le că nu

e drept. Sper că o să te întâlnești cu mami și faceți și voi amor. Ți-am văzut puțica când te-am ajutat să faci pipi. Zău că e impresionantă! Dă-ți și tu toată silința! Noapte bună!

Am făcut baie pe rând și ne-am pus pijamalele. Midori mi-a dat o pijama aproape nouă de-a tatălui ei. Era puțin cam mică pentru mine, dar mai bine decât nimic. Midori mi-a întins așternutul pentru oaspeți pe dușumeaua camerei cu altar.

— Nu ți-e frică să dormi în fața altarului, nu? m-a întrebat ea.

— Deloc. N-am făcut nimic rău, am zis eu, zâmbind.

— Dar stai cu mine până adorm, bine?

— Bine.

M-am întins pe marginea patului lui Midori, dar era să cad de câteva ori. Am luat-o în brațe și am rămas nemișcat. Și-a băgat nasul în pieptul meu și mi-a pus mâinile pe coapse. Am înconjurat-o cu mâna dreaptă, iar cu stânga mă țineam de stinghia patului să nu cad. Nu era o poziție care să favorizeze dorința de a face amor. Nasul meu se proptise undeva pe capul lui Midori și firele scurte de păr mă gâdilau când și când.

— Hai, spune-mi ceva, zise Midori cu fața îngropată în pieptul meu.

— Ce vrei să-ți spun?

— Orice. Ceva care să-mi facă plăcere.

— Ești foarte drăguță.

— Rostește-mi și numele. Midori.

— Ești foarte drăguță, Midori, m-am corectat eu.

— Cât de drăguță?

— Munții se prăbușesc și oceanele seacă în prezența ta.

Midori și-a ridicat capul și m-a privit.

— Ai un dar nemaipomenit de a-ți alege cuvintele.

— Mi se înmoaie inima când te aud vorbind așa, am zis eu, râzând.

— Spune-mi ceva și mai drăguț.

— Îmi placi tare mult, Midori.

— Cam cât de mult?

— Cam cât îmi place un ursuleț, primăvara.

— Un ursuleț, primăvara? mă întrebă Midori, ridicând capul. Ce vrei să spui? Cum adică, un ursuleț, primăvara?

— Te plimbi pe câmp, singură, într-o zi de primăvară și vine spre tine un ursuleț cu blana catifelată și ochii sclipitori și-ți spune: „Bună, domnișoară! N-ai vrea să ne dăm de-a rostogolul împreună?” Tu și ursulețul vă petreceți toată ziua unul în brațele celuilalt, rostogolindu-vă pe panta acoperită cu trifoi. Frumos, nu?

— Da, foarte frumos. Superb!

— Cam așa te plac eu pe tine.

— E cel mai drăguț lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Midori, cuibărindu-se la pieptul meu. Dacă mă placi atât de mult, înseamnă că o să faci tot ce te rog și nu te înfurii.

— Nu, nu mă-nfurii.

— Și o să ai mereu grijă de mine.

— Sigur că o să am, am spus eu, mângâindu-i părul scurt. Nu te-ngrijora, o să fie totul bine.

— Dar îmi este frică, zise Midori.

O țineam în brațe, ușor, și imediat după aceea i-am văzut umerii ridicându-se și coborând și i-am auzit respirația regulată. Adormise. M-am dat jos din pat, m-am dus la bucătărie și am băut o bere. Nu îmi era deloc somn, așa că m-am gândit să citesc o carte, dar n-am găsit nimic ca lumea.

Am vrut să mă întorc în camera lui Midori, dar îmi era teamă să nu o trezesc, scotocind după vreo carte.

Am stat acolo, cu privirile în gol, sorbindu-mi berea și deodată mi-am dat seama că mă aflu într-o librărie. Am coborât, am aprins lumina și am început să caut prin rafturile cu cărți. Nu mă atrăgea nimic, majoritatea le citisem, dar voiam neapărat să citesc ceva. Până la urmă am luat *Sub roți* de Hermann Hesse, un exemplar cam decolorat, care zăcea probabil de multă vreme pe raftul acela, în așteptarea unui cumpărător. Am pus banii pentru carte pe tejghea, considerându-i o neînsemnată contribuție la reducerea inventarului librăriei Kobayashi.

Am stat la masa din bucătărie, am băut bere și am citit. Prima oară citisem cartea în anul în care intrasem la gimnaziu. Acum, după opt ani, o reciteam, în bucătăria unei fete, în toiul nopții, îmbrăcat în pijamaua, cam mică pentru mine, a tatălui ei decedat. Straniu. Dacă n-ar fi fost împrejurările acelea ciudate, probabil că n-aș fi recitat *Sub roți*.

Cartea era puțin cam siropoasă, dar destul de bine scrisă. Mi-a făcut plăcere să o răsfoiesc pe îndelete, chiar într-o librărie, în tăcerea nopții. Pe unul dintre rafturile din bucătărie am zărit o sticlă prăfuită, cu coniac. Mi-am turnat puțin în ceșcuța de cafea și am băut. O căldură plăcută mi-a învăluit tot corpul, dar somnul nu mi se lipea de gene.

Am intrat la Midori în cameră înainte de ora trei să văd ce face. Dormea profund. Fusese probabil foarte obosită. Neoanele magazinelor de peste drum aruncau în cameră o lumină albă, asemenea celei trimisă de razele lunii, dar Midori era cu spatele la fereastră. Nu i se mișca nici măcar un mușchi, lăsându-mi impresia că e o stană de piatră. M-am apropiat de ea și i-am auzit respirația regulată. Dormea exact ca tatăl ei.

Geamantanul pe care-l luase în excursie stătea lângă pat, haina cea albă, pe spătarul unui scaun, lucrurile de pe birou erau frumos aranjate, iar pe peretele din spatele acestuia atârna un calendar Snoopy. Am privit pe geam la magazinele de duzină de peste drum — toate aveau obloanele trase. Roțile tirurilor străpungeau liniștea nopții, din când în când, iar automatele din fața magazinului de băuturi erau parcă singurele semne în așteptarea zorilor. M-am întors în bucătărie, mi-am mai turnat niște coniac și am continuat să citesc *Sub roți*.

Când am terminat de citit, se luminase deja de ziuă. Mi-am făcut o cafea, am căutat o hârtie și un pix și i-am lăsat lui Midori un bilețel: „Ți-am băut din coniac și am cumpărat romanul *Sub roți*. S-a făcut lumină și plec acasă. La revedere". Am ezitat puțin, dar pe urmă am adăugat: „Ești tare drăguță când dormi". Mi-am spălat ceașca de cafea, am stins lumina de la bucătărie, am coborât, am ridicat ușor oblonul și am ieșit. Mi-era teamă să nu mă vadă vreun vecin, dar nu era nimeni pe străzi la ora șase dimineața. Doar ciorile stăteau de veghe, pe acoperișuri, supraveghind parcă strada pustie. Am mai aruncat o privire spre perdeaua roz pal de la fereastra lui Midori, am luat-o pe jos spre gară, m-am urcat în tren, am mers până la capăt de linie și apoi iar pe jos, până la cămin. Găsind pe drum un restaurant mic, deschis, am mâncat orez, supă, legume murate și ouă-ochiuri. Ajuns la cămin, am luat-o prin spate, am bătut la fereastra lui Nagasawa, mi-a deschis imediat și am intrat pe acolo.

— Cafea? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc.

M-am dus la mine în cameră, m-am spălat pe dinți, mi-am scos pantalonii, m-am băgat în așternut și am închis ochii. Am adormit imediat — un somn adânc, fără vise.

Îi scriam lui Naoko săptămânal și ea îmi răspundea din când în când. Nu-mi scria scrisori lungi și începuse deja să-mi vorbească despre diminețile și serile reci de noiembrie.

Te-ai întors la Tokyo exact în momentul când toamna își intra în drepturi, așa că mi-e greu să-ți spun dacă golul pe care-l simt în sufletul meu este din pricina plecării tale sau din cauza schimbării anotimpului. Am vorbit cu Reiko despre tine tot timpul. M-a rugat să te salut din partea ei. Este extrem de drăguță cu mine. Nu cred că aș fi rezistat aici dacă n-aș fi avut-o pe ea. Mai plâng când sunt tristă. Reiko spune că plânsul face bine, dar te asigur că tristețea doare. Când mă simt singură, nopțile, stau de vorbă cu morții — Kizuki, sora mea. Și ei sunt singuri și simt nevoia să vorbească cu cineva. Vocile lor îmi răsună în urechi precum suspinul copacilor bătuți de vântul nopții.

Deseori recitesc scrisorile tale noaptea, când sunt tristă. Nu înțeleg o seamă de lucruri care se petrec în lumea de afară, dar ceea ce îmi scrii tu mă liniștește. Ciudat! De ce-o fi așa pe lumea aceasta? Citesc și recitesc scrisorile tale, le citește și Reiko de nenumărate ori, apoi vorbim despre ce citim în ele. Mi-a plăcut foarte mult ce mi-ai scris în legătură cu tatăl lui Midori. Așteptăm cu nerăbdare scrisorile tale săptămânale, ele sunt singura noastră alinare într-un loc ca acesta... de fapt, singura noastră bucurie.

Îmi fac mereu timp să-ți scriu, numai că o dată aflată în fața foii de hârtie, încep să mă simt deprimată, mi se face inima cât un purice. Am depus eforturi disperate să-ți scriu această scrisoare și numai pentru că m-a certat Reiko că nu ți-am scris. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Aș vrea să-ți spun o mulțime de lucruri, dar nu sunt capabilă să le aștern pe hârtie și de aceea îmi este cumplit de greu să-ți scriu.

Midori pare o persoană foarte interesantă, iar din ceea ce deduc eu din scrisorile tale, aș îndrăzni să afirm că este îndrăgostită de tine. Când i-am spus asta lui Reiko, ea a reacționat cam așa: „Mi se pare normal. Și eu sunt îndrăgostită de Watanabe”. Culegem ciuperci, castane și mâncăm în fiecare zi... chiar în fiecare zi... orez cu castane, orez cu ciuperci de pădure, dar mâncăm cu poftă și nu ne plictisim niciodată de ele. Reiko mănâncă tare puțin, deoarece pentru ea țigările sunt mai importante. Păsările și iepurii sunt bine.

La revedere.

*

La trei zile după ce am împlinit douăzeci de ani, am primit un pachet de la Naoko. În el am găsit o scrisoare și un pulover pe gât, de culoarea strugurilor negri.

La mulți ani! Îți doresc multă fericire la cea de a douăzecea aniversare a vieții tale. De la a mea a trecut aproape un an și sunt mai amărâtă ca oricând, dar îmi doresc din tot sufletul să fii tu fericit pentru amândoi. Vorbesc serios. Am tricotat

puloverul împreună cu Reiko, pentru că dacă l-aș fi făcut singură, ar fi fost gata de Ziua îndrăgostiților. Partea tricotată frumos este a lui Reiko, cea urâtă este a mea. Reiko se pricepe la orice și uneori mi-e ciudă pe mine când mă uit la ea. Te rog să mă crezi că nu este nici măcar un singur lucru pe lumea aceasta pe care să-l fac foarte bine.

La revedere. Sănătate.

Am găsit și un bilețel de la Reiko.

Ce mai faci? Poate că Naoko înseamnă pentru tine fericirea pe pământ, dar pentru mine este doar o fată stângace. Am reușit, totuși, să terminăm puloverul la timp. E drăguț, nu? Noi am ales culoarea și modelul. La mulți ani!

Capitolul al zecelea

Amintirile pe care mi le stârnește anul 1969 îmi apasă greu sufletul. Am impresia că o mocirlă vâscoasă și urâtă era gata să-mi înghită atunci încălțăminte la fiecare pas pe care-l făceam. Înaintam, epuizat, prin mocirlă, iar în fața și în spatele meu nu se vedea decât o nesfârșită mlaștină întunecată.

Timpu se scurgea și el în ritmul pașilor mei șovăitori. Cei din jurul meu o luaseră cu mult înainte, dar eu băteam pasul pe loc, târându-mă prin mlaștină. Lumea se schimba radical. Moartea-l luase cu ea pe John Coltrane, care a fost urmat apoi de alții. Se anunțau schimbări revoluționare — de parcă ne aștepta la fiecare colț de stradă câte una —, dar nu s-a întâmplat mare lucru, deoarece schimbările nu au fost de fond, ci doar de formă. Zilele erau toate la fel pentru mine. Nu îndrăzneam nici măcar să ridic privirile, pentru că trebuia să le țin ațintite pe mlaștina nesfârșită din fața ochilor mei. Puneam jos piciorul drept și îl ridicam pe stângul, îl puneam jos pe stângul și-l ridicam pe dreptul, fără să știu unde mă aflu, fără să știu măcar dacă merg în direcția cea bună. Știam doar că trebuia să merg undeva, că trebuia să înaintez pas cu pas.

Împlinisem douăzeci de ani, toamna a cedat locul iernii, dar în viața mea nu s-a petrecut nici o schimbare semnificativă. Mergeam la ore fără nici o tragere de inimă, lucram trei seri pe săptămână la magazinul de discuri, reciteam din când în când *Marele Gatsby*, iar duminica îmi spălam rufele și îi scriam scrisori lungi lui Naoko. Uneori mai ieșeam cu Midori la restaurant, la grădina zoologică sau la vreun film. Librăria Kobayashi s-a vândut conform planului, iar Midori și sora ei s-au mutat într-un apartament cu două camere lângă stația de metrou Myogadani. Midori spunea că se va muta, singură, când se va căsători sora ei. M-au invitat și pe mine o dată la masa de prânz ca să le văd apartamentul. Fiind luminos și frumos, lui Midori îi plăcea mult mai mult acolo decât în fosta librărie Kobayashi.

Nagasawa mă mai invita uneori în oraș, dar întotdeauna găseam altceva de făcut și-l refuzam. Nu aveam pur și simplu chef, nu pentru că nu m-aș fi culcat cu fete, ci pentru că mi se părea prea complicat tot procesul în sine: băutul în oraș, căutatul fetelor potrivite, vorbitul cu ele, mersul la hotel. Îl admiram pe Nagasawa pentru că era capabil să-și continue ritualul, fără să se sature de el. Poate au avut ecou în mintea mea și vorbele lui Hatsumi, dar mă simțeam mai fericit dacă stăteam acasă și mă gândeam la Naoko decât dacă ieșeam în oraș să mă culc cu niște necunoscute. Senzația provocată de degetele lui Naoko, acolo, în iarbă, era încă teribil de vie.

I-am scris lui Naoko la începutul lui decembrie, să o întreb dacă ar vrea să-i fac o vizită în vacanța de iarnă. Mi-a răspuns Reiko, spunându-mi că ar fi încântate să mă vadă, că Naoko avea momentan probleme cu scrisul și mă ruga să nu mă îngrijorez pentru că i se mai întâmpla, uneori, așa ceva.

Când a început vacanța, mi-am îndesat lucrurile în rucsac, mi-am încălțat cizmele și am plecat spre Kyoto. Doctorul cel straniu avusese

dreptate — munții acoperiți de zăpadă erau incredibil de frumoși. Ca și la vizita anterioară, am dormit două nopți în același apartament cu Naoko și Reiko, am petrecut trei zile făcând cam aceleași lucruri ca și prima oară. Când apunea soarele, Reiko cânta la chitară și stăteam toți trei de vorbă. În loc de picnic, de data aceasta ne-am distrat cu schiurile. Eram frânți și transpirați după o oră de schiat pe munte. Cum ne făceam puțin timp liber, dădeam cu toții o mână de ajutor la curățatul zăpezii. Doctorul cel ciudat, domnul Miyata, a venit iar la masa noastră într-o seară și ne-a explicat de ce degetul mijlociu de la mână este mai lung decât arătătorul, în timp ce la picior situația este exact inversă. Portarul, Omura, mi-a vorbit iar despre carnea de porc din Tokyo. Reiko s-a bucurat teribil de discurile pe care i le-am adus de la oraș. A transcris câteva melodii pe partituri și apoi le-a interpretat la chitară.

Naoko era și mai puțin vorbăreată decât fusese prima oară. Când eram toți trei împreună, stătea doar pe canapea și zâmbea. Vorbea Reiko și pentru ea.

— Nu te-ngrijora, îmi spunea Naoko. Mă aflu într-unui din momentele când prefer să vă ascult decât să vorbesc.

Reiko și-a făcut de lucru pe-afară ca să mă lase singur cu Naoko. I-am sărutat gâtul, umerii și sânii, iar ea mi-a provocat orgasmul, cu degetele ei, ca și data trecută. Am ținut-o apoi în brațe, strâns, și i-am spus că am trăit două luni cu senzația pe care mi-o lăsase data trecută și că m-am masturbat gândindu-mă la ea.

— Nu te-ai culcat cu nici o fată? m-a întrebat ea.

— Nici măcar una.

— Bine, atunci o să-ți mai las o amintire.

S-a lăsat mai jos, mi-a sărutat penisul și apoi l-a luat în gură, plimbându-și limba pe el. Părul ei lung și drept se unduia pe burta mea cu fiecare mișcare a buzelor. Am ejaculat a doua oară.

— O să ții minte ce ți-am făcut? a întrebat.

— Bineînțeles, am zis. O să țin minte toată viața. Am ținut-o strâns în brațe. Mi-am băgat mâna în

chiloții ei și i-am atins vaginul uscat, dar Naoko a dat din cap și mi-a îndepărtat mâna. Am rămas îmbrățișați, fără să scoatem vreun cuvânt.

— La sfârșitul anului școlar intenționez să plec din cămin și să-mi caut un apartament, am zis. M-am săturat de viața de cămin. Dacă o să muncesc în continuare, o să reușesc să mă descurc. N-ai vrea să vii să stai cu mine la Tokyo, așa cum ți-am mai sugerat și altădată?

— Îți mulțumesc mult. Sunt foarte fericită că te gândești la mine și-mi faci astfel de propuneri, spuse Naoko.

— Nu vreau să spun că e rău aici. E liniște, mediul ambiant este perfect și Reiko este o persoană minunată, dar nu e un loc în care să stai prea multă vreme. E făcut pentru șederi lungi și nu e cazul tău. Cu cât stai mai mult aici, cu atât o să-ți fie mai greu să pleci.

Naoko și-a întors capul spre fereastră, fără să spună nimic. Nu se vedea decât zăpadă. Zăpadă și iar zăpadă. Norii groși atârnav greu și singurul spațiu neacoperit de zăpadă era cel dintre nori și pământ.

— Ai tot timpul să te gândești, am spus eu. Orice s-ar întâmpla, mă mut la sfârșitul lunii martie. Dacă te hotărăști să vii la mine, te aștept oricând cu brațele deschise.

Naoko a dat din cap. Am îmbrățișat-o, ușor, de parcă aș fi ținut în mâini un bibelou fragil, iar ea și-a pus mâinile pe după umerii mei. Eram în pielea goală, Naoko avea pe ea doar chiloții albi. Trupul ei era atât de frumos, încât l-aș fi privit toată ziua fără să mă satur.

— De ce nu mă excit? întrebă Naoko cu glas încet. Mi s-a întâmplat

doar atunci... unica dată din viață... În ziua în care am împlinit douăzeci de ani, în aprilie... În noaptea când m-ai ținut în brațe. Ce se întâmplă oare cu mine?

— E doar o problemă psihică. Ai răbdare, o să treacă.

— Am numai probleme psihice, spuse Naoko. Ce se întâmplă dacă nu mă mai fac niciodată bine, dacă nu o să mă pot culca cu tine? O să continui să mă iubești? O să-ți fie suficiente doar degetele și buzele sau o să-ți rezolvi problemele culcându-te cu alte fete?

— Sunt optimist din naștere, am zis.

Naoko s-a ridicat în pat, și-a pus un tricou și peste el o cămașă groasă, iar apoi și-a tras pantalonii pe ea. M-am îmbrăcat și eu.

— Lasă-mă să mă mai gândesc și o să te gândești și tu, spuse Naoko.

— Bine. Buzele... să știi că au fost absolut grozave!

Naoko s-a înroșit ușor și mi-a zâmbit.

— La fel spunea și Kizuki, mărturisi ea.

— Aveam gusturi și păreri asemănătoare, am subliniat eu, cu un zâmbet.

Ne-am așezat la masa din bucătărie, față-n față, am băut cafea și am vorbit despre vremuri trecute. A început să povestească mai multe despre Kizuki, cu toate că se poticnea și-și alegea cu greu cuvintele. Din când în când ninge, apoi iar se oprea, dar cerul nu s-a înseninat deloc în cele trei zile cât am stat acolo. La plecare, i-am spus că intenționez să o vizitez iar în martie. Am mai strâns-o o dată în brațe, așa îmbrăcat, și am sărutat-o pe buze.

— La revedere! zise Naoko.

*

1970 — un an ce pune capăt adolescenței mele, un an ce avea să-mi poarte pașii spre o nouă mlaștină. Am dat examenele de sfârșit de an și le-am trecut destul de bine. Dacă n-ai ce face și te duci tot timpul la cursuri, n-ai cum să nu ieși examenele, chiar dacă nu mai înveți în preajma lor.

La cămin au fost câteva probleme serioase. Niște indivizi, care făceau parte dintr-un grup de activiști suspecti, au păstrat coifurile și bastoanele de fier în camerele lor. S-au luat la harță cu gardienii campusului, conduși de șeful căminului și, ca urmare, doi au fost răniți și șase dați afară din cămin. Incidentul a avut urmări multă vreme, dând naștere la neînțelegeri zilnice. Atmosfera din cămin era apăsătoare și toată lumea era cu nervii în pioaneze. Era cât pe-acți să o încasez și eu de la unul din gardieni, dar a intervenit Nagasawa și a aplanat scandalul. În orice caz, sosise momentul să-l dau naibii de cămin.

După ce mi-am dat majoritatea examenelor, am început să-mi caut, serios, un apartament. După o săptămână de căutări, am găsit locul potrivit, undeva în apropierea templului Kichijoji. Locuința nu era amplasată foarte convenabil din punct de vedere al mijloacelor de transport, dar era totuși casă — și stăteam complet separat. Un adevărat chilipir! Probabil că fusese cândva un fel de magazie, dar se afla într-un colț al curții, separată de clădirea principală printr-o grădină lăsată în paragină. Proprietarul folosea poarta din față, iar eu pe cea din spate, simțind astfel că nu o să-mi stea nimeni în coaste. Aveam o cameră rezonabilă, o bucătărie mică și o toaletă, iar dulapul din perete era incredibil de încăpător. Avea chiar și o verandă ce dădea spre grădină. Proprietarii, mai în vârstă, erau foarte drăguți. Au închiriat respectiva cameră cu anexele ei la un preț mult mai mic decât cel de pe piață, în ideea că la anul urma probabil să se mute nepotul lor la Tokyo și atunci chiriașul trebuia să părăsească locuința. M-au

asigurat că pot să fac ce-mi place și că nu se vor băga în viața mea.

Nagasawa m-a ajutat la mutat. A reușit să împrumute o camionetă ca să-mi car lucrurile și, așa cum îmi promisese, mi-a dat frigiderul, televizorul și termosul cel mare. Probabil că el nu mai avea nevoie de ele, dar mie îmi prindeau foarte bine. El urma să se mute peste două zile, undeva în Mita.

— S-ar putea să nu ne mai vedem multă vreme, spuse el, așa că rămâi sănătos. Sunt sigur că o să ne întâlnim în cine știe ce loc ciudat peste ani de zile.

— Abia aștept, am zis.

— Atunci când am schimbat fetele între noi, să știi că cea urâtică era mai bună.

— De acord, am spus eu, râzând. Nagasawa, te rog să ai grijă de Hatsumi. Nu găsești fete ca ea pe toate drumurile și să știi că e mai fragilă decât pare.

— Da, știu. De aceea mă gândeam să pui tu mâna pe ea după ce plec eu. Voi doi v-ați înțelege minunat.

— Nu glumesc!

— Glumesc eu! zise Nagasawa. Oricum, să fii fericit! Am senzația că te vor aștepta multe clipe grele, dar știu că ești un ticălos încăpățânat și le vei birui pe toate. Te superi dacă-ți dau un sfat?

— Nu, normal.

— Nu te mai autocompătimi, zise el. Numai cretinii fac așa ceva.

— Bine, o să am grijă!

Am dat mâna și ne-am despărțit, el pornind spre lumea lui nouă, eu întorcându-mă la mlaștina mea.

*

La trei zile după ce m-am mutat, i-am scris lui Naoko. I-am descris casa și i-am mărturisit că mă simt excepțional departe de toți idiștii aceia din cămin. Începeam o viață nouă într-o stare de spirit nouă.

Fereastra dă spre o curte mare, folosită ca loc de întrunire pentru toate pisicile din cartier. Când am timp, îmi place să mă întind pe verandă și să le privesc. Nu prea știu exact câte sunt în total, dar se adună foarte multe. Fac plajă grupuri-grupulețe. Nu cred că sunt încântate că mă au pe mine locatar, dar când le-am aruncat o bucată de brânză veche, s-au apropiat câteva de ea și au adulmecat-o. Probabil că o să ne împrietenim în curând. Este printre ele și un motan vărgat cu urechile pe jumătate mâncate. Nici nu știi cât de mult seamănă cu fostul meu șef de cămin și din clipă-n clipă aștept parcă să înalțe steagul.

Stau destul de departe de facultate, dar după ce încep specializările, nu voi mai avea multe ore dimineața, așa că nu o să fie chiar atât de greu. Poate chiar reușesc să mai citesc câte ceva în tren. Tot ce mi-a mai rămas de făcut este să-mi găsesc o slujbă de trei-patru zile pe săptămână prin apropiere și atunci o să pot reveni la răsucirea arcului. Nu vreau să crezi că te presez, dar luna aprilie e o lună bună pentru a începe ceva și rămân la părerea mea că cel mai înțelept lucru pe care l-am putea face ar fi să stăm împreună. Tu te-ai putea întoarce la facultate, dacă lucrurile merg bine. Dacă nu vrei să stăm împreună, îți caut un apartament prin apropiere. Ar fi foarte important pentru noi să fim unul lângă altul în permanență. Nu trebuie neapărat să o facem acum, primăvara, o putem lăsa și pentru la vară dacă ție îți convine mai mult. Scrie-mi și mie, te rog, ce ai de gând să faci.

O vreme aş vrea să lucrez mai mult ca să pot să-mi cumpăr tot ce-mi trebuie în casă: oale, cratițe, farfurii și alte nimicuri de-astea. Am nevoie de așa ceva, acum că locuiesc singur. În martie o să fiu liber și vreau neapărat să vin să te văd. Când îți convine? O să-mi leg drumurile și o să vizitez și

Kyoto atunci. Aștept cu nerăbdare răspunsul tău.

Mi-am petrecut două sau trei zile prin magazinele de lângă Kichijoji pentru a-mi cumpăra cele necesare și apoi am început să-mi gătesc singur. Mi-am procurat niște scânduri ca să-mi fac un birou, atât pentru studiu, cât și pentru masă. Mi-am confecționat niște rafturi în bucătărie și am cumpărat tot felul de condimente. O pisicuță albă, în vârstă de vreo șase luni, s-a atașat de mine și venea să-i dau de mâncare. Am botezat-o Pescăruș.

După ce m-am aranjat cât de cât, am pornit în căutarea unui serviciu și am găsit ceva, temporar, ca ajutor de zugrav. Luam bani frumoși, dar munca era ucigătoare și mi se învârtea capul de la mirosul de dizolvant. În fiecare seară, după ce îmi terminam treaba, mâneam la un birt ieftin, beam o bere, mă duceam acasă și mă jucam cu pisica. Apoi mă culcam și dormeam buștean. Au trecut două săptămâni fără să primesc vreun răspuns de la Naoko.

Într-o zi, pe când zugrăveam, mi-a venit în minte Midori. Mi-am dat seama că nu mai luasem legătura cu ea de aproape trei săptămâni și că nici măcar nu am anunțat-o că m-am mutat. Îi spuseseam în treacăt, odată, că aveam de gând să mă mut, dar asta a fost tot.

Am intrat într-o cabină telefonică și am sunat la Midori acasă. Persoana care a răspuns era probabil sora ei. M-am prezentat, mi-a zis să aștept puțin, dar Midori nu a răspuns la telefon.

Apoi, sora ei sau cine o fi fost persoana respectivă a luat iar receptorul și mi-a spus:

— Midori mă roagă să vă transmit că e prea supărată pe dumneavoastră ca să vă vorbească. De când v-ați mutat n-ați mai dat nici un semn de viață, nu-i așa? Nici măcar nu i-ați spus unde stați! Acum e supărată foc și dacă se supără, nu îi trece prea repede. E ca un animal sălbatic.

— Sunteți drăguță să mi-o dați totuși la telefon? Aș vrea să-i explic...

— Mi-a spus că nu vrea să audă nici o explicație.

— Aș putea să vă explic dumneavoastră? Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, dar sunteți amabilă să mă ascultați și apoi să-i transmiteți ce v-am spus?

— În nici un caz! Explicați-i singur! Ce fel de bărbat sunteți? E treaba dumneavoastră, așa că descurcați-vă!

Văzând că nu-mi acordă nici o șansă, i-am mulțumit și am pus receptorul în furcă. Îmi dădeam foarte bine seama că nu o puteam învinui pe Midori pentru că s-a supărat, dar pur și simplu am uitat de ea... fiind prea ocupat cu mutatul, aranjatul, cumpărăturile și apoi cu munca de zugrav, pentru a face rost de bani. Nici măcar la Naoko n-am avut timp să mă gândesc. Așa mi se întâmpla întotdeauna — când mă concentram pe câte ceva, uitam de toate celelalte.

M-am gândit apoi la ce-aș fi simțit eu dacă lucrurile ar fi stat invers, adică dacă Midori s-ar fi mutat și nu ar fi dat nici un semn de viață timp de trei săptămâni. Probabil că m-aș fi simțit jignit... și încă rău. Nu eram amanți, e-adevărat, dar eram mai deschiși unul față de celălalt decât dacă am fi fost iubiți. Eram tare mâhnit. Ce îngrozitor e să rănești, fără să vrei, sentimentele cuiva la care ții!

De îndată ce am ajuns acasă, m-am așezat la biroul meu cel nou și i-am scris lui Midori. I-am povestit, cinstit, tot ce simțeam și mi-am cerut scuze pentru neglijență, fără să-i dau explicații suplimentare. Am menționat că mi-era dor de ea și că o așteptam să vină să-mi vadă casa. Am rugat-o să-mi scrie și am trimis scrisoarea expres.

N-am primit nici un răspuns.

Ciudat început de primăvară. Mi-am petrecut toată vacanța așteptând scrisori. Nu am plecat în nici o excursie, nu m-am dus să-mi văd părinții, nu m-am angajat temporar în altă parte pentru că nu știam când o să primesc scrisoarea de la Naoko în care să-mi ceară să mă duc să o văd. Îmi petreceam după-amiezele prin apropiere de templul Kichijoji, mergând la cinematografe la care rulau două filme consecutiv sau citind într-o cafenea în care se cânta jazz. Nu mă întâlneam cu nimeni, nu vorbeam cu nimeni. O dată pe săptămână îi scriam lui Naoko, dar niciodată nu am insistat să-mi răspundă, pentru că nu voiam să o presezi. I-am scris despre slujba găsită, despre Pescăruș, despre florile de piersic din grădină, despre amabilitatea vânzătoarei de tōfu²⁸, despre nesuferita de proprietăreasă a birtului, despre mâncărurile pe care mi le preparam singur. N-am primit nici un răspuns.

Când mă săturam de citit sau de ascultat muzică, lucram prin grădină. Am împrumutat de la proprietar o greblă, o mătură, foarfece de grădină și pliveam sau tundeam tufișurile. Nu mi-a luat prea mult timp ca să fac grădina să arate bine. O dată, m-a invitat proprietarul să bem un ceai la el, pe verandă, și am stat multă vreme de vorbă, ronțâind *osenbe*²⁹. Mi-a povestit că, după ce s-a pensionat, a mai lucrat o vreme la o agenție de asigurări, dar a renunțat cu doi ani în urmă, iar acum trăiește liniștit, fără să se mai agite. Casa și terenul aparțineau familiei de foarte multă vreme, copiii lui au crescut și sunt pe la casele lor, așa că își poate trage sufletul în tihnă. De aceea, el și soția lui aveau timp să călătorească.

— Grozav! am exclamat eu.

— Nu-i chiar așa, spuse el. Nu mă dau în vânt după excursii, aș prefera să lucrez.

Grădina ajunsese în paragină, mi-a explicat el apoi, pentru că nu a găsit un grădinar ca lumea, iar el făcuse o alergie urâtă care-l împiedica până și să tundă iarba. După ce am terminat de băut ceaiul, m-a dus într-o magazie și mi-a arătat o mulțime de obiecte vechi, pe care nu le mai folosea nimeni, și m-a îndemnat să iau de acolo orice aveam nevoie. Magazia era într-adevăr înțesată cu tot felul de lucruri: o cadă veche, mare, una mică, pentru copii, băte de baseball, o bicicletă, o măsuță cu două scaune, o oglindă, o chitară.

— Aș vrea să mi le împrumuțați pe acestea, dacă nu vă deranjează.

— Te rog, ia ce dorești, spuse el.

Am pierdut o zi întreagă să pun bicicleta la punct: am curățat-o de rugină, am uns-o, i-am umflat cauciucurile, i-am reglat rulmenții și am dus-o la un atelier ca să-i înlocuiască lanțul. După ce am terminat, arăta ca nouă. Apoi am curățat de praf măsuța și i-am aplicat un strat nou de lac. Am înlocuit coardele chitarei și am încheiat o porțiune ce se desprinsese. Cu o periuță de sârmă, am frecat rugina de pe cuiele de acordare și le-am reglat. Chitara nu arăta grozav, dar cel puțin am aranjat-o și am acordat-o. Mi-am dat seama că nu mai pusesem mâna pe o chitară din anii de liceu. M-am așezat pe verandă și am interpretat melodia *Up on the Roof* a formației Drifter, pe care o cântam mereu când eram elev. Am fost surprins să constat că încă mi-o aminteam bine.

²⁸ Cheag din pastă de soia

²⁹ Uscățele din orez

Din scândurelele rămase, mi-am făcut o cutie poștală. Am vopsit-o în roșu, mi-am scris numele pe ea și am pus-o în fața ușii. Până la data de 3 aprilie, singura scrisoare care mi-a onorat cutia a fost cea trimisă la cămin și de-acolo, la noua adresă. Am găsit în plic o notiță care îmi anunța întrunirea cu foștii colegi de clasă din liceu. Era ultimul lucru pe care mi-l doream la ora aceea. Era clasa în care fusese și Kizuki. Am aruncat plicul la coș.

În ziua de 4 aprilie, după-amiaza, am găsit o scrisoare de la Reiko Ishida. Am tăiat plicul, frumos, cu foarfecă și m-am dus pe verandă să o citesc pe îndelete. Aveam presentimentul că nu mă așteaptă vești bune și nu m-am înșelat.

Scrisoarea fusese scrisă pe data de 31 martie și Reiko se scuza că nu mi-a răspuns mai devreme. Naoko s-a tot străduit să-mi scrie, spunea ea, dar n-a reușit niciodată să ducă o scrisoare până la capăt. Reiko se oferise să răspundă la scrisori, atrăgându-i atenția lui Naoko că nu e frumos să nu dea nici un semn de viață, dar Naoko spunea de fiecare dată că va scrie ea, pentru că era treaba ei.

De aceea am întârziat atât de mult cu răspunsul. Te rog din suflet să mă ierți.

Îmi imaginez cât ți-a fost de greu să aștepti scrisoarea lui Naoko o lună încheiată, dar, crede-mă, nici lui Naoko nu i-a fost bine. Încearcă să înțelegi prin ce trece. Trebuie să mărturisesc cinstit că nu o duce deloc bine cu sănătatea. Și-a dat toată silința să își revină, dar rezultatele nu se arată mulțumitoare.

Privind în urmă, realizez acum că primul simptom al bolii ei s-a manifestat prin neputința de a scrie scrisori. Asta s-a întâmplat la sfârșitul lui noiembrie sau începutul lui decembrie. Apoi a început să audă voci. De câte ori se apuca de o scrisoare, auzea persoane vorbindu-i și îi era imposibil să mai continue. Vocile o împiedicau să-și aleagă cuvintele potrivite. Nu mi s-a părut foarte grav până la a doua ta vizită, așa că nu am acordat prea multă atenție acestui aspect. La bolnavii psihic, simptomele revin mereu, mai mult sau mai puțin accentuat, dar la ea s-au agravat după plecarea ta. Acum, de exemplu, îi este greu chiar să poarte o conversație banală. Nu-și găsește cuvintele și din pricina aceasta este dezorientată — dezorientată și speriată. Apoi, „lucrurile” pe care le aude sunt tot mai grave. Stăm zilnic de vorbă cu ea, eu și doctorul. Încercăm să înțelegem toți trei ce anume s-a întâmplat, unde este buba cea mare. Eu am fost de părere să te chemăm și pe tine la aceste întruniri ale noastre și doctorul a fost de acord, dar Naoko s-a opus. Motivul ei a fost următorul: „Vreau să fiu frumoasă când îl întâlnesc”. I-am spus că nu asta contează și că cel mai important lucru era să se facă bine repede și am încercat să mai insist, dar nu a vrut să cedeze sub nici o formă.

Cred că ți-am mai spus că acesta nu este un spital de boli mintale. E adevărat că avem specialiști aici și se fac tratamente, dar terapia intensivă e cu totul altceva. Sanatoriul acesta este bun pentru mediul ambiant pe care-l creează, astfel ca fiecare pacient să-și dorească să se facă bine singur, dar nu se pune problema unui tratament medical. Asta înseamnă că, dacă starea lui Naoko se înrăutățește, o vor transfera la un spital. M-ar dura sufletul să se întâmple așa ceva, dar nu avem încotro. Normal că se poate întoarce aici, să zicem „în permisie”, dar cel mai bun lucru ar fi să se vindece complet în spital. Te asigur că facem tot ce ne stă în puteri și Naoko își dă și ea silința să coopereze. Cel mai bun lucru pe care tu-l poți face între timp este să te rogi pentru sănătatea ei și să-i trimiți în continuare scrisori.

Reiko Ishida.

După ce-am terminat de citit scrisoarea, am rămas pe verandă, privind grădina învăluită în prospețimea primăverii. Un cireș bătrân își etala florile în toată splendoarea lor. Briza ușoară conferea tuturor lucrurilor un contur estompat. Pescăruș a apărut și el de pe undeva și după ce a zgâriat de câteva ori scândurile verandei, s-a culcat lângă mine.

Știam că trebuie să mă gândesc la ceva serios, dar nu îmi dădeam seama la ce anume și, ca să fiu cinstit, era ultimul lucru pe care doream să-l fac. Venea el timpul când trebuia să pun ordine în gândurile mele, dar nu voiam să mă gândesc la *nimic* acum. Mi-am petrecut multă vreme rezemat de stâlpul verandei, privind grădina și mângâindu-l pe Pescăruș. Mă simțeam epuizat. Soarele era la asfințit și umbrele albăstrui se conturau tot mai puternic. Pescăruș dispăru, dar eu nu mă mai săturam de florile de cireș care, în lumina pală a amurgului, îmi lăsau impresia că sunt gata să explodeze, asemenea bubelor supurânde ce stau să plesnească. În momentul acela grădina se umplu de un miros dulceag, greoi, de carne putrezită și atunci m-am gândit la Naoko. Trupul ei frumos îmi plutea în fața ochilor, culcat, în întuneric și muguri inefiniți răsăreau din pielea ei catifelată... muguri verzi ce tremurau ușor din pricina brizei aproape imperceptibile. De ce era bolnav un astfel de trup? mă întrebam eu. De ce nu o lăsau mugurii aceia în pace pe Naoko?

Am intrat în casă, am tras perdelele, dar n-am scăpat nici acolo de miresmele primăverii. Învălui-seră totul în jur, dar eu nu eram capabil să simt decât miros de putrefacție și am început să urăsc primăvara, presimțind că ea nu-mi va aduce nimic bun. Uram durerea surdă ce o stărnise în sufletul meu. Nu mai simțisem atâta ură în viața mea.

Am petrecut apoi trei zile ciudate, cu senzația că nu fac altceva decât să mă plimb pe fundul mării. Nu prea auzeam ce mi se spunea și nici lumea nu părea să înțeleagă ce zic eu. Trupul meu părea învăluit într-o membrană ce mă izola complet de tot ce se afla în jurul meu. Nu-i puteam atinge, dar nici *ei* nu mă puteau atinge. Mă simțeam neputincios, dar atâta vreme cât rămâneam în starea aceea, și *ei* erau neputincioși în fața mea.

Stăteam rezemat de perete, cu ochii în tavan. Când îmi era foame, ciuguleam ceva, beam puțină apă, iar dacă mă cuprindea tristețea, o potoleam cu whisky. Nu m-am spălat, nu m-am bărbierit. Așa au trecut trei zile încheiate.

Pe data de 6 aprilie am primit o scrisoare de la Midori. Voia să ne întâlnim la facultate și să mâncăm împreună de prânz pe data de zece, când urma să ne înscriem la cursuri. Îmi mărturisea că a amânat cât a putut de mult să-mi scrie ca să fim chit și îmi propunea să ne împăcăm, recunoscând că îi era dor de mine. Am citit scrisoarea de patru ori și tot nu înțelegeam ce vrea de la mine. Ce naiba voia să zică? Aveam creierul atât de încetoșat, încât mă simțeam incapabil să fac legătura între propoziții. Ce legătură avea „să fim chit” cu ziua înscrierii la cursuri? De ce să luăm masa împreună? Mintea nu-mi funcționa pur și simplu, iar voința de a face eforturi să înțeleg ceva mă părăsise parcă. Trebuia să ies din starea aceasta! În clipa aceea mi-au venit în minte cuvintele lui Nagasawa: „Să nu te auto-compătimizești niciodată. Numai cretinii fac asta!”

„Bravo, Nagasawa, m-am trezit eu spunându-mi. Ai dreptate.” Am oftat adânc și am sărit în picioare.

M-am apucat să spăl rufe, ceea ce nu mai făcusem de săptămâni întregi, m-am dus la baia publică, m-am bărbierit, făceam cumpărături, îmi găteam, îl hrăneam pe Pescăruș, pe care-l neglijasem complet, beam numai bere, făceam gimnastică treizeci de minute zilnic. Când m-am uitat în

oglinďă în timp ce mă bărbieream, nu-mi venea să-mi cred ochilor că ajunsesem într-un asemenea hal.

A doua zi dimineața am mers mult cu bicicleta și după ce am mâncat de prânz, acasă, am mai citit o dată scrisoarea primită de la Reiko. Apoi am început să mă gândesc serios la ceea ce am de făcut. Motivul pentru care mă răscolise atât de mult scrisoarea lui Reiko a fost faptul că mi-a zdruncinat într-o secundă optimismul privind starea sănătății lui Naoko. De fapt, îmi spusese și Naoko: „Boala mea este mult mai gravă decât crezi, ea are rădăcini mult mai adânci”. Reiko mă prevenise că nu se știe niciodată ce întorsătură puteau să ia lucrurile, dar pentru că o văzusem pe Naoko de două ori, speram că totul o să fie bine. Am admis de la bun început că s-ar putea să-i fie greu să se reîntoarcă la lumea reală, dar eram convins că, dacă va avea acest curaj, noi doi o vom scoate la capăt.

Scrisoarea lui Reiko a zdruncinat din temelii castelul de nisip pe care mi-l construise, lăsând în urma lui o suprafață aplatizată, golită de orice sentimente. Trebuia neapărat să-mi redobândesc echilibrul. Naoko își va reveni probabil foarte greu și chiar dacă își revenea, va fi cu siguranță slăbită și fără pic de încredere în ea. Va trebui să mă adaptez noii situații. Eram conștient că oricât aș fi de puternic, asta nu rezolvă lucrurile și că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să îmi țin firea și să aștept să se facă bine.

Ia ascultă, Kizuki! gândeam eu. Eu nu sunt ca tine, eu vreau să trăiesc... și încă bine. Știu că ți-a fost greu, dar nici mie nu mi-e ușor. Îmi este chiar foarte greu și asta numai pentru că te-ai sinucis și ai lăsat-o pe Naoko singură. Eu n-am să fac așa ceva niciodată. Nu o să-i întorc în veci spatele, în primul rând pentru că o iubesc și apoi pentru că sunt mai puternic decât ea. Am de gând să ajung și mai puternic, vreau să mă maturizez, să fiu adult în adevăratul sens al cuvântului. Asta trebuie să fac. Știu că ziceam că aș vrea să rămân la vârsta de șaptesprezece sau optsprezece ani, dar nu mai vreau. Nu mai sunt adolescent și știu acum ce înseamnă simțul responsabilității. Nu mai sunt cel care am fost când ne pierdeam timpul împreună. Am împlinit douăzeci de ani și trebuie să plătesc tribut vieții.

— Ce naiba ai pățit, Watanabe? întrebă Midori. Ești numai piele și os!

— Chiar așa?

— Pun pariu că ai făcut prea mult amor cu prietena aia a ta, căsătorită. Am zâmbit și am dat din cap.

— Nu m-am mai culcat cu o fată de la începutul lunii octombrie.

— Vai de mine! Nu poate fi adevărat! Au trecut șase luni!

— Exact!

— Și atunci cum de slăbești?

— Mă maturizez, am zis eu.

Midori m-a prins de umeri și m-a privit fix în ochi, la început încruntată, mai apoi zâmbindu-mi.

— Da, ai dreptate, spuse ea. Te-ai schimbat... față de cum erai înainte.

— Ți-am spus că m-am mai maturizat. Sunt și eu adult acum.

— Măi, ești grozav! Cum poți gândi astfel? întrebă ea, cu un aer admirativ. Hai să mâncăm! Mi-e foame!

Ne-am dus la un restaurant mic din spatele Facultății de Litere și am comandat amândoi meniul fix.

— Watanabe, ești supărat pe mine?

— De ce să fiu supărat?

— Pentru că nu ți-am răspuns la scrisoare. Am vrut să fim chit. Crezi că

n-ar fi trebuit să fac așa ceva? Tu ți-ai cerut scuze și ar fi trebuit să le primumesc...

— Da, dar eu am început, așa că eu am fost de vină.

— Sora mea zicea că m-am comportat ca un copil prost, că n-ar fi trebuit să mă răzbun astfel.

— Dar ție ți-a făcut bine că suntem chit și asta contează, nu?

— Îhî.

— Păi atunci, totul e în ordine.

— Tu ești indulgent, spuse Midori. Spune-mi adevărul, Watanabe, chiar nu te-ai culcat cu nici o fată de jumătate de an?

— Nici măcar o dată.

— Atunci când m-ai pus în pat, cred că-ți doreai foarte mult să te culci cu mine.

— Cam așa ceva.

— Dar n-ai făcut-o.

— Știi ce? Ești cea mai bună prietenă a mea și nu vreau să te pierd.

— Dacă ai fi încercat să te culci cu mine, n-aș fi fost capabilă să-ți rezist pentru că eram epuizată pur și simplu.

— Era mare și foarte tare.

Midori mi-a zâmbit și mi-a atins mâna.

— Decisesem deja că pot avea încredere în tine... sută la sută. De aceea am și fost liniștită. Știam că sunt în siguranță lângă tine și am dormit buștean.

— Chiar că da.

— Pe de altă parte, dacă mi-ai fi cerut să o facem, probabil că aș fi acceptat. Să nu crezi acum că încerc să te seduc sau să te necăjesc. Îți spun doar ce gândesc și ce simt... cu toată onestitatea.

— Te cred, am zis eu.

În timp ce mâncam, ne-am arătat unul altuia fișele de înscriere și am constatat că alesesem două cursuri comune. O vedeam, deci, cel puțin de două ori pe săptămână, gândii eu. Midori mi-a povestit apoi despre ea. Mi-a spus că viața cea nouă, în apartament, i se părea prea simplă. Nici ea, nici sora ei nu s-au putut obișnui o vreme cu gândul că nu mai trebuie să alerge zilnic ca nebunele, să aibă grijă de bolnavi, să vadă de librărie și de alte lucruri care le mâncau tot timpul.

— Până la urmă ne-am obișnuit noi, zise ea. De fapt, așa ar fi trebuit să trăim tot timpul, nu să ne dăm sufletele pe altarele sacrificiului. La început nu ne-a venit să credem, eram nervoase și aveam senzația că plutim la vreo doi-trei centimetri deasupra pământului. Ni se părea că o asemenea viață nu putea fi adevărată și eram atât de tensionate, încât aveam senzația că o să se răstoarne pământul cu noi din clipă-n clipă.

— Bietele de voi, am zis eu, râzând.

— Da, pentru că viața a fost prea crudă cu noi, spuse Midori. Acum totul e în ordine și o să primim de la viață ceea ce merităm.

— Sunt sigur de asta, doar te cunosc. Sora ta cu ce se ocupă?

— O prietenă de-a ei și-a deschis un magazin de bijuterii pe lângă Omote Sando și o ajută de trei ori pe săptămână. În restul timpului, învață să gătească, se întâlnește cu logodnicul ei, merge la filme, pierde timpul... mă rog, se bucură de viață.

Midori m-a întrebat cum mă descurc eu. I-am descris casa, grădina și i-am vorbit despre Pescăruș și proprietar.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Nu e deloc rău.

— Dar nu arăți grozav, spuse Midori.

— E primăvară, ce să fac!

— Și porți puloverul pe care ți l-a tricostat prietena aia a ta.
Mi-am privit, uimit, puloverul de culoarea strugurilor negri.
— Cum de-ai ghicit?
— Pentru că ești cinstit. Se vede de la o poștă! exclamă Midori, resemnată. Dar nu-mi place cum arăți.
— Păi, încerc și eu să mă adun.
— N-ar trebui să uiți că viața e ca o cutie de fursecuri!
Am dat din cap și m-am uitat la ea.
— Cred că sunt cam tont, pentru că uneori nu prea înțeleg ce vrei să spui.
— Știi cum se asortează fursecurile, nu? Unele îți plac, altele nu. Le mănânci mai întâi pe cele care îți plac și rămân la urmă cele care nu-ți plac. Eu așa gândesc ori de câte ori mi se întâmplă ceva ce nu-mi convine. Dacă reușesc să fac și ce nu-mi convine, pe urmă e simplu. Viața e ca o cutie de fursecuri.
— Maaaaamă, ce filozofie!
— Dar e perfect adevărat! Îți spun din propria mea experiență, mă asigură Midori.

În timp ce ne beam cafelele, s-au îndreptat spre noi două fete, probabil colege de-ale lui Midori. Și-au arătat fișele de înscriere la cursuri și au stat puțin de vorbă despre tot felul de fleacuri: „Ce notă ai luat la germană?” „Cutărică și cutărică au fost răniți în ambuscada din campus.” „Ce pantofi grozavi! De unde i-ai cumpărat?” Le auzeam doar pe jumătate, trăind cu senzația că veneau din altă lume. Îmi beam cafeaua și priveam pe fereastră. Era atmosfera tipică a unui campus universitar, primăvara: o ceață ușoară plutea în aer, cireșii erau înfloriți, studenții din anul I (ușor reperabili) aveau brațele pline de *cărți noi*. M-au furat gândurile și am realizat că Naoko nu poate urma cursurile facultății nici anul acesta. Pe pervazul ferestrei era o vază mică cu anemone.

După ce fetele s-au întors la masa lor, eu și Midori am ieșit și ne-am plimbat puțin. Am trecut pe la anticariate, am cumpărat câteva cărți, am intrat într-o cofetărie și am mai băut câte o cafea, am jucat niște jocuri mecanice, ne-am așezat pe o bancă în parc și am vorbit — sau mai bine zis Midori vorbea, iar eu o ascultam. Când mi-a spus că îi e sete, am dat fuga și am cumpărat două Cola. Când m-am întors, ea scria ceva cu pixul pe o foaie de hârtie liniată.

— Ce scrii? am întrebat-o.

— Nimic, zise ea.

La ora trei și jumătate m-a anunțat că trebuie să se întâlnească cu sora ei în Ginza. Ne-am dus împreună până la stația de metrou și acolo ne-am despărțit. Înainte de a ne despărți, Midori mi-a strecurat în buzunarul hainei foaia de hârtie care era împăturită în patru și mi-a spus să o citesc acasă. Am citit-o în tren.

Îți scriu cât ești plecat după băutură. Este prima oară în viața mea când scriu o scrisoare cuiva care stă lângă mine, pe bancă, dar simt că doar așa pot să comunic cu tine, doar așa pot să-ți transmit ceea ce am de spus, pentru că nu prea ești atent la ce îți spun eu. Am dreptate?

Îți dai seama că ai fost îngrozitor astăzi? Nici măcar n-ai observat că mi-am schimbat coafura, nu? M-am străduit din răspuț să o aduc în forma aceasta și am reușit, în sfârșit, săptămâna trecută să arăt cum vreau, dar nici nu ai băgat de seamă. Mie mi se părea că arăt bine și speram că o să te șochez, mai cu seamă că nu ne-am văzut de atâta

vreme, dar tu *nu ai observat* schimbarea. Nu ți se pare că ești îngrozitor? Pun pariu că nici măcar nu îți amintești cu ce am fost îmbrăcată astăzi. Hei, sunt fată totuși! Chiar dacă ai ceva pe suflet, ai fi putut să-mi acorzi și mie o privire! N-ar fi trebuit decât să-mi spui că-mi stă bine tunsoarea și aș fi fost capabilă să te iert pentru milioanele de gânduri ce te apăsau. *De aceea* te și mint. Nu mă întâlnesc cu sora mea în Ginza. Aveam de gând să-mi petrec noaptea la tine și mi-am luat pijamaua cu mine. Crede-mă. Am pijamaua și periuța de dinți în geantă. Sunt complet idioată! Nici măcar nu m-ai invitat o singură dată să-ți văd noua casă. Mi-e clar că vrei să fii singur și o să te las singur. N-ai decât să gândești până nu mai poți!

Nu vreau să spun că sunt foarte supărată pe tine, ci doar tristă. Ai fost atât de drăguț cu mine când am avut probleme, dar acum că le ai tu pe ale tale, am impresia că eu nu te pot ajuta cu nimic. Te-ai închis complet în lumea aia a ta și când bat la ușă, strigându-te, scoți nasul o secundă și fugi la loc. Uite, te văd întorcându-te cu Cola — pășești și gândești. Mi-ar fi plăcut să te împiedici și să cazi, dar n-ai căzut. Stai lângă mine și bei Cola. Tot mai speram că ai să observi că m-am schimbat, dar tu n-ai văzut nimic. Dacă ai fi văzut, aș fi rupt scrisoarea asta și ți-aș fi spus: „Hai la tine! Îți pregătesc eu cina și apoi fuga-n pat la giugiuleală!” Dar tu ești insensibil ca o stană de piatră. P.S. Să nu mai vorbești cu mine în clasă de acum încolo.

Am sunat-o pe Midori când am coborât din tren la stația Kichijoji, dar n-a răspuns nimeni. Neavând altceva mai bun de făcut, am hoinărit prin zonă căutându-mi de lucru. Eram liber sâmbăta și duminica, puteam să lucrez după ora cinci lunea, miercurea și joia, dar era greu să găsesc un serviciu temporar care să se potrivească cu programul meu. Am renunțat și m-am dus acasă. Când am ieșit să-mi cumpăr de mâncare pentru cină, am încercat iar la Midori. Mi-a răspuns sora ei, care nu avea nici cea mai vagă idee la ce oră se întorcea Midori. I-am mulțumit și am închis.

După ce am mâncat, am încercat să-i scriu lui Midori, dar după câteva încercări nereușite, am renunțat și i-am scris, în schimb, lui Naoko.

I-am spus că a venit primăvara, că a început noul an școlar, că îmi era dor de ea și speram să ne putem întâlni ca să stăm de vorbă. I-am menționat că am decis să fiu puternic, realizând că numai așa vom ieși din impas.

„Ar mai fi o problemă, dar probabil că ție îți este totuna. Nu mă mai culc cu nici o fată pentru că nu vreau să uit senzația pe care mi-ai lăsat-o ultima dată. Pentru mine a însemnat mult mai mult decât îți poți închipui și mă gândesc tot timpul la asta.”

Am băgat scrisoarea în plic, am lipit un timbru și am rămas la birou încă multă vreme, uitându-mă la ea. Scrisoarea era mai scurtă decât de obicei, dar aveam senzația că Naoko mă va înțelege mai bine așa. Mi-am turnat puțin whisky în pahar, l-am băut dintr-o înghițitură și m-am dus la culcare.

*

A doua zi am găsit de lucru lângă stația Kichijoji: serveam la mese într-un restaurant mic, italian, sâmbăta și duminica. Nu mă plăteau grozav, dar transportul și masa de prânz erau incluse, iar dacă avea cineva liber într-una din serile când puteam eu munci, adică luni, miercuri, joi (ceea ce se întâmpla deseori), îi țineam eu locul. Mi-au convenit condițiile și

proprietarul a spus că-mi va mări leafa după trei luni și că dorea să încep chiar din sâmbăta aceea. Avea mai mult bun-simț decât caraghiosul de la magazinul de discuri din Shinjuku.

Am sunat iar la Midori și mi-a răspuns tot sora ei. Midori nu venise acasă de ieri și începuse și ea să se îngrijoreze. M-a întrebat dacă am idee unde ar putea fi. Tot ce știam eu era că are la ea pijamaua și periuța de dinți.

Am văzut-o pe Midori în clasă miercuri. Purta un pulover verde închis și ochelarii aceia de soare fumurii. Stătea în ultimul rând și vorbea cu o fată cu ochelari pe care o mai văzusem o dată. M-am apropiat și i-am spus că aş vrea să stau de vorbă cu ea după ore. M-a privit mai întâi fata cu ochelari, apoi a ridicat și Midori privirile. Coafura cea nouă o maturiza, într-adevăr.

— Am o întâlnire, spuse Midori, dând ușor din cap.

— Nu-ți răpesc mult timp, am spus. Cinci minute.

Midori și-a scos ochelarii și a mijit ochii. Aveam senzația că privește o casă abandonată, pe cale de a se prăbuși.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Scuză-mă.

Fata cu ochelari mă privea de parcă voia să spună: „N-auzi? Nu vrea să stea de vorbă cu tine”.

La cursul despre operele lui Tennessee Williams și locul lor în literatura americană, m-am așezat în rândul întâi, pe banca din dreapta, iar când s-a terminat, am numărat în gând până la trei și m-am întors. Midori plecase.

Fiind tot timpul singur, luna aprilie a fost foarte grea, mai cu seamă că toți cei din jurul meu păreau fericiți. Colegii mei își aruncau hainele de pe ei, stăteau de vorbă la soare, băteau mingea, îndrăgostiții se plimbau și se îmbrățișau. Eu eram mereu singur. Naoko, Midori, Nagasawa — nici unul nu mai era prin preajma mea. Nu aveam cui să-i spun „bună dimineța” sau „bună ziua”. Îmi era dor chiar și de Cavalerist. Mi-am petrecut toată luna cu senzația dureroasă de singurătate. Am încercat de câteva ori să intru în vorbă cu Midori, dar răspunsul ei era veșnic același: „Nu vreau să vorbesc acum cu tine”. Îmi dădeam seama din tonul vocii ei că nu-mi acordă nici o șansă. Midori era întotdeauna însoțită de fata cu ochelari sau de un individ înalt, tuns scurt, cu picioare incredibil de lungi și încălțat cu bascheți albi.

Aprilie a trecut, a venit luna mai, dar aceasta a fost și mai groaznică. În plină primăvară, eu simțeam o apăsare dureroasă pe inimă și aceasta se accentua la apusul soarelui, când parfumul magnoliilor stăruia mai puternic în aer. Închideam ochii, strângeam din dinți și așteptam să-mi treacă palpitațiile. Treceau, dar încet de tot, lăsând în urmă o durere surdă.

În asemenea momente îi scriam lui Naoko, dar menționeam doar lucrurile plăcute și frumoase: parfumul florilor și al ierbii, senzația lăsată de briza primăverii, de lumina lunii, un film pe care l-am văzut, un cântec care mi-a plăcut, o carte care m-a impresionat. Mă linișteau și pe mine scrisorile pe care i le scriam, așa că le reciteam de câteva ori și ajungeam să cred că lumea în care trăiesc este minunată. Am scris multe asemenea scrisori, dar n-am primit nici un rând de la Naoko și Reiko.

La restaurantul la care lucram, am cunoscut un individ pe care-l chema Itō, student cam de aceeași vârstă cu mine. A trecut ceva vreme până când am reușit să intru în vorbă cu acel băiat drăguț și tăcut, student la Facultatea de Arte, Secția de Pictură, dar după ce ne-am împrietenit, mergeam după orele de serviciu să bem o bere prin apropiere și stăteam de vorbă. Îi plăcea să citească și să asculte muzică, așa că vorbeam despre cărțile și discurile favorite. Itō era slab și prezentabil, cu părul tuns scurt și

îmbrăcat mult mai îngrijit decât colegii lui. Nu vorbea mult, dar știa exact ce-i place și avea păreri personale. Îi plăcea literatura franceză, îndeosebi romanele lui Georges Bataille și Boris Vian. În ceea ce privește muzica, îi prefera pe Mozart și Ravel. Asemenea mie, dorea să se împrietenească cu cineva cu care să poată discuta despre toate acestea.

Itō m-a invitat o dată la el acasă. Locuia într-un fel de vilă mică, amplasată în spatele parcului Inokashira. Camera lui era înșesată de tablouri și instrumente de pictură. Am vrut să-i văd lucrările lui personale, dar mi-a spus că îi este jenă să mi le arate. Am băut câte un pahar de Chivas Regal pe care îl luase pe șest de la tatăl său, am mâncat legume la ceaun și pește prăjit și l-am ascultat pe Robert Camdesus interpretând un concert de pian de Mozart.

Itō era din Nagasaki și avea acolo o iubită cu care se culca de câte ori mergea acasă, dar relația dintre ei se cam stricase în ultima vreme, a mărturisit el.

— Știi cum sunt fetele, spuse Itō. Când împlinesc douăzeci sau douăzeci și unu de ani, încep să se gândească la măritiș, devin brusc foarte realiste. Tot ce fusese romantic și frumos se duce naibii. Mai nou, după ce facem amor mă întreabă, invariabil: „Ce ai de gând să faci după ce termini facultatea?”

— Chiar, ce ai de gând? l-am întrebat eu.

— Păi ce poate să facă un absolvent de pictură? zise el, dând din cap și mestecând. Mai nimic. Dacă stau și mă gândesc bine, nu sunt mulți care se încumetă să facă pictură în ulei și oricum nu faci așa ceva ca să-ți câștigi existența. Mă bate la cap să mă întorc la Nagasaki și să lucrez ca profesor. Ea o să fie profesoară de limba engleză.

— Am impresia că nu-ți mai place atât de mult, nu?

— E adevărat, recunoscui Itō. Și cine naiba vrea să fie profesor de desen după ce a urmat o asemenea facultate? Cine crezi că-și dorește să devină profesor de școală generală ca să-și mănânce viața învățând niște maimuțe gălăgioase să deseneze?

— Bine, asta-i altceva, dar nu crezi totuși că ar fi cazul să te desparți de fata aceea? Cred că ar fi mai bine pentru amândoi.

— Aș vrea, dar cum să fac? Vrea să rămânem toată viața împreună. Cum să-i spun că totul s-a terminat și că nu îmi mai place?

Am băut Chivas sec, fără gheață, și după ce am terminat peștele, am tăiat castraveți și țelină în felii lungi și subțiri și i-am înmuiat în pastă de soia. În timp ce ronțaiam castraveți, mi-am amintit de tatăl lui Midori și mi-am dat brusc seama cât de searbădă devenise viața mea fără Midori. Abia atunci am realizat ce loc important ocupa ea în sufletul meu.

— Tu ai iubită? m-a întrebat Itō.

— Da, am răspuns cu un oftat. Din anumite motive însă, nu putem fi deocamdată împreună.

— Vă înțelegeți bine, nu? întreabă el.

— Așa îmi place să cred, am răspuns, chicotind.

Itō mi-a vorbit, liniștit, despre măreția lui Mozart. Îi cunoștea opera la fel de bine ca un sătean ce știe toate potecile muntelui din apropierea casei. Mi-a spus că și tatălui său îi plăcea Mozart și că l-a pus să-l asculte încă de la vârsta de trei ani. Eu nu știam prea multe despre muzica clasică, dar ascultând concertul de Mozart împreună cu Itō și auzindu-i comentariile entuziaste, el răsuna altfel în urechile mele acum și am simțit că mă liniștește. Nu mi s-a mai întâmplat de foarte multă vreme să mă simt atât de bine. Am privit luna nouă ce se înălțase deasupra parcului Inokashira și am băut sticla de Chivas Regal până la ultima picătură. Grozavă băutura!

Itō m-a invitat să rămân la el peste noapte, dar i-am spus că mai am

niște treburi de rezolvat. I-am mulțumit pentru băutură și pentru mâncare și am plecat puțin înainte de ora nouă. În drum spre casă am intrat într-o cabină telefonică și am sunat-o pe Midori. Spre surprinderea mea, a răspuns chiar ea la telefon.

— Scuză-mă, zise ea, dar nu vreau să vorbesc cu tine acum.

— Știu, știu, dar nu vreau ca relația noastră să se termine astfel. Eu nu prea mai am pe nimeni și mă doare sufletul că nu pot să te văd și să stau de vorbă cu tine. Vreau să-mi spui măcar când putem vorbi.

— Când o să am eu chef, spuse ea.

— Ce mai faci? am întrebat-o.

— Bine, spuse ea și trânti telefonul.

Pe la jumătatea lunii mai am primit o scrisoare de la Reiko.

Îți mulțumesc pentru că ai scris atât de des. Lui Naoko îi face mare plăcere să-ți citească scrisorile. Și mie la fel. Nu te deranjează că le citesc și eu, nu? Te rog să mă scuzi că nu ți-am răspuns mai repede. Ca să-ți mărturisesc adevărul, m-am simțit cam obosită și nici n-am avut vești bune. Naoko nu este în apele ei. Zilele trecute, a venit mama ei de la Kobe și am stat de vorbă cu ea și cu doctorul. Am ajuns la concluzia că ar fi mai bine pentru Naoko să se interneze într-un spital de boli mintale pentru tratament și pe urmă, dacă va fi cazul, să se reîntoarcă aici. Naoko ar vrea să stea aici, să se vindece singură. Sunt conștientă de faptul că o să-mi fie dor de ea și o să-mi fac griji pentru ea dacă pleacă, dar adevărul e că ne este din ce în ce mai greu să o ținem sub control. În cea mai mare parte a timpului se simte bine, dar, din când în când, starea ei psihică devine atât de instabilă, încât nu ne putem lua ochii de pe ea. Nu putem ști ce e în capul ei și de ce e în stare. Când aude voci, se crispează și se închide în ea cu totul.

Eu sunt de părere că cel mai bun lucru pentru Naoko ar fi să se interneze într-un spital și să urmeze un tratament. Îmi este foarte greu să mărturisesc lucrul acesta, dar cred că nu ne rămâne altceva de făcut. După cum ți-am mai spus și altădată, răbdarea e cel mai important lucru. Trebuie să descălcim ițele, una câte una, fără să ne pierdem răbdarea. Oricât de gravă este starea sănătății ei, trebuie să-i găsim cauza, mai devreme sau mai târziu, și să o punem pe picioare. Când te trezești în beznă, singurul lucru pe care-l poți face este să închizi ochii și să încerci să te obișnuiești cu întunericul. Când ajunge la tine scrisoarea aceasta, Naoko va fi probabil deja internată în spital. Îmi pare rău că nu te-am anunțat mai devreme, dar am socotit că e mai bine să știi ce decizie s-a luat. Lucrurile au evoluat, oricum, foarte rapid. Spitalul e bun și doctorii sunt renumiți. Îți dau adresa ei de acolo și te rog să-i scrii. Mă vor ține la curent cu starea sănătății ei și o să te anunț și pe tine. Sper în vești bune. Știu că îți este foarte greu, dar te implor, ține-te tare. Chiar dacă Naoko nu mai e aici, te-aș ruga să îmi scrii și mie din când în când.

La revedere.

*

În primăvara aceea am scris extrem de multe scrisori: una pe săptămână lui Naoko, câteva lui Reiko și alte câteva lui Midori. Scriam în clasă, scriam la birou, acasă, cu Pescăruș în poală, scriam pe mesele goale de la restaurantul la care lucram, când nu aveam clienți. Scrisorile păreau

să-mi susțină viața ce amenința să se sfărâme în bucăți.

Lui Midori i-am scris că lunile aprilie și mai au fost groaznice pentru că nu am putut sta de vorbă cu ea și că era prima oară în viața mea când simțeam că primăverile sunt de-a dreptul dureroase. Mai bine trei luni februarie la un loc decât o primăvară ca aceasta. Deși știam că e prea târziu, țineam să-i spun că noua coafură îi venea foarte bine și că era foarte drăguță. În încheiere i-am scris: „Lucrez la un restaurant italianesc acum și bucătarul m-a învățat să prepar niște spaghete extraordinare. Abia aștept să te tratez și pe tine”.

Mă duceam la facultate în fiecare zi, lucram la restaurant de două sau trei ori pe săptămână, vorbeam cu Itō despre cărți și muzică, citeam romanele lui Boris Vian pe care mi le împrumutase el, scriam scrisori, mă jucam cu Pescăruș, făceam spaghete, lucram în grădină, mă masturbam gândindu-mă la Naoko și mergeam destul de des la cinematograful.

Midori a început iar să-mi vorbească pe la jumătatea lunii iunie, după două luni bune de tăcere încâpățanată. La sfârșitul unuia dintre cursuri, s-a așezat în bancă lângă mine, și-a proptit bărbia în palmă și a rămas așa fără să zică nimic. Afară ploua. Începuse sezonul ploios și simțeam ploaia până în măduva oaselor, chiar dacă nu bătea deloc vântul. După ce-au ieșit toți colegii noștri din sală, Midori a mai stat o vreme fără să spună un cuvânt, apoi și-a scos un Marlboro din buzunarul jachetei, a băgat țigara în gură și mi-a întins chibriturile. I-am aprins țigara. Midori și-a țuguat buzele și mi-a suflat tot fumul în față.

— Ți place coafura mea?

— E grozavă!

— Cât de grozavă?

— Capabilă să răstoarne copacii din toate pădurile lumii, am zis eu.

— Chiar așa crezi?

— Da, chiar așa.

A rămas o vreme cu privirile ațintite pe mine, apoi mi-a întins mâna dreaptă. I-am strâns-o cu putere. Midori a răsuflat ușurată, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Părea chiar mai ușurată decât mine. A scuturat scrumul pe jos și s-a ridicat în picioare.

— Hai să mâncăm! Mor de foame, spuse ea.

— Unde ai vrea să mergem? am întrebat.

— La restaurantul magazinului Takashimaya din Nihonbashi.

— De ce tocmai acolo?

— Din când în când am chef să merg acolo.

Am luat metroul până la stația Nihonbashi. Pentru că plouase toată ziua, localul era aproape gol. Mirosea parcă a ploaie și în magazin, iar vânzătorii păreau dezorientați. Am intrat într-un local mic de la subsol și după ce am cercetat cu atenție mostrele de plastic din vitrină, am comandat, fiecare, câte un meniu la cutie³⁰. Deși era ora prânzului, puteai să numeri clienții pe degete.

— O, Doamne, de când n-am mai mâncat într-un restaurant elegant! am exclamat eu, în timp ce beam ceaiul verde din ceșcuța albă de porțelan, pe care numai într-un asemenea restaurant o poți găsi.

— Îmi plac grozav asemenea ieșiri, spuse Midori. Nu știu cum să-ți spun, dar am senzația că fac ceva deosebit. Cred că-mi amintesc de copilărie, când îmi doream să ajung mai des în asemenea localuri, dar

³⁰ Este vorba de un meniu fix, servit în cutii lăcuite, care cuprinde, de obicei, orez, murături, pește prăjit sau pane, legume pane, pui fript etc.

părinții mei nu mă prea scoteau în lume.

— Eu nu mă pot plânge. Mamei îi plăcea la nebunie să intre în asemenea magazine.

— Norocosule!

— Da de unde! Eu nu mă prăpădesc după magazine universale.

— Vreau să spun că ai fost norocos că le păsa de tine și că te scoteau în lume.

— Am fost singur la părinți.

— Când eram mică, visam să pot mânca ce-mi place, de una singură, în restaurantele din magazine universale. Visam și eu, ce vrei? Dacă stau și mă gândesc bine, nu e nimic amuzant în a mânca într-un asemenea local, de unul singur. Mâncarea nu e grozavă, de obicei e aglomerat, atmosfera e îmbăcsită și e multă gălăgie. Cu toate acestea, mai vin din când în când.

— Am fost tare trist în aceste două luni, am zis eu.

— Da, știu. Mi-ai scris, spuse Midori, cu voce monotonă. Acum hai să mâncăm! Nu mă pot gândi la altceva.

Am mâncat toate bunătățile din compartimentele cutiei în formă de semilună, am băut supa și apoi ceaiul. După ce și-a terminat țigara, Midori s-a ridicat brusc și și-a luat umbrela, fără o vorbă. M-am ridicat și eu și mi-am luat umbrela.

— Unde vrei să mergi acum? am întrebat-o.

— Dacă am venit să mâncăm la un restaurant dintr-un magazin universal, următorul popas este acoperișul, normal.

Deoarece ploua, nu mai era nimeni acolo sus. Magazinele cu alimente pentru animale și casa de bilete pentru mașinuțe erau închise. Am desfăcut umbrelele și ne-am plimbat printre căluții de lemn uzi de ploaie, printre scaunele și tarabele din grădina de pe acoperiș. Nu-mi venea să cred că există în inima orașului Tokyo un loc atât de pustiu. Midori mi-a spus că vrea să se uite prin telescop, așa că am introdus o monedă și i-am ținut umbrela deasupra capului.

Într-un capăt al acoperișului se afla un colțișor acoperit, în care erau mașinuțe pentru copii. Ne-am așezat pe un podium ca să privim ploaia.

— Hai, vorbește, spuse Midori. Știi că vrei să-mi spui ceva.

— Nu vreau să mă scuz, dar am fost cu-adevărat deprimat atunci și creierii îmi erau parcă încețoșați. Nu eram capabil să observ nimic. Am înțeles că, de fapt, tu erai cea care mă ținea la suprafață abia după ce nu ne-am mai văzut. În clipa în care te-am pierdut, nu am mai fost capabil să mă adun, s-a năruit totul.

— Poți să-ți imaginezi cam cât de tristă și de singură m-am simțit fără tine în aceste două luni?

Nu eram pregătit pentru o asemenea declarație.

— Nu, am zis. Nici nu m-am putut gândi la așa ceva. Am crezut că ești pur și simplu supărată pe mine și nu vrei să mă vezi.

— Cum poți fi atât de prost? Bineînțeles că voiam să te văd! Ți-am spus doar că te plac! Și când îmi place cineva, apoi chiar așa e. Nu-mi schimb sentimentele de la o zi la alta. Nici măcar atâta lucru nu ai înțeles?

— Aăă, ba da, însă...

— Vezi, de aceea am fost supărată pe tine. Îmi venea să-ți dau o sută de șuturi în fund. Adică, nu ne văzusem o grămadă de vreme și când ne-am întâlnit, erai cu gândurile doar la fata aia a ta și nici măcar nu te-ai uitat la mine. Cum să nu mă fi supărat? În afară de asta, m-am gândit că poate ar fi bine pentru mine să nu ne vedem un timp ca să-mi clarific o serie de lucruri.

— Adică?

— Relația dintre noi, normal. Ajunsesem să-mi facă mai multă plăcere să fiu cu tine decât cu el. Nu ți se pare ciudat... și dificil? Bineînțeles că îmi

este încă drag. E adevărat că e puțin cam egoist, îngust la minte și un pic cam fascist, dar are o seamă de calități și oricum e primul băiat cu care am avut o relație serioasă. Totuși, tu înseamnă ceva cu totul special pentru mine. Când sunt cu tine, am impresia că toate lucrurile merg cum trebuie, am încredere în tine, te plac și nu vreau să-ți dau drumul. Deoarece sentimentele mele erau din ce în ce mai confuze, m-am dus la el și l-am întrebat ce să fac. Mi-a cerut să nu te mai văd, amenințându-mă că rupe relația cu mine dacă ne mai întâlnim.

— Și ce-ai făcut?

— M-am despărțit de el. Definitiv.

Midori a scos un Marlboro, a băgat țigara în gură, și-a făcut paravan cu mâna, a aprins-o și a tras cu sete din ea.

— De ce?

— De ce? scânci ea. Ești nebun? Știi subjonctivul din engleză, știi trigonometrie, îl citești pe Marx și nu ești capabil să înțelegi atâta lucru? De ce naiba mai întrebi? De ce mă pui în situația să-ți spun direct ceea ce ai putea foarte bine să simți și fără vorbe? Țin la tine mai mult decât la el. Asta-i tot! Mi-ar fi plăcut să mă îndrăgostesc de un băiat mai arătos, dar dacă n-a fost să fie... M-am îndrăgostit de tine!

Am vrut să spun ceva, dar mi s-a pus un nod în gât și n-am fost capabil să scot nici măcar o vorbă. Midori a aruncat țigara într-o băltoacă.

— Ești drăguț să scapi de expresia aia nenorocită de pe chipul tău? Mă faci să plâng. Nu fi îngrijorat, știu că ești îndrăgostit de altcineva și nu vreau de la tine decât o mică îmbrățișare. Să știi că mi-a fost foarte greu aceste două luni.

Am deschis umbrela și am luat-o prin spatele jocurilor mecanice. Ne-am îmbrățișat și buzele ni s-au întâlnit. Simțeam mirosul ploii în părul și în haina ei. Trupurile fetelor sunt atât de moi și de calde! Îi simțeam sânii, prin haine, presându-mi pieptul. De când nu m-am mai apropiat de o ființă umană?

— Când ne-am văzut ultima oară...în seara aceea, m-am despărțit definitiv de el, spuse Midori.

— Te iubesc, i-am spus. Din toată inima. Nu vreau să te mai las să pleci, dar pentru moment nu pot face nici o mișcare.

— Din cauza ei?

Am aprobat din cap.

— Te-ai culcat cu ea?

— Doar o dată. Acum un an.

— Și n-ai mai văzut-o de atunci?

— Ne-am întâlnit de două ori, dar n-am făcut dragoste.

— De ce? Nu te iubește?

— E greu de explicat. Este foarte complicat. Ne cunoaștem de foarte multă vreme și nu mai știu ce să spun. Nici ea nu știe. Tot ce pot să-ți mărturisesc este că am o anumită responsabilitate, ca om, și nu pot să-i întorc spatele. Cel puțin așa simt acum... chiar dacă ea nu mă iubește.

— Să știi, spuse Midori lipindu-și obrazul de pieptul meu, că eu sunt o ființă umană, în carne și oase și prin venele mele curge sânge. Tu mă ții în brațe și eu îți spun că te iubesc. Sunt gata să fac orice-mi ceri. Oi fi eu puțin cam trăsniță, dar sunt copil bun, cinstit, muncesc din greu, sunt destul de drăguță la față, am săni frumoși, fac mâncare gustoasă și am moștenit jumătate din averea tatei. Pot fi o partidă bună, nu crezi? Dacă nu mă vrei, o să găsesc pe altcineva care să mă ia.

— Am nevoie de timp, am zis. Îmi trebuie timp ca să gândesc, să-mi fac ordine în idei și să iau o hotărâre. Îmi pare rău, dar e tot ce-ți pot spune acum.

— Mă iubești din toată inima și nu vrei să-mi mai dai drumul, da?

— Este așa cum am spus.

Midori s-a tras puțin și m-a privit cu un zâmbet.

— Bine, aștept! Am încredere în tine, dar când o să mă iei, mă vei lua doar pe mine și când o să mă ții în brațe, te vei gândi numai la mine. Clar?

— Înțeleg exact ce vrei să spui.

— Poți să-mi faci ce vrei, dar să nu mă jignești. Am avut destule greutăți în viață și nu mai vreau. Acum îmi doresc să fiu fericită.

Am strâns-o mai tare și am sărutat-o pe gură.

— Aruncă naibii umbrela aia și strânge-mă în brațe ca lumea!

— O să ne ude ploaia.

— Și ce dacă? Vreau să nu te mai gândești la nimic și să mă ții strâns.

Am așteptat două luni încheiate această clipă!

Am pus umbrela jos și am strâns-o în brațe, pe ploaie. În jurul nostru nu se auzeau decât mașinile de pe autostradă. Ploua neîncetat, fără zgomot, și eram uzi learcă din cap până-n picioare: părul, obrații, hainele.

— Ce-ar fi să ne adăpostim undeva? am zis eu.

— Hai la mine. Nu e nimeni acasă. O să răcim dacă mai stăm așa.

— Ai dreptate.

— Parcă am fi traversat un râu înot, spuse Midori, zâmbind. Ce senzație grozavă!

Am cumpărat un prosop mare de la raionul de lenjerie și am intrat la toaletă, pe rând, să ne uscăm puțin părul. Am luat metroul, l-am schimbat de câteva ori și am ajuns la apartamentul ei din Myogadani. M-a lăsat pe mine să fac duș primul și apoi a făcut și ea. Mi-a dat un halat de baie să-l îmbrac până mi se uscau hainele, iar Midori a îmbrăcat o cămașă și o fustă. Ne-am așezat la masa din bucătărie și am băut cafea.

— Hai, vorbește-mi despre tine, zise Midori.

— Ce anume vrei să știi?

— Păi... de exemplu, ce nu-ți place?

— Carnea de pui, bolile venerice și frizerii care vorbesc prea mult.

— Altceva?

— Noaptea de aprilie în care mă simt părăsit și husele cu dantelă de pe telefoane.

— Altceva?

— Nu-mi vine nimic altceva în minte.

— Prietenul meu, adică fostul meu prieten, ura o mulțime de lucruri. Nu-i plăcea când purtam fuste prea scurte, când fumam, când mă amețeam, când spuneam câte-o prostie sau când îi criticam prietenii. Dacă vezi ceva la mine care nu-ți place, spune-mi fără nici o rețineră și încerc să mă corectez.

— Nu cred că ar fi ceva, am spus eu după ce m-am gândit puțin. Nu e nimic care să nu-mi placă.

— Zău?

— Îmi place cum te îmbraci, îmi place ce faci și ce spui, cum umbli și cum te amețești. Îmi place totul.

— Adică n-ai nimic de obiectat?

— Nu știu ce ai putea schimba. Mai bine rămâi așa cum ești.

— Cât de mult mă iubești? întrebă Midori.

— Suficient de mult ca să pot transforma toți tigri din junglă în unt, am spus eu.

— Hmmm, spuse Midori, satisfăcută. Mă mai iei o dată în brațe?

Ne-am întins pe patul din camera lui Midori. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat, ascultând ploaia. Am vorbit apoi vrute și nevrute, de la formarea universului și până la preferința fiecăruia în ceea ce privește fiertul ouălor.

— Oare ce-or fi făcând furnicile în zilele ploioase? întrebă Midori.

— N-am idee, am zis. Ele sunt foarte muncitoare, așa că probabil fac curat în cuib sau își inventariază agoniseala.

— Dacă sunt atât de harnice, de ce nu evoluează și ele? Au rămas furnici de când lumea și pământul.

— Nu știu, am spus eu. Probabil că structura trupului lor nu le permite nici o evoluție... În comparație cu maimuțele, să zicem.

— Văd că sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi. Watanabe, eu credeam că tu știi totul.

— Lumea e mare! am exclamat eu.

— Munți înalți, oceane adânci.

Midori și-a strecurat mâna pe sub halatul meu și mi-a apucat penisul. Stăpânindu-și emoția, a spus:

— Hei, Watanabe! Să știi că nu glumesc, dar chestia asta nu merge. E prea mare și prea tare ca să intre. Zău, crede-mă.

— Glumești, am spus eu, oftând.

— Normal că glumesc, spuse ea, chicotind. Stai liniștit. Sunt sigură că o să se potrivească. Te deranjează dacă o examinez puțin?

— Te rog.

Midori se vâri sub pătură, îmi pipăi penisul și îmi cântări testiculele în palmă. Apoi scoase capul și exclamă:

— Îmi place! Nu te flatez... zău că-mi place!

— Îți mulțumesc, i-am spus eu, simplu.

— Watanabe, știu că nu vrei să te culci cu mine... până nu lămurești lucrurile acelea, nu?

— Nu că nu vreau, vreau al naibii de tare, dar nu mi se pare cinstit.

— Ești îngrozitor de încăpățânat. Dacă aș fi în locul tău, eu aș face-o și m-aș gândi pe urmă.

— Vorbești serios?

— Nu, glumeam, spuse Midori, aproape șoptit. Probabil că n-aș face-o nici eu dacă aș fi în locul tău. Și exact asta îmi place la tine...îmi place la nebunie!

— Cât de tare îți place? am întrebat-o eu, dar Midori nu mi-a răspuns. Se lipi de mine, își apropie buzele de sfârcurile mele și începu să-și miște, încet, mâna cu care îmi cuprinsese penisul. Primul lucru care m-a străfulgerat a fost diferența dintre ea și Naoko, dintre felul cum își mișcau mâinile. Amândouă erau minunate și o făceau cu răbdare, dar exista o deosebire între ele. Simțeam cu totul altceva acum.

— Hei, Watanabe, te gândești la fata aceea?

— Nici vorbă, am mințit eu.

— Serios?

— Serios.

— Mi-ar dispăcea grozav, spuse Midori.

— Nu mă pot gândi la nimeni altcineva acum, am zis.

— Vrei să-mi pipăi sânii sau acolo, jos? întrebă Midori.

— Normal că vreau, dar cred că mai bine mă abțin. Sunt prea multe deodată.

Midori a dat din cap, și-a băgat mâna liberă sub pătură și și-a scos chiloții, punându-i apoi în dreptul penisului.

— Poți să ejaculezi în ei, spuse ea.

— Da, dar ți-i murdăresc.

— Termină o dată cu prostiile, mă faci să plâng. N-am decât să-i spăl, așa că nu te mai abține, dă-i drumul! Dacă te îngrijorează chiloții mei, poți să-mi cumperi alții... sau te împiedică să ejaculezi pentru că sunt ai mei?

— Nici vorbă!

— Atunci, hai!

După ce am terminat, Midori mi-a examinat sperma.

— Maaaamă, ce cantitate! spuse ea, admirativ.

— Cam multă, nu?

— Nu, e bine, nu mă deranjează. Prostuțule! Scoate din tine câtă vrei, spuse ea, râzând, și apoi mă sărută.

Seara, Midori s-a dus la cumpărături prin apropiere și mi-a pregătit cina. Am mâncat tempura, mazăre, orez și am băut bere, la masa din bucătărie.

— Hai, mănâncă mult și fabrică multă spermă, spuse Midori. Apoi te ajut eu să scapi de ea.

— Ți mulțumesc mult, am zis.

— Știi tot felul de șiretlicuri învățate de prin revistele pentru femei pe care le aveam în librărie. La un moment dat, exista chiar o ediție specială, care le învăța pe femei ce să le facă soților în perioadele proaste, când nu se puteau culca cu ei. Există o grămadă de modalități. Vrei să le încercăm?

— Abia aștept, am zis eu.

Mi-am luat la revedere de la Midori, am cumpărat un ziar din gară, dar când l-am deschis în tren, mi-am dat seama că nu aveam nici un chef de ziar și că, de fapt, nici nu înțelegeam ce scrie în el. Nu eram capabil decât să privesc, absent, la pagina aceea tipărită și să mă întreb ce o să se întâmple cu mine de acum încolo, cum se vor schimba lucrurile. Aveam senzația că totul vibra în jurul meu. Am oftat adânc și am închis ochii. Nu regretam nimic din ceea ce făcusem în ziua aceea. Știam că dacă era să o iau de la capăt, aș fi făcut exact aceleași lucruri, aș fi trăit exact în același fel: aș fi ținut-o pe Midori în brațe, pe acoperiș, în ploaie și apoi, în patul ei, aș fi lăsat-o să-și plimbe degetele pe penisul meu, până la punctul culminant. Nu aveam nici o îndoială în legătură cu asta. O iubeam pe Midori și eram fericit că s-a întors la mine. Eram absolut convins că noi doi ne puteam înțelege de minune. După cum spusese și ea, era o fată normală, vie, căreia îi curgea sânge în vene și își lăsa trupul moale și cald în brațele mele. Abia m-am abținut să nu o dezbrac, cu mâinile mele, și să mă scufund în căldura trupului ei, dar nu am fost capabil să o opresc o dată ce a început să-și miște, încet, degetele pe penisul meu. Voiam s-o facă, voia și ea și, în plus, ne iubeam. Cine ar fi putut-o opri? Da, o iubeam pe Midori și probabil că știam de multă vreme, dar n-am vrut să recunosc.

Problema mea era că, dată fiind starea sănătății ei, nu puteam să-i explic lui Naoko ce se întâmpla. Și dacă ar fi fost sănătoasă, tot mi-ar fi fost greu, dar acum chiar nu-i puteam spune că m-am îndrăgostit de altă fată. În plus, o mai iubeam pe Naoko... așa ciudată cum era dragostea noastră. Undeva, în sufletul meu, se afla un locșor dedicat numai și numai ei.

Ceea ce puteam face, însă, era să-i scriu lui Reiko și să-i mărturisesc adevărul. Stăteam pe verandă, priveam ploaia și grădina, noaptea, și îmi formulam fraze în minte. M-am dus apoi la birou și am scris scrisoarea. „Îmi displace teribil faptul că sunt nevoit să-ți scriu o asemenea scrisoare” am început eu. I-am povestit pe scurt relația mea cu Midori și i-am explicat ce se întâmplase în ziua respectivă.

Am iubit-o întotdeauna pe Naoko și încă o mai iubesc, dar între Midori și mine există o încredere nestrămutată, o forță irezistibilă care mă proiectează în viitor. Dragostea mea pentru Naoko este liniștită, blândă, transparentă, dar pentru Midori simt cu totul altceva. Dragostea mea pentru Midori e pe picioarele ei, trăiește, respiră, pulsează, mă cutremură de-a dreptul. Nu știu ce să fac, sunt teribil de confuz. Nu încerc să mă scuz, dar cred că am trăit cât am putut de cinstit. Nu am mințit niciodată pe nimeni și am avut mereu grijă să nu

jignesc lumea, iar acum mă trezesc, azvârlit, în acest labirint fără ieșire. Cum e posibil așa ceva? Nu-mi pot explica și gata! Nu știu ce să fac. Reiko, ești singura care-mi poate da un sfat.

Am lipit timbre pe plic și am expediat-o expres în aceeași seară. Răspunsul lui Reiko a sosit după cinci zile, pe data de 17 iunie.

Mai întâi veștile bune.

Se pare că Naoko își revine mai repede decât ne-am fi așteptat. Am vorbit cu ea la telefon și mi s-a părut foarte coerentă. S-ar putea să se reîntoarcă în curând la sanatoriu.

Și acum despre tine.

Părerea mea este că prea despici firul în patru. A iubi e un lucru minunat și dacă dragostea este sinceră, nu știu cum poți să te consideri prins, din acest motiv, într-un labirint fără ieșire. Nimeni nu ar gândi astfel. Te rog să ai mai multă încredere în tine. Sfatul meu este foarte simplu. Mai întâi de toate, dacă această Midori te fascinează atât de mult, mi se pare normal să te fi îndrăgostit de ea. Lucrurile pot merge bine sau pot sfârși prost, dar așa e dragostea. Este absolut firesc să dai frâu liber sentimentelor o dată ce ele au pus stăpânire pe tine. Eu, cel puțin, așa consider. Este și aceasta o manifestare a sincerității.

În al doilea rând, în ceea ce privește legăturile tale sexuale cu Midori, este problema ta și numai a ta. Eu chiar nu știu ce să zic. Discută cu Midori și ajungeți singuri la o concluzie rezonabilă.

În al treilea rând, te rog să nu-i povestești nimic din toate acestea lui Naoko. Dacă nu vei mai avea încotro și chiar va trebui să îi spui, atunci o să ne sfătuim și o să vedem cum e mai bine să procedăm. Deocamdată îți cer să păstrezi tăcere desăvârșită. Ai încredere în sfaturile mele.

În al patrulea rând, chiar dacă tu, care ai fost pentru Naoko un sprijin atât de puternic, nu mai nutrești sentimente de dragoste pentru ea, o mai poți încă ajuta în multe alte feluri. Te rog nu te mai frământa atât de mult. Noi toți (vreau să zic că *noi toți* înseamnă și cei normali și cei mai puțin normali) suntem niște ființe imperfecte care trăim într-o lume imperfectă. Nu ne măsurăm acțiunile și sentimentele cu rigla sau cu raportorul și nici nu putem să trăim cu precizia unui cont bancar, nu? Ce zici? Dacă e să mă iau după ceea ce simt, aș putea spune, cred, că Midori este o fată minunată. Din scrisoarea ta reies clar motivele pentru care te-a fascinat. Și înțeleg de ce ții și la Naoko în același timp. Nu cred că ai comis vreun păcat. Asemenea lucruri se întâmplă frecvent în lumea asta largă. Știi ce imagine mi-a venit în minte acum? într-o zi senină, te plimbi cu barca pe un lac splendid și îți vine să exclami că cerul și lacul sunt minunate. Te rog, nu te mai consuma fără rost. Totul se petrece așa cum îți este scris și chiar dacă faci eforturi să nu superi pe nimeni, lumea tot se supără dacă a venit momentul să se supere. Așa-i viața, ce să-i faci! Nu vreau să-ți fac morală, dar chiar cred că a venit timpul să înveți și tu asemenea lucruri. Eu am impresia că uneori vrei să determini viața să intre într-un calapod de-al tău. Nu se poate! Dacă nu vrei să-ți petreci zilele într-un spital de boli mintale, deschide-ți puțin sufletul și lasă viața să-și urmeze cursul ei firesc. Eu sunt o femeie slabă și imperfectă, dar tot am momente când gândesc că viața este foarte frumoasă. Crede-mă că-ți spun adevărul. Te implor, fii mai fericit! Te rog să faci în așa fel încât să fii fericit.

Cred că nu e cazul să-ți spun cât de rău îmi pare că relația ta cu Naoko nu va avea un sfârșit fericit. Dar cine știe oare ce e bine și ce nu?

De aceea, sinchisește-te mai puțin de alții și, ori de câte ori îți se ivește prilejul, te rog să fii fericit. Îți spun din proprie experiență că dacă scapi asemenea șanse —și ele nu sunt decât două-trei în viață — o să regreti apoi câte zile vei trăi.

Eu cânt în fiecare zi la chitară, nu pentru cineva anume. Poate pentru tine n-are nici un haz ce-ți spun eu... Trebuie să-ți mai mărturisesc că urăsc noapțile întunecate și ploioase. Sper că voi mai avea totuși prilejul să mănânc struguri în camera în care vă aflați voi doi, adică tu și Naoko, iar eu să vă cânt la chitară.

Pe curând.

Ishida Reiko

Capitolul al unsprezecelea

Reiko mi-a mai trimis câteva scrisori după ce-a murit Naoko, scriindu-mi că n-a fost vina mea, că de fapt n-a fost vina nimănui și că moartea lui Naoko n-a putut fi oprită, așa cum nu poți opri ploaia. Nu i-am răspuns. Ce i-aș fi putut scrie? La ce bun? Naoko nu mai există în lumea aceasta, ea nu mai este decât un pumn de cenușă.

Funeraliile au avut loc, discret, la sfârșitul lunii august și după terminarea lor m-am întors la Tokyo, anunțându-mi imediat gazda că am să lipsesc o perioadă de timp, iar patronul, că nu voi putea merge, o vreme, la slujbă. I-am scris un bilețel lui Midori, în care o anunțam, cu inima strânsă, că deocamdată nu-i puteam spune nimic, dar o rugam să mai aibă puțină răbdare. În următoarele trei zile am stat prin cinematografe de dimineața până seara. După ce am văzut toate filmele noi din Tokyo, mi-am îndesat lucrurile în rucsac, mi-am scos toți banii din cont și am pornit spre gara Shinjuku, urcându-mă în primul expres care s-a nimerit.

Nu-mi aduc aminte nici pe unde am umblat, nici cum am călătorit. Îmi amintesc perfect priveliști, sunete, mirosuri, dar numele localităților s-au pierdut în ceață. Nu mai știu nici măcar ce am văzut mai întâi sau la urmă. Călătoream dintr-o localitate în alta cu trenul, cu autobuzul sau făceam autostopul, și mă luau camionagiii pe locul din stânga³¹. Îmi întindeam sacul de dormit pe locuri virane, prin gări, prin parcuri, pe malurile râurilor sau pe plajă. Chiar m-au lăsat într-o noapte să dorm la poliție, iar în alta am dormit în cimitir. Puteam dormi oriunde, atâta vreme cât nu încurcam pe nimeni și cât puteam să zac oricât îmi făcea mie plăcere. Când oboseam, mă băgăm în sacul de dormit, luam câteva înghițituri de whisky ieftin și dormeam buștean. Erau localități în care lumea, drăguță, îmi aducea chiar de mâncare sau spirale împotriva țânțarilor, iar în alte părți erau și unii mai puțin drăguți care chemau poliția și mă izgoneau de prin parcuri. Oricum nu conta. Singurul lucru pe care-l doream era să dorm în localități pe care nu le cunoșteam.

Când rămâneam fără bani, munceam trei-patru zile și îmi câștigam banii de care aveam nevoie pentru o perioadă de timp. Se găsea oriunde ceva de lucru pentru mine. Nu aveam o destinație anume în minte, ci pur și simplu mă mutam dintr-o localitate în alta. Lumea cea mare e plină de lucruri ciudate și de persoane stranii. La un moment dat i-am telefonat lui Midori. Îmi era cumplit de dor de vocea ei.

— Să știi că școala a început de mult, mi-a spus ea. La unele cursuri ni se cer deja referate. Ce naiba ai de gând? Ai lipsit deja trei săptămâni. Unde

³¹ În Japonia se circula pe partea stângă a drumului

ești și ce faci?

— Îmi pare rău, dar încă nu mă pot întoarce la Tokyo. Nu încă.

— Doar atâta ai să-mi spui?

— Acum nu sunt în stare de mai mult. Poate în octombrie...

Midori mi-a trântit receptorul în nas.

Mi-am văzut mai departe de drumurile mele. Mai poposeam din când în când la câte un hotel ieftin ca să fac baie și să mă bărbieresc. Privindu-mă în oglindă, realizam și eu în ce hal ajunsesem. Pielea îmi crăpase de la soare, ochii mi se înfundaseră în orbite, pe obraji aveam pete și tăieturi inexplicabile. Arătam de parcă tocmai mă târâsem afară dintr-o văgăună. Nu-mi venea să cred, și totuși eram eu.

La un moment dat, mă aflam undeva pe coasta de nord a mării, în Tottori sau la nord de Hyogo. Îmi era ușor să umblu pe malul mării și puteam găsi întotdeauna un loc confortabil pentru odihnă. Nisipul era plăcut ca așternut. Apoi adunam lemne care pluteau pe apă și făceam focul la care prăjeam peștele cumpărat de la pescărie. Beam niște whisky și în timp ce ascultam vuietul valurilor, mă gândeam la Naoko. Mi se părea cumplit de ciudat că ea a murit și că nu mai face parte din lumea aceasta. Nu puteam pur și simplu să accept această realitate. Nu-mi venea să cred. Am auzit cu urechile mele când s-au bătut ultimele cuie în capacul sicriului și totuși refuzam să cred că ea a trecut în neființă.

Imaginea ei îmi era încă mult prea vie în minte. Nu puteam să uit cum îmi cuprinsese penisul în gură și încă mai trăiam senzația părului ei lung mângâindu-mi abdomenul. Îi simțeam căldura trupului și respirația și retrăiesc parcă momentul orgasmului. Îmi aduceam aminte de toate acestea de parcă s-ar fi petrecut cu cinci minute în urmă. Aveam impresia că Naoko era lângă mine și dacă întindeam mâna, o atingeam. Dar ea nu era lângă mine, trupul ei nici nu mai exista pe lume.

Oare de ce figura lui Naoko mă obseda în nopțile în care nu puteam dormi? Pur și simplu nu eram capabil să-i alung imaginea. S-au adunat în mine mult prea multe amintiri, și dacă una singură dintre ele își croia drum spre suprafață, toate celelalte năvăleau după ea, iar eu mă simțeam incapabil să le stăvilesc.

Aveam senzația că o ating pe Naoko cea îmbrăcată în pelerină galbenă de ploaie, curățind colivia păsărilor și ducându-le de mâncare. Îmi trecea prin fața ochilor imaginea tortului pe jumătate turtit și cămașa udă de lacrimile lui Naoko. De fapt, plouase și în seara respectivă. În iarna aceea m-am plimbat cu Naoko, îmbrăcată în haina din păr de cămilă. Își purta părul strâns cu o agrafă mare și o pipăia mereu să vadă dacă stă bine. Naoko ce mă scruta cercetător cu ochii ei limpezi, era îmbrăcată în cămașă albastră de noapte și ședea, cu genunchii la bărbie, pe canapea.

Toate aceste imagini mă izbeau cu violență, una după alta, asemenea unor valuri puternice care voiau parcă să mă poarte spre un ținut straniu... O lume în care să trăiesc împreună cu moarta. În lumea aceea Naoko trăia, vorbea cu mine, ne îmbrățișam. Era o lume în care moartea nu însemna sfârșitul vieții, ci făcea parte integrantă din viață. Naoko continua să trăiască cu moartea în ea.

— Să știi, Watanabe, că mi-e bine. Nu-ți face griji! E doar moartea și-atât, părea ea că-mi spune.

Nu mă simțeam mâhnit într-un asemenea loc. Moartea era moarte și Naoko era Naoko.

— Care-i problema? mă întreba ea cu un zâmbet sfios. Sunt aici și gata.

Gesturile ei familiare îmi alinau sufletul și-mi vindeau rănile. „Dacă aceasta este moartea”, gândeam eu, „nici nu-i chiar atât de rău”.

— Da, spuse Naoko, moartea nu e cine știe ce. E doar moarte. Totul este

atât de simplu aici.

Vocea lui Naoko îmi răsuna în urechi în răgazul pe care-l lăsau valurile negre ce se izbeau de țârm.

În cele din urmă, valurile s-au domolit și eu am rămas singur pe plajă. Stors de vlagă, nu mă simțeam în stare să fac doi pași și m-am trezit prins în mrejele tristeții. În asemenea situații mă puneam pe plâns. Nu știu dacă pot să-i spun chiar plâns. Erau niște lacrimi mari care se prelingeau precum sudoarea.

La moartea lui Kizuki am învățat un lucru pe care n-am să-l uit niciodată: *moartea nu se află la polul opus vieții, ci face parte din viață.*

Era cu siguranță adevărat ce spusese el. Cât trăim, avem moartea în noi și o nutrim. Este unul dintre adevărurile pe care trebuie să le știm. Din moartea lui Naoko am învățat însă că nimic nu poate alina durerea pe care o simțim la pierderea cuiva drag. Nici adevărul, nici sinceritatea, nici forța, nici blândețea, nimic, absolut nimic nu poate atenua durerea. Tot ce ne rămâne de făcut este să luăm lucrurile ca atare, până la capăt, și să încercăm să învățăm ceva, chiar dacă știm că ceea ce învățăm nu ne va fi de nici un folos atunci când va trebui să ne confruntăm cu un nou eveniment neașteptat. Cu vuietul valurilor și cu șuieratul vântului în urechi, apăsător de asemenea gânduri, zilele treceau pe nesimțite. Supraviețuind doar cu whisky, apă și pâine, cu părul plin de nisip, cu rucsacul în spinare, la acel început de toamnă, am luat-o pe malul mării tot spre vest, spre vest.

Într-o seară cu vânt puternic, pe când stăteam încotoșmănat în sacul meu de dormit, lângă o barcă părăginită și plângeam în voie, a trecut pe lângă mine un pescar tânăr, care mi-a oferit o țigară. Nu mai fumasem de vreo zece luni, dar am acceptat-o imediat. M-a întrebat de ce plâng. Fără să cuget deloc, i-am trântit o minciună. I-am spus că mi-a murit mama și pentru că nu mă mai puteam liniști, am pornit la drum, fără nici o țintă. M-a compătimit din tot sufletul. A luat-o spre casă și s-a întors cu o sticlă de sake de 1,8 litri și două pahare.

În bătaia vântului spulberând nisipul, beam liniștiți. Mi-a spus că i-a murit mama când avea șaisprezece ani. Nu fusese niciodată sănătoasă, dar pentru că muncise prea mult, de dimineața până seara, fără întrerupere, puterile au părăsit-o cu totul. Eram atent, cu gândurile totuși departe, dând din cap sau mormăind ceva în semn de ascultare. Aveam senzația că mi se spunea o poveste din altă lume. Despre ce naiba vorbea individul acela? Mă cuprinsese brusc o furie de-mi venea să-i succesc gâtul. Ce-mi păsa mie de mama lui? Eu am pierdut-o pe Naoko! A dispărut complet de pe fața pământului trupul ei frumos! De ce-mi vorbea el despre mama lui?

Furia mi-a trecut la fel de repede cum mă apucase. Am închis ochii și am ascultat mai departe, doar pe jumătate atent, povestea nesfârșită a pescarului. În cele din urmă m-a întrebat dacă mâncasem ceva. I-am spus că n-am mâncat, dar că am în rucsac pâine, brânză, roșii și ciocolată. M-a întrebat ce am mâncat de prânz și i-am răspuns că am mâncat pâine, brânză, roșii și ciocolată. Auzind acestea, mi-a spus să aștept puțin și a dispărut. Am încercat să-l opresc, dar dus a fost în bezna nopții.

Văzându-mă singur, nu-mi rămânea decât să beau sake. Țârmul era murdar de la artificiile care arseseră pe nisip, iar valurile, supărate parcă, loveau malul cu un vuiet asurzitor. Un câine costeliv se îndreptă, dând din coadă, spre focul pe care-l aprinsesem, în căutare de mâncare, probabil, dar văzând că nu e nimic, se îndepărtă resemnat.

Tânărul pescar s-a întors după vreo treizeci de minute cu două cutii și cu o sticlă de sake. Mi-a arătat cu care cutie să încep, spunându-mi că cea

de dedesubt are doar orez înfășurat în foițe de alge de mare și pastă de soia și deci rezistă până a doua zi. Și-a turnat sake în pahar și mi-a turnat și mie. I-am mulțumit politicos și am înfulecat singur cele două porții de *sushi* din cutia de deasupra. Apoi am băut iar *sake* amândoi, pe săturate. M-a invitat să dorm la el acasă în noaptea aceea, dar i-am spus că mă simțeam mai bine acolo, pe mal, singur, și nu a mai insistat. Când s-a ridicat să plece, a scos din buzunarul hainei o bancnotă de cinci mii de yeni, împăturită în patru, și mi-a băgat-o în buzunarul cămășii. Mi-a spus să-mi cumpăr de banii aceia ceva mai consistent de mâncare pentru că arătam groaznic. Am încercat să-i înapoiez banii, zicându-i că mi-a dat destule și că nu se cade să abuzez de amabilitatea lui, dar n-a vrut să-i ia. M-a rugat să nu-mi mai fac atâtea probleme și să nu-i consider bani, ci doar o părticică din sufletul lui. Nu-mi rămânea decât să accept bancnota și să-i mulțumesc.

După ce-a plecat pescarul, mi-am amintit brusc de prima mea iubită, prima fată cu care mă culcasem în anul al treilea de liceu. M-au trecut fiori pur și simplu când am realizat ce urât mă purtasem cu ea. Niciodată nu mi-a păsat de gândurile ei, de sentimentele ei, de faptul că o rănisem. Nu m-am mai gândit deloc la ea de-atunci, deși fusese foarte dulce, dar la vremea aceea mi se părea că mi se cuvine totul. Ce-o mai fi făcând? Oare m-a iertat? Mi s-a făcut brusc rău și am vomitat lângă barca părăsită. Mă durea capul de la sake și mă simțeam cumplit de prost pentru că-l mințisem pe pescar și-i mai luasem și banii pe deasupra. M-am gândit imediat că ar fi cazul să mă întorc la Tokyo. Nu aveam cum să continuu, la nesfârșit, cu acest mod de viață. Mi-am băgat sacul de dormit în rucsac, mi-am pus rucsacul în spinare și m-am îndreptat spre gara din localitate. L-am întrebat pe un controlor din gară cum să ajung la Tokyo. A scos mersul trenurilor, l-a studiat puțin și mi-a răspuns că pot ajunge la Osaka până dimineață, schimbând trenul de câteva ori, iar de acolo, cu expresul, până la Tokyo. I-am mulțumit politicos și cu cei cinci mii de yeni, primiți de la pescar, mi-am luat bilet de tren până la Tokyo. În așteptarea trenului, am cumpărat un ziar și uitându-mă la dată, am văzut că era 2 octombrie 1970. Trecuse o lună bună de când pornisem în călătoria mea fără țintă. Eram conștient că a sosit momentul să mă reîntorc la lumea cea reală.

Luna de călătorie nu mi-a schimbat nici starea de spirit și nici nu a atenuat șocul provocat de moartea lui Naoko. M-am întors la Tokyo cu aceeași dispoziție sufletească cu care îl părăsisem cu o lună în urmă. Nu mă simțeam capabil nici măcar să-i telefonez lui Midori. Cum s-o abordez? Ce îi puteam spune? Să-i spun pur și simplu că totul s-a terminat și că de-acum încolo putem fi fericiți? Nu eram în stare să-i spun așa ceva. Dar oricum i-aș fi spus și orice i-aș fi spus, realitatea nu se putea schimba cu nimic. Naoko era moartă, Midori trăia. Naoko era un pumn de cenușă albă, Midori o ființă în carne și oase.

Aveam o senzație de maculare pe care nu o puteam învinge. Deși mă întorsesem la Tokyo, n-am făcut decât să mă închid în casă câteva zile. Gândurile mele stăruiau asupra morții mai degrabă decât asupra celei care era în viață. Încăperile sufletului meu, pe care i le dedicasem lui Naoko, au rămas zăvorâte, mobilele acoperite cu pânze albe și pervazurile prăfuite. Îmi petreceam cea mai mare parte a zilelor în acele încăperi. Apoi m-am gândit la Kizuki și mi-am dat seama ce idei stranii puseseră stăpânire pe mine. „Deci ai pus, până la urmă, mâna pe Naoko”, ziceam în sinea mea. „Ei bine, stai liniștit, Kizuki, a fost a ta de la bun început. Probabil că așa a fost să fie, acolo-i locul ei, dar să știi că în lumea aceasta imperfectă în care trăiesc eu, am făcut tot ce s-a putut pentru Naoko. Mi-am dat toată silința să ne fie bine

la amândoi, să începem o viață nouă. Asta e, n-am ce-i face. E a ta acum, pe tine te-a ales. Naoko și-a pus funia de gât în pădurea aceea întunecată precum adâncul sufletului ei. Cândva, demult, Kizuki, ai luat o părticică din mine și ai dus-o în lumea aceea a morților. Acum, Naoko a mai luat o părticică cu ea. Uneori am impresia că sunt doar un paznic de muzeu. Dar știi ce muzeu? Un muzeu gol, pe care nu-l vizitează nimeni și pe care eu îl păzesc doar pentru mine."

*

La patru zile după ce m-am întors la Tokyo am primit o scrisoare expres de la Reiko. În plic am găsit un simplu bilețel în care își manifesta îngrijorarea că nu a mai luat de mult legătura cu mine și mă ruga să-i telefonez la ora nouă dimineața sau la ora nouă seara, asigurându-mă că va sta lângă telefon.

Am sunat-o la nouă seara și a răspuns după primul apel.

— Ești sănătos? m-a întrebat ea.

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns eu.

— Ia ascultă, te deranjează dacă vin poimâine până la tine? Vreau să ne întâlnim.

— Ce vrei să spui? Vii la Tokyo?

— Exact asta vreau să fac. Îmi doresc să stăm de vorbă pe îndelete.

— Înțeleg că pleci definitiv de-acolo, nu?

— Păi, dacă nu plec, n-avem cum să ne întâlnim, nu? răspunse Reiko. Și consider că a cam sosit momentul să o șterg de-aici. Au trecut deja opt ani. Dacă mai stau mult, putrezesc de tot.

Amușisem complet. Nu știam ce să mai spun.

— Vin poimâine cu expresul de trei și douăzeci de minute. Poți să mă aștepți la gară? Mai ții minte cum arăt? Sau nu te mai interesează deloc persoana mea de când a părăsit Naoko această lume?

— Hai, lasă prostiile! am zis eu. Te aștept la gara Tokyo poimâine, la trei și douăzeci.

— O să mă recunoști imediat. Nu cred că o să mai fie vreo femeie între două vârste, cu chitara în mână.

Normal că am recunoscut-o imediat pe Reiko, în gară. Purta o haină bărbătească din stofă de lână englezească, țesută de mână, pantaloni albi și teniși roșii. Era tunsă scurt și, pe alocuri, șuvițele stăteau ridicate în sus ca niște țepi. În mâna dreaptă ținea o valiză maro, din piele, iar în stânga, cutia neagră în care se afla chitara. Când m-a zărit, mi-a aruncat un zâmbet șiret căruia, surprinzător, i-am răspuns pe loc, în același mod. I-am luat din mână valiza și am pornit, alături de ea, spre linia Chōō.

— Ia ascultă, Watanabe, de când ai fața asta groaznică? Sau așa se poartă în Tokyo, mai nou?

— Poate pentru că am călătorit mult și nu prea am mâncat ca lumea. Ți-a plăcut în expres?

— E îngrozitor! Nu se poate deschide nici un geam și voiam să-mi cumpăr ceva de mâncare, de pe un peron.

— Bine, dar e mâncare și în tren.

— La ce te referi? La sandvișurile acelea scumpe și scârboase? Nici un cal lihnit de foame nu s-ar atinge de porcăriile alea. Mi-au plăcut întotdeauna gustările cu plătică, pe care le cumpăram din gara Gotenba.

— Dacă vorbești așa, trebuie să mă port cu tine precum cu o bătrânică. Asta se întâmpla demult.

— Păi sunt o bătrânică, nu? răspunse Reiko.

În trenul de Kichijoji, a privit tot timpul pe fereastră, cu deosebit interes, peisajul oferit de câmpia Musashino.

— S-a schimbat mult peisajul, în opt ani? am întrebat-o.

— Ia ascultă, Watanabe! Nu cred că îți dai seama ce simt eu acum.

— Chiar nu.

— Mi-e teamă. Mi-e atât de teamă, încât simt că pot să înnebunesc. Ce naiba caut eu aici? Singură...într-un asemenea loc! Da, dar nu ți se pare că „a înnebuni” e un cuvânt drăgălaș?

Am zâmbit și am luat-o de mână.

— Nu fi îngrijorată, totul e în ordine. Forța ta interioară ți-a purtat pașii până aici.

— Nu forța mea interioară m-a scos din locul acela, spuse Reiko. Tu și Naoko m-ați ajutat mult. Nu mai puteam suporta atmosfera de acolo fără Naoko și simțeam nevoia să vin la Tokyo să stau de vorbă cu tine pe îndelete. De aceea am plecat. Probabil că mi-aș fi petrecut tot restul vieții acolo dacă n-ar fi intervenit ceva care să mă determine să plec.

Am aprobat-o din cap și am întrebat-o:

— Ce-ai de gând de-acum încolo, Reiko?

— Mă duc la Asahikawa. Da, chiar la Asahikawa! O fostă colegă de colegiu are o școală de muzică și mi-a propus acum doi-trei ani să merg la ea să o ajut, dar am refuzat-o, motivând că e prea frig pentru mine acolo. Acum, că mi-am dobândit iar libertatea, m-am decis să o iau spre Asahikawa. Greu de crezut, nu? Să ajung eu într-o văgăună ca aceea!

— Nu-i chiar atât de îngrozitor, am asigurat-o eu. Am fost și eu o dată acolo și nu mi s-a părut un oraș prea rău. Ba chiar aș putea spune că are farmecul lui aparte.

— Zău?

— Ascultă ce-ți spun! Cu siguranță e mai bine acolo decât în Tokyo.

— Nu am unde merge în altă parte și mi-am trimis deja bagajele. Ia ascultă, Watanabe, o să vii în vizită la mine, în Asahikawa?

— Bineînțeles. Tu ai de gând să pleci imediat acolo? Nu mai stai puțin prin Tokyo?

— Aș sta vreo două-trei zile să-mi trag sufletul. Mă poți găzdui? Îți promit că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi absolut deloc. Eu pot să dorm în dulapul din perete, în sacul de dormit.

— Nu-ți pot face una ca asta!

— Zău că nu mă deranjează cu nimic. Dulapul e imens.

Reiko bătea ritmic, cu degetele, în cutia chitarei, pe care o ținea pe genunchi.

— Trebuie să mă aranjez și eu puțin înainte de a merge la Asahikawa. Încă nu m-am obișnuit cu lumea exterioară. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg și sunt extrem de emoționată. Crezi că m-ai putea ajuta un pic? Nu am la cine apela.

— Am să fac tot ce depinde de mine.

— Sper că nu te deranjez, totuși.

— Cum să mă deranjezi!

Reiko mă privi fix și îmi zâmbi dulce, fără să mai spună nimic.

La stația Kichijoji am coborât din tren și am luat autobuzul. Până la mine acasă nu am mai vorbit decât despre atmosfera de pe străzile capitalei și despre cât de mult s-a schimbat Tokyo. Apoi, Reiko mi-a spus câte ceva despre anii ei de studenție, iar eu i-am povestit despre singura călătorie pe

care am făcut-o la Asahikawa. Au trecut zece luni de când n-am mai văzut-o pe Reiko, dar mă simțeam foarte calm și liniștit în prezența ei. În clipa aceea, mi-am dat seama că am mai trăit asemenea senzații.

Gândindu-mă mai bine, am realizat că exact la fel mă simțeam și când mă plimbam cu Naoko pe străzile orașului Tokyo. Atunci, eu și Naoko deplângeam moartea lui Kizuki. Acum, eu și Reiko o regretam pe Naoko. Dându-mi seama de lucrul acesta, n-am mai putut scoate nici un cuvânt. Reiko a mai continuat o vreme să povestească câte ceva, dar când și-a dat seama că eu nu zic nimic, a tăcut și ea.

Era una dintre acele după-amieze de început de toamnă când lumina era clară și plăcută, la fel cum a fost și cu un an în urmă, când am vizitat-o pe Naoko. Norii albi erau subțiri ca un fir de pai, iar cerul părea foarte înalt. Adiarea vântului, nuanța luminii, floricelele din iarbă, ecourile slabe, toate îmi spuneau că se apropia toamna. Distanța dintre mine și cei morți se mărea cu fiecare nou anotimp. Kizuki a rămas pentru mine la vârsta de șaptesprezece ani, Naoko avea pe veci douăzeci și unu.

— Of, ce bine că am ajuns și într-un loc ca ăsta! spuse Reiko după ce coborî din autobuz și privi atentă în jurul ei.

— Nu-i mare lucru de văzut pe-aici, am spus eu.

Am intrat pe poarta din spate, am luat-o prin grădină și am intrat în cuibușorul meu. Reiko părea impresionată de tot ce vedea.

— Ce grozav! exclamă ea. Tu singur ai făcut toate acestea? Rafturile și biroul?

— Normal! am răspuns eu, în timp ce pregăteam ceaiul.

— Ești foarte priceput, Watanabe! Și e atât de curat la tine!

— Am învățat de la Cavalerist. El m-a făcut să iubesc atât de mult curățenia! Proprietarul e foarte fericit și mereu mă laudă.

— Aoleu, proprietarul! Trebuie să mă duc să mă prezint, a zis Reiko. Presupun că el locuiește de partea cealaltă a grădinii, nu?

— Să te prezinți? De ce?

— Nu-i normal? S-a strecurat la tine în casă o femeie ciudată, între două vârste, care mai cântă și la chitară! Nu crezi că o să i se pară ciudat? Eu consider că-i mai bine să punem lucrurile la punct de la bun început. I-am adus și un cadou — o cutie cu prăjiturele pentru ceai.

— Ce înțeleaptă ești! am exclamat eu, admirativ.

— Înțelepciunea este apanajul vârstei. Am să-i spun că sunt mătușa ta din partea mamei și că vin de la Kyoto, așa că te rog să nu mă dai de gol. Vezi tu, în situații ca acestea diferența de vârstă ne ajută. Nimeni nu o să intre la bănuieli.

A scos prăjiturelele din bagaj și a plecat să-l salute pe proprietar. Intre timp, eu am mai băut o ceașcă de ceai pe verandă și m-am jucat cu pisica. Reiko s-a întors după vreo douăzeci de minute și a scos din bagaj o cutie cu crochete din orez, spunându-mi că sunt cadoul ei pentru mine.

— Doamne! Ce-ai avut de vorbit cu el douăzeci de minute? am întrebat-o eu, în timp ce sfărâmam crochetele în dinți.

— Am vorbit despre tine, spuse ea luând pisica în brațe și mângâind-o cu bărbia. Mi-a spus că ești un tânăr foarte la locul lui, că ești un student serios și harnic.

— Ați vorbit despre mine?

— Da, normal! răspunse Reiko, râzând. Apoi a dat cu ochii de chitara mea, a acordat-o puțin și a interpretat melodia *Desafinado* a lui Carlos Jobim. N-o mai auzisem de mult cântând la chitară și simțeam cum mi se încălzește iar sufletul.

— Exersezi și tu la chitară? m-a întrebat ea.

— Am găsit-o aruncată într-un colț al magaziei și am împrumutat-o.

Da, exersezi și eu puțin.

— Bine, o să-ți dau niște lecții mai târziu... gratuit, spuse Reiko, punând chitara jos. Și-a scos haina de pe ea, s-a rezemat de stâlpul verandei și a fumat o țigară. Purta o cămașă în carouri cu mâneci scurte.

— E frumoasă cămașa asta, nu? întrebă Reiko.

— Da, este.

De fapt, chiar arăta bine și avea un imprimeu frumos.

— A fost a lui Naoko, a spus Reiko. Știai că Naoko și eu purtam aceeași măsură, mai ales când s-a internat? Apoi s-a mai îngrășat puțin, dar, în mare, ne potriveam la bluze, pantaloni, pantofi, pălării. Doar sutienele nu le puteam împărți între noi pentru că purtam numere diferite. N-aveam altceva mai bun de făcut, așa că schimbam hainele între noi. De fapt, mai bine zis, tot ce aveam era în folosință comună.

Am privit-o mai atent pe Reiko pentru că ea îmi atrăsese atenția. Am constatat că era cam de aceeași statură cu Naoko. Avusesem impresia că Reiko este mai slabă decât Naoko, probabil din pricina formei feței și a încheieturilor subțiri ale mâinilor. Dar, uitându-mă bine la ea acum, am văzut că este surprinzător de solidă.

— Și pantalonii și jacheta au fost ale ei. Toate au fost ale lui Naoko. Te deranjează că mă vezi îmbrăcată cu lucrurile lui Naoko?

— Nici vorbă! Sunt sigur că lui Naoko i-ar face plăcere să știe că-i poartă cineva hainele. Mai ales că i le porți tu, Reiko.

— Ciudat, spuse Reiko plesnind ușor din degete. Naoko n-a lăsat nici un testament. Singurul lucru pe care l-am găsit a fost bilețelul pe care l-a lăsat pe biroul ei și în care scria: „Vreau ca toată îmbrăcămintea mea să-i rămână lui Reiko”. N-a fost un copil straniu? Oare de ce se mai gândea la haine când se pregătea să moară? Ce mai conta hainele? Poate că ar fi avut o mulțime de alte lucruri de spus.

— Poate nu, am răspuns eu.

Pufăind din țigară, Reiko părea dusă pe gânduri. Apoi spuse:

— Presupun că vrei să știi tot ce s-a întâmplat, de la bun început, nu?

— Da, hai, povestește-mi totul!

— În urma testelor pe care i le-au făcut la spital, s-a constatat că starea ei era mult mai bună, dar doctorii au considerat că ar fi mai înțelept să rămână internată o perioadă, pentru terapie intensivă, așa că au transferat-o la un spital din Osaka. Parcă ți-am scris despre asta în scrisoarea pe care ți-am trimis-o în jur de zece august.

— Da, am citit scrisoarea.

— Ei, și pe douăzeci și patru august am primit un telefon de la mama lui Naoko. Mă întreba dacă poate să vină împreună cu Naoko să-mi facă o vizită. Naoko avea de gând să-și strângă lucrurile pe care le lăsase la mine și pentru că n-aveam să ne mai vedem o perioadă de timp, voia să stăm de vorbă pe îndelete și poate chiar să rămână o noapte la mine, adică în apartamentul nostru de la sanatoriu. I-am spus că le aștept cu plăcere. Îmi era cumplit de dor de Naoko și chiar voiam să vorbesc cu ea. Așa că Naoko și mama ei și-au făcut apariția a doua zi, pe douăzeci și cinci, cu un taxi. Toate trei ne-am apucat de bagaje, discutând, în același timp, vrute și nevrute. Spre seară, Naoko i-a spus mamei ei că poate pleca liniștită acasă. Au chemat un taxi și mama ei ne-a părăsit. Nici eu, nici mama lui Naoko nu am fost neliniștite, pentru că Naoko părea a fi într-o stare de spirit foarte bună. Eu fusesem îngrijorată până atunci, așteptându-mă să o văd deprimată,

epuizată, slăbită. Vreau să spun că știu că testele și terapia din spitale te storc de vlagă și de aceea avusesem inima cât un purice. Cum am văzut-o însă, mi-am dat seama dintr-o privire că totul era în regulă. Avea o mină bună, arăta mult mai bine decât mă așteptam, era zâmbitoare și glumeață și vorbea mult mai normal decât înainte. Fusese și la coafor și era foarte mândră de noua ei coafură. Nevăzând motive de îngrijorare, m-am gândit că mama ei poate pleca, liniștită, acasă. Naoko mi-a spus că de data aceasta vrea să stea cuminte la spital și să facă tot ce i se spune pentru a se vindeca complet. M-a încântat grozav decizia ei. Apoi am plecat amândouă la plimbare și am stat mult de vorbă. Ne preocupa, pe amândouă, viitorul. Mi-a spus chiar că i-ar plăcea grozav să părăsim amândouă sanatoriul și să locuim undeva împreună.

— Împreună?

— Da, normal, spuse ea, ridicând ușor din umeri. I-am spus că pe mine nu mă deranjează absolut deloc, dar am întrebat-o cum rămâne cu tine, Watanabe. Mi-a răspuns, senină, că lămurește ea lucrurile în ceea ce te privește. Asta a fost tot în legătură cu tine. Apoi am vorbit despre noua locuință și am făcut planuri de viitor. După aceea, ne-am dus la colivie și ne-am jucat cu păsărelele.

Mi-am mai luat o bere din frigider, iar Reiko a mai fumat o țigară. Pisica dormea, liniștită, pe genunchii ei.

— Copila pusese totul la cale de la bun început, până în cele mai mici detalii. De aceea și părea atât de energică, zâmbitoare și sănătoasă. Probabil că i se luase o piatră de pe inimă în clipa în care a decis ce avea de făcut. Apoi am intrat în cameră și am strâns toate lucrurile, iar pe cele care nu-i mai trebuiau le-am dus la tomberon și le-am ars. A ars și caietul în care își ținea jurnalul și toate scrisorile primite. A ars până și scrisorile tale. Mi s-a părut cam ciudat și am întrebat-o de ce le arde și pe acelea. Până atunci păstrase scrisorile de la tine cu sfințenie și le tot citea și recitea. Mi-a spus că vrea să arunce tot ce o leagă de trecut, pentru a fi capabilă să înceapă o viață nouă. Am crezut-o și mi se părea că există chiar o logică în spusurile ei. Îmi doream mult să o văd sănătoasă și fericită. Naoko a fost foarte dulce în ziua aceea și mi-ar fi plăcut foarte mult să o vezi și tu așa.

Apoi ne-am dus la cantină și am luat cina, ca de obicei. După cină, am făcut baie și am deschis o sticlă de vin de foarte bună calitate, pe care o pusesem bine, pentru ocazii speciale. În timp ce ne cinsteam, eu cântam la chitară, ca de obicei, cântecele Beatles-ilor, care erau favoritele ei: *Pădurea norvegiană*, *Michelle* etc. Ne simțeam amândouă extraordinar. Apoi am stins luminile, ne-am dezbrăcat și ne-am băgat în pat. Era o noapte extrem de călduroasă și cu toate că am deschis larg toate ferestrele, nu simțeam nici măcar o adiere. Se auzeau doar insectele țârâind, iar mirosul florilor de câmp inunda toată camera. Naoko a început, brusc, să vorbească despre tine, despre seara când te-ai culcat cu ea. Mi-a dat și cele mai mici detalii: cum ai dezbrăcat-o, cum ai atins-o, cum și-a dat seama că s-a excitat, cum ai intrat, cât a fost de grozav. Mi-a spus tot, tot. Eu am întrebat-o de ce-mi povestește, așa tam-nisam, aventura ei sexuală cu tine. Vreau să-ți spun că până atunci nu îmi vorbise niciodată atât de deschis. Am mai discutat noi despre sex, ca un fel de terapie, dar niciodată nu mi-a dat vreun amănunt. Probabil se jena. De aceea am fost atât de uimită când am văzut-o cum turuie, fără oprire. Pot să spun, chiar șocată.

„Simt nevoia să-ți povestesc”, mi-a spus ea, „dar dacă nu ai chef să mă asculți, nu mai zic nimic.”

Am încurajat-o să spună tot ce avea pe suflet, asigurând-o că eram numai ochi și urechi.

„Când a intrat, nu-mi venea să cred că pot exista asemenea dureri. Era

pentru prima oară. Eram excitată și a intrat ușor, dar mi s-a încetșat și mintea de durere. Am crezut că a intrat de tot, dar mi-a ridicat puțin picioarele și a pătruns și mai adânc. M-au trecut niște fiori reci de nedescris. Parcă mă pusese cineva în apă cu gheață. Îmi amortiseră mâinile și picioarele și aveam frisoane. Mi se părea că o să mor acolo, pe loc. Și-a dat seama că mă doare și s-a oprit, adică nu s-a mai mișcat, dar nici n-a ieșit. M-a strâns tare în brațe și m-a sărutat pe cap, pe gât, pe piept. M-a copleșit pur și simplu cu săruturi. Mi-am revenit puțin, mi-era cald și bine și el a început să se miște ușor, ușor. O, Doamne, Reiko! A fost minunat! Aveam senzația că mi se topesc creierii. Voiam să rămân acolo, în brațele lui, tot restul vieții."

„Păi, dacă a fost atât de grozav, de ce nu te-ai mai întâlnit cu Watanabe, de ce n-ai mai făcut dragoste?" am întrebat-o eu.

„Nu am mai putut, Reiko. Știam că nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva. Șansa a venit și a plecat. Fusese unica șansă din viață, știam asta. Nu mai simțisem niciodată ce-am simțit atunci și nici după aceea. Nici n-am mai avut vreodată chef de așa ceva și nici nu m-am mai excitat."

Eu i-am explicat că asemenea lucruri se mai întâmplă, mai ales la început, dar cu timpul, în majoritatea cazurilor, situația se normalizează. Dacă i s-a întâmplat o dată, nu avea de ce să se îngrijoreze că nu o să i se mai întâmple. I-am spus că și eu am avut tot felul de probleme la început, dar au trecut.

„Nu, Reiko, la mine nu-i la fel" a zis ea. „Nu ceea ce spui tu mă îngrijorează, ci pur și simplu nu mai vreau în viața mea să mai între cineva în mine. Zău că nu mai vreau să fiu violată astfel. De *nimeni*."

Mi-am terminat berea, iar Reiko cea de a doua țigară. Pisica s-a întins în poala ei, și-a schimbat poziția și s-a culcat la loc. Reiko ezită puțin dacă să continue sau nu și între timp și-a aprins a treia țigară.

— Apoi, Naoko a început să plângă cu suspine. M-am așezat pe marginea patului ei și am mângâiat-o pe păr. I-am spus să nu se îngrijoreze pentru că o fată tânără și frumoasă ca ea trebuie să găsească un bărbat care să o țină în brațe și să o facă fericită. Naoko era udă de lacrimi și de transpirație. Am adus un prosop și i-am șters fața și trupul. Era udă până la chiloți, așa că am ajutat-o să și-i dea jos... Ei, să nu te gândești la cine știe ce acum. Făceam întotdeauna baie împreună și o tratam ca pe sora mea mai mică.

— Știu, știu, am spus.

— Naoko mi-a zis apoi că vrea să o țin în brațe. Eu i-am spus că-i prea cald ca să ne îmbrățișăm, dar a început să se smiorcăie că e ultima oară, așa că am luat-o în brațe. Am stat așa, o vreme, cu un prosop între noi ca să nu ne lipim una de alta. Apoi s-a liniștit, am șters-o iar de transpirație, i-am pus cămașa de noapte și am culcat-o. A adormit imediat. Sau poate doar se prefăcea că doarme. Oricum, era tare frumușică în seara aceea. Arăta ca o fetiță de treisprezece-paisprezece ani care nu cunoscuse nici un moment de supărare de când s-a născut. Văzând-o astfel, m-am liniștit și m-am culcat cu inima împăcată.

Când m-am trezit la ora șase, ea nu mai era. Cămașa de noapte fusese aruncată pe jos, dar tenișii, hainele și lanterna pe care o țineam întotdeauna lângă pernă dispăruseră. Imediat mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Până și simplul fapt că luase lanterna cu ea m-a determinat să socotesc că plecase în plină noapte. Mi-am aruncat privirile pe biroul ei să văd dacă găsesc ceva și am dat peste bilețelul acela în care scria „Vreau ca toată îmbrăcăminte mea să-i rămână lui Reiko". Am trezit imediat pe toată lumea și am pornit, în direcții diferite, în căutarea lui Naoko. Am scotocit fiecare

colțișor, începând cu interiorul sanatoriului și terminând cu pădurile ce îl împrejmuiau. Am găsit-o, în sfârșit, după cinci ore. Își adusese singură până și funia.

Reiko oftă adânc și mângâie pisica pe cap.

— Vrei un ceai? am întrebat-o.

— Da, te rog, spuse Reiko.

Am fiert apa, am turnat ceaiul și m-am întors pe verandă. Se însera încet-încet. Lumina zilei pălise și umbrele lungi ale copacilor se întindeau până la picioarele noastre. Pe când îmi beam ceaiul, priveam la grădina care, în clipa aceea, mi se părea teribil de amestecată: trandafiri japonezi, azalee, o plantă numită *nanten*, toate într-o dezordine ciudată.

— A venit apoi ambulanța și a luat-o pe Naoko, iar polițiștii mi-au pus o mulțime de întrebări. Întrebările au fost mai mult de formă, pentru că exista bilețelul acela, să-i zicem testamentar, și le-a fost de la început clar că era vorba de sinucidere. Știau foarte bine că bolnavii mintal sfârșesc, în general, în felul acesta. Cum au plecat polițiștii, ți-am telegrafiat ție.

— Ce înmormântare tristă și sobră! am zis eu. A fost făcută pe furiș, cu lume extrem de puțină. Probabil că s-au simțit foarte prost că aflasem de moartea lui Naoko. Eram sigur că nu voiau ca lumea să știe că a fost vorba de sinucidere. Poate ar fi fost mai bine să nu mă fi dus. De aceea m-am simțit atât de stânjenit. Apoi, imediat, am pornit la drum.

— Watanabe, nu facem și noi o plimbare? Poate cumpărăm ceva pentru cină. Mor de foame, să știi.

— Bine, hai! Ți-ai dori ceva anume?

— *Sukiyaki*, spuse ea. N-am mai mâncat de ani de zile mâncăruri făcute în tigaie și chiar am ajuns să visez că mănânc *sukiyaki*...îmi îndesam în gură carne, ceapă, tăiței subțiri, *tofu* și tot felul de legume...

— Sigur, putem să facem, dar nu am tigaie pentru *sukiyaki*.

— Mă descurc eu. O să împrumut de la proprietari.

A dat fuga la proprietăreașă și s-a întors cu o tigaie excelentă, cu un aragaz mic și cu un furtun.

— Ei, ce zici?

— Grozav! am exclamat eu, admirativ.

Am cumpărat de la un magazin mic din apropierea casei carne de vacă, ouă, legume și *tōfu*. Am ales și un vin alb care să se potrivească mâncării. Am insistat să mă lase să plătesc eu, dar Reiko n-a vrut.

— Gândește-te ce o să mai râdă familia de mine dacă află că mi-am lăsat nepotul să plătească mâncarea, zise Reiko. În plus, eu chiar am bani acum. Nu-ți mai face griji. Doar nu plecam eu lefteră de-acolo!

Reiko a spălat orezul și l-a pus la fiert, în timp ce eu am tras furtunul aragazului pe verandă și pregăteam toate cele necesare ca să mâncăm acolo. După ce am terminat cu pregătirile, Reiko și-a scos chitara din cutie, ne-am așezat pe veranda învăluită în lumina înserării și ea a început să-și încerce parcă instrumentul cu o fugă de Bach. Unele porțiuni le-a cântat mai rar, altele mai repede, sau detașat, sau sentimental și părea evident încântată de sunetele pe care le scotea chitara. Când cânta la chitară, Reiko arăta ca o fetișcană de șaptesprezece-optsprezece ani, care își admira o rochie nouă. Ochii îi străluceau, iar buzele ușor țuguiate se conturau într-un zâmbet calm. După ce-a terminat de cântat, s-a rezemat de stâlpul verandei și a privit cerul, dusă pe gânduri.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, te rog, răspunse Reiko. Tocmai mă gândeam cât îmi e de foame.

— Nu ai de gând să te duci să-ți vezi soțul și fiica dacă tot ești aici? Sunt în Tokyo, nu?

— Nu, în Yokohama, dar nu mă duc la ei. Parcă ți-am mai spus că e mai

bine pentru ei să nu mai aibă de-a face cu mine. Ei au început o viață nouă, iar mie mi-ar fi teribil de greu să-i întâlnesc. Cel mai bine este să nu ne mai vedem.

Reiko a mototolit pachetul gol de Seven Stars, l-a aruncat și și-a scos din bagaje un pachet plin. L-a desfăcut, a băgat o țigară în gură, dar nu a aprins-o.

— Eu sunt o ființă terminată. Ceea ce vezi tu acum în fața ochilor este doar o amintire a ceea ce am fost cândva. Cea mai importantă parte a mea — mă refer la cea interioară — a murit de mult și eu nu fac altceva acum decât să trăiesc cu acea amintire îndepărtată.

— Dar mie îmi place de tine, Reiko, așa cum ești, chiar dacă tu te consideri doar o prelungire a acelei amintiri. Și vreau să-ți mai spun un lucru, chiar dacă pentru tine nu are mare importanță: sunt foarte bucuroși că porți hainele lui Naoko.

Reiko zâmbi și mai aprinse o țigară.

— Deși ești tânăr, știi foarte bine să faci o femeie să se simtă fericită.

— Nu spun decât ceea ce gândesc, am zis, înroșindu-mă.

— Da, normal, comentă Reiko, zâmbind.

Între timp orezul fierse, așa că am luat tigaia și am uns-o, pregătind și ingredientele pentru *sukiyaki*.

— Te rog să-mi confirmi că nu visez, spuse Reiko, atentă la ceea ce făceam.

— Este sută la sută *sukiyaki* adevărat... dacă iau în considerare experiența mea de bucătar, am afirmat eu.

Fără să mai scoatem o vorbă, am atacat *sukiyaki*-ul cu bețișoarele, am băut bere și apoi am mâncat orez. Atras de mirosul de mâncare, s-a apropiat de noi un pescăruș și i-am dat și lui niște carne. După ce am mâncat pe săturate, ne-am rezemat de stâlpul verandei și am privit luna.

— Ești satisfăcută? am întrebat eu.

— Nici n-am cuvinte, mormăi Reiko, parcă cu oarecare greutate. N-am mâncat în viața mea atât de mult.

— Ce vrei să faci acum?

— Să fumez o țigară și apoi să merg la baia publică. Părul meu e într-un hal... trebuie să mă spăl pe cap.

— E-n regulă. E o baie publică în apropiere.

— Apropo, Watanabe, aș vrea să te întreb ceva și îmi răspunzi numai dacă vrei. Te-ai culcat cu fata aceea? Midori...

— Adică vrei să știi dacă am făcut amor cu ea? Nu încă. Ne-am decis să nu o facem până ce nu se lămuresc toate lucrurile.

— Și acum s-au lămurit, nu?

Am dat din cap de parcă nu mi-ar fi fost clar unde vrea să bată.

— Vrei să spui că s-au lămurit toate acum că a murit Naoko?

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Oricum, ai decis cu mult înainte de a muri Naoko că nu te poți despărți de acea Midori. Nu contează dacă Naoko trăiește sau nu, aceasta nu are absolut nici o legătură cu decizia ta. Tu ai ales-o pe Midori. Naoko a ales moartea. Ești om în toată firea acum, așa că trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru alegerea făcută. Dacă nu, se duce de râpă totul.

— Da, dar nu pot să o uit, am zis eu. I-am promis lui Naoko că o voi aștepta și nu am așteptat-o. Până la urmă, i-am întors spatele. Nu spun că e de vină cineva anume, e doar vina mea și-atât. Cred că și dacă nu i-aș fi întors spatele, situația ar fi fost aceeași. Naoko alegea, oricum, moartea. Da, dar nu asta contează. Ceea ce mă doare este că nu mi-o pot ierta. Tu spui că nu te poți împotrivi legilor firii, iubirii care îți dă târcoale, dar nu uita că relația mea cu Naoko nu a fost chiar atât de simplă. Dacă stai să te gândești

mai bine, noi doi ne-am aflat de la bun început la granița dintre viață și moarte.

— Dacă simți vreo durere în suflet legată de moartea lui Naoko, n-ai decât să trăiești cu ea tot restul vieții. Dacă tu consideri că ai ceva de învățat din asta, te rog să înveți. Făcând însă abstracție de aceste două aspecte, tu și Midori trebuie să fiți fericiți. Durerea ta nu are nimic de-a face cu Midori. Dacă vei continua să o superi mai mult decât până acum, s-ar putea ca rana ei sufletească să nu se mai vindece. Oricât îți este de greu, te rog să fii tare. Trebuie să mai crești puțin, să fii mai bărbat. Acesta este motivul pentru care am plecat de la sanatoriu: să vin până aici ca să-ți spun toate acestea. De aceea m-am urcat în coșciugul acela de tren.

— Înțeleg foarte bine ce vrei să-mi spui, Reiko, dar nu sunt încă pregătit sufletește. Crede-mă, înmormântarea a fost cumplit de dureroasă! Nimeni nu ar trebui să cunoască o asemenea moarte!

Reiko a întins mâna și m-a mângâiat pe cap.

— Noi toți vom sfârși prin moarte. Și tu, și eu...

*

Am luat-o pe malul râului până la baia publică și, când ne-am întors acasă, ne-am simțit mult mai bine. Am desfăcut sticla de vin și ne-am așezat pe verandă să bem.

— Watanabe, vrei să mai aduci un pahar?

— Da, aduc, dar pentru ce?

— Vreau să bem pentru Naoko... niște funeralii nu chiar atât de triste.

Când i-am dat paharul, Reiko l-a umplut ochi și l-a pus pe un felinar de piatră din grădină. Apoi s-a așezat pe verandă, rezemându-se de stâlp, cu chitara în brațe și a fumat o țigară.

— Adu-mi, te rog, și o cutie cu chibrituri... cea mai mare pe care o găsești.

Am venit cu o cutie mare din bucătărie și m-am așezat lângă ea.

— Știi ce te rog? Să așezi acolo un băț de chibrit după fiecare melodie pe care o cânt. Vreau să-ți cânt tot ce știu.

Mai întâi a interpretat liniștit și frumos melodia *Dear Heart* a lui Henry Mancini.

— I-ai dat lui Naoko un disc cu melodia asta, nu? a zis Reiko.

— Da, i l-am făcut cadou de Crăciun acum doi ani. Îi plăcea foarte mult.

— Și mie îmi place. Este atât de sentimentală și de frumoasă!

A reluat un pasaj înainte de a sorbi puțin vin.

— Oare câte cântece o să pot cânta înainte de a mă îmbăta? Frumoase funeralii, nu? Și nici măcar nu e atât de trist.

Reiko a trecut apoi la Beatles și a interpretat la chitară *Pădurea norvegiană*, *Yesterday*, *Michelle* și *Something*. După aceea a cântat *Here Comes the Sun* și apoi doar la chitară *The Fool on the Hill*. Eu mi-am făcut datoria, aliniind șapte bețișoare de chibrit.

— Șapte melodii, zise Reiko, sorbind din paharul cu vin și fumând iar o țigară. Indivizii ăștia chiar știau ce înseamnă tristețea vieții și blândețea.

„Indivizii ăștia” erau, desigur, John Lennon, Paul McCartney și George Harrison.

Reiko a inspirat adânc, a stins țigara și a luat iar chitara în mână. De data aceasta a interpretat *Penny Lane*, *Blackbird*, *Julia*, *When I'm 64*, *Nowhere Man*, *And I Love Her* și *Hey Jude*.

— Câte melodii s-au făcut?

— Paisprezece, am zis.

A oftat și m-a întrebat:

- Tu nu vrei să cânti nimic?
- Eu nu prea știu cânta.
- Nu-i nimic, chiar dacă nu știi.

Mi-am adus chitara mea și am cântat *Up on the Roof*, cum m-am priceput. Reiko a făcut pauză de o țigară și a mai sorbit puțin vin. Când am terminat, m-a aplaudat din toată inima.

Reiko a interpretat apoi, extrem de frumos, o adaptare pentru chitară a piesei *Pavanne for a Dying Queen* de Ravel și *Claire de Lune* de Debussy.

— Aceste două melodii mi le-am perfecționat după moartea lui Naoko, a spus Reiko. Până în ultima clipă copila asta nu a depășit faza sentimentalismului în muzică.

A cântat apoi câteva cântece de Bacharach: *Close to You*, *Raindrops Keep Falling on My Head*, *Walk On By* urmate de *Wedding Bell Blues*.

— Douăzeci de melodii, am anunțat-o eu.

— Parcă aș fi un tonomat uman, constată Reiko, amuzată. Dacă m-ar vedea foștii mei profesori de la conservator, ar fi șocați, cred.

Reiko a continuat să cânte, să bea și să fumeze. M-a delectat cu aproape zece bossanova, cu Rodgers & Hart, Gershwin, Bob Dylan, Ray Charles, Carole King, The Beach Boys, Stevie Wonder, apoi cu melodia *Să pășim privind în sus*³², cu melodii ca *Blue Velvet*, *Green Fields*. Din când în când închidea ochii și dădea din cap sau fredona.

După ce s-a terminat vinul, am băut whisky. Am vărsat vinul care a rămas în pahar pe felinarul de piatră și am turnat whisky.

— La câte melodii am ajuns? a întrebat Reiko.

— Patruzeci și opt, am răspuns eu.

Cea de a patruzeci și noua melodie a fost *Eleanor Rigby*, după care a mai interpretat o dată *Pădurea norvegiană*.

Reiko și-a odihnit mâinile și a mai băut niște whisky.

— Nu crezi că am cântat destul?

— Ba da. Ai fost uimitoare!

M-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— Watanabe, te rog să uiți funeraliile la care ai participat acolo. Ține-le minte doar pe cele minunate de astăzi.

Am aprobat-o din cap.

— Uite, ți-o cânt și pe a cincizeci și una.

A fost fuga ei favorită de Bach. După ce a terminat, mi-a spus aproape șoptit:

— Ce-ar fi s-o facem, Watanabe?

— Ce ciudat! Și eu mă gândeam la același lucru.

*

Am intrat în cameră și am tras perdelele. În încăperea întunecată, ne căutam trupurile de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume. I-am scos bluza, pantalonii și apoi chiloții.

— Am dus o viață ciudată, spuse Reiko, dar n-am crezut niciodată că o să-mi scoată chiloții un bărbat cu nouăsprezece ani mai tânăr decât mine.

— Preferai să ți-i scoți singură?

— Nu, continuă, te rog, dar să nu te dezamăgească ridurile mele.

— Îmi plac ridurile tale.

— Mă faci să plâng, șopti ea.

Am sărutat-o de sus până jos, având grijă să îi cuprind, cu limba, toate

³² Melodie interpretată de celebrul cântăreț Kyu Sakamoto, care a murit într-un accident de avion.

ridurile. Avea sâni ca de fetiță. I-am mângâiat și i-am prins sfârcurile în dinți, apoi am băgat un deget în vaginul ei cald și umed. Am început să-l mișc.

— Ai greșit, Watanabe. Acela-i doar un rid.

— Nu pot să cred că ești capabilă de glume în asemenea momente!

— Scuză-mă, spuse ea. Mi-e teamă. N-am mai făcut dragoste de mulți ani. Mă simt ca o fată de șaptesprezece ani care intră în camera unui băiat și se trezește, brusc, goală.

— Ca să fiu cinstit, mă simt de parcă aș viola o fată de șaptesprezece ani.

Rămânând cu degetul în „ridul” ei, am sărutat-o pe gât, pe urechi și i-am apucat un sân cu mâna cealaltă. Când i-am simțit respirația agitată și gâtul tremurând, i-am desfăcut picioarele și am intrat ușor.

— Nu mă lași însărcinată, sper. Te rog să ai grijă, bine? murmură Reiko în urechea mea. Mi-ar fi foarte rușine să rămân însărcinată la vârsta asta.

— Nu te-ngrijora! Relaxează-te!

După ce am intrat de tot, ea a tremurat și a scos un suspin. Am mângâiat-o pe spate, m-am mișcat încet, încet și am ejaculat brusc, fără să mă pot controla. M-am agățat cu amândouă mâinile de ea în timp ce sperma pulsa în căldura trupului ei.

— Iartă-mă! N-am fost capabil să mă opresc.

— Nu fi prost! spuse Reiko, dându-mi o palmă peste fund. Nu trebuie să-ți faci probleme. Întotdeauna te gândești la chestia asta când te culci cu fete?

— Cam da.

— Nu e cazul acum. Hai, ușurează-te cât poțtești! Ți-a plăcut?

— Grozav! De aceea nici nu m-am putut controla.

— Nu e momentul să te controlezi. Bravo! Și eu m-am simțit extraordinar.

— Reiko...

— Da.

— Ar trebui să-ți găsești un iubit. Ești magnifică și e păcat să te irosești așa.

— O să mă mai gândesc, spuse ea. Mă întreb dacă se găsesc prin Asahikawa.

Excitându-mă din nou, am intrat iar. Reiko își înăbușea suspinele și se răsucea sub mine. M-am mișcat încet, cu ea în brațe, stând de vorbă. Mi-a plăcut grozav să stau de vorbă cu ea în poziția aceea. Dacă spuneam ceva amuzant și o făceam să râdă, hohotele ei treceau parcă prin penis. Am rămas îmbrățișați mult timp.

— O, e minunat! exclamă Reiko.

— Nici în mișcare nu e rău, am zis eu.

— Hai, mai încearcă!

Am ridicat-o puțin, am intrat adânc și am savurat, din plin, senzația de mișcare în cerc până când am ejaculat iar.

Ne-am împreunat trupurile de patru ori în noaptea aceea. De fiecare dată, Reiko rămânea în brațele mele, tremurând ușor, cu ochii închiși, suspinând.

— N-am să mai fac lucrul acesta niciodată, spuse Reiko. O, Watanabe, te rog spune-mi că-i adevărat! Spune-mi că pot sta liniștită de-acum încolo, că am făcut amor ca să-mi ajungă tot restul vieții.

— Nimeni nu poate spune așa ceva. Nu se știe niciodată.

*

Am încercat să o conving pe Reiko că avionul e mai rapid și mai convenabil, dar ea a ținut morțiș să meargă la Asahikawa cu trenul.

— Îmi place să merg cu vaporul de la Aomori la Hakodate și nu pot să sufăr să călătoresc prin aer, sublinie Reiko.

Am condus-o până la gara Ueno. Ea își ducea chitara, iar eu îi căram bagajul. Ne-am așezat pe o bancă de pe peron și am așteptat trenul. Reiko era îmbrăcată exact la fel ca atunci când sosise în Tokyo.

— Chiar crezi că Asahikawa nu e un oraș prea rău? mă întrebă Reiko.

— E frumos. O să-ți fac o vizită în curând.

— Zău?

Am dat din cap.

— Și o să-ți scriu.

— Îmi plac scrisorile tale. Naoko a ars toate scrisorile pe care i le-ai trimis tu... Erau atât de grozave!

— Scrisorile nu sunt, la urma urmei, decât niște bucăți de hârtie, am afirmat eu. Chiar dacă le arzi, ceea ce există în inimă rămâne, iar ceea ce e dat să dispară, dispare oricum.

— Știi ceva, Watanabe? Ca să-ți mărturisesc adevărul, mi-e cam frică să plec la Asahikawa de una singură. Să-mi scrii neapărat. Scrisorile tale mă fac să te simt alături.

— Dacă îți fac bine scrisorile mele, o să-ți tot scriu. Oricum, nu mai fi îngrijorată, te rog. Știu bine că oriunde te-ai duce, o să te descurci.

— A, și mai vreau să-ți spun ceva. Am senzația că a rămas ceva în mine. Oare e doar iluzie optică?

— O vagă amintire, am spus eu, râzând.

A râs și Reiko.

— Să nu mă uiți, a zis Reiko.

— N-am să te uit niciodată.

— S-ar putea să nu ne mai întâlnim, dar oriunde voi fi, îmi voi aminti de tine și de Naoko.

Am privit-o în ochi. Erau plini de lacrimi. Am sărutat-o fără să realizez că suntem pe peron și că cei din jur rămăseseră cu ochii pironiți pe noi. Nici nu-mi mai păsa, de fapt, de asemenea lucruri. Noi doi trăiam și nu trebuia să ne gândim decât la viață.

— Ți doresc să fii fericit, mi-a spus Reiko în timp ce se urca în tren. Ți-am dat toate sfaturile pe care aveam să ți le dau. Nu mi-a mai rămas nimic de spus. Să fii fericit. Ia de la mine și de la Naoko ce-am avut noi mai bun și bucură-te.

Ne-am dat mâna și ne-am despărțit.

*

I-am telefonat lui Midori.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, i-am zis. Am să-ți spun o grămadă de lucruri... o grămadă. Nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să te întâlnesc. Vreau să ne întâlnim și să stăm de vorbă. Vreau să luăm totul de la început.

Midori a tăcut multă vreme la celălalt capăt al firului. O tăcere lungă, lungă... greu de asemuit cu ceva. Mi-am lipit fruntea de geamul cabinei telefonice, am închis ochii și am așteptat. În cele din urmă, vocea lui Midori rupse tăcerea.

— Unde ești?

Chiar, unde eram?

Cu mâna pe receptor, am ridicat ochii și am privit în jurul cabinei. Unde eram? Habar n-aveam. „Unde-oi fi?” mă întrebam. Nu recunoșteam nimic... nici măcar direcția. Ce naiba o fi aici? Singurul lucru pe care-l distingeam era puzderia de siluete care se îndrepta spre *nicăieri*. Continuum să o strig pe Midori din inima aceluia *abis* nemărginit.

Postfață

În principiu, nu-mi place să scriu postfețe la romanele mele, dar de data aceasta consider că este necesar.

În primul rând, romanul de față se bazează pe povestirea *Licuricii*, scrisă cu cinci ani în urmă, povestire apărută în volumul *Licuricii, Incendiul din hambar și alte povestiri*. Pornind de la *Licuricii*, intenționez să scriu o poveste simplă de dragoste, de aproximativ o sută douăzeci de mii de caractere, înainte de a mă apuca de o altă lucrare de dimensiuni mai mari, care să urmeze romanului *În țara aspră a minunilor și la căpătui lumii*, dar povestea mea de dragoste a ajuns, până la urmă, să aibă trei sute șaiszeci de mii de caractere. Mi-ar fi greu acum să mai spun că e un roman simplu și ușor și trebuie să mărturisesc că m-am ambalat mai mult decât am crezut la început.

În al doilea rând, consider acest roman ca fiind foarte personal, la fel ca *În țara aspră...* sau ca *Blândețea nopții și Marele Gatsby*, romanele lui Scott Fitzgerald. Pot spune că este vorba despre același tip de probleme psihologice. Unii cititori mă plac, alții nu. Același soartă o va avea, probabil, și romanul meu, dar eu sper din tot sufletul ca el să dăinuie în timp și să se bucure de un succes mai mare decât m-am bucurat eu ca individ.

În al treilea rând, am scris romanul în sudul Europei. Am început să-l scriu pe 21 decembrie 1986, într-o vilă de pe insula Mikonos din Grecia, și l-am încheiat într-o cameră de hotel de la marginea Romei, la data de 27 martie 1987. Mi-era imposibil pe atunci să-mi imaginez cum va fi primit romanul meu în Japonia, cu atât mai mult cu cât mă aflam departe de țară. Uneori, aveam senzația că se va bucura de succes, alteori, mă temeam că nu, dar, oricum, am fost mulțumit că musafirii și telefoanele m-au lăsat în pace și am putut să mă concentrez asupra scrisului. Prima jumătate am scris-o în Grecia, apoi am luat o pauză, trăgându-mi sufletul în Sicilia, iar a doua parte am scris-o la Roma. În camera ieftină de hotel nu exista masă, așa că am intrat în fiecare zi într-o tavernă cumplit de gălăgioasă și, cu căștile pe urechi, ascultând *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* de aproximativ o sută douăzeci de ori, am reușit să-mi termin romanul. De aceea, aș putea spune că Lennon și McCartney mi-au fost de mare ajutor.

În al patrulea rând, acest roman este dedicat câtorva dintre foștii mei prieteni care nu mai sunt în viață, precum și unora care se află încă printre noi.

Iunie 1987

Haruki Murakami

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, Haruki Murakami s-a născut la Kyoto în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokyo. Experiența sa de proprietar al unui bar din Tokyo în care se cânta jazz (reflecată în romanul său din 1992 *La sud de graniță, la vest de soare*) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea unui

Murakami ca mesager al unei Japonii occidentalizate — un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime.

Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus premiul literar Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *În căutarea oii cu stea în frunte* (1982, distins cu premiul Noma), care formează împreună cu primul *Trilogia Șobolanului*. Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații stăpânite, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar, pe de alta, de senzația de deșertăciune și dezrădăcinare. Romanul *Dans, dans, dans* (1988) urmărește aventurile unor personaje aflate la confluența dintre realitate și iluzie, în vreme ce *Cronica păsării-arc* (1994), probabil cea mai faimoasă și mai vândută carte a sa, nominalizată pentru prestigiosul IMPAC Dublin Literary Award, răscolește amintirile reprimite ale atrocităților comise de soldații japonezi în China în timpul celui de-al doilea război mondial. A mai scris romanul *În țara aspră a minunilor și la capătul lumii* (pentru care a primit premiul Tanizaki) și volumul *Licuricii, Incendiul din hambar și alte povestiri*. Murakami este, de asemenea, autorul unei relatări despre atacul cu gaz sarin asupra metroului din Tokyo, intitulată *Underground*.

Pădurea norvegiană (1987) are ca laitmotiv melodia *Norwegian Wood* a formației Beatles, care îl însoțește pe eroul Toru Watanabe, pe tot parcursul rememorării unor evenimente dureroase petrecute cu optsprezece ani în urmă. Un roman despre dragoste și mai ales despre moarte, în care mulți dintre eroii lui Murakami își găsesc salvarea.